José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cerești

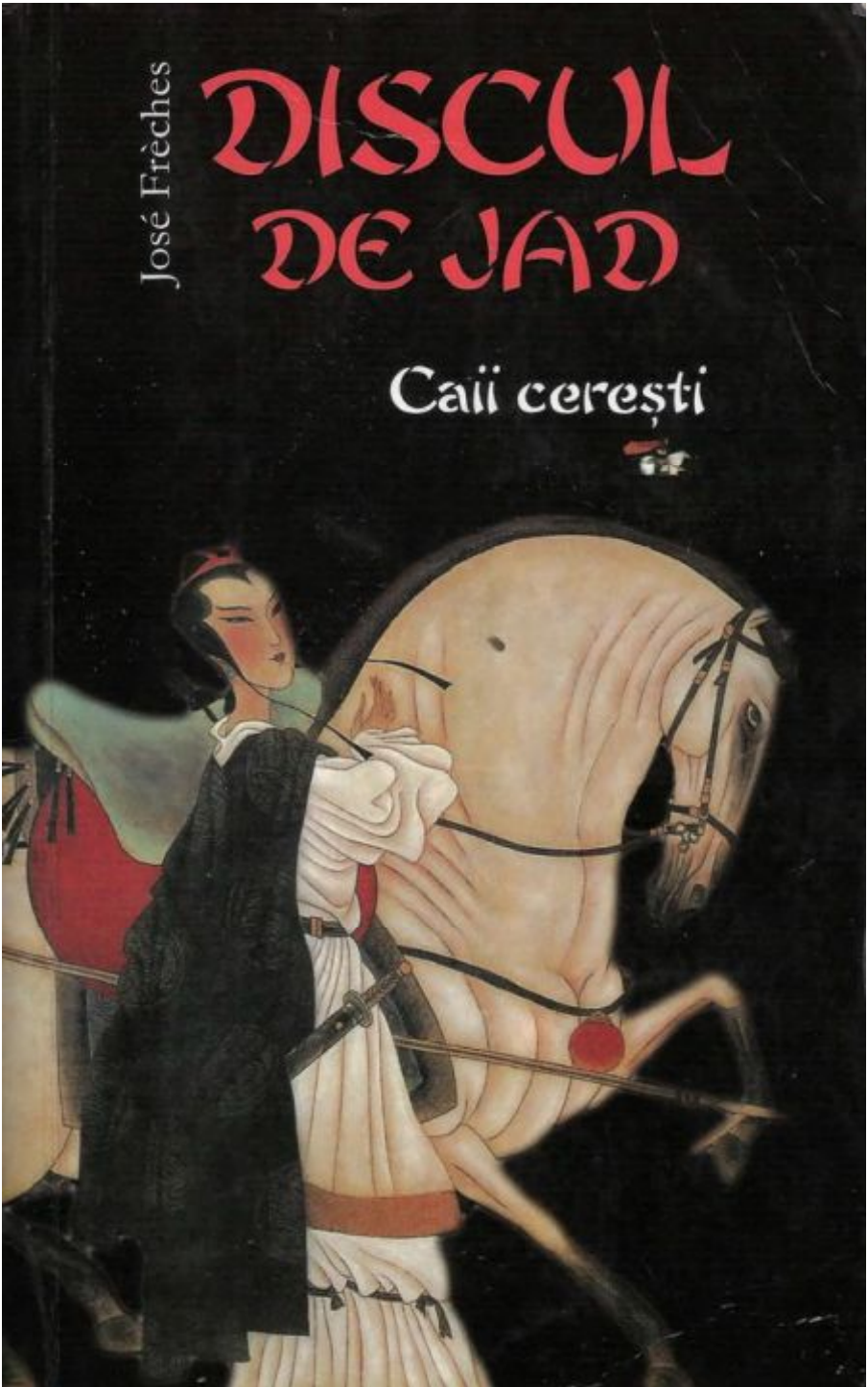

José Frèches

Seria: *DISCUL DE JAD #1*

Caii cereşti

Traducere din limba franceză de
Rodica Frăţilă
EDITURA ALLFA
— 2007 —

José Frèches
LE DISQUE DE JADE
Les chevaux célestes
Copyright © XO Éditions, Paris
— 2002 —

Copyright © 2007 Editura ALLFA

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.

The distribution of this book outside Romania, without the written permisión of ALLFA, is strictly prohibited.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA. Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRÈCHES, JOSÉ
Discul de jad. Caii cereşti / José Frèches;
Trad.: Rodica Frățilă.
Bucureşti: ALLFA, 2007
ISBN 978-973-724-070-5
I. Frățilă Rodica (trad.)
821.133.1-31 = 135.1

Aici, Imperiul din centrul lumii.

Pământul hărăzit trudei celor vii.

Continentul dintre cele Patru Mări.

Lumea închisă, prielnică justeței, fericirii, conformității.

Unde oamenii se ridică, se apleacă, se salută potrivit rangului lor.

Unde semenii îşi cunosc locul: şi totul se ordonează sub influxul clarificator al Cerului.

Victor Segalen, *Stèles*

Prolog

— Discul acela de jad, îl vreau cu orice preț! izbucni surescitat negustorul, gândind cu voce tare, lucru care nu i se întâmplase niciodată până atunci.

Lubuwei nu mai văzuse în viața lui un obiect ritual de o mărime atât de impresionantă. De cum îl zărise, se năpustise prin mulțimea care, la acea oră din zi, mişuna prin piața din Handan, unde, sub soarele strălucind deja sus pe boltă, se desfăşura târgul de dimineață.

Pe frunte îi luceau picături mici de sudoare.

Simțea cum picioarele îl conduc iremediabil spre fundul pieței, acolo unde un individ aşezase obiectul pe un mic postament portabil de forma unei capre de tăiat lemne asamblată din tulpini de bambus.

Nu voia să afişeze aerul febril al unuia care se pripeşte. Maestrul său, bătrânul confucianist Ritual Imuabil, îl învățase încă de mic că în toate împrejurările, chiar şi în cele mai neaşteptate şi mai şocante, trebuie să păstreze o atitudine calmă şi detaşată, şi să nu-şi manifeste niciodată față de altcineva – oricine ar fi el – emoțiile puternice. Morala confucianistă spunea clar: acest comportament

reprezintă forma superioară a respectului datorat semenilor. Iar Lubuwei îşi formase o conduită de viaţă bazată pe această morală.

Devotatul său secretar Zhaosheng îl însoţea, conform uzanţei. Lubuwei nu-şi exteriorizase niciodată crizele de enervare şi cu atât mai puţin izbucnirile de entuziasm deplasat în prezenţa acestui tânăr, a cărui discreţie îi egala inteligenţa şi care se afla de cinci ani în slujba lui, servindu-l cu abnegaţie.

Un mare negustor, dacă nu chiar cel mai mare şi mai înstărit din regatul Zhao, se cuvenea să fie un patron politicos şi impasibil. Negustoria era o artă care necesita în egală măsură calm şi concentrare. Lubuwei nu avea seamăn în negocierea celui mai bun preţ pentru recolta castanelor de apă şi a cerealelor, precum şi a baloturilor de lână pe care mijlocitorii le căutau prin stepele aride din regiunile din Nord, acolo unde triburile Xiongnu creşteau oi cu blana creaţă şi capre cu părul lung. După cum tot la fel, când negocia tranzacţiile cu cai, în care excela ca maestru în ale negoţului, se îngrijea ca, în pofida pasiunii pe care o nutrea faţă de cabaline, să adopte o mină indiferentă, nepăsătoare, în faţa negustorilor şi crescătorilor care veneau din cele patru colţuri ale ţării ca să-i ofere animalele spre vânzare. În felul acesta achiziţionase cei mai frumoşi armăsari şi cele mai fecunde iepe din întreg regatul.

Acum însă, la naiba cu secretarul său! Negustorul nici măcar nu încerca să-şi ascundă atracţia irezistibilă ce aducea foarte tare, după cum constata el însuşi cu teamă, o dorinţă care-l împingea în mod irezistibil să ţină în mâini acel obiect ritual.

Zhaosheng nu-l mai văzuse pe stăpânul său într-o asemenea stare. Căsca ochii, nemairecunoscându-l pe Lubuwei în acest bărbat care, încordat precum un arc, dădea din coate ca să ajungă la un individ cu faţa ca de

maimuță bătrână şi jigărită, îmbrăcat în țoale murdare, care părea că-l aşteaptă şi care, deîndată ce îl văzu în fața lui, prinse să-l iscodească cu un zâmbet parşiv.

În clipa când mâinile îi atinseră obiectul de jad, Lubuwei avu un şoc şi mai violent. Emoționat la culme, nu putu să-şi reprime un strigăt de stupefacție amestecată cu bucurie. La trei paşi în urma lui, fidelul secretar asistă atunci la o scenă pe care nu şi-ar fi putut-o imagina cu niciun chip câteva clipe mai devreme.

Era ceva mai puternic decât el! De parcă discul ar fi fost un magnet care atrăgea o bucată de fier numită Lubuwei.

Fără să ezite o secundă şi fără ca măcar să ceară voie, acesta luă obiectul sub privirea piezişă a omului cu fața ca de maimuță jigărită, care i-l indicase cu mâna înnegrită de jeg.

Era un disc de o mărime neobişnuită, găurit în mijloc, un disc Bi de jad[1] de culoare neagră, presărat din abundență cu particule minuscule argintii şi aurii dispuse asemeni stelelor ce împânzesc un cer senin cu lună plină.

Fixându-şi privirea pe suprafața obiectului, negustorul avu impresia că ține în mâini întregul firmament care atârnă deasupra pământului la lăsarea nopții. Se pişcă pentru a fi sigur că nu visează. Nu, stelele răsărite din profunzimea pietrei erau chiar acolo, mici şi strălucitoare, precum aştrii.

Ținând discul Bi în mână, începu să simtă o căldură uşoară emanând din acea piatră, care de felul ei era atât de dură încât nu se putea cizela decât cu abrazivi speciali, a căror compoziție constituise marele secret al cioplitorilor de jad din timpul venerabilelor dinastii Shang şi Zhu. Într-adevăr, aceste obiecte rituale din jad fuseseră confecționate, în marea lor majoritate, în decursul acelei epoci foarte îndepărtate care începuse cu o mie trei sute de ani în urmă

[1] Obiect ritual, simbol important în cultura chineză – n.tr.

şi care se întindea pe nu mai puțin de o mie de ani, de către meşteri care, grație priceperii şi îndemânării, reuşiseră performanța de a da acestei pietre atât de compacte forme atât de aeriene.

Uimirea negustorului nu mai avea margini. El cunoştea la perfecție discurile de jad, bătrânul Ritual Imuabil îi explicase funcția divinatorie a acestor obiecte şlefuite cu măiestrie, găurite în mijloc de un alt cerc la fel de perfect, menite să simbolizeze cerul şi pământul.

Din aceste discuri rituale cioplite şi şlefuite cu o mie de ani în urmă, considerate relicve magice sculptate în piatra legendară ce stătea la originea lumii, Lubuwei poseda deja vreo sută de bucăți la Handan, în splendida sa colecție de antichități adunate şi păstrate de generațiile precedente din familia sa. Aceste Bi-uri de jad erau aranjate cu grijă, alături de vaze sacrificiale din bronz datând din aceeaşi epocă, pe etajerele a două dulapuri grele din sicomor care tronau, asemeni unor altare impozante, în micul templu familial unde se celebra, în fiecare dimineață la răsăritul soarelui, cultul strămoşilor.

Avea acolo discuri de toate mărimile şi de cele mai diverse culori, învelite cu grijă în pungi de mătase purtând sigiliul familiei sale. Aceste discuri erau clasificate după calitatea pietrei din care fuseseră şlefuite: gri azuriu şi bleu lavandă, alb „seu de oaie”, verde-jad simplu ce se asemăna cu apa râurilor, cu pete cenuşii, gri-verzui de culoarea norilor, verde-măr care îți trezeau pofta de a muşca din ele. Mai avea şi unele piese ornate cu motive savante, extrem de dificil de realizat pe o piatră atât de dură: în formă de măşti de dragon Taotie sau de împletituri complexe şi sinuoase sugerând şerpi încolăciți între ei; în formă de cosițe împletite, şi, încă şi mai rare şi mai prețioase, în formă de năsturei dispuşi în cerc sau în pătrat supranumiți cu drăgălăşenie „bob de orez germinat”.

Amator de obiecte rare şi preţioase, Lubuwei, pentru a se destinde după câte o zi extenuantă de negocieri, socoteli, controale şi alte activităţi comerciale de profil, încerca o plăcere imensă să-şi admire piesele de colecţie demne de un veritabil muzeu public.

Ritual Imuabil îi dădea atunci explicaţiile necesare în legătură cu funcţiile precise, cel mai ades de cult, ale acestor obiecte de jad şi bronz. Îi făcea tot felul de precizări asupra formei şi stilului, ca şi asupra tehnicilor de fabricaţie, ceea ce permitea datarea şi elucidarea provenienţei lor.

În respectiva colecţie de antichităţi din care discurile de jad alcătuiau majoritatea, nu exista niciunul care să atingă dimensiunea şi perfecţiunea discului Bi negru înstelat.

Ţinându-l în mâini, Lubuwei putea să-i evalueze mai bine mărimea ieşită din comun. Diametrul său echivala cu lăţimea celor două palme ale sale alăturate. Cât despre orificiul din centru, putea să-şi introducă pumnul prin el fără efort.

Piatra din care fusese şlefuit avea acea culoare de un negru absolut care nu se găsea decât în rocile de lavă ieşite din măruntaiele vulcanilor. Magia acestui imens disc Bi consta tocmai în contrastul dintre culoarea neantului de nepătruns şi strălucirea minusculelor micacee de sori şi luni infinitezimale. Lucirea lor, la fel de pură precum a diamantului, făcea din acest disc o veritabilă părticică de stea căzută prin hazard de pe cer.

Dintre toate discurile de jad pe care Lubuwei le cercetase, niciunul nu iradia o asemenea straneitate fascinantă, de un contrast atât de rar între rocă şi lumină. Acel amestec de splendoare şi de raritate, unde cerul şi pământul păreau că s-au unit în fărâma de jad, intrase în comunicare de la o distanţă atât de mare cu ochiul pătrunzător al acestui negustor de obicei stăpân absolut pe emoţiile sale, făcându-l

să-şi piardă orice autocontrol şi orice simţ al convenienţelor.

— Numele meu este Dinte Uşor şi dumneavoastră sunteţi marele negustor Lubuwei din Handan, zise omul cu faţa de maimuţă jigărită cu o voce mieroasă, de îndată ce Lubuwei puse mâna pe obiect.

Surprins că fusese recunoscut, negustorul ridică ochii şi îl privi fix pe omul care îi vorbea şi care îi ştia numele.

În vârful creştetului lucind de jeg, o chică galben-pai nu făcea decât să accentueze figura ca de maimuţă a individului. Când râdea, căsca o gură largă din care se împrăştia un miros pestilenţial, iar singurii doi incisivi placaţi cu aur îi dădeau un aer de animal rozător.

Hotărât lucru, acest Dinte Uşor nu-i spunea nimic bun lui Lubuwei. Precis este, gândea el, unul dintre acei vânzători clandestini care colcăiau prin pieţele din Handan şi care se evaporau la apariţia controlorilor fiscali ai tarabelor şi locurilor de vânzare, care patrulau încă de la deschiderea pieţei pentru a-i goni pe comercianţii fără acte în regulă.

Dar puţin îi păsa ce hram purta vânzătorul. Raritatea obiectului merita să treacă cu vederea proasta impresie. La urma urmei, ceea ce îl interesa era discul Bi negru, nu personalitatea proprietarului său şi nici legalitatea situaţiei sale în privinţa diferitelor regulamente cu care autorităţile din Handan îi copleşeau pe comercianţii din pieţele în aer liber.

— Cât vrei pe obiectul acesta?

— Nu-i de vânzare, răspunse omul cu emfază, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-şi dea importanţă.

Negustorul experimentat mirosi pe dată metoda negociatorilor abili: ridicarea ştachetei cât mai sus posibil pentru a creşte preţul de licitaţie. În faţa acestei atitudini, Lubuwei, care, atunci când era vorba despre afacerile sale, ştia să dovedească cea mai mare pricepere, obişnuia să renunţe la negociere şi să refuze din start orice

supralicitare. Trebuie, îi explica el deseori lui Zhaosheng, să ştii când să refuzi să cumperi, indiferent de preţ. Mai bine să ratezi o tranzacţie decât să cumperi ceva la un preţ exagerat de mare.

Acum însă era cu totul altceva! Banii nu mai contau. Acest Bi de jad negru înstelat, ştia că va fi al lui de cum îl zărise, de la distanţă, strălucirea aurită, între miile de alte mărfuri care debordau pe tarabele din piaţa înţesată cu felurite exponate.

Lubuwei îl privi insistent în ochi pe omul cu faţa ca de maimuţă. Era sigur că obiectul avea să-i aparţină neîntârziat. O voce interioară îi şoptea că acea întâlnire, în acea piaţă, cu acel vânzător grotesc, nu avea nimic anodic sau fortuit.

Îi veniră în minte cuvintele despre jad ale lui Confucius, doar îi învăţase strofele în timpul studiilor. Aceste cuvinte figurau în *Cartea Ritualurilor*, acel manual important despre normele de conduită pe care se străduiau să le urmeze oamenii încă din vremea dinastiilor Shang şi Zhu, în epoca Marilor Imperii:

„Înţelepţii din antichitate comparau virtutea cu jadul. Această piatră întruchipează bunătatea: blândă la atingere şi onctuoasă; prudenţa: nervurile îi sunt fine, compacte, foarte dense; dreptatea, pentru că unghiurile sale, dacă sunt şlefuite nu rănesc; sinceritatea, pentru că strălucirea sa nu este atenuată de defectele lui nici defectele de luciu. În sfârşit, Jadul este întruchiparea virtuţii pentru că din el se fac tăbliţe pe care le oferă prinţii prin emisari vecinilor lor fără să mai fie nevoie de alte daruri”.

— Îţi ofer pentru el trei tael[2] de aur, îl încercă Lubuwei pe Dinte Uşor, privindu-l fix în albul ochilor pe mişel.

---

[2] Tael sau liang în cantoneză, monedă de schimb în Asia orientală, echivalând cu aprox. 37 grame argint, valoare ce variază în plus sau minus de la o regiune la alta şi de la o epocă la alta – n.tr.

Zhaosheng, auzind prețul amețitor propus de stăpânul lui, tresări. Trei tael de aur reprezenta mai mult decât dublul sumei pentru recolta anuală de castane de apă din Zhao asupra căreia Lubuwei deținea monopolul. Şi asta pentru un simplu disc de jad! Chiar dacă obiectul avea o mărime apreciabilă, oferta îi părea disproporționată şi ireală. Dar, din respect pentru stăpânul său şi pentru că era bine crescut, se abținu de la orice comentariu.

Escrocul cu fața ca de maimuță ştia clar că avea de a face cu bărbatul de departe cel mai înstărit din regatul Zhao. Ca urmare, opuse un refuz net la propunerea negustorului.

— Discul acesta de jad îl face nemuritor pe cel care îl posedă. Iată de ce nu are preț, răspunse el cu o voce de falset.

Din tonul teatral se putea deduce că repeta o formulă învățată pe dinafară.

Lubuwei începu să supraliciteze.

— Şase tael de aur. Bani gheață, desigur!

Secretarul nu reuşi să-şi rețină un icnet dureros. Cu şase tael de aur se putea cumpăra o bucată bună de pământ arabil, cu cel puțin trei sute de sclavi, bărbați, femei şi copii, care să-l cultive.

Omul se apropiase de Lubuwei. Orificiul său bucal de animal rozător răspândea un miros infernal de carne stricată.

— Ți-am spus, acest Bi posedă virtuți imense. Este un instrument al cerului...

Negustorul se trase brusc îndărăt, mirosul era insuportabil. Înțelese că trebuie să schimbe tactica şi să încerce să afle dacă omul era sau nu în realitate vânzătorul de drept al lăudatului Bi.

— Întrucât îmi vorbeşti despre virtuțile acestui obiect, spune-mi, de unde îl ai?

— A, e secret! Nimeni n-o să afle, răspunse el cu

subînțeles.

Lubuwei ştia că omul nu se va lăsa cu uşurință. Era o vulpe bătrână şi părea un negociator abil. Dar mai ales, era perfect conştient de atracția pe care o exercita obiectul asupra lui. Partida se anunța dintre cele mai dure.

— De ce spui că îl face nemuritor pe proprietarul său?

Fața omului ca de maimuță jigărită se luminează. El ezită o secundă apoi îşi ridică degetul, semn că urma să zică un lucru important.

— Am aflat direct din gura unei preotese medium care trăieşte într-o peşteră situată pe o pantă a piscului Huashan, la poalele unei cascade uriaşe.

Lubuwei se uita la Dinte Uşor cu aerul unuia care nu crede o iotă. Nu pricepea ce căuta în toată povestea o preoteasă locuind pe versantul acestui pisc care domină imensul masiv stâncos situat la vest de capitala regatului Zhao, la jumătatea drumului dintre acest regat şi statul Qin, puternicul său rival.

— „Discul Bi negru înstelat poartă în el amprenta Haosului originar Hongmeng care este embrionul unui puişor galben în centrul său", astea au fost vorbele femeii...

Dinte Uşor turuise fraza cu un ton mecanic.

— Aş spune chiar că astea au fost cuvintele exacte rostite de Vale Adâncă. Aşa o cheamă pe preoteasa medium, adăugă omul cu fața ca de maimuță, cu privirea străbătută brusc de un fior de teamă.

Se vedea că nu înțelege o iotă din formula pe care o enunțase.

Povestea cu Haosul Hongmeng nu-l lămurea, la urma urmei, cu nimic pe Lubuwei. Omul cu fața ca de maimuță bătea câmpii în legătură cu istoriile acestea despre haos care îi aminteau negustorului de teoriile din taoism pe care elevul silitor ce fusese, educat în cultura confucianistă, le privea cu un dispreț evident, ca pe o religie aparținând celor

mai de jos clase. Dar puțin îi păsa. Nu avea ce face cu balivernele omului cu fața ca de maimuță. Dorea să aibă discul, şi atâta tot.

Închise ochii din nou, fiind total preocupat să exploreze senzația pe care i-o provoca contactul pielii cu discul de jad. Îl încerca o impresie foarte ciudată: discul Bi negru înstelat iradia în prezent o căldură atât de puternică încât aproape că îi ardea palmele.

Cu ochii pe jumătate închişi, atent la acest influx ce părea că iese din piatră pentru a se difuza lent în trupul său, îşi imagina cu uşurință chipul celui care sculptase discul în epoca Marilor Imperii de odinioară.

Vedea mâinile pricepute ale acelui artist emerit mânuind ferăstraiele cu mâner, burghiele, pietrele abrazive necesare transformării blocului de piatră brută pentru ca în final să ajungă un disc plat ca o lamă şi fin la pipăit precum pielea unei fecioare.

Auzea scrâşnetul uneltelor pe această piatră a cărei duritate nu putea fi atacată decât cu bucăți din ea însăşi, la care li se adăugau abrazivi din granate, quarț, diamant sau perle, amestecate într-o pudră foarte fină.

Ştia că acel cioplitor de eternitate nu ținuse socoteala zilelor şi, probabil, nici a anilor, pentru a ajunge la asemenea perfecțiune în sculptarea şi şlefuirea unui obiect atât de dur, asupra căruia timpul nu avea în definitiv nicio influență, din moment ce, iată, discul Bi era aici, în fața lui, intact ca în prima zi.

Având în vedere dimensiunea, discul nu putea fi decât de proveniență regească. Cel care îl comandase fusese cu siguranță vreun rege sau vreun prinț de viță nobilă. Lubuwei nutrea însă convingerea intimă şi nebună că acest disc ritual fusese sculptat special pentru el şi că îi fusese transmis din negura vremurilor cu acest scop şi cu acea forță implacabilă a fluviului care întotdeauna răzbate pentru

ca în final să ajungă la mare.

Strângea în mâini cu toată puterea discul ce făcea de-acum corp comun cu el. Căldura iradiată i se răspândea până în picioare.

Era momentul să lanseze atacul final. Nu conta prețul pe care trebuia să-l plătească. Nu avea cale de întoarcere. Își dorea cu atâta ardoare acel obiect încât abia aştepta să-l audă pe hidosul vânzător spunând da.

Își luă elanul mental şi jucă totul pe ultima carte.

— Îți ofer treizeci de tael de aur, spuse el, rar, privind țintă în ochii omului cu fața ca de maimuță.

La auzul acestei gigantice sume, care însemna pe puțin un sfert din averea lui Lubuwei, tânărul Zhaosheng simți că se sufocă. Își zise că stăpânul său începe să-şi piardă mințile, că a luat-o razna complet, şi că situația devine extrem de gravă.

— E prea de tot! bombăni el, destul de tare pentru ca patronul să-i facă un semn scurt de interdicție cu mâna.

Omul cu fața de maimuță jigărită schiță un gest prin care cerea timp de gândire. Gura respingătoare se căscă satisfăcută, lăsând să apară pe fondul întunecat al bolții palatine oribilii incisivi placați cu aur. Luă discul de jad din mâinile negustorului, care i-l înapoie cu regret în timp ce inima începu să-i bată nebuneşte când văzu că discul Bi se întoarce în mâinile soioase ale proprietarului său.

Dinte Uşor cântări îndelung obiectul ritual, se prefăcu că ezită, împinse obrăznicia până într-acolo încât îl mirosi ca pe un aliment ordinar, şi în final i-l înapoie lui Lubuwei, care cu greu îşi stăpâni un suspin de uşurare.

— Al tău e. Prețul îmi convine.

Negustorul lăsă să-i scape un strigăt scurt de bucurie. Era atât de fericit, nu regreta deloc că-i propusese o grămadă de tael de aur, când douăzeci ar fi fost probabil de ajuns. Pentru prima dată negocia în felul acesta cumpărarea

unui produs, fără să aibă în vedere banii şi nivelul preţului.

Avea ce îşi dorise, numai asta conta. Nici măcar nu-i purta pică omului cu incisivi de aur care îi luase într-o clipă ceea ce el câştigase în peste zece ani de muncă.

Zhaosheng, înmărmurit, asistase uluit şi neputincios la acest dialog suprarealist dintre cei doi bărbaţi. Îşi reproşa că nu putuse să domolească accesul de rătăcire al stăpânului său. Ce va spune mâine, când va fi obligat să justifice contabilului-şef al lui Lubuwei cheltuirea unei asemenea sume?

— Pot să-l păstrez? Vino mâine la mine ca să-ţi iei banii pe care ţi-i datorez, zise Lubuwei, cu voce grăbită.

De teamă ca celălalt să nu se răzgândească din nou, ţinea neapărat să păstreze discul Bi negru la el.

— Sigur că da! Cuvântul marelui negustor Lubuwei a depăşit de mult graniţele regatului Zhao. Mâine mă prezint la tine ca să iau ce mi se cuvine, răspunse omul pe un ton servil, aplecându-se ceremonios în faţa negustorului. Mai doriţi şi alte obiecte de calitate asemănătoare, vreau să spun, din aceeaşi sursă ca şi ăsta? adăugă el adresându-se lui Lubuwei cu un aer complice, pe când acesta din urmă se pregătea să plece.

— De ce nu? Nu am nimic împotrivă. Mai vorbim mâine, concluzionă Lubuwei care începea să-şi vină în fire şi întrezărea o şansă, poate, de a afla mai multe despre originile acestui Bi negru înstelat care-i dăduse atât de mult de furcă pentru a-l smulge din mâinile murdare ale suspectului individ.

Omul cu faţa ca de maimuţă plie micul său postament, îl legă cu o funie groasă de cânepă, îşi ajusta cureaua de la mantaua găurită şi plină de pete, se răsuci şi se făcu nevăzut pe o ulicioară, lăsându-l pe negustor singur cu secretarul său.

O ceată de mucoşi, simţind că acolo se petrecuse ceva

ieşit din comun, se strânsese ciorchine în jurul lor. Zhaosheng bătu din palme ca să-i gonească. Ei se risipiră într-un cor de râsete şi de glume, ca un cârd de păsărele ce se împrăştie de lângă sperietoare la bătaia vântului.

— Vezi desenul pe care îl formează micaceele pe fundalul negru? Este acelaşi pe ambele feţe, îi zise cu voce blândă Lubuwei secretarului său, arătându-i discul pe care îl ţinea pe palme.

— Da, stăpâne, îl văd.

— Îţi spune ceva?

Zhaosheng nu ştia ce să răspundă. Nu vedea decât treizeci de tael de aur care tocmai îşi luaseră zborul din cufărul stăpânului său.

— Nu vezi că seamănă cu doi norişori separaţi de o dâră neagră?

— Da, aş putea să spun că seamănă, admise secretarul, neştiind unde voia să ajungă Lubuwei.

— În ce zi suntem mâine?

Secretarul se gândi un moment.

— Ce întrebare e asta? Mâine este a şaptea zi din a şaptea lună lunară a anului.

— Chiar nu vezi legătura?

Chipul tânărului Zhaosheng se luminã de bucuria elevului silitor care ştie în sfârşit răspunsul la întrebarea învăţătorului.

— Ţesătoarea şi Văcarul[3]! Mâine e sărbătoarea celor doi îndrăgostiţi stelari. Iar desenul format de particulele strălucitoare de pe discul negru are forma celor două constelaţii! exclamă el brusc, în culmea exaltării.

— Ştiam eu că eşti băiat isteţ! replică stăpânul său în loc de compliment.

---

[3] Steaua Ţesătoarei (Vega) din constelaţia Lyra şi steaua Văcarului (Altair) din constelaţia Aquila (Vulturul), situate de o parte şi de alta a Căii Lactee – n.tr.

Frumoasa legendă a Văcarului şi a Ţesătoarei prilejuia în fiecare an una din cele mai importante sărbători, alături de Anul Nou lunar. Povestea iubirii imposibile dintre cele două stele avea valoare de exemplu. Toţi aceia şi toate acelea care îşi căutau sufletul pereche găseau motive de speranţă. Era marea sărbătoare a inimilor şi sentimentelor intime.

Lubuwei nu era însurat încă, spre disperarea mamei sale, în schimb Zhaosheng se însurase de curând cu o tânără ce răspundea la frumosul nume de Intenţie Lăudabilă. Dar şi unul şi celălalt, primul pentru a se consola că nu-şi găsise încă soţie, al doilea pentru a-şi închipui că va continua să o iubească la fel ca în prima zi, cunoşteau bine cauzele şi consecinţele acestei frumoase poveşti de dragoste a celor două stele despărţite, care ajungeau să se întâlnească într-o zi din an.

În vremurile de demult, un tânăr orfan era chinuit de răutatea şi zgârcenia fratelui său şi a nevestei acestuia. El păzea un bou care avea darul vorbirii. Într-o zi, animalului i se făcu milă de el şi îl îndemnă să plece de acasă fără să-i ceară fratelui său alt bun decât pe el, boul. Zis şi făcut.

Într-o dimineaţă, boul îl sfătui pe văcar să meargă la malul unui lac situat în partea cealaltă a muntelui. Acolo avea să zărească şapte fete care urmau să coboare de pe cer ca să se scalde. Furând veşmintele celei mai frumoase dintre ele, el avea să o împiedice să se reîntoarcă pe cer şi astfel putea să o ia de soţie... Văcarul urmă sfatul bivolului şi se căsători cu o fată frumoasă ca lumina zilei.

Când boul simţi că i se apropie sfârşitul, îi spuse văcarului să-i păstreze pielea după moarte, căci îi va fi suficient să şi-o pună pe umeri pentru ca orice dorinţă să-i fie îndeplinită. Cei doi aveau doi copilaşi şi trăiau de ani buni fericiţi împreună.

Sărmanul văcar nu ştia însă că o luase de nevastă pe cea de-a Şaptea Fiică a Reginei Mamă a Cerului, Ţesătoarea

norilor colorați ai soarelui la apus.

Observând lipsa frumoşilor nori, Regina Mamă Cerească se înfurie grozav şi coborî după fiica sa ca să o readucă la locul ei, pe norul ceresc.

Venind de la câmp şi văzând că soția lui dispăruse, văcarul îşi aruncă pe umeri pielea boului şi îşi puse dorința de a-şi regăsi soața. Cât ai clipi din ochi fu aspirat spre bolta cerească.

Regina Mamă Cerească îşi smulse atunci un ac de păr din coc şi, ca să-i împiedice pe cei doi îndrăgostiți să se întâlnească, trasă o linie uriaşă pe cer. De-atunci înainte, cele două stele, Văcarul şi Țesătoarea, aveau să fie despărțite pentru totdeauna de un şir alcătuit din puzderie de stele care căpătă denumirea de Calea Lactee.

Dar împăratul de Jad, care guverna universul creat de el însuşi, fu cuprins de milă pentru cei doi tineri separați de Calea Lactee. Porunci aşadar ca în fiecare a şaptea zi din a şaptea lună a anului, Țesătoarea şi Văcarul să se poată reuni, pe podul care se formează în acea noapte pe deasupra Căii Lactee între cele două stele, cele mai strălucitoare de pe bolta cerească...

Pe drumul de întoarcere acasă, Lubuwei şi Zhaosheng rememorau, fiecare în felul său, povestea celor doi îndrăgostiți celeşti.

Tulburat de ceea ce văzuse mai devreme, Zhaosheng nu mai îndrăznea să zică nimic. Mergea tăcut, mut ca peştele, cugetând la podul pe care, o dată doar pe an, se pot atinge între ele cele două stele.

Cât despre negustor, acesta plutea pe străzile din Handan ca pe nori, cu discul de jad strâns lipit în dreptul inimii.

Nutrea convingerea că deține bunul cel mai de preț pe care îl avusese vreodată.

Nu l-ar fi dat la schimb pentru nimic în lume, chiar dacă i s-ar fi propus un pur-sânge magic, un cal înaripat care să-l

poarte sus, în înalturi, pe această Cale Lactee din care poseda, după cum interpretase desenul de pe fețele discului, o părticică mult mai prețioasă, de vreme ce obiectul ritual îi aparținea de-acum înainte.

*

Două zile mai târziu, Lubuwei aştepta încă să apară Dinte Uşor. Omul cu dinți auriți se făcuse parcă nevăzut. Negustorul nu se impacienta însă defel pentru această întârziere, fiind complet preocupat să-şi admire discul de jad. În schimb, Zhaosheng se bucura de câştigul acelor zile care mai întârziau puțin rambursarea sumei astronomice promisă de stăpânul său.

Neguțătorul Lubuwei locuia împreună cu bătrâna sa mamă într-una din cele mai frumoase reşedințe din Handan, căreia localnicii îi dăduseră numele de „Palatul Comerțului”, deoarece edificiul, destinat în principal depozitării mărfurilor, semăna cu un palat somptuos. Lubuwei îşi avea acolo şi birourile, unde o armată de contabili şi funcționari redactau facturi, făceau inventare, scrisori de schimb şi alte documente comerciale de toate tipurile care erau de trebuință în mod obişnuit pentru o afacere importantă, pe măsura celui mai important negustor din Handan, care conducea de altfel şi breasla negustorilor.

Întreaga afacere condusă de Lubuwei se concentra deci într-un singur spațiu, mai puțin creşterea cailor, care se practica pe domeniile întinse situate în partea de nord-est a oraşului, în perimetrul vast al unor şesuri şi coline împădurite care se întindeau până în zare.

Acolo se vindeau şi se cumpărau mii de capete de vite, provenite din cele mai nobile rase şi îngrijite cu cea mai mare atenție, care constituiau grosul cifrei de afaceri a firmei lui Lubuwei, şi care făcuse ca renumele lui să

depăşească mult graniţele regatului Zhao.

În incinta uriaşă a Palatului Comerţului se aliniau impecabil vaste antrepozite, atât de curate încât se putea mânca de pe jos. Clădirile debordau de mărfuri stocate, pregătite pentru vânzare. Se găseau acolo trufandale proaspete şi uscate, baloturi de stofă şi de lână, cupoane de mătase multicoloră păzite straşnic de santinele, vaze de bronz de uz comun, bile de lemn preţios, nuturi şi fedre, cilindri de bronz fabricaţi prin turnare, vase de lut pentru uz culinar şi chiar oi şi capre, pentru care se amenajase un staul.

Pe un frumos platou împrejmuit de coloane se înălţa reşedinţa lui Lubuwei, o casă impozantă în formă de pătrat, a cărei curte interioară adăpostea sanctuarul închinat strămoşilor. Acolo se aflau şi cele două dulapuri faimoase de sicomor în care era încuiată comoara de obiecte arheologice a familiei.

În acest adevărat altar al templului, o încăpere circulară de dimensiuni modeste în jurul căreia se organiza întreaga construcţie a edificiului de cult, Lubuwei îşi aşezase discul Bi negru înstelat, pe o pernă scumpă, la oarecare distanţă de celelalte, în masivul dulap de lemn mirositor a cărui cheie doar el o deţinea.

De jur-împrejurul spaţiului central unde se oficia cultul, tatăl lui Lubuwei amenajase un şir de colivii cu păsărele. Se găseau acolo toate soiurile: mărăcinari cu gâtul roşu, papagali pitici, ereţi şi turturele, care gângureau cât era ziua de lungă, cu excepţia momentelor când servitorii acopereau coliviile cu draperii mari şi negre. Pe pajiştea din grădina populată cu arbori miniaturali care împrejmuiau sanctuarul precum o încântătoare şi inutilă barieră de protecţie, păuni maiestuoşi se plimbau cu nonşalanţă de colo colo, târându-şi cozile smălţuite cu albastru şi verde.

Lubuwei, dornic de linişte ca să-şi poată savura în voie

achiziția, redusese la tăcere păsăretul. Nu se mai sătura să admire pe suprafața discului Bi negru constelația Țesătoarei şi a Văcarului, separate prin banda magică a Căii Lactee. Celelalte discuri de jad din colecția familiei păreau că nu-l mai interesează, după cum nu-l mai atrăgeau nici bronzurile rituale din epoca Shang sau prețioasele bijuterii din aur care umpleau cel de-al doilea dulap.

Zhaosheng stătea, ca de obicei, în preajma lui.

— Şi dacă nu vine? îl întrebă secretarul pe negustor.

În secret, trăgea nădejdea că stăpânul lui nu va face prostia să cheltuie atâta bănet.

— Te-a apucat dorul de Dinte Uşor? răspunse Lubuwei pe un ton glumeț.

— Nu tocmai. După mine, individul ăsta nu valorează mai nimic.

— Mai ții minte numele acelei femei despre care ne-a vorbit, preoteasa medium care trăieşte pe piscul Huashan?

— Dacă memoria nu mă înşală, a pronunțat numele Vale Adâncă, răspunse Zhaosheng, adăugând cu un aer disperat: doar nu aveți de gând să vă duceți şi dumneavoastră să o consultați pe femeia aceea care poate că nici nu există!

Secretarul îşi frângea mâinile, implorându-l pe Lubuwei să nu-l mai tortureze.

— Cred că voi pleca într-acolo în câteva zile. Dar nu-ți face griji, voi merge singur. Cu un cal bun, nu fac mai mult de două zile până la muntele Huashan.

— Şi dacă vreau să merg şi eu? zise secretarul, care nu dorea cu niciun chip ca stăpânul său să persevereze în himerele sale.

— Nu, voi merge singur. În felul acesta vei putea rămâne cu tânăra ta soție. Intenție Lăudabilă va fi fericită.

Zhaosheng înțelese că discuția nu mai putea continua şi se abținu să abordeze subiectul despre care voia să-i vorbească şefului său, privitor la prețul de vânzare al

viitoarei recolte de castane de apă care îi stătea pe suflet. Comportamentul nou şi neaşteptat al lui Lubuwei era pentru el un mister.

Îl privi din nou. Negustorul se aplecase asupra discului. Examina atent minusculele stele, cu spatele arcuit, asemeni unui scrib ce descifrează o enigmă, străin de tot ce se petrecea în jurul lui, cu privirea ațintită pe obiectul ritual care îl costase mai mult decât palatul său.

Zhaosheng nu-şi mai recunoştea stăpânul, acel negustor pragmatic şi dibace, puternic şi avizat, în permanență conectat la simțul marilor afaceri şi pe care nimeni şi nimic nu-l putea distrage de la obiectivele comerciale şi financiare pe care şi le fixa.

În apropiere, păunii îşi deschiseseră cozile. Dar Lubuwei era prea absorbit ca să-i poată remarca. Singur Zhaosheng îi observase.

Pe neaşteptate, îi veni un gând care îi păru necuviincios, dar pe care nu şi-l putea înăbuşi. Devotatul secretar al lui Lubuwei se întreba dacă nu cumva stăpânul său se țicnise.

Prima parte

1

Dinte Uşor îşi lovea armăsarul atât de aspru cu cravaşa, încât acesta se poticnea la fiecare lovitură. Omul cu faţa ca de maimuţă jigărită era leoarcă din cap până în picioare de sudoare, ceea ce nu-l împiedica să jubileze.

Lubuwei era prada ideală, cu mult peste aşteptările lui! Datorită celebrului negustor de cai, urma să devină, în sfârşit, un om bogat, chiar fabulos de bogat. Va fi practic putred de bogat. Nu-şi imaginase niciodată, nici în cele mai îndrăzneţe visuri, că ar fi putut să scoată o asemenea sumă de bani de la un om a cărui reputaţie era atât de redutabilă. De la prima privire pe care negustorul o aruncase asupra discului de jad, Dinte Uşor fusese convins că partida era câştigată. Nu-i mai rămânea decât să transforme eseul pentru a-i smulge cât mai mulţi tael de aur omului de afaceri.

În două zile va ajunge la locul faptei. Tot ce mai avea de făcut era să termine jefuirea mormântului în care dăduse peste discul Bi. Floare la ureche, cu condiţia să ajungă mai repede, înainte ca locaşul să fie vizitat de alţi prădători.

Acesta era scopul căruia i se consacra, în prezent, omul cu faţa ca de maimuţă şi cu dinţi de aur care îşi lovea din răsputeri calul pe jumătate răpus de oboseală.

În cel mult o săptămână se va întoarce la Lubuwei ca să pună laba pe cei treizeci de tael de aur şi, cu puţin noroc în plus, să-i smulgă dublu propunându-i alte şi alte obiecte funerare de calitate excepţională, echivalentă cu a discului de jad negru înstelat care-l ameţise pe bogatul negustor ca pe un copilandru încântat de jucăria lui.

Dinte Uşor va fi aşadar, în sfârşit, un om cu bani, adică puternic. Va avea mijloace să plătească o armată de bandiţi capabilă să atace marile convoaie cu mărfuri care brăzdau în lung şi în lat rutele principale ce legau între ele capitalele marilor regate. Dinte Uşor, Marele Prinţ al Bandiţilor! Aşa îi vor spune toţi, nu peste multă vreme. Titlulatura îl predispunea la visare şi îl făcea să zâmbească. Marele Prinţ al Bandiţilor le-o va plăti cu vârf şi îndesat tuturor hangiilor care îi obligau pe vagabonzi să le cumpere tăcerea ca să nu-i denunţe la jandarmerie.

Cufundat în visurile lui de mărire şi de glorie, hoţul nu mai prididea să-şi biciuiască bietul animal ale cărui coapse se acopereau încetul cu încetul cu vergeturi sângerânde.

Dinte Uşor nu făcea parte din tagma acelor profanatori de morminte profesionişti care se întâlneau prin provincie, la sate, unde se găseau morminte aproape peste tot, sub copacii de pe câmp pentru ţăranii săraci, la marginea drumurilor şi semnalate prin câte o coloană mică pentru cei cu oarecare stare şi, desigur, necropole rezervate celor avuţi, nobililor şi prinţilor precum şi funcţionarilor de rang superior ale căror funeralii reveneau în sarcina administraţiei publice.

Omul cu faţa ca de maimuţă jigărită era mai degrabă de teapa acelor borfaşi de duzină, care supravieţuiau prin felurite trucuri şi jafuri mărunte. Fără un domiciliu permanent, se pripăşea în desişuri când nu ploua şi prin grajduri când se făcea prea frig ca să poată dormi sub cerul liber sau când vreun hangiu hrăpăreţ se tocmea prea scump ca să-i cumpere tăcerea. Ducea un trai de vagabond, furişându-se în regatele învecinate prin locuri ferite, pentru a ocoli punctele de vamă.

O singură grijă avea, să nu fie înhăţat la control de către poliţişti sau soldaţi. Neavând un loc stabil şi neputând să prezinte o dovadă palpabilă sub formă de certificat ştampilat

regulamentar de către guvernatorul provinciei, risca pedeapsa capitală. În aceste regate care se războiau între ele, unde colcăiau spionii, legea prevedea ca fiecare individ să aibă obligatoriu un acoperiş şi dovada locului naşterii. Amărâţii şi vagabonzii nu figurau printre cei vii, iar cadavrele lor lipsite de identitate legală erau vândute crescătorilor de câini pentru a servi drept hrană acestor animale căutate, de pe urma cărora traficanţii îşi trăgeau venituri grase.

Bruma de câştig pe care îl obţinea din modestele sale găinării Dinte Uşor se grăbea să-l bea prin hanuri. Acolo, în atmosfera înfierbântată de aburii de alcool de orez sau de sorg, răufăcătorii de speţa lui îşi povesteau mizerabilele isprăvi de vitejie şi făceau între ei schimburi de informaţii false şi hazardate despre combinaţiile lor dubioase. Rar se întâmpla ca din acestea să iasă ceva lucrativ, aducător de bani gheaţă, fiecare urmărind să-şi păstreze pentru sine adevărata pleaşcă, dar întotdeauna se putea spicui un indiciu despre câte un convoi de călători mai uşor de jefuit sau despre vreo casă cu proprietarii lipsă, unde se putea da o spargere fără riscuri.

La Hanul Semnului Negru, situat pe ruta ce lega Între ele capitala regatului Zhao, Handan, de capitala Qin-ului, auzise pentru prima dată vorbindu-se despre un foarte renumit neguţător de cai ce locuia în Handan şi se numea Lubuwei. Omul trecea drept un personaj extrem de bogat şi amator de rarităţi. Antrepozitele sale cică erau doldora de articole de consum şi de mărfuri unele mai scumpe ca altele; se vorbea despre mătăsuri fine laolaltă cu lemn de esenţe rare şi cu baloturi de lână în stive ce întreceau în înălţime dealurile. Lubuwei mai poseda mii de cai de rasă pură pe care îi creştea pentru a-i vinde. Spre ghinionul hoţilor, bogătaşul locuia în cel mai păzit palat din oraş, supravegheat mai abitir decât seiful unui preceptor de

impozite! Cât despre caii săi, dintre care unele exemplare valorau cât nişte veritabile comori, o armată de paznici înarmaţi împiedica orice curios să se apropie de grajduri.

Nu puţini erau tâlharii care visau să se strecoare în cel mai mic dintre depozitele lui sau să-i fure cel mai pirpiriu dintre mânji. Însă pentru o ispravă ca asta ar fi trebuit să poarte acele încălţări „cu tălpi de vânt”, al căror secret îl deţineau numai unii magicieni, şi cu ajutorul cărora puteau să treacă peste cele mai înalte ziduri fără să fie reperaţi.

Avuţia lui Lubuwei era teritoriul inaccesibil la care visau toţi bandiţii de la masă, din compania lui Dinte Uşor, în colţul acela obscur din sala de mese comună a hanului.

— Ce n-aş da să încalţ nişte cizme de-astea! suspinase Dinte Uşor, pe care o astfel de adunătură de bunuri îl făcuse să devină gânditor.

— Cunosc o singură persoană care ar putea, datorită puterilor sale supranaturale, să te ajute să săvârşeşti o ispravă ca asta, îi zise, printre sughiţuri, unul dintre beţivani.

Dinte Uşor îşi apropie scaunul de individ şi îi făcu cinste cu un pahar de vin.

— E preoteasa de pe muntele Huashan. Dar pe mine m-a refuzat întotdeauna, nu a vrut să-mi facă rost de ele! Poate că nu-i plac beţivii, adăugă secătura rânjind grosolan.

Şi astfel, cu ajutorul a trei pahare de vin în plus care-i secaseră ultimele rezerve financiare, Dinte Uşor îl făcuse să spună tot.

Mulţi dintre ei se duseseră la peştera unde îşi avea sălaşul preoteasa, în speranţa că vor obţine secretul acestor încălţări extraordinare care i-ar fi făcut oameni bogaţi, capabili să zboare asemeni unor năluci pe deasupra zidurilor, dar se întorseseră cu coada între picioare.

Dinte Uşor se hotărâse în acel moment: se va duce de îndată ce va putea la magiciana de pe muntele Huanshan

pentru a-şi încerca şi el şansa.

Hazardul însă a făcut ca între timp să treacă printr-o aventură extraordinară care i-a sădit gândul că, măcar o dată, norocul avea să se învrednicească şi de el.

Evenimentul se petrecuse cu doar zece zile în urmă şi totuşi, puţin lipsise ca să nu sfârşească prost. I se întâmplase în regatul Qin, temutul rival din vest care, graţie armatei sale puternice, muşca de decenii din teritoriul lui Zhao.

Îl prinsese seara într-unul din cartierele de la marginea capitalei Xianyang, unde se dusese să vândă un cupon de ţesătură din lână pe care reuşise să-l şterpelească de pe tejgheaua unui negustor distrat.

Se făcuse deja beznă şi strada pe care se afla era aproape pustie. Umbla să-şi vândă neautorizat marfa, oferind-o rarilor trecători, şi la un moment dat un cetăţean ducând două namile de dulăi în lesă se opri, părând interesat. Dinte Uşor era pe punctul de a începe tocmeala, când omul îşi scoase dintr-unul din buzunare insigna de poliţist. Abia avusese răgaz să scape de bucata de stofă, aruncând-o pe caldarâm, şi să o rupă la fugă într-o goană disperată pentru a scăpa de controlul identităţii, care îi aducea moartea.

Îi auzea pe cei doi câini lătrând ca turbaţi, pe urmele lui. Poliţistul le dăduse drumul ca să-l urmărească şi să-i vină rapid de hac omului cu faţa ca de maimuţă jigărită. Alergase din răsputeri, cu gura larg deschisă, mai să-şi rupă picioarele şi să-i crape inima. Rarii trecători ce se mai aflau încă pe-afară se lipeau de pereţi, înspăimântaţi, la vederea acestui individ cu dinţi de aur ameninţători care părea că urmăreşte o pradă invizibilă.

Ajuns în capătul străzii, se descălţase şi îşi lăsase cizmele peticite în speranţa că mirosul lor dezgustător va întârzia goana câinilor. Luna răsărise, dar se acoperea încet de un pâlc de nori. Continuase să fugă în picioarele goale cât

putuse de repede, până la limita asfixiei. Degetele de la picioare îi sângerau. Tălpile îi ardeau. Lăsase în urmă ultimele case de la marginea oraşului şi ajunsese pe câmp. Dacă ar fi existat un dumnezeu al bandiţilor, l-ar fi implorat! în lipsa lui, îl invocase pe Zhang Nemuritorul, care îi apăra pe copii de muşcăturile Câinelui ceresc, sperând că acesta îl va feri de colţii necruţători ai dulăilor întărâtaţi ale căror lătrături se apropiau primejdios în spatele său.

În faţa lui, ceva mai la distanţă, zărise o pădure de chiparoşi în mijlocul căreia se ridicau nişte movilițe de pământ ce aduceau a gorgane. Nu era un obişnuit al cimitirelor iar mormintele nu se numărau printre locurile sale preferate, dar nu mai avea de ales. Trebuia să se ascundă degrabă în pădure.

Ochind copacul cel mai înalt, se căţărase în mare viteză, folosindu-se de unghii. Din fericire, crengile copacului formau un fel de scară. Aşezat pe creanga cea mai de sus, îi văzuse pe dulăi sosind şi dând ocol ca turbaţi uriaşului chiparos. Fără să respire, aşteptase, privindu-şi mâinile şi picioarele însângerate. Cei doi câini, la capătul puterilor, abandonaseră într-un final partida. De altfel auzise cum lătrăturile se îndepărtează şi începuse să respire normal. Trebuia acum să-şi găsească un cotlon unde să doarmă.

În arborele secular care alcătuia un uriaş evantai era riscant să rămână căci ramurile sale erau foarte răzleţe. Poliţistul nu trebuia decât să aştepte ivirea zorilor, iar apoi l-ar fi văzut, asta era sigur!

Se hotărâse deci să-şi găsească un refugiu mai puţin expus şi coborâse cu infinite precauţii pe scara de crengi. La trei paşi de trunchi se afla o movilă mai mare decât celelalte, a cărei intrare precis că se deschidea acolo, la baza unei scări de piatră. Îşi luase avânt şi forţase cu o lovitură puternică de umăr uşa de lemn parfumat care închidea intrarea. Aceasta cedase uşor, era salvat! Găsise o

ascunzătoare. Nu mai rămânea decât să împingă uşa ale cărei balamale scârţâiau. Pătrunsese într-un fel de vestibul.

O dată intrat, fusese surprins de ceea ce văzuse. O rază de lună lumina cu dâra-i argintie o sală unde se aflau depozitate bucatele unui festin. Se găseau acolo fructe de manghier uscate, cocoloaşe întărite care fuseseră probabil piersici, boabe de grâu pe jumătate ronţăite de şobolani şi prăjituri uscate care scăpaseră în mod miraculos de dinţii rozătoarelor. Toate erau aşezate în vase lăcuite, dispuse pe un platou mare de bronz cu mânere în formă de şarpe care-şi muşcă coada. Platoul fusese aşezat direct pe pământ, chiar în spatele uşii.

Ajunsese într-un cavou.

Ceea ce nu ştia, în schimb, era că aceste delicatese erau resturi ale ofrandelor rituale ce rămăseseră de la sărbătoarea anuală a morţilor, în cadrul căreia familiile defunctului veneau să-i pregătească acestuia mâncarea, lăsându-i-o apoi la dispoziţie. Se repezi la prăjiturelele tari ca piatra şi le înghiţi greu dar cu lăcomie, într-atât era de înfometat. Stomacul său lipsit de hrană de mai bine de două zile se potolise cât de cât.

Închise apoi uşor uşa de la intrare, care scârţâia ca o purcică bătrână zgândărită şi, după ce se asigură că nu se mai aud lătrăturile dulăilor, adormi epuizat.

A doua zi, îl treziră sclipirile aurii ale soarelui care-şi trimitea primele raze pe sub uşa de la intrare.

Nu se auzea niciun zgomot. Nu credea în poveştile cu stafii ce vizitează gorganele, despre care vorbeau profanatorii de morminte prin cârciumi, prefăcându-se speriaţi. Deschise uşa cavoului.

Razele astrului solar loveau, reflectându-se, peretele din fundul încăperii şi luminau ansamblul cu o lumină puternică. Încăperea boltită în care se afla era de dimensiuni medii. Văzu pereţii din blocuri de piatră

cimentate cu un mortar albicios. În fundul încăperii, în partea stângă, se deschidea un coridor îngust.

Dinte Uşor pătrunse în coridor. Era în pantă. Continuând să meargă într-un întuneric total, simţi după ecoul paşilor că intrase într-o sală mult mai mare. Reveni în prima cameră ajutându-se de mâini ca să străbată coridorul de legătură.

Pătrunzând din nou în anticameră, observă că pietrele bolţii erau sculptate cu păsări bizare care păreau să fi fost tăiate în două. Habar n-avea despre simbolul păsării Biyiniao, semnul iubirii, pentru că respectiva pasăre nu putea să zboare decât unită, fiecare jumătate având doar o aripă. Aceste Biyiniao înconjurau o pasăre şi mai ciudată. Dinte Uşor nu ştia nici că păsările Biyniao aveau datoria să zboare în jurul phoenixului cu aripile desfăşurate, care era semnul noblеţei. Cu atât mai mult nu putea ghici că, de jur-împrejurul bolţii, o friză cu caractere Yin atesta feminitatea defunctei. De altfel era incapabil să conceapă că mormântul fusese construit de către un soţ în onoarea iubitei sale doamne.

El nu era decât un profanator vulgar, nerăbdător să găsească oarece aur sau bronz în mormântul acela de care se temea ca de o piază rea. Şi dacă voia să găsească aur, acesta nu putea fi decât în sala funerară. Trebuia deci să se întoarcă în încăperea mare situată la capătul coridorului în pantă.

Dinte Uşor ieşise din anticameră ca să adune câteva crengi de chiparos uscate, aşternute pe pământ la picioarele copacului salvator. Cu ajutorul amnarului de care nu se despărţea niciodată aprinsese vreascurile, ţinându-le în mână pentru a se folosi de ele ca de o torţă.

La capătul coridorului înclinat se deschidea încăperea cea mare, mult mai înaltă decât şi-o închipuise. Forma sa era perfect rotundă, construită din blocuri de piatră naturală

îmbinate ca incinta unui turn fortificat. În centru se înălța un sarcofag uriaş din piatră neagră, care probabil era o criptă. Se sprijinea pe un soclu de granit împodobit cu capete de dragoni în cele patru colțuri. De o parte şi de alta a sicriului, aşezate direct pe sol, stăteau rezemate două cufere din lemn lăcuit.

Dinte Uşor se repezise, excitat la culme, spre uriaşul sicriu de piatră, dar constatase foarte repede că nu-i servea la nimic să încerce să ridice capacul greu, închis ermetic. De ciudă, trăsese zdravăn o lovitură cu piciorul în peretele lateral al sarcofagului, ceea ce avusese drept efect răsturnarea uneia dintre lădițele de lemn lăcuit, al cărei conținut se rostogolise cu un huruit pe pardoseala cu dale, sunet amplificat de înălțimea bolții. În acel moment văzuse rostogolindu-se către zid un fel de disc plat.

Se aruncase după el şi, când îl prinsese, se izbise cu capul de zidul de piatră. Pe jumătate amețit, se ridicase cu greu în picioare şi tare se mai minunase văzând că podeaua era acoperită cu bijuterii scumpe din aur şi jad. Se aflau acolo ace de păr, paftale din aur cu monturi de jad şi nestemate pentru paltoane, pumnale de jad cu plăsele din bronz împodobite cu animale, pe scurt, un somptuos bestiar confecționat din materiale dintre cele mai rare. Toate astea valorau, fără îndoială, o adevărată avere!

Se ghemuise jos ca să înhațe comoara ce se etala în fața lui asemeni unei colonii de insecte mari cu cruste verzi şi aurite, pregătite parcă să dea asaltul asupra uriaşului sicriu din piatră.

Dar, în graba sa febrilă, piciorul îi alunecase şi torța îi scăpase din mâini. Rugul aprins se rostogolise pe jos, pârâind până ce ultimele pâlpâiri ale flăcărilor se stinseră şi ele. Un fum înțepător invadase sala funerară care se cufundase din nou în beznă.

Pe întuneric, cu capul vâjâindu-i de durere, tuşise până

îşi zgâriase gâtul, bâjbâind cu mâna pereţii. În faţa ochilor începură să-i strălucească mici steluţe roşii, apoi, dintr-odată, prinseră să capete o formă ce reprezenta o imagine ale cărei contururi, puţin câte puţin, deveneau tot mai clare. Îl cuprinsese o spaimă nedesluşită şi dădea înconjur de-a-ndăratelea pe lângă zid ca să regăsească intrarea în coridorul înclinat.

În momentul în care golul din zid îi arăta calea de urmat, din neant ţâşnise o mască roşie Taotie, înspăimântătoare, făcându-l să scoată un urlet de groază. Dragonul părea că scuipă foc iar flăcările sale aveau să-l ardă asemeni unui şomoiog de paie! Atunci, scos din minţi de spaimă, şi ghidat deopotrivă atât de instinctul de supravieţuire cât şi de dâra luminoasă care îi arăta ieşirea, îşi adunase ultimele puteri, azvârlindu-se pe coridor, traversase anticamera şi se năpustise afară.

Soarele îl orbise ca pe o cârtiţă scoasă din tunelurile ei de sub pământ. Tremura în continuare din toate încheieturile, cu ochii holbaţi. Încetul cu încetul, începu să vadă în sfârşit cerul şi vârfurile liniştite ale chiparoşilor înfiorate de o pală uşoară de vânt, asemeni unor evantaie uriaşe. Această viziune îl liniştise, era viu de-adevăratelea, deşi efortul pe care fusese nevoit să-l facă îl umpluse de o sudoare rece. După ce îşi revenise complet şi după ce se convinsese că dragonul rămăsese încuiat în tenebrele mormântului, fiind vorba, fără îndoială, de o creatură nocturnă, îşi îndreptase în sfârşit atenţia asupra obiectului pe care îl ţinea în mână.

Era un disc ritual de dimensiuni neobişnuite, sculptat dintr-o piatră de jad de un negru straniu, care îi păruse foarte şters în comparaţie cu minunăţiile din aur, bronz şi jad care se împrăştiaseră pe jos şi pe care dragonul îl împiedicase să le şterpelească.

S-ar fi întors bucuros în cavou ca să fure cât mai multe, însă frisonul general pe care-l simţea în tot corpul îl

descurajase. Îşi luase porţia de spaimă. Mai mult ca sigur că dragonul se afla pe poziţie iar el nu avea niciun chef să mai dea nas în nas cu monstrul acela care scuipa flăcări. Cel mai înţelept era să se mulţumească cu acest obiect ritual şi să încerce să-l vândă în condiţiile cele mai avantajoase pentru el.

După care, pe legea lui Dinte Uşor, va fi timp destul, în mod sigur, ca să revină! îl rugase vag pe Zhang Nemuritorul – cu toate că nu avusese nici pe departe Intenţia să o facă dar, la urma urmei, numele acestuia, nici el nu ştia de ce, îi venise brusc în minte... – ca nimeni să nu apuce să fure comoara înainte ca el să vină înapoi.

Pornise din nou la drum. Prada ar fi putut fi mai consistentă, dar aventura sa începută cu stângul se terminase în final oarecum cu bine. Stabilise să tragă foloase maxime din ceea ce i se dăruise. Un obiect ritual cu o astfel de proveniență trebuie că valora ceva şi, oricum, mult mai mult decât balotul de lână pe care fusese nevoit să-l abandoneze la Xianyang. Totuşi, nu ştia mare lucru despre instrumentele de genul acesta pentru a putea să negocieze cu un amator de rarităţi la un preţ cât mai mare.

Natural că se gândise imediat la Lubuwei, din moment ce, şansa fiind pentru prima dată de partea lui, înţelesese că are în mâinile sale un Bi ritual de dimensiuni neobişnuite, şlefuit dintr-o varietate de jad de o culoare cu totul şi cu totul stranie, deşi se afla la mii de li[4] distanţă de a-şi imagina adevărata sa valoare.

La sfârşitul unei zile de marş forţat peste câmpuri, de teamă să nu fie din nou înhăţat, Dinte Uşor îşi făcuse deja planul. Fusese destul să îşi reamintească poveştile pe care le auzise la Hanul Semnului Negru: despre Lubuwei, negustorul superbogătaş, despre preoteasa medium de pe

[4] Un li = cinci sute de metri.

muntele Huanshan, care ştia cum să vorbească cu zeii din vreme ce poseda secretul încălţărilor „cu tălpi de vânt”...

De vreme ce nu putea să obţină secretul faimoaselor cizme, nu era mai simplu să încerce să-i vândă la preţ piperat, acestui Lubuwei, discul de jad? Mai trebuia, pentru ca negustorul să accepte să plătească maximul posibil, ca Dinte Uşor să culeagă informaţii suplimentare în legătură cu valoarea acestui obiect ritual. Aici intervenea magiciana de pe muntele Huanshan... Dacă cunoştea până şi secretul de fabricaţie al încălţărilor care permiteau survolarea munţilor, cu siguranţă că era în stare şi să spună ceva mai mult despre un obiect de talia discului negru.

Planul imaginat îi oferise lui Dinte Uşor o dublă satisfacţie, mai presus de aşteptări. Obţinuse tot ce-şi dorise atât dintr-o parte cât şi din cealaltă.

Rezultatul fiind cert, nu-i rămânea decât să se întoarcă şi să recupereze celelalte obiecte pe care trebuise să le lase în gorgan când fusese surprins de către dragonul ce împroşca flăcări. Erau acolo destule comori de pe urma cărora să devină foarte bogat. Din moment ce Lubuwei acceptase să plătească treizeci de tael de aur pentru un simplu disc, ce nu i-ar fi dat pentru toate bijuteriile acelea fabuloase care îl aşteptau?

Zărea deja vârfurile chiparoşilor din jurul necropolei. Ajungea în sfârşit la ţintă. În două zile, cu banii în mână, va deveni Dinte Uşor, Preamăritul, Cel-mai-mare Prinţ al Banditilor...

Preoteasa medium de pe piscul Huanshan, la care se dusese în grabă să o consulte în legătură cu descoperirea sa, nici că putuse să se pronunţe mai clar când prezisese glorie şi avuţie aceluia ce va avea onoarea să posede Bi-ul negru înstelat!

Dinte Uşor, printr-o conduită stranie care trăda în realitate o inconştienţă crasă, nu fusese deloc Impresionat

de această femeie care îl aştepta la intrarea în grota de la poalele unei cascade imense. Când îi arătase discul de jad, întrebând-o cu aerul cel mai neajutorat şi cât se poate de prosteşte care este valoarea lui, femeia examinase obiectul îndelung. Apoi îl privise cu mirare, întrebându-se, pe bună dreptate, cum şi de unde îl obținuse.

— Este un obiect foarte rar şi dotat cu calități speciale. Îi conferă nemurire celui care îl posedă şi îi aduce glorie, zisese ea, simplu.

Dinte Uşor o întrebase atunci pe preoteasă pe ce se bazează în susținerea acestei afirmații. Ea răspunsese prin nişte fraze al căror sens îi scăpa cu desăvârşire, şi din care se mulțumise să rețină câteva frânturi pe care le învățase papagaliceşte. Puțin îi păsa că nu pricepe absolut nimic din vorbele ascunse ale preotesei! îi era suficient să poată însăila câteva cuvinte inteligente când se va afla față în față cu negustorul.

Din frazele pronunțate de femeie despre stelele sclipitoare de pe discul de jad, îşi amintea expresia „Haosul original Hongmeng care este embrionul unui puişor galben în centrul său". Dinte Uşor reținuse cuvânt cu cuvânt formula şi o repetase încontinuu ca să nu o uite. Putuse astfel să o redea mecanic în fața lui Lubuwei, fără să înțeleagă ceva, iar acesta nu pricepuse nici atât.

Preoteasa medium strânsese în brațe multă vreme, cu fervoare, cele două fețe ale obiectului ritual şi i-l înapoiase fără să mai scoată o vorbă, retrăgându-se în peştera sa, în fundul căreia Dinte Uşor păruse că zăreşte ceva ce semăna cu un papagal cu penajul verde.

După ce obținuse această expertiză, restul se dovedise un joc de copii. Fusese suficient să expună discul de jad în piața din Handan, pe unde obişnuia Lubuwei să facă turul. Momeala făcuse minuni... Totul se derulase conform planului, ba chiar mai bine de cum prevăzuse.

Dinte Uşor era sigur că acolo sus, în cer, steaua bună a tâlharilor de teapa lui îl proteja. Se şi vedea povestind toate aceste lucruri frumoase vechilor săi tovarăşi de nenoroc, la hanul Semnului Negru.

Era atât de adâncit în visul propriei sale glorii viitoare şi de preocupat să-şi aducă elogii încât nu sesizase, pe când intra în acest cimitir unde urma să jefuiască mormântul principal care avea să facă din el un om fericit şi bogat, nişte umbre ameninţătoare care îl pândeau în tăcere, ascunse în dosul uşii de la intrare.

Cu atât mai puţin îşi închipuia că nu avea să mai iasă viu din acest mormânt regal, unde se întorsese de bunăvoie.

2

În camera sa vastă, austeră şi întunecoasă, al cărei plafon din lemn cu chenare poleite cu aur era decorat, precum cel al mormântului jefuit de către Dinte Uşor, cu phoenicşi roşii cu aripile desfăşurate, bătrânul rege Zhong se deşteptă din somn după o noapte apăsătoare şi frământată. Privi către tavan şi, constatând că frumoasele păsări roşii erau la locul lor, scoase un suspin de uşurare.

La fel ca în celelalte dimineţi, bătrânul rege al Qin-ului se temuse că ar fi putut muri în somn. Asta îl făcea să fie mereu prost dispus.

Grele sunt nopţile şi trezirile pentru cei obsedaţi de ideea, oripilantă, că într-o bună zi vor trece în lumea cealaltă. Cu cât îmbătrânesc şi puterile le slăbesc, cu atât se apropie termenul şi creşte teama. Somnul devine un calvar.

De fapt, Zhong făcea parte dintre aceia pentru care a dormi însemna a muri câte puţin.

Aşezat în patul său enorm, ai cărui montanţi din lemn exotic împrăştiau miresme în aerul din încăpere, moşneagul îşi trase peste picioarele lungi şi scheletice un pled gros de

zibelină de culoarea mierii. Apoi sună dintr-un clopoțel de argint. Într-o clipă, aplecat de şale, cu privirea neliniştită a unuia care se aşteaptă la ce-i mai rău, Marele Şambelan Drept înainte, care pândea momentul inerent de după uşă, intră în mare grabă în dormitorul prințului său.

Drept înainte era un eunuc sârguincios. Conform unei reguli stabilite de bătrânul rege Zhong, numai un servitor castrat avea dreptul să intre în intimitatea suveranului ca să asiste la momentul deşteptării, acestuia. Maiestatea Sa Zhong, pe care bătrâneţea îl făcuse bănuitor în cel mai înalt grad, proclamase suplimentar un alt edict care interzicea oricărei persoane să intre în camera sa fără să fie chemat.

Marele Şambelan Drept înainte se afla în serviciul bătrânului rege de la momentul când acesta din urmă se îmbolnăvise şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului plângându-se din cauza vârstei sale înaintate. Ore în şir şedea în pat şi picotea. Dar trebuia să se creadă că meditează. Atunci când se simțea ceva mai bine, singura plimbare pe care şi-o permitea era o vizită la Pavilionul Pădurii de Arbuşti.

Până să devină Mare Şambelan, îndatorire ce-l obligase să se supună scopirii la o vârstă adultă, Drept înainte condusese Biroul Cronicilor Regale ale dinastiei Qin, unde superviza redactarea istoriei oficiale a regatului, consemnată la indicațiile exprese ale suveranilor care se perindau la guvernare. Strecurându-se discret printre inadvertențe şi rezolvând cu brio delicata misiune de a împăca amorul propriu regesc cu grija de a respecta adevărul istoric al profesionişti lor în materie, zelosul Drept înainte se făcuse remarcat de către prinț, căruia îi redacta augusta cronică presărată cu grandioase fapte de arme şi cu acțiuni virtuoase.

Când regele Zhong, şubrezit deja de vârstă şi de boală, îi propusese să ocupe funcția de Mare Şambelan, nu stătuse

nicio clipă pe gânduri. Cu cât era mai aproape de rege cu atât câştiga în putere. Iar asta, cântărise el, valora din plin cât o pereche de testicule.

Pierzându-şi atributele bărbăției, fusese la un pas de moarte şi suferise un martiriu. O dovadă de abnegație precum a lui plăcuse bătrânului rege, căruia nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să i se dovedească devotamentul prin fapte extreme. În cazul de față, el era unul dintre exemple. Drept înainte fusese operat de Cuțit Rapid, chirurgul şef al eunucilor, care ştia să extirpe într-o clipită, de unde şi porecla, datorită unui secret numai de el cunoscut, testiculele tinerilor care se pregăteau să intre în această castă a damnaților, de o mare influență, unde golul lăsat de operația barbară îl compensau printr-un simț admirabil al intrigilor, dar şi al întrajutorării, fără a uita de acel gust pronunțat pentru putere, căreia eunucii îi cunoşteau de minune toate tainele.

Cuțit Rapid, mândru numele lui, îşi castra semenii unul după altul, grupuri întregi, precum un veterinar câinii, pisicile sau caii, fără precauții deosebite şi fără vreun remediu împotriva durerii. Operația bietului Drept înainte fusese la un pas de fiasco. Acesta ieşise mai mult mort decât viu şi trebuise să stea câteva luni bune în convalescență, într-un castel din munți, pentru a-şi recupera forțele pierdute.

De când devenise eunuc, Drept înainte, care se putea socoti odinioară un bărbat frumos, se îngrăşase precum o vădană la menopauză. Obrajii lăsați îi atârnau ca nişte saci cu nisip de o parte şi de alta a bărbiei ascuțite. Părul îi căzuse, purta perucă, iar ochii îi dispăruseră în oceanul de grăsime flască al chipului său deformat. Ca să pară mai puțin burduhănos, se deplasa cocoțat pe nişte saboți înalți de lemn, care clămpăneau asemeni unor plesnitori pe podeaua de marmură albă a camerei regale. Se înveşmânta

de regulă în mătase roşie, din cap până în picioare, şi doar bordura îngustă de hermină a jiletcii matlasate marca o diversiune virginală pe impozantul volum roşu carmin al siluetei sale.

Funcția rezervată Marelui Şambelan al regelui nu era o sinecură. În primul rând, el trebuia să guste din mâncarea destinată suveranului, pentru a-i verifica puritatea. Apoi, fiind colaboratorul cel mai apropiat al regelui, trăind în intimitatea acestuia, superioritatea influenței sale asupra celorlalți datorate acestei apropieri imediate putea în orice moment să se întoarcă împotriva sa. Era aşadar unul din curtenii cei mai puternici, şi în acelaşi timp unul dintre cei mai expuşi geloziei şi intrigilor. Într-o bună zi, după cum păţiseră şi alţii, putea să intre în dizgrația regelui sau, în cel mai bun caz, să devină deranjant.

De pildă când Drept înainte îl vedea pe rege în posturi care, în mod inevitabil, îi erau defavorabile, se temea de ce-i mai rău. Din colaborator indispensabil risca să treacă instantaneu în postura de martor jenant. Pentru el, ar fi însemnat sfârşitul. De aceea, de nenumărate ori asistase la astfel de scene fără să le vadă niciodată, şi cu atât mai puțin să facă cea mai mică aluzie legată de acestea.

Drept înainte, confidentul şi totodată valetul şi secretarul Majestății Sale Zhong, ducea astfel o viață mult mai primejdioasă decât s-ar fi putut crede la prima vedere.

Numai ce intrase în dormitorul regal, şi nici nu apucă să-şi pronunțe formula rituală: „Majestatea Sa a dormit bine?”, că moşneagul şi începu să se văicărească:

— Mă sufoc! Adu-mi un pahar cu apă şi pilula de cinabru!

Celălalt se conformă îndată şi îi aduse o pilulă din acelea pe care marele preot taoist Wudong le prepara pentru suveran, din câteva picături de oxid de mercur amestecate cu pudră de jad, apoi i-o întinse regelui, împreună cu un pocal de aur.

— Ce m-aş face fără porția asta de nemurire... Apropo, mai am?

Drept înainte, pe fața căruia se prelingeau stropi grei de sudoare, făcu din cap un „nu” disperat, arătându-i Majestății Sale Zhong cutiuța de bronz pentru pilule cu desăvârşire goală.

În alte vremuri o astfel de gafă l-ar fi costat pe autorul său o retrogradare imediată şi pe puțin câteva lovituri cu bățul de bambus aplicate de față cu servitorii suveranului, ca să-l umilească pe neghiob! Dar anii aceia trecuseră în zbor, iar acest moşneag care, tânăr rege fiind, era în stare să doboare un urs brun cu propriile-i mâini şi să stăpânească, de unul singur, cel mai nărăvaş pur-sânge din stepele din Nord, acel războinic falnic ce nu pregeta să încheie bătăliile cu arma în mână, în mijlocul soldaților săi, nu mai era decât o umbră. Mânia lui, care odinioară izbucnea ca un vulcan, nu mai avea acum niciun efect. Firea sa, ca de alfel şi memoria, se înmuiase. Bătrânul Zhong se ambala, dar după câteva clipe uita tot.

Când îți pierzi memoria, automat devii mai puțin sever deoarece uiți faptele comise de ceilalți.

Nu mai trebuie spus că anturajul regelui, începând cu Drept înainte, profita de aceste pierderi de memorie a căror frecvență se accelera şi care, într-un cuvânt, îi făceau viața mult mai liniştită decât înainte.

Bătrânul rege se mărgini aşadar la o grimasă, uitând instantaneu să-l pedepsească pe Marele Şambelan pentru cutia de pilule goală.

— Cheamă-l pe „ştim noi cine”, cred că e acasă. Am o durere ascuțită în zona inimii. Cu ocazia asta o să-mi aducă şi rația de pilule de nemurire.

Prea mulțumit că scăpase basma curată, Marele Şambelan trecu în anticamera unde se aflau, atât ziua cât şi noaptea, gata de intervenție, cele patru gărzi regale care

vegheau la securitatea prințului. Se adresă şefului lor, ale cărui stele de pe reverul uniformei erau ceva mai mari decât ale celorlalți.

— Linie Frântă, regele vrea să-l aduci neîntârziat la el pe „ştii tu cine". Fugi degrabă la el şi adu-l aici. Spune-i să aducă şi pilulele.

Gărzile stăteau nemişcate şi înțepenite asemeni unor statui de piatră. Doar lamele de bronz lustruit ale săbiilor lungi cu mâner de jad sculptat în formă de gheare de răpitoare le tremurau imperceptibil.

— Ca de obicei, de vizita aceasta nu trebuie să ştie nimeni. O să-l introduci pe „ştii tu cine" pe uşa din dos a Gineceului Central.

Drept înainte îşi întări ordinul cu amenințarea rituală: „în caz de nesupunere, cunoşti pedeapsa!" şi făcu acel gest sugestiv de glisare a brațului, dintr-o singură mişcare de la dreapta spre stânga, perpendicular pe gât.

Linie Frântă îşi luă elan şi se avântă în galeria lungă ce ducea de la apartamentele regelui, trecând prin curți interminabile plantate cu arbori din cele mai rare specii, până la uşa dosnică a Gineceului Central. Pe-acolo se putea intra şi ieşi din Palatul Regal pe neobservate.

Bătrânul suveran se ridicase din pat şi se apropiase de fereastra largă ce se deschidea peste acoperişurile din capitala regatului său.

Camera ocupa ultimul etaj al reşedinței sale private, cocoțată la extremitatea de sus a Palatului Regal. Elegantul edificiu construit din cărămidă crudă, placată cu marmură roz şi gri, se afla într-adevăr în porțiunea cea mai înaltă şi cea mai izolată a acestui ansamblu împrejmuit cu ziduri solide şi impunătoare, căruia localnicii îi spuneau „oraşul de sus" şi nu „palatul regelui", deoarece se constituia într-un veritabil oraş, cu străzi, curți şi piețe proprii – unde era interzis accesul populației –, dominând partea de jos a

capitalei regilor Qin-ului.

În Palatul Regal se intra prin trei porți impozante, păzite de condamnați mutilați de ghearele justiției, deoarece în loc să li se taie capetele, li se retezaseră doar picioarele. Aceşti paznici regali, a căror eficiență se baza pe handicapul care nu le permitea să se mişte de la post, aveau sarcina să strige gărzile înarmate până în dinți, care țâşneau de îndată ce un intrus încerca să pătrundă în acest sanctuar unde regele mânca, bea şi dormea, ferit de privirile oamenilor de rând. Sechestrat de bunăvoie, apărat datorită unei etichete care îl priva practic de orice contact cu supuşii, cu excepția audiențelor, regele domnea fără să fie văzut.

Fereastra camerei era singurul mijloc prin care bătrânul rege Zhong putea să-şi vadă poporul într-ale sale pe străzile somptuosului oraş Xianyang, capitala construită de înaintaşii săi pe malul nordic al marelui râu Wei, ale cărui meandre nămoloase şerpuiau domol la poalele munților pe care lumina razantă a soarelui matinal îi transforma seara în umbre albăstrii.

Zhong putea să vadă până în zarea îndepărtată liniile frânte ale acoperişurilor din țiglă vopsite în culori vii, cu flancurile curbate terminate în „coadă de rândunică”, coborând în terase blânde, asemeni treptelor unei scări maiestuoase, ce pleca de la oraşul de sus până la preriile nisipoase care mărgineau râul.

Bătrânul rege simți că-l mai lasă durerea de inimă. Visa cu ochii deschişi privindu-şi oraşul cum se trezeşte încet la viață.

Lumea începea să iasă de prin case. Cocoşii cântau şi caii fornăiau. Pe străzi începea forfota. Negustorii ambulanți îşi deschideau tarabele pline cu frigărui de carne şi plăcinte cu care lumea se înfrupta la acest început de zi pentru a prinde puteri. În fața clădirilor publice se formau deja cozile de petiționari şi de reclamanți. Pe scurt, orgolioasa capitală a

regatului Qin se pregătea să trăiască una din zilele acelea obişnuite, cu străzi aglomerate, cu pieţe doldora de legume şi de cărnuri, cu hoţii de buzunare care intrau în acţiune, cu locantele unde se trăncănea şi cu templele unde preoţii se pregăteau să oficieze serviciul religios.

Mângâiat de soare şi de praf, Xianyang-ul se dezmorţea uşor, îmbrăcând aspectul de furnicar.

— Maiestate, „ştim noi cine" aşteaptă în anticameră. Să-i spun să mai aştepte?

Drept înainte intrase în dormitor în vârful picioarelor ca să nu-l deranjeze pe moşneag, păstrându-şi cu greu echilibrul pe saboţii săi de lemn.

— Să intre... suspină regele cu glas moale.

Persoana care îşi făcu intrarea în camera regelui era preot taoist şi se numea Wudong. Avea aceeaşi talie cu a regelui dar, fiind în floarea vârstei, părea mult mai solid. Abia intrat în încăpere, făcu o volută armonioasă prin aer cu pelerina sa amplă de culoare neagră care îl învăluia din cap până în picioare, înainte de a şi-o scoate.

Nimic nu-i plăcea mai mult marelui preot, de fiecare dată când se prezenta în faţa regelui, decât această intrare teatrală care aducea foarte bine cu personajul său.

Omul avea o alură mândră. Craniul îi era complet ras, cu excepţia unui smoc scurt care ţâşnea din vârful cefei. De o parte şi de alta a gurii cu buzele cărnoase îi atârnau două mustăţi fine şi lungi date cu ceară. Ochii săi erau tiviţi cu un contur negru care îi accentua intensitatea privirii hipnotizante. Mâinile îi erau lungi şi fine iar extremităţile unghiilor aveau o duritate cornoasă din cauza manipulării produselor alchimice. Pe piept îi atârna un Bi sculptat dintr-un smarald, pe care se împleteau simbolurile Yin şi Yang. Centura care îi încingea tunica de culoare galben-canar avea o pafta de bronz de formă ovoidală pe care era gravat caracterul tao ce semnifică „Marea Cale".

Se împlineau de curând trei ani de când bătrânul rege îl primea în taină pe marele preot aparținând acestei religii – nerecunoscută oficial la curtea din Qin – pentru a-l învăța cum să devină nemuritor.

— În dimineața asta mă simt rău. Memoria mă lasă. Am nevoie de exercițiul nostru obişnuit, gemu bătrânul, făcându-i semn lui Drept înainte să-l lase singur cu marele preot, ceea ce eunucul execută, fără tragere de inimă.

Wudong îşi scoase din săculeț un vas de bronz Boshanlu pentru ars mirodenii, al cărui capac reprezenta muntele sacru Kuniun, în forma sa caracteristică de ciupercă inversată, şi trepiedul ce figura broasca buboasă cu patru labe, despre care se credea că locuieşte pe lună... Acolo, spuneau taoiştii, pe acest munte extraordinar, Regina Mamă a Occidentului, Marea Zeiță a Naşterii şi Morții, îi invita pe inițiați să deguste Piersicile Longevității pe care le servea în cadrul unui festin bogat.

Se făcu apoi auzită vocea sa gravă:

— *„La capătul a o mie de ani, esența sângelui se transformă în piatră prețioasă, a pinului în ambră galbenă, într-o piatră verde sau într-o țestoasă culcată”.*

Pronunțând această formulă care permitea intrarea în comunicare cu elementele primordiale, Wudong aprinse un foc şi suflă peste bețişoare. Turnă apoi un vârf de tămâie prin fantele capacului ce reprezenta valea muntelui Kuniun. De pe părțile laterale ale muntelui de bronz se împrăştiau fuioare ce răspândeau un miros plăcut. Îi făcu semn bătrânului rege să se aşeze mai aproape de vas ca să respire aburul de tămâie care se răspândea din capacul de forma muntelui sacru.

— Vom începe cu exercițiul de memorie, apoi vom practica respirația, îl anunță marele preot pe moşneagul care aprobă din cap.

— Cum se numeşte prima voastră concubină care este

înmormântată în cavoul din necropola regală? întrebă Wudong pe un ton răspicat.

— Numele ei îmi stă pe buze. O să-l spun... Ți-l spun imediat, îl asigură cu febrilitate bătrânul.

Dar în ciuda tuturor eforturilor, numele primei concubine nu-i venea în minte. Regele nu se orienta prin hruba memoriei. Timpul trecea şi el era incapabil să formuleze cel mai mic răspuns. Şi totuşi, o iubise cu patimă pe femeia aceasta care îi dăruise un urmaş pe parte bărbătească pe nume Anwei.

— Pierderea asta de memorie devine insuportabilă, gângăvi regele, pradă unei disperări pe care nici măcar nu încerca să şi-o ascundă.

— Să trecem la respirație! zise Wudong, ca să-l scoată din impas.

Se postă în fața regelui şi îi astupă nările, strângându-i-le cu două degete. Îi aplecă capul deasupra vasului de ars mirodenii, în care mai aruncase un degetar de praf de mentă, în timp ce exercita o presiune puternică pe abdomenul acestuia cu cealaltă mână. După câteva momente, regele se afla la limita sufocării, cu capul gata să-i explodeze. Ca de obicei, crezu că va muri şi ochii i se umplură de panică. Scoase un râgâit prelung.

Wudong slăbi atunci brusc presiunea de pe nările şi abdomenul bătrânului, ai cărui ochi ieşiseră din orbite. Sub efectul emanației de mentol care năvălea cu forță în plămânii săi, bătrânul Zhong scoase un strigăt eliberator înainte de a începe să respire profund, în ritmul cadențat pe care marele preot i-l imprima cu bătăi de picior în podea.

— Pieptul şi pântecul sunt asemeni palatelor şi locuințelor; cele patru membre sunt suburbiile, şi articulațiile funcționarii cu autoritate. Cine ştie să-şi guverneze corpul ştie să guverneze o țară, psalmodia Wudong.

Marele preot îl făcu pe rege să repete formula principală a canonului taoist, care permitea înțelegerea tuturor lucrurilor şi a oamenilor, conform căreia corpul uman nu este altceva decât reproducerea în miniatură a universului întreg cu care trebuie să fuzioneze într-o armonie perfectă.

Regele Zhong se înveseli într-o clipă. Începu să scoată chiote de bucurie asemeni țânculuicare-şi găseşte mult iubita jucărie rătăcită.

— Mi-a revenit memoria! Numele adoratei mele concubine era Steaua Sudului. Ea este răposata din cavoul necropolei regale ce se află dincolo de marginea oraşului. De la ea am un fiu pe care l-am trimis zălog la curtea regatului Chu.

Cuprins de bucuria febrilă de a-şi fi amintit numele primei sale concubine, moartă în durerile facerii în urmă cu zece ani, Zhong, cuprins de o vervă inepuizabilă, se pusese pe povestit despre iubirea lui. Idila sa începuse pe vremea când nu era decât prințul moştenitor al regatului. Prințesa Mei tocmai îl născuse pe prințul Anguo, iar Steaua Sudului ştiuse cu abilitate să suplinească absența primei soții a regelui, îndepărtată din patul regal din cauza stării sale de lăuză.

— Mare mi-a fost tristețea după moartea sa. Din fericire, mi l-a lăsat pe prințul Anwei, a cărui afecțiune nu mi-a lipsit niciodată! Am umplut-o de cadouri când ain înmormântat-o. Îmi amintesc de funeraliile ei ca şi cum ar fi fost ieri... Am ordonat să fie aşezate două cufere umplute cu obiecte rare şi scumpe la picioarele sicriului ca să-i îndulcească viața de dincolo de munții acestei lumi. I-am pus acolo cel mai frumos Bi de jad care mi-a fost dat să văd vreodată. Era negru, ornat cu steluțe mici, şi se considera, după cum afirmă preoții noştri, că îi face nemuritori pe proprietarii săi. Se spunea că reprezintă Haosul originar Hongmeng! continua el cu bucuria amnezicului care, dintr-odată, îşi regăseşte memoria.

— Vă referiți la magma aceea originară de culoare galbenă de unde vine şi porneşte Marea Cale? Acel Haos despre care sfintele texte spun că este galben în centru precum embrionul puişorului de găină şi anunță sosirea unui împărat care va fi la fel de mare ca şi împăratul Galben?

— Nu ştiu dacă acest Bi anunță sosirea viitorului împărat... Ceea ce pot să-ți confirm în schimb, este că din cea mai fragedă copilărie, am văzut că înțelepții de la curte îi confereau cele mai mari calități.

Spunând aceste ultime cuvinte, lui Zhong îi veni o idee care îi păru atât de stranie încât se abținu să i-o împărtăşească lui Wudong. O alungă din minte, dar îi reveni pe loc şi se instală acolo cu tenacitate.

Ideea începu să-l sâcâie în asemenea hal încât îi făcu semn marelui preot că poate să plece. Dorea să rămână singur ca să reflecteze mai bine. După ce-şi flutură, de data asta în sens invers, pelerina neagră pe deasupra capului până în vârful picioarelor, „ştiți voi cine” părăsi încăperea.

Câteva minute mai târziu, contemplându-şi oraşul ale cărui străzi se înnegriseră deja de lume, bătrânul rege Zhong, mai adâncit ca niciodată în gândurile sale, reexamină ideea care îl obseda. Ajunse la concluzia că această idee nu numai că valora mai mult decât oricare alta, ceea ce-i permitea să o expună fără teama de a fi ridicol, dar şi că era atât de genială încât putea să-i aducă foloase uriaşe.

3

Aranjarea tăbliților de bambus pe care se scriau cu pensula caracterele ce formau frazele, care, puse astfel cap la cap, alcătuiau la rândul lor capitole, ce deveneau în final o carte, constituia o sarcină extrem de delicată, deoarece aceste tăblițe se numărau cu miile.

Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuşti, care răspundea la frumosul nume Desăvârşire Naturală, nu lăsa pe mâna altcuiva această responsabilitate. Era un literat de viță pură, recognoscibil după înfățişarea sa discretă şi elegantă, după conciul perfect strâns, şi după stiletul de scris care-i atârna la cingătoarea din piele neagră.

Îndeplinea funcții înalte la Curtea regatului Qin. Datorită vârstei şi volumului vast de cunoştințe pe care le deținea, era un etalon de memorie şi de cultură. Plasat în afara ierarhiei de către regele Zhong, el avea rangul de ministru, însă nu abuza niciodată de titlul său, şi cu atât mai puțin de statutul său. Cunoştea pe de rost toate cărțile; cele Patru Cărți şi cei Cinci Clasici, desigur, dar şi toate compilațiile istorice şi manualele despre ritualuri, fără a uita hărțile cerului şi hărțile geografice pe care administrația teritoriilor începea să le ridice pentru o reprezentare mai exactă a cuceririlor dinastiei Qin.

Desăvârşire Naturală era el însuşi o bibliotecă vie. Memoria sa păstra, aproape în detaliu, titlurile miilor de cărți pe care avea obligația să le claseze şi să le îngrijească. Cariera sa era un model în domeniu. Parcursese unul după altul stadiile evoluției care duceau, după o multitudine de examene şi concursuri din ce în ce mai dificile, la calitatea invidiată de funcționar literat. Fusese desemnat, cu mulți ani în urmă, cel mai tânăr guvernator de provincie. Lui îi plăcea însă mai mult gândirea şi studiul decât activitatea administrativă, şi postul pe care îl ocupa pe lângă rege îi oferea deplină satisfacție. Era un fel de mare preot al literelor şi artelor, în sanctuarul care era Pavilionul Pădurii de Arbuşti.

Elegantul edificiu, deşi de proporții considerabile, ocupa o vastă esplanadă din piața centrală a Palatului Regal. Era împrejmuit de şanțuri adânci decorate cu plante acvatice aranjate cu grijă în jurul stâncilor, care îi dădeau aspectul

unui adevărat lac în miniatură. În apa limpede din aceste şanţuri înotau crapi dolofani, hrăniţi de trei ori pe zi de servitori desemnaţi special pentru asta.

Pavilionul propriu-zis era constituit dintr-un turn central gigantic cu secţiunea pătrată, şi fiecare etaj era prevăzut cu câte un balcon de marmură albă de jur-împrejur, rupând astfel în stil elegant austeritatea blocurilor de piatră brună din care fusese construit. Acest turn servea de bibliotecă şi în acelaşi timp de muzeu regal. Mai era numit şi Turnul Memoriei.

Biblioteca regală ocupa primele cinci etaje. Ea conţinea practic toate cărţile care existau la vremea respectivă. Regatul Qin avusese grijă să strângă acolo, de-a lungul anilor, ansamblul textelor care începuseră prin a se transmite oral de la o generaţie la alta din negura timpurilor, înainte ca scribi specializaţi să le transcrie cu cea mai mare atenţie pe miile de tăbliţe de bambus pe care Desăvârşire Naturală le colecţiona, tria şi ordona. De aceea activitatea de clasare şi de întreţinere a acestei biblioteci unice, ce se dorea exhaustivă, dădea impresia de salahorie şi defrişare. Cât despre totalitatea rafturilor, un neiniţiat ar fi văzut acolo, la o primă privire, doar legături de surcele provenite din operaţiunea de curăţare dintr-o fabrică de bambus.

Al şaselea etaj şi ultimul din Turnul Memoriei adăpostea muzeul colecţiilor aparţinând dinastiei Qin. Peste cinci mii de piese erau înregistrate: carapace oraculare, vase şi tripozi arhaici din bronz, obiecte rituale de jad, arme de toate tipurile, precum şi bijuterii de aur şi argint dintre care unele datau din vremea dinastiilor Shang, Yin, şi chiar Xia, mărturisind interesul şi valoarea pe care o acorda regele din dinastia Qin vestigiilor unui trecut pe care şi-l apropria pentru a-şi statua propria-i legitimitate. Muzeul era simbolul ultim al acestei puteri pe care Qin nu înceta să o

demonstreze prin acțiunile sale militare.

Turnul Memoriei fusese construit în mijlocul unei curți presărate cu arbuşti pitici plantați în vaze de bronz. Aceste plante dăduseră şi numele ansamblului arhitectural. În cele patru colțuri ale curții se ridicau pavilioane elegante ale căror acoperişuri în formă de umbrelă erau susținute de coloane fine de marmură roz. Acolo se putea sta şi admira lacul miniatural format de şanțurile care înconjurau ansamblul.

Pavilionul Pădurii de Arbuşti se construise după concepția lui Desăvârşire Naturală în funcție de cele Cinci Direcții ce guvernau lumea dintotdeauna. Fiecare dintre ele corespundea unui împărat ceresc din Antichitate. Literatul respectase cu scrupulozitate învățăturile din *Tradiția despre munți şi mări*, unde erau descrise cu o precizie extremă marile fapte ale zeilor şi cu deosebire locul lor în diferitele părți ale universului.

Edicului îndreptat către sud, căruia i se asocia culoarea roşie şi anotimpul vara, era consacrat împăratului Yandi, al soarelui, care dăruise oamenilor primele boabe de cereale. Cel din vest, a cărui culoare era albul şi anotimpul toamna, era dedicat împăratului Shaoshao, iar unul dintre fiii săi inventase arcul şi săgeata. Cel din est, asociat cu culoarea verde şi cu anotimpul primăvara, fusese construit în onoarea împăratului Taihao, care adusese oamenilor cele opt trigrame şi focul. Edicului dinspre nord, asociat cu culoarea neagră şi cu anotimpul iarna, era plasat în cinstea împăratului Zhuanxu, care guverna marea şi vântul şi care îi învățase pe oameni să respecte rânduielile.

A cincea direcție, a Centrului, având asociată culoarea galbenă, era guvernată de împăratul Galben, Suveranul Mijlocului şi împăratul Cerului, fiind reprezentată de uriaşul turn central al edificiului.

Ansamblul figura astfel lumea, culorile, anotimpurile, dar

şi elementele din care este constituită: Focul pentru Sud, Metalul pentru Vest, Lemnul pentru Est şi Apa pentru Nord. Cât despre Centru, elementul său asociat era, evident, Pământul.

Regele Zhong venea deseori să mediteze, la lăsatul serii, în ediculul de la vest. Acolo, stând aşezat în linişte pe o bancă de piatră, rezemat de spătarul de marmură dantelată, nu se mai sătura să admire salturile crapilor uriaşi care, exact la această oră a asfinţitului, sub efectul luminii razante a ultimelor străluciri ale astrului care urma să adoarmă dincolo de vălurile albăstrii ale munţilor din zare, se colorau în toate nuanţele curcubeului.

La acest sfârşit de zi, bătrânul se afla acolo, stând ca de obicei pe banca sa de piatră. Îi făcu semn lui Desăvârşire Naturală să se apropie.

— Cum evoluează cercetările tale? îl întrebă suveranul pe cărturar.

— Despre care dintre ele doriţi să ştiţi? se interesă respectuos Preaînţeleptul Conservator, a cărui activitate intelectuală era debordantă.

— Despre acelea care mă interesează, desigur! zise regele Zhong, iritat.

— Încă nu am găsit nimic... răspunse, jenat, literatul.

Chipul lui Desăvârşire Naturală se umbrise. Trecuseră deja trei luni de când suveranul îi ceruse să facă cercetări legate de hărţile maritime din bibliotecă, pentru a da de urma Insulelor Nemuririi. Literatul cunoştea subiectul la perfecţie, însă hărţile pe care le examinase cu atenţie nu-i aduseseră niciun răspuns satisfăcător. Cercetările sale se dovediseră cu totul zadarnice.

Şi totuşi, povestea acestor insule era foarte cunoscută, în timpuri foarte îndepărtate, în orice caz cu mult înainte de epoca împăraţilor legendari ai celor Cinci Direcţii, cinci insule minunate, unde jadul şi perlele creşteau în copaci,

pluteau primejdios în derivă pe marea de Est, riscând să fie înghițite în prăpastia fără fund unde se vărsa marea. Trebuia făcut ceva ca să se protejeze asemenea rarități! Au fost chemate atunci în ajutor giganticele broaşte țestoase pentru ca să le sprijine pe dedesubt şi să le împiedice să alunece către neantul prăpastiei. Dar nişte prostănaci de uriaşi pescuiră două dintre țestoase şi, ca urmare, nu au mai rămas decât trei insule: Penglai, Yingzhu şi Fanzhang, care continuară să plutească pe mare, ancorate din adâncuri.

Acestea erau insulele Penglai, supranumite Insulele Nemuririi. Cine reuşea să acosteze pe aceste insule, nu mai murea niciodată.

Acolo ar fi vrut bătrânul Zhong să-şi găsească refugiu, în visurile sale demente, la umbra acelor arbori cu fructe de jad, care i-ar fi permis să scape de uzura timpului. Aşa se explica insistența sa de a obține informații geografice de la literat.

Cu toate că Desăvârşire Naturală se străduise din greu să întoarcă pe toate fețele desenele cuprinse în hărțile din bibliotecă, nu reuşise să descopere nimic, care să semene cu acele trei insule. Săptămânile treceau, iar bătrânul rege se arăta din ce în ce mai nerăbdător. Situația devenea tot mai jenantă.

— Trebuie neapărat să ne ghidăm după hărțile maritime? îndrăzni el, într-un final, ca să se justifice. Degeaba le-am examinat pe cele din bibliotecă. Ce-ar fi să căutăm urmele acestor insule şi prin alte documente?

— Da, foarte bine! La ce te referi?

— Oh! Ştiu şi eu... De ce nu, pe acele obiecte care datează din vremea când au fost înghițite cele două insule, de exemplu? preciză literatul, care nu părea prea convins nici el de propunerea sa.

Spre marea sa surpriză, chipul bătrânului se lumină.

Propunerea lui Desăvârşire Naturală pica la ţanc, amintindu-i de ideea sa genială.

Bătrânul rege se sculă şi îl chemă pe Drept înainte, care stătea de vorbă cu servitorii însărcinaţi cu hrănirea crapilor uriaşi.

— Trimite după „ştii tu cine”! într-o oră, să fie la mine în cameră, îi porunci bătrânul Zhong Marelui Şambelan.

Îl salută apoi pe Preaînţeleptul Conservator, care făcu plecăciunea de rigoare, după care se îndreptă cu paşi mai vioi decât de obicei spre apartamentele regale.

*

Marele preot Wudong locuia împreună cu asistentul său Zhaogongming într-o construcţie pe jumătate ruinată, situată la marginea unui cartier rezidenţial din sudul Xianyang-ului. Palatul Vânturilor, aşa se numea, se afla pe un teren viran, unde nu venea nimeni niciodată, de frică să nu dea peste fantomele despre care se credea că bântuie acea clădire, numele său însemnând „deschis tuturor vânturilor”.

Relativa izolare a Palatului Vânturilor, care nu se învecina cu nici o altă clădire, le crea condiţii celor doi să se dedice în linişte cultului lor şi experienţelor de alchimie. Din când în când, din acoperiş ieşeau vălătuci de fum, fapt ce-i făcea pe locuitorii din cartier să-şi spună că zeul Tunetelor şi Focului se manifesta din acea clădire sumbră şi lugubră.

După ce se întoarse de la Palatul Regal, unde bătrânul Zhong îl convocase din nou, Wudong îşi regăsi acolitul, care tocmai se pregătea să piseze cinabru şi var nestins într-un creuzet de marmură. Zhaogongming era tot pe-atât de slab şi de pipernicit pe cât era de masiv Wudong. Oarecum efeminat, gesticula tot timpul cât vorbea, afişând o mimică expresivă. Ticul lui de a-şi da ochii peste cap la cea mai

mică surpriză provoca zâmbete interlocutorilor săi. Veşnic înţolit în dimie neagră, îl asista pe marele preot cu apucături de servitor cu vechi stagii, în timp ce acesta practica exerciţiile taoiste şi experienţele alchimice.

Tatăl lui Zhaogongming în persoană, el însuşi iniţiat în Marea Cale, înainte de a muri îşi încredinţase fiul, copilandru încă, prietenului său mare preot. În aceste condiţii, Wudong îl trata pe Zhaogongming ca pe propriul copil spiritual şi nu-i ascundea niciun secret.

— Au mai rămas carapace de ţestoasă? îl întrebă Wudong pe acolit.

— Cred că au mai rămas trei. Pot să ştiu pentru ce îţi trebuie? răspunse celălalt, înălţându-şi brusc sprâncenele în formă de caracter Ren, care semnifica „om” şi se caligrafia precum o căciuliţă.

— Du-te şi adu-le, între timp eu aprind arzătorul, continuă marele preot, fără să răspundă la întrebarea pusă.

Văzând expresia mirată de pe faţa asistentului său, Wudong îi povesti acestuia despre obiectul întâlnirii de la care tocmai venise:

— Regele vrea să poruncească să i se aducă un obiect ritual dintr-un anumit mormânt şi mi-a cerut să întreb zeii dacă îi acordă permisiunea. Pretinde că acel disc de jad i-ar conferi nemurirea. Lucru bizar, dar asta e...

În opinia lui, virtuţile jadului nu le întreceau pe ale cinabrului, din moment ce nici nu putea fi vorba să-l înghită, nefiind sub formă de pudră.

Făcând abstracţie de convingerea sa intimă, Wudong continuă: regele are nevoie de oracolele de la Jiaguwen ca să ştie dacă îi este permis să trimită după acel Bi negru înstelat pe care l-a depus în mausoleul preaiubitei sale, Steaua Sudului.

Foarte nerăbdător să obţină un răspuns, suveranul îi acordase două zile marelui preot ca să i-l aducă.

— E o chestiune importantă! Nu avem voie să ne înşelăm în interpretarea ideogramelor aleatoare scrise de flăcări şi citite de oameni, concluzionă Wudong.

— În cazul ăsta, e mai bine într-adevăr să folosim carapace de broască ţestoasă, şi nu claviculă de cerb sau de oaie. Pe lângă că se crapă mult mai repede la flacără, Jiaguwen sunt mult mai fine şi mai uşor de descifrat, decretă acolitul, ca şi când ar fi fost vorba despre o reţetă de bucătărie.

Cu paşi mărunţi şi legănaţi, cără dintr-un dulap masiv trei carapace, bombate asemeni unor căşti, pline de praf şi cenuşii, pe care se puteau totuşi observa solzii cu nervuri.

În fundul sălii întunecoase, peretele se deschidea formând un mic cuptor. Wudong aprinsese un foc de lemne, la care adăugase cărbune pentru a-i creşte temperatura. Între timp, Zhaogongming aşezase jos lângă perete, în dreptul gurii cuptorului, vasul de ars mirodenii Boshanlu. Când tăciunii ajunseră la incandescenţă, puse trei bucăţi cu mâna goală în vasul de ars mirodenii, apoi presără peste ele un amestec de tămâie şi seminţe mirositoare.

Marele preot luă prima carapace, apoi, închizând uşor ochii, o aşeză deasupra arzătorului continuând să o ţină în mâini, inspirând din toţi plămânii fumul ameţitor ce ieşea din vasul de ars. Părea să nu simtă căldura arzătoare care, după câteva minute, începu să provoace fine crăpături pe faţa interioară a carapacei animalului. Când peretele deveni închis la culoare, trase la o parte carapacea şi o aşeză, fumegândă încă, pe masă. Procedă la fel cu celelalte două carapace. O dată operaţiunea terminată, un miros înţepător invadă sala întunecoasă.

Nu mai rămânea decât să descifreze aceste Jiaguwen, fisurile care semănau cu nişte ideograme scrise de foc pe suprafaţa cornoasă.

Wudong şi Zhaogongming se aşezară în faţa celor trei

carapace şi se aplecară cu atenție asupra lor, întorcându-le şi examinându-le în toate direcțiile. Se pregăteau să-şi petreacă ore în şir ca să zărească pe crusta înnegrită de flăcări mesajele ciudate gravate, pentru a le descifra sensul.

*

— Maiestatea Voastră, pare-se că oracolele sunt favorabile!

Wudong adusese cu el cele trei carapace de țestoase înnegrite de flăcări, pentru a i le arăta regelui.

— Uitați-vă aici, nu-i aşa că e caracterul care indică Sudul? îl întrebă Wudong pe suveran indicând cu degetul arătător o fisură minusculă pe una din carapace.

Zhong, care nu mai vedea bine, era incapabil să descifreze ceva, dar cu toate astea răspunse afirmativ.

— Priviți şi aici! E şi mai extraordinar! Parcă stă scris cu litere de foc: „Calea este liberă”, nu-i aşa? adăugă marele preot indicând cu un aer triumfal spre marginea de jos a celei de-a doua carapace.

Regele se aplecă, nu văzu nimic, dar, bucuros de cele auzite, încuviință din nou.

— E clar, deci pe oasele astea de țestoasă stă scris că nu fac o faptă rea dacă trimit să mi se aducă acel Bi negru înstelat din mormântul primei mele concubine mult iubite? se interesă bătrânul Zhong, care jubila de parcă tocmai dăduse un noroc uriaş peste el.

Asta era de fapt ideea lui colosală! Exalta că avusese o intuiție atât de bună. Era sigur că desenele de pe nervurile discului de jad constituiau harta care-i indica drumul către Insulele Nemuririi. Va pune să se pregătească o corabie şi va merge acolo. Va trăi de-atunci încolo zece mii de ani iar memoria sa va rămâne intactă.

Persoana din fața lui Wudong devenise un bătrân

revigorat şi jovial.

— Da, se poate spune aşa. Maiestatea Voastră nu comite o faptă rea dacă trimite să i se aducă obiectul ritual, răspunse înclinându-se marele preot.

Regele îl strigă pe şeful gărzilor, Linie Frântă, în timp ce Drept înainte, rămas pe loc în cameră cocoţat pe muntele de roşu carmin, îşi frângea mâinile deznădăjduit din cauză că regele nu-i ceruse lui să-l cheme.

— Îţi încredinţez o misiune de cea mai mare importanţă, îl anunţă Zhong pe şeful gărzilor personale. Te vei duce la mormântul Stelei Sudului îmi vei aduce un disc de jad negru care se găseşte acolo şi de care am absolută nevoie.

— La ordinele voastre, o, rege! strigă Linie Frântă, căruia Marele Şambelan îi ordonă cu o privire furioasă să părăsească acea încăpere unde ordonanţele nu intrau niciodată.

Marele preot se pregătea la rândul lui să părăsească încăperea, când regele îl opri.

— Mai rămâi puţin. Trebuie să-ţi destăinui un secret greu care mă apasă.

Adăugă apoi, cu ochii încărcaţi de nostalgie:

— Eşti singura persoană căreia pot să-l mărturisesc. Şi, la urma urmei, avem deja destule secrete împărtăşite...

Instalat într-un fotoliu ceva mai scund decât al regelui, Wudong, care-şi aşezase carapacele pe jos, la picioare, ascultă povestea bătrânului Zhong.

Cincisprezece ani şi mai bine trecuseră de când Zhong întâlnise marea iubire şi o lăsase să-i scape. Pe atunci nu era decât prinţul moştenitor al regatului, petrecându-şi cea mai mare parte din timp la lupte în mijlocul oamenilor săi, pe câmpurile de bătălie. Tatăl său, ca să-l încerce, îi încredinţase comanda corpului de armată din Nord care avea sarcina să apere, din direcţia aceea, frontierele regatului.

Întâmplarea avusese loc într-un sătuc din nord-estul regatului Qin, care servea drept post de frontieră. Îşi instalase acolo în garnizoană corpul de armată, aşteptând sfârşitul iernii care, în acel an, era extrem de dură. În regiunea respectivă, ţăranii creşteau bovine şi cultivau cereale atunci când rarele ploi udau pământurile. În jurul acelui sat cu casele săpate în platoul de loes, se întindeau frumoase coline portocalii unde se puteau vâna cerbi şi mistreţi. Asta era de fapt una din singurele ocupaţii ale lui Zhong, împreună cu exerciţiile de tir cu arcul, cărora le dedica toate dimineţile.

Într-o seară, pe când se întorcea singur de la o partidă ce nu dăduse niciun rezultat, paşii îl duseseră spre un loc pe care nu-l mai văzuse. Se rătăcise. Deodată se pornise o furtună puternică, aducând ploi torenţiale care provocau alunecări de loes galben canar pe copaci, pe stânci şi pe drum. Împresurat de fulgere, îşi găsise adăpost în crăpătura unei faleze înalte. Era inutil să încerce să ajungă în sat, ploaia şi vântul erau prea violente. Era mai bine să aştepte până a doua zi dimineaţa. Se hotărâse deci să doarmă în grotă şi căută un loc unde pământul era drept.

Făcuse câţiva paşi, când, brusc, zărise în faţa lui un animal cu blana nedefinibilă care se ridicase pe labele din spate. Crezând că este un urs de stepă, îşi scosese pumnalul ca să taie beregata fiarei. El, care ucisese cu mâinile sale atâtea animale sălbatice, se repezise înainte şi înşfăcase ceea ce credea a fi gâtul, ca să înfigă pumnalul la baza lui.

Nu mică-i fusese surpriza când constatase că era o fiinţă omenească învelită în piele de capră, căreia, cu un gest agil, făcuse să-i cadă capişonul de blană care-i ascundea obrazul. Crezuse întâi că se află în faţa unui Gui, acei demoni-fantome care luau adesea înfăţişarea unui animal, cum ar fi o vulpe fermecată, din acelea despre care se

spunea că la cincisprezece ani puteau să se transforme în femei şi la o sută de ani în fete tinere.

Uimirea sa nu mai avusese margini când, reuşind să imobilizeze la sol creatura care începuse să-i zgârie obrazul, descoperise o tânără superbă ai cărei ochi de jar îl înfruntau cu neîncredere şi dispreţ. Mai constatase în plus, după ce o dezvelise complet, că trupul ei suplu, cu sânii pietroşi şi cu pântecul plat, numai unei vulpi nu putea să-i aparţină... îi dăduse drumul uşurat. Tânăra femeie îşi acoperise în grabă trupul admirabil cu un pled din blană de vulpe argintie.

Zhong privise în jur, examinând situaţia. Pe pământul bătătorit al grotei erau presăraţi tăciuni stinşi, care trasau o dâră lungă şi neagră. În faţa lui se afla o tânără fată. Învelită în blană, semăna cu o vulpe de o sută de ani. Era adorabilă.

O dată depăşită faza primului şoc, reciproc de altfel, izbucniseră amândoi deodată în hohote de râs eliberator. Tânăra i-a explicat prinţului că era o preoteasă medium care avea putere asupra norilor şi ploii. Funcţiile nu-i permiteau să se apropie de sătenii pentru care intermedia. Trăia ca un ermit, fiind hrănită de ţăranii din sat care îi lăsau seară de seară, la intrarea în grotă, tot felul de bunătăţi. Ieşea de-acolo numai de trei ori pe an, în momentul celor trei „zile de ambuscadă", care marcau cea mai mare caniculă, în timpul cărora era transportată într-un car plin cu ofrande, precum o zeiţă vie, pe ulițele satului de graniţă. Cât despre tăciunii împrăştiaţi pe jos, aceştia rămăseseră de la jarul pe care călca tânăra fată în fiecare lună pentru a păstra contactul cu zeii vântului şi ai ploii.

Încă din prima noapte, atât de departe cum erau de lume, atracţia trupească pe care o simţiseră din plin unul faţă de altul i-a unit complet. S-au lungit pe jos şi au făcut dragoste, asemeni animalelor ce se ghidează după instinct, pe un pat din blănuri de sălbăticiuni. Au adormit apoi

îmbrățișați, înlănțuiți în căldura emanată de esențele lor Yin şi Yang, şi nu s-au trezit decât a doua zi în zori.

În aceeaşi zi, Zhong le-a povestit oamenilor săi că se rătăcise şi, temându-se de represaliile sătenilor asupra tinerei femei, a decis să nu împărtăşească nimănui tandrul şi dulcele lui secret.

Abia se lăsase seara şi Zhong, sub impresia de neuitat a primei nopți petrecute în brațele sălbaticei femei, s-a întors înapoi la ea în trap săltat. Fata s-a arătat mai senzuală şi mai iubitoare decât în ajun față de acest războinic căruia nici măcar nu-i cunoştea numele. Grație instinctului său infailibil, ştia să-i provoace plăceri infinite. Buzele ei senzuale de un roşu aprins îl sărutaseră cu forța unei tigroaice în timp ce mâinile lui Zhong nu se mai săturaseră să mângâie pântecul înfierbântat de dorință al femeii-tigru, pe care o denumise „dulcea mea vulpiță". Prințul moştenitor al casei Qin, care nu avusese parte până atunci decât de experiențe fade şi de mângâierile ceva mai experte ale concubinelor sale versate, descoperea plăcerea intensă a contopirii trupurilor perfect acordate. Fiecare îmbrățişare a acestei femei de o senzualitate animală însemna o sărbătoare.

Preoteasa medium era foarte frumoasă. Avea ochii migdalați şi fruntea înaltă a fiicelor stepei. Părul ei negru lucea cu reflexe arămii. Când râdea în brațele războinicului necunoscut, dinții ei mici şi strălucitori formau un şirag de perle printre buzele cărnoase şi trandafirii ale chipului său încântător.

Sfârşiseră prin a-şi cunoaşte numele unul altuia. Ea purta un nume care se potrivea foarte exact cu ceea ce era.

Săptămânile au trecut iar nopțile lor de iubire s-au succedat pe întreg parcursul iernii. Armonia dintre cei doi amanți era din ce în ce mai perfectă. Ocupat până peste cap să-şi întrețină acea iubire stranie care îl copleşea, Zhong

uitase complet de timpul care se scurgea.

Primăvara, acel delicios moment când seva plantelor urcă la viață şi când mugurii se deschid, venise pe neaşteptate.

Într-o dimineață, fata îl anunță pe războinic, cu ochii plini de lacrimi, că aşteaptă un copil de la el. Or, o preoteasă medium aducătoare de ploi trebuia să rămână virgină, căci în caz contrar o aştepta moartea. Trebuia să plece de-acolo.

Înnebunit de dragoste, lui Zhong i se făcuse milă de ea şi o dusese în mare secret la curtea din Xianyang, unde tânăra născuse în taină o fetiță căreia îi puseră numele Neclintita Stea de Răsărit. „Neclintită" deoarece mama sa ştia să aducă ploaia, „Stea" pentru că frumusețea ei semăna cu a unei stele, „de Răsărit" deoarece copila fusese concepută în ținutul cel mai estic al regatului Qin.

După naştere, mama nu avusese altă şansă decât să-şi lase copila în grija tatălui, căci eticheta de la curtea Qin interzicea regelui să aibă copii de la alte femei în afara soțiilor şi concubinelor sale.

Wudong asculta în tăcere povestea bătrânului, ai cărui ochi, la amintirea acelei iubiri extraordinare şi imposibile, se umpluseră de lacrimi.

— Cum se numea această femeie, în caz că ați vrea să consult oracolele Jiaguwen ca să aflați de soarta ei? întrebă marele preot, cu voce blândă.

— Prefer să nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea... Se numea Vale Adâncă.

Pronunțându-i numele, bătrânul Zhong nu putu să-şi reprime un suspin.

Căci atunci când spunea că nu mai ştie nimic despre Vale Adâncă, bătrânul rege mințea. Dar să-i spună lui Wudong adevărul i se părea un lucru imposibil, cu toate că îşi propusese doar cu câteva clipe în urmă să o facă, într-atât se ruşina în continuare de ceea ce se petrecuse în realitate.

De aceea, hotărî să-şi întrerupă confesiunea.

Wudong nu avea să afle niciodată că într-o zi, cam la doi, trei ani de la înscăunarea pe tronul regatului Qin,

Zhong o remarcase, cu stupoare, pe Vale Adâncă în şirul de solicitanţi pe care-i primea în audienţă la curtea sa, audienţă deschisă tuturor cetăţenilor, bărbaţi şi femei, care făceau parte din poporul său.

Era suficient ca aceştia să-şi procure un bilet de intrare de la un contabil însărcinat cu audienţele, pentru care trebuiau să plătească o sumă ce echivala cu un fel de impozit special, şi să-şi decline identitatea în faţa unui funcţionar-controlor care compara numele solicitanţilor cu cele înregistrate pe registrele fiscale, căci numai contribuabilii erau consideraţi cetăţeni.

Tânăra se apropiase la doar câţiva metri de tron, iar el, temându-se mai presus de toate de un scandal, se întreba ce atitudine va adopta această femeie pe care o iubise atât de mult, şi ce-o îndemnase să se prezinte în faţa lui. Se simţea din ce în ce mai inconfortabil pe măsură ce Vale Adâncă se apropia.

Chiar în clipa aceea, în mod providenţial, doi jandarmi pătrunseseră în trombă în sala de audienţe şi o înşfăcaseră pe tânăra femeie ale cărei ţipete se reverberau în tavanul bogat decorat al sălii.

— Femeia asta nu e în regulă. Numele pe care i l-a spus funcţionarului nu figurează în niciunul din registrele regatului! strigaseră aceştia pentru a se explica.

Atunci, cuprins de uşurare, acceptase în mod laş ca acei oameni să-şi facă treaba, uitându-se între timp în altă parte.

Dar ultima privire pe care i-o aruncase Vale Adâncă atunci când gărzile o târau cu brutalitate de frumosul ei păr pentru a o scoate pe uşă afară, avea să rămână întipărită pentru totdeauna în memoria bătrânului rege, urmărit pe veci de acel moment de laşitate.

Fusese o privire încărcată de dispreţ, de tristeţe, dar şi de

ură. Îl duruseră măruntaiele vreme de trei luni de-atunci încolo.

Acum, acelaşi junghi, ca un cerc de foc, se instalase la simpla readucere în minte. Îşi spunea că depăşise destul de bine acest exces de memorie care îi readucea în minte un episod atât de puțin glorios.

— Şi fetița, ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Wudong.

— E sănătoasă tun, şi-şi face studiile... răspunse bătrânul rege. Da, chiar aici, la Curte! adăugă el zâmbind.

Zâmbea de fiecare dată când se gândea la această copilă pe care o iubea profund.

— Studiază dreptul public la Colegiul înalților Funcționari Publici, precizează el.

— Dar asta nu este o şcoală rezervată celor de sex Yang? exclamă marele preot, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Regele, nemaivoind să detalieze, schiță din nou un surâs. Apoi, ca şi cum i-ar fi spus prea mult marelui preot, pleoapele de pe bătrâna-i față zbârcită se închiseră.

Când Wudong se aplecă spre el, constată că suveranul, epuizat, adormise.

4

— Calul tău pute a sudoare şi a jeg! Data viitoare teaşteaptă ciomagul! Dă-mi țesala!

Inspectarea hergheliei centrale a regatului Qin de către generalul Pace a Armelor se sfârşea întotdeauna prost. Şi mai ales atunci când se arăta atât de irascibil şi de intransigent. Toți rândaşii, dresorii, îngrijitorii de la grajduri şi ceilalți lucrători, de orice grad sau funcție, observau că ofițerul şef răspunzător de grajdurile regale, mai exact Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului Qin, era tot mai prost dispus de la o zi la alta.

Ca urmare, rândaşul nu opuse nicio rezistenţă şi îi întinse cu o mână tremurândă ţesala lui Pace a Armelor.

Acesta i-o smulse violent şi începu să perie crupa calului, urlând de la unul la altul:

— O să te învăţ eu, eu, cum se perie un cal!

În imensul hangar al hergheliilor centrale, fiecare se fofila, care făcându-şi de lucru cu capul plecat la curăţatul copitelor, care ascunzându-se la adăpostul păturilor de montă sau pur şi simplu ghemuindu-se pe după gardurile de scânduri ale boxelor, ca să nu fie văzuţi şi ca să scape de injurii.

În acea zi era mai bine să nu intri în poligonul de tir al Intendentului General, Pace a Armelor.

Mânia îl făcea pe acest bărbat să fie şi mai frumos. De talie mijlocie, distinsul cavaler avea gambele încovoiate de la călărit şi asta părea să-i scurteze corpul strâns impecabil în uniforma de cavalerie, ale cărei jambiere de pânză ţinute de curele de piele urcau, precum şerpii, pe picioare în sus. Cu toată furia, chipul său exprima simpatie. Purta un colier fin de barbă. Fruntea înaltă îi accentua noblețea atitudinii capului, şi privirea sa puţin tristă devenea luminoasă când îl cuprindea iritarea.

Pace a Armelor avea şi de ce să fie într-o dispoziţie atât de proastă. Potrivit funcţiei sale, tot ce avea legătură cu caii în regatul Qin se afla în răspunderea sa. Or, penuria de cai devenea atât de alarmantă încât în curând trebuia să se decidă să dezarmeze mai multe corpuri de armată.

În vremea aceea, într-adevăr, măsura absolută a puterii acestor regate combatante o reprezenta numărul cailor de luptă. Iar mândrul regat Qin avea nevoie de cai mai mult ca de orice altceva!

Acest mare stat alesese calea armelor. Expansiunile sale se înfăptuiseră în focul bătăliilor şi prin sângele vărsat. Ceea ce nu fusese la început decât un principat rustic, a cărui

singură bogăție era încrâncenarea în luptă a bărbaților săi, se ridicase încetul cu încetul la nivelul unui regat militar şi cuceritor care domnea peste vaste teritorii anexate prin forță de la rivalii săi învecinați. Această stare de fapt îi adusese regatului Qin duşmănia seculară a adversarilor puternici care îl înconjurau şi îi aşteptau căderea ce întârzia să se producă, la adăpostul zidurilor oraşelor lor fortificate, dar cu frica în oase căci armatele regatului Qin erau încă cele mai redutabile: foarte bogatul Zhao, la est; ciudatul Qi, ceva mai la nord; înspre deşertul stepei, Yan, ai cărui războinici aveau faima de hoarde sălbatice; şi, coborând la sud, Chu şi Wu, unde era bine de trăit datorită blândeții deosebite a climei ce dădea naturii o luxurianță contrastând cu ariditatea regiunilor mai nordice.

Din lipsă de cai numeroşi, viguroşi şi de valoare, cine să tragă carele de luptă ale armatelor Qin, cvadrigele ornamentate luxos cu plăci de bronz în care se postau bravii generalissimi pentru a ordona asaltul, şi grelele căruțe ticsite cu munițiile indispensabile pentru învingerea adversarului? Cum să mai avanseze carele încărcate cu catapulte fie cu pietre fie cu foc, şi cele de la geniu, umplute cu arbalete gigant, lopeți, hârlețe, pari şi scânduri pentru schele grație cărora armatele puteau să traverseze râurile, când se umflau primăvara? Ce va deveni, lipsită de cai, această armată atât de prodigioasă, a cărei faimă şi fapte mărețe erau cântate de barzi prin regiunile cele mai îndepărtate?

Căci fără cai, o armată era lipsită de elementele care-i confereau întreaga mobilitate şi forță. Cavaleria constituia efectiv vârful de lance al armatei. Ei erau aceia care, cu arma în mână, galopând spre adversar, făcuseră posibile ofensivele fulgerătoare şi victorioase ale regatului Qin. Şi mai redutabili încă, faimoşii arcaşi călări erau capabili să parcurgă câmpul de bătălie într-o clipită ca să-şi atingă

ținta cu precizia unui vultur ce cade asupra prăzii.

Această osmoză totală între războinici şi animalele lor, obținută de către soldați prin antrenament susținut, constituia adevărata superioritate a armatelor regatului Qin. Ea produsese înfrângeri zdrobitoare puternicilor săi vecini.

Criza de cai începuse, perfid, în urmă cu trei ani. De un an însă atinsese proporții cu adevărat îngrijorătoare. Crescătoriile regale nu mai erau suficiente pentru reînnoirea generațiilor de cai dintre care mulți mureau tineri pe câmpurile de luptă. Pace a Armelor interzisese să se folosească iepele gestante în lupte, dar măsura intervenise prea târziu.

Ceea ce nu fusese la început decât o penurie uşoară care putea de bine de rău să fie compensată prin ameliorarea raselor şi soiurilor devenise o problemă atât de alarmantă încât se sesizase însuşi regele Zhong.

Îi poruncise lui Pace a Armelor să-i dea raportul săptămânal despre gravitatea situației şi despre soluțiile de remediere ce se puteau aplica. Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului Qin trăia astfel într-o presiune permanentă, care-i alungase până şi somnul. Acest bărbat de felul său paşnic şi blând, prietenos cu ceilalți, se transformase în doar câteva luni într-un ofițer arțăgos de cea mai joasă speță pe care oamenii lui abia de-l mai recunoşteau.

Iar criza cailor muiase ardoarea războinică a armatelor, provocând un angrenaj de dificultăți periculos. Într-adevăr, izbânzile de pe câmpurile de luptă se consemnau tot mai rar, regele putea conta din ce în ce mai puțin pe prăzi, de multe ori de ordinul a mii de cai doar în decursul unei singure lupte victorioase. În lipsa acestor capturi, şeptelul se subțiase în mod inevitabil.

Regatul se găsea într-un impas şi Pace a Armelor nu vedea cum ar fi putut el, de unul singur, să găsească o

soluție miraculoasă pentru a rezolva problema.

Va sfârşi cu siguranță, gândea el, prin a-şi pierde postul, poate şi capul, şi chiar mai rău, obrazul.

Devenise aşadar un bărbat ursuz şi măcinat de griji.

De aceea, în acea dimineață, ca să-şi ostoiască iritarea, generalul se pregătea să frece ridichea bietului rândaş care se simțea tot mai puțin în largul său. Tocmai atunci simți o mână care-l bătea pe umăr.

— Regele doreşte să veniți la el.

Se întoarse. Şeful gărzii de corp, Linie Frântă, îl privea cu considerație şi respect.

Rândaşul scoase un suspin de uşurare şi profită de norocul ce dăduse peste el pentru a se retrage de-a-ndărătelea pe vârfuri, în timp ce Pace a Armelor, stopat din elanul său, îşi revenea în fire scuturându-se de praf şi aranjându-şi labele de tigru pe care generalii de la cavalerie le purtau pe epoleți.

Când intră în sala de audiențe, generalul fu atât de contrariat încât nu înțelese la început discretul semn de amiciție şi de încurajare pe care i-l adresă eunucul Drept înainte.

Observă cu o strângere de inimă că duşmanul său intim, generalul Defect de Jad, era deja prezent în sală şi că discuta cu măritul Zhong.

Pace a Armelor şi Defect de Jad se detestau cordial, niciunul nu era însă superior pe linie ierarhică celuilalt. Amândoi aveau rang de general de armată şi depindeau direct de rege. Defect de Jad era comandantul operativ al armatelor Qin. Era un bărbat uriaş şi masiv, inteligent şi priceput, versat în intrigile de la curte. Făcea alergie la mirosul de cal şi, în consecință, nu ştia să călărească. Această deficiență nu-l împiedicase însă deloc, grație abilității sale diabolice şi unui simț ascuțit al flatării şi al maşinațiilor, să devină comandant şef al armatelor

regatului.

Rivalitatea surdă care-i opunea pe cei doi se înscria de fapt în antagonismul funcțiilor lor. Penuria de cai se repercuta asupra armatei şi, implicit, asupra activității lui Defect de Jad. Lipsa victoriilor, în schimb, priva regatul Qin de capturile de cai obținute din cuceririle militare şi nu făcea decât să complice sarcina lui Pace a Armelor.

La această opoziție frontală, care îi motiva să-şi paseze unul altuia responsabilitatea situației create, se adăuga o alta, mult mai personală. Cele două caractere erau atât de opuse încât ura lor reciprocă se dubla de o neînțelegere profundă.

— Pace a Armelor, poți să-mi dai un raport despre starea delicatei probleme a cailor din regatul Qin? întrebă suveranul, tolănit pe tronul său în timp ce Defect de Jad, satisfăcut, se pregătea să asiste cu delectare la interogatoriul duşmanului său intim.

— Vai, nu s-a schimbat prea mult de acum opt zile, răspunse ofițerul şef responsabil cu grajdurile regale, ca să-şi ia răgaz.

Fericit de acest răspuns scurt, Defect de Jad profită pentru a-şi înțepa un pic adversarul.

— Peste opt zile vei spune acelaşi lucru!...

Apoi, întorcându-se către bătrânul rege, adăugă:

— Situația devine intolerabilă. În mai puțin de şase luni, armatele mele nu vor mai putea duce nici cea mai mică luptă!

Pace a Armelor se înfurie. Iată că Defect de Jad îl amenința cu pledoaria sa. Omul acesta diabolic i-o va plăti într-o zi! Dar până atunci trebuia să găsească un răspuns la întrebarea adresată de rege.

— Maiestate, ştiu dinainte că soluția pe care o sugerez vă va contraria atât de tare încât veți refuza să o luați în considerare. Dată fiind însă situația, în punctul în care ne

aflăm, îmi pare a fi singura soluție.

Pace a Armelor se opri o clipă şi privi chipul moşneagului pentru a-i pândi reacția.

— Ei bine, continuă! se răţoi acesta enervat.

— De ce să nu mergem să căutăm caii acolo unde se găsesc ei?

— Dar nu mai suntem în stare să purtăm nici măcar un singur război glorios! replică înverşunat Defect de Jad.

— Putem să găsim cai fără să ne batem, continuă Pace a Armelor, după care făcu o scurtă pauză. Trebuie doar să-i cumpărăm, adăugă el rar privindu-l pe rege drept în ochi.

Aşteptă apoi, pândind reacția regelui la această propunere care, cu doar câteva luni în urmă, ar fi fost considerată ca pură provocare...

Defect de Jad se pregătea să intervină dar regele îi făcu semn cu mâna să tacă. În mod cert, argumentația lui Pace a Armelor îl lăsase cu gura căscată, sau cel puțin nu-l lăsase indiferent.

— Şi cine ar putea să ni-i vândă? îl întrebă, interesat, bătrânul suveran pe generalul său responsabil cu grajdurile.

— Un om ce locuieşte în regatul Zhao, la Handan. Vinde cai cu miile. Se numeşte, cred, Lubuwei...

Generalul se feri să zâmbească, de teamă să nu-i dea regelui sentimentul că triumfă prematur. Totuşi, începea să întrevadă, din atitudinea bătrânului monarh, ce părea oarecum pozitivă, o soluție la problema care îi dădea atâta bătaie de cap în timp ce inspecta hergheliile.

— Şi cum te gândeşti să intri în contact cu acest om? Eşti sigur că e de acord să-şi vândă animalele unei țări ce se află în război cu țara sa? interveni, vexat, Defect de Jad cu un zâmbet răutăcios.

Regele îi veni în ajutor ofițerului său responsabil şef cu grajdurile.

— Dacă e negustor, nu va conta decât prețul pe care îl

vom plăti! zise el, izbucnind într-un râs puternic.

Uluiți, militarilor nu le venea să-şi creadă urechilor auzind ce scotea din gură bătrânul rege pus pe glume.

— Cu negustorii ajungi întotdeauna să te înțelegi! adăugă, glumeț şi dezmorțit în jilțul său, bătrânul.

— Qingming se apropie. Peste două luni, Sărbătoarea Primăverii va coincide cu marea sărbătoare a Calului.

Sper ca până atunci să pot intra în legătură cu acest om ca să-l invit să participe la acest iarmaroc, reluă Pace a Armelor, părând dintr-odată uşurat.

După ce ieşi din sala de audiențe regale, nu înainte de a-i trage cu ochiul lui Drept înainte drept răspuns la gestul similar al eunucului, generalul – fapt ce nu i se mai întâmplase de două luni încoace! – se simți mai împăcat oarecum cu sine.

În fața lui, silueta maiestuoasă a Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuşti se înălța la capătul aleii cu chiparoşi, precum coloana unică a unui templu al cărui acoperiş era chiar cerul.

Dulcea melopee a cuvintelor din străvechiul cântec al Sărbătorii Primăverii îi reveniră în minte:

„Qingming! Pe covor de ierburi şi flori, vine timpul migdalului, al luminişului de pădure şi al zăpezii mieilor! Pe sub sălcii, îmbătați de frumusețe, dorm drumeții...”

*

Revenind în camera sa, după ce-şi petrecuse ora obişnuită de contemplare a crapilor uriaşi din şanțurile cu apă ce înconjurau Pavilionul Pădurii de Arbuşti, bătrânul suveran era complet epuizat.

Se târî până la pat, se prăbuşi, apoi îşi descheie vesta. Respira greu şi îl durea pântecul. Nu observă profunda iritare de pe chipul Marelui Şambelan şi nici transpirația

care curgea din el ca dintr-o fântână atunci când îi aranjă pernele sub grumaz.

— Adu-mi o pilulă de-a lui Wudong, mă simt foarte rău, zise regele dintr-o suflare ducându-şi mâna la frunte.

— Maiestate, Linie Frântă aşteaptă la uşă şi este gata să vă dea raportul despre misiunea pe care i-aţi încredinţat-o, murmură timid eunucul la urechea acestuia.

Respiraţia bătrânului era din ce în ce mai sacadată în timp ce eunucul tremura ca varga.

— Dă-mi pilula! Repede! repetă regele, iritat că celălalt nu se conforma destul de prompt.

Eunucul se execută. Tremura cu totul când îi întinse pilula şi paharul cu apă parfumată. Muntele de culoarea carminului nu mai era decât un maldăr de frământări, de vibraţii şi de respiraţii întretăiate care umbla de ici colo fără ţintă prin încăpere, asemeni unui fluture de noapte uriaş care se zbate pe lângă un felinar. Regele luă pilula şi paharul, închise ochii, mormăi o incantaţie care aducea mai degrabă a borboroseală, şi înghiţi din prima, cu o strâmbătură, pastila de cinabru.

— Linie Frântă... Misiunea pe care i-aţi încredinţat-o... bâigui din nou eunucul.

— Bietul de tine, ce tot vorbeşti acolo? Nu i-am dat nicio misiune acestui servitor, afirmă, ceva mai liniştit, bătrânul rege.

Sub efectul şocului, Drept înainte îşi ţinu suflarea preţ de câteva secunde, apoi, privind cu colţul ochiului către stăpânul său, observă că acesta adormise.

Uitase cu totul! Memoria îl părăsise, brusc, şi de data aceasta. Mormântul iubitei sale concubine, discul Bi de jad, toate problemele care îl preocupaseră cu o zi în urmă, dispăruseră din mintea sa! Drept înainte abia de îndrăznea să accepte realitatea.

Ca urmare, păşind pe vârful saboţilor pentru a face cât

mai puțin zgomot, de parcă s-ar fi temut că trezindu-se, bătrânul avea să-şi regăsească firul pierdut al gândurilor, se retrase cât putu de repede în anticameră, unde Linie Frântă şedea prostit pe o bancă, cu ochii daţi peste cap, şi proiectându-se în viitor în două ipostaze: prima, convenabilă, în care sfârşea ca temnicer, dar cu picioarele tăiate, şi aceea mai puțin dezirabilă, în care căpățâna nu-i mai stătea pe grumaz.

— Din fericire, şi-a pierdut iar memoria, îi şopti, la limita apoplexiei, huiduma roşie gardianului disperat.

Eunucul nu îndrăzni să adauge că dacă zeul Uitării n-ar fi existat, ar fi trebuit inventat, dar, în acel moment, în sinea lui o credea cu tărie.

Şeful gărzii personale ieşi în curte ca să ia o gură de aer. O imensă uşurare îi desfăcea ghemul dureros care i se proțăpise în stomac încă din ajun. Nu mai era obligat să-i mărturisească suveranului teribilul eşec al misiunii sale.

Căci expediția la mausoleul Stelei Sudului se transformase într-un coşmar.

Când ajunsese la necropolă împreună cu oamenii săi, Linie Frântă constatase că mormântul fusese violat şi că discul Bi negru înstelat fusese furat. În timp ce aranjau la loc obiectele de aur şi de jad împrăştiate pe jos, auziseră un zgomot de copite pe aleea pietruită. Se puseseră la pândă şi îl luaseră ca din oală pe intrus, în momentul când acesta coborâse din şa, chiar în fața intrării.

Era un individ cu fața ca de maimuță şi cu incisivi de aur. Îl târâseră fără menajamente în criptă şi îl torturaseră ca să-l facă să vorbească. Hoțul mărturisise furtul Bi-ului, dar zicea că-l pierduse. Străpuns de tăişurile cuțitelor şi vlăguit de rănile care-l goleau de sânge, el le propusese o sumă exorbitantă ca să-l lase în viață. Atunci Linie Frântă, turbat de mânie şi mânat de un impuls ucigaş, îl strangulase cu mâinile sale pe acel necredincios care nu avea niciun

respect față de intimitatea defuncților și al cărui suflet, după moarte, merita să sfârșească în străfundurile Izvoarelor Galbene.

Dar, ucigându-l, pierduse orice șansă de a mai obține informații despre soarta discului de jad! Excesul său de zel se ciocnea cap în cap cu scopul misiunii sale. Era mai mult decât o eroare, era o greșeală fatală.

Îl trecură fiorii.

Instinctiv, își descleștă pumnul drept. Vedea strălucirea diabolică a celor doi incisivi de aur pe care, în accesul său de furie, îi smulsese din gura lui Dinte Ușor după ce îl strânsese de gât până când oasele îi pârâiseră sinistru, sunet care îi dăinuia încă în urechi.

— N-ar fi mai bine să-i arunci? Nu văd la ce-ar mai putea fi de folos... îi sugeră, îngrijorat, Marele Șambelan al regelui, șefului gărzii personale.

5

Era pentru a treia oară în ziua aceea că prințul moștenitor Anguo îi aducea lui Huayang omagiul simțurilor. Fiul bătrânului rege nu se mai sătura de brațele drăgăstoase și de celelalte numeroase atuuri de care dispunea tânăra și fermecătoarea sa soție.

La drept vorbind, meritele ei erau incontestabile. Huayang era cea mai frumoasă femeie de la curtea regatului Qin. Și probabil cea mai inteligentă. Perfect conștientă de nurii săi, reușise să se facă dorită permanent de către Anguo, ale cărui gusturi aveau înclinare mai degrabă pentru plăcerile carnale decât pentru disciplina austeră, necesară unei bune guvernări a statului.

Tatăl său, Zhong, nu-i găsea nicio scuză în privința aceasta. Îl considera cel din urmă netot, și dacă ar fi fost de față la fandoselile nurorii sale, în momentul în care soțul ei

îi dădea de înțeles că dorea încă o repriză de amor, pe lângă aceea din urmă cu două ore, lucrul acesta n-ar fi făcut decât să-i confirme execrabila părere pe care o avea despre fiul său.

Frumoasa se măritase cu prințul în urmă cu trei ani şi flacăra dorinței care ardea în Anguo pentru soția lui, departe de a scădea sub efectul timpului, dimpotrivă, atingea intensitatea marilor incendii ce făceau ravagii în nemărginitele întinderi de stepă când ierburile înalte erau uscate ca paiele.

— Sublima ta Poartă de Răsărit are gânduri primăvăratice, iar Ramul Roşu înălțat al meu se înclină spre ceea ce-l încântă, gângurea Anguo, în timp ce se străduia să-şi introducă limba în deliciosul orificiu al lui Huayang.

În fața micului sex perfect epilat şi parfumat cu iasomie pe care Huayang, pe cât de splendidă pe-atât de redutabilă, ştia să-l facă să vibreze la comandă, prințul moştenitor devenea pe loc poet:

— Iubesc această floare, a cărei corolă este mereu întredeschisă, continuă prințul moştenitor, simțind din nou acel delicios val de dorință, de care nu se mai sătura, urcându-i din josul pântecului.

Huayang îşi desfăcu picioarele suple, gemând de plăcere, şi îşi cambră sânii obraznici. Se uita în altă parte. Sublima sa Poartă de Est nu avea nici urmă de gând primăvăratic pentru prințul Anguo, dar se acorda la perfecție cu avântul soțului ei pentru că stăpânea pur şi simplu mecanismul contracției şi dilatării. Învățase să simuleze plăcerea.

Îşi oferea trupul, dar nu se dăruia.

Anguo nu avusese niciodată putere asupra secreților ei feminine, şi nici nu va avea vreodată. Îl considera prea brutal şi prea expeditiv. În schimb, cunoscându-i pornirile animalice, îl manevra ca pe un câine în lesă. Răspundea prompt dorințelor lui, precum o curtezană cu un client mai

bogat şi mai generos decât alţii. Ştia, de pildă, că după limbă urma un deget, apoi încă unul, pe care el avea să şi le introducă prin a sa Poarta de Est, le va răsuci uşor înăuntru, după care îşi va duce mâna la gură ca să guste esenţa intimă a soţiei sale. Unguentul pe care avea grijă să şi-l introducă mirosea a scorţişoară. Anguo nu-şi va da seama de nimic şi va crede că această cremă gustoasă este efectul fericit al performanţelor lui amoroase şi fructul secret al dorinţei pe care soţia sa o nutrea pentru el.

— Vrei să fac pe „Dragonul Negru care penetrează impetuos Marea Adâncă" sau să ne jucăm amândoi de-a „Eretele şi Grangurul lovind aerul cu aripile întinse şi ferme"?

Propunerea lui Huayang venea, intenţionat, prea târziu. Anguo, care învăţase pe de rost o bună parte din figurile cuprinse în *Manualul Gândurilor Primăvăratice,* nu mai reuşi să se stăpânească, după cum nu mai putu să facă nici figura cu dragonul sau cu eretele, căci se descărcă roşind de plăcere încă de la prima incursiune, timidă, a Ramului Roşu al său în Poarta de Est a nevestei sale.

Apoi, ca de obicei, adormi pe loc şi începu să sforăie.

O dată încheiată isprava prinţului moştenitor, Huayang o chemă pe prima însoţitoare Ac de Jad ca să-i refacă machiajul şi coafura. Nu suporta să fie dezordonată. Obrazul ei de un oval perfect, cu doi ochi verzi migdalaţi ce încadrau un năsuc în vânt, era tamponat în mod delicat, de cum se trezea, cu pudră de orez. Îi plăcea şi ca părul său greu care îi cădea până la brâu, să fie întotdeauna perfect lins şi strălucitor.

Ac de Jad trecea cu o perie de bronz prin părul stăpânei sale, când în cameră îşi făcu apariţia silueta înaltă a reginei mamă Mei, însoţită de o doamnă de la curte. Severa soţie a regelui strigă răspicat:

— Anguo! Unde eşti? Vino aici! Vreau să-ţi vorbesc!

În loc de răspuns, nu auzi decât sforăiturile sonore ale fiului ei care continua să ia poziția de repaus a războinicului, prăvălit pe burtă şi cu capul înfundat între perne.

Regina mamă schiță o grimasă de dezgust. Huayang o spiona discret prefăcându-se că îşi pileşte unghiile. Se ferea ca de ciumă de această bătrână, pe deasupra şi o mamă posesivă şi geloasă, care supraveghea la orice oră din zi şi din noapte mişcările fiului său, spionându-i orice gest şi faptă, ulcerată de pasiunea de nestăpânit pe care el o nutrea pentru Huayang şi iritată de aşteptarea zadarnică a unui moştenitor pe linie bărbătească care nu mai venea.

— Cred că doarme încă, îi răspunse scurt Huayang soacrei, care se năpustise asupra fiului său zgâlțâindu-l furioasă ca să-l trezească.

— Anguo! Scoală-te şi mişcă-te la mine în apartament! îi porunci mama fiului pe un ton sec înainte de a-i întoarce spatele, urmată de doamna de la curte, fără să-i adreseze vreun semn de salut lui Huayang.

Când Anguo trecu prin fața lui Huayang pentru a o ajunge pe maică-sa, aceasta lăsă să i se întrevadă, prin crăpătura pantalonilor săi din mătase vaporoasă, deliciosul buton trandafiriu al Porții de Est, a cărui nuanță pastelată şi formă delicată ducea cu gândul la o perlă. Aşa reuşea ea întotdeauna să-l țină sub tensiune.

Prințul moştenitor visa încă la drăgălaşa perlă rară când intră în apartamentele mamei sale. Regina mamă era în grădina de agrement, şezând pe ghizdurile pietruite ale unei mici fântâni. Nu-i lăsă răgaz să-şi continue visul şi, fulgerându-l cu privirea, începu abrupt.

Vocea sa era la fel de dură ca şi privirea cu care îl țintuia pe fiul său.

— Anguo, peste câteva săptămâni este Sărbătoarea Primăverii. Am început deja să mă rog pentru grația

Suveranei Originare a Norilor Irizați care oblăduieşte naşterea pruncilor, ca să-mi îndeplinească dorințele în ziua de Qingming. Timpul ne presează! Sănătatea regelui este tot mai precară din zi în zi. A venit vremea ca soția ta să dea naştere unui băiat. Nu peste mult vei urca pe tron, şi regatul Qin are nevoie de un moştenitor.

Luat pe nepregătite, Anguo nu prea ştia ce poziție să adopte. Îşi privea mama cu un aer stânjenit, ca un copil obraznic prins asupra faptei. De altfel, dintotdeauna se simțise în fața mamei sale ca un plod neajutorat.

O linişte apăsătoare începea să se instaleze, tulburată doar de ciripitul rândunelelor care zburau în cercuri concentrice pe deasupra grădiniței alăturate camerei.

— Dar eu mă străduiesc să-i aduc omagii soției mele, zise el jenat.

— Asta-i culmea, ce folos dacă Huayang nu e în stare să ne dea un urmaş, cu toate eforturile repetate pe care zici că le faci! răspunse ea disprețuitor.

Ruşinat, Anguo îşi lăsă capul în jos.

— Concubinele tale vor şti mai bine să ne mulțumească, cu condiția, dacă nu te superi, să păstrezi şi pentru ele un strop din licoarea ta de jad... adăugă ea cu perfidie.

Anguo avea la dispoziție cinci concubine din Gineceul Central al palatului, dar nu mergea la ele decât o dată pe lună, când Huayang era indisponibilă, sau când îl solicitau în mod expres.

— Mă voi gândi la asta, îngăimă prințul moştenitor, incapabil să-i spună nu mamei sale.

Se retrase apoi de-a-ndărătelea din grădina de agrement, salutând-o pe regina Mei după cum o cerea eticheta, şi plecă la o vânătoare de iepuri, activitate care, în afară de omagiile aduse soției sale, va consemna singura ocupație a prințului în acea zi.

Pe când fiul, după perdaful încasat de la mama sa,

cutreiera dealurile din împrejurimile oraşului, Huayang, cu un pachet în mână legat cu o sforicică de cânepă, fără să piardă o secundă, îl introdusese în iatacul ei pe unicul bărbat cu care întreţinea pe-atunci o relaţie amoroasă în toată regula.

Din ochii ei negri curg lacrimi,

O floare se deschide pe chipul-i rozaliu,

Norul diafan al coculuí ei este aranjat Cu delicateţe, asemeni aripii de greieri

Sprâncenele-i de flutur trasează Palul contur al munţilor primăvara

Buzele sale roşii sunt o piersică pârguită

Dinţii ei albi se înşiră precum două şiraguri de jad.

Inima lui Huayang nu tresărea decât în prezenţa a doi stimuli: la câte un poem delicat şi la obiectele de artă.

Poezia şi antichităţile constituiau singurele sale pasiuni.

Cel care recita această poezie antică în timp ce trecea pragul camerei era un nobil duce care se numea Elevaţie Spirituală de Gradul Trei.

El cunoştea destul de bine gusturile lui Huayang ca să ştie că aceste strofe, declamate cu convingere şi cu intonaţia potrivită, mângâind-o între timp cu mâna începând din dreptul pieptului până la pântec, aveau darul să o facă să leşine de plăcere.

Bărbatul, a cărui cultură vastă contribuia la dexteritatea sa amoroasă, era nobil atât prin ascendenţă cât Şi prin alura-i semeaţă. Trecuse deja de patruzeci de ani dar se ţinea bine. Se trăgea dintr-una din cele mai vechi familii din regatul Qin, care încheiase, din fericire pentru ea, o alianţă cu familia lui Zhong, evitând în acest mod spolierea şi umilinţa decăderii din drepturi, dacă vreun rege se ridica din sânul familiilor nobiliare ce-şi disputau pe-atunci puterea şi veniturile, fără a mai pune la socoteală exilul, adică exterminarea, de care atâtea familii nobile avuseseră

parte înainte de a fi jefuite.

Sistemul feudal îşi trăia ultimele clipe. Constituirea monarhiilor se făcea în detrimentul marilor baronii, împărţită odinioară între patru, cinci mari clanuri, puterea se identifica de-acum cu Statul. Codurile administrativ şi legislativ înlocuiau încetul cu încetul raporturile de forţă, iar guvernatorii locali îi dominau pe marchizi şi pe duci, cărora li se confiscau pământurile unul câte unul în folosul regatului unic. Funcţionarii de rang înalt aveau datoria să distrugă nobilimea, a cărei influenţă nu contenea să slăbească în competiţie cu puterea centrală în plină ascensiune.

Spre deosebire de congenerii săi, aflaţi mai mult sau mai puţin în dizgraţie, bărbatul de la care Huayang primea omagii în secret beneficia de un statut aparte.

Într-adevăr, când ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei încheiase o înţelegere cu Zhong la urcarea acestuia din urmă pe tron, el dezarmase ultimul careu de viţă nobilă care mai rămăsese rebel, înăbuşind astfel din faşă orice tentativă de revoltă din partea acestei clase care vedea cum îi dispar avantajele şi puterea de la o zi la alta.

Dornic să-şi dovedească recunoştinţa şi totodată să-i cumpere definitiv loialitatea pentru a-l da drept exemplu, regele îi oferise ducelui titlul de Marele Ofiţer cu Delictele al regatului Qin.

Era una dintre cele mai importante şi invidiate demnităţi administrative, dar şi cea mai influentă din regat. Se obţinea pe viaţă şi numai regele în persoană avea dreptul să-l numească pe titular. Marele Ofiţer cu Delictele avea ca unică însărcinare aceea de a-l informa pe rege despre toate încălcările legilor de pe teritoriul regatului Qin. Putea să se deplaseze în voie oriunde avea chef ca să facă cercetări după bunul lui plac pentru a smulge mărturii de la oamenii cei mai umili din rândul populaţiei. Nimic nu trebuia să-i

scape, de la abateri de la îndatoririle de serviciu ale agenților fiscali până la deturnările de fonduri ale colectorilor de impozite; de la vânzarea de diplome în folosul propriu de către scribii însărcinați cu redactarea acestora până la traficul ilicit de arme de pe urma căruia profitau soldați veroşi, pasându-le la tâlhari, şi până la judecățile strâmbe făcute de către judecători care nu respectau codurile de procedură, în schimbul banilor peşin.

Tot ceea ce nu se supunea legii, rânduielilor şi regulamentelor ajungea în felul acesta la urechile sale grație unei rețele de iscoade şi delatori dintre care mulți, pentru a-şi ascunde mai bine propriile ticăloşii, denunțau pe-ntrecute nemerniciile celorlalți. În această mlaştină grețoasă din care se hrăneau cei vicleni, ducele se căznea să facă o departajare aproape imposibilă între ceea ce se dovedea a fi răzbunare şi abuzurile reale, despre care îl informa pe rege între patru ochi, cu ocazia unei audiențe lunare.

Elevație Spirituală de Gradul Trei, care fusese educat în spiritul respectării principiilor moralei, aşa după cum le descrisese Confucius în *Analecte*, se străduia să-şi îndeplinească sarcina cu probitate şi echitate. Nu-l interesa nici să profite nici să abuzeze de puterile-i nelimitate prin deturnarea lor în scopuri personale.

Pentru corectitudinea sa ireproşabilă era temut şi respectat de toată suflarea din regatul Qin. Regele Zhong îi acorda încredere nelimitată şi nu pregeta să-l dea exemplu celorlalți nobili de la curtea sa.

Singura abatere de la conduită căreia i se deda ducele era de ordin privat, şi anume relația clandestină cu prințesa Huayang, care îl subjugase cu farmecele ei, cu inteligența şi frumusețea ei, şi care, în pofida reticențelor sale, sfârşise prin a-l convinge, după multe manevre de seducție, să guste plăcerile pe care trupul ei ştia să le ofere unui bărbat.

Îşi încheie declamarea poemului.

— Vino să traversezi Podul Plăcerii, gânguri frumoasa Huayang la urechea nobilului său amant. Te aşteaptă cu nerăbdare...

Îl privi apoi cu un aer languros. Îi aprecia performanța amoroasă, mult mai tandră şi mai ales mult mai inteligentă şi mai pricepută decât a nesătulului ei soț.

— Trebuie să fim atenți. Mi-e teamă că regina Mei ne spionează, şopti ducele sărutându-i umerii de fildeş.

Ea se aşează în genunchi în fața lui, având grijă să-i ofere privirii decolteul de cuib de porumbiță al bluzei, care lăsa să se întrevadă sfârcurile roz ale sânilor mici şi obraznici, şi începu să-i aplice cu o infinită blândețe procedurile celeste cărora Elevație Spirituală de Gradul Trei nu le putea rezista.

— Trebuie să plec. Riscăm să fim văzuți, şopti ducele, înviorat după cura administrată de iubita sa.

Îşi sărută iubita şi părăsi pe furiş iatacul pe sub lungul şir de colonade care dădea în marea Curte de Onoare. Grăbi pasul, de frică să nu fie surprins, dar totul părea a fi în ordine. În penumbră, nu auzi decât fâlfâitul de aripi al unui liliac care îşi avea cuibul întruna din casetele plafonului.

Foarte mişcat de farmecele de neuitat ale iubitei sale, nu văzu că umbra ştearsă a unei siluete fugitive dispăruse în spatele unei coloane, chiar în momentul când trecea la un pas de ea.

Era umbra cuiva care surprinsese efuziunile dintre Marele Ofițer cu Delictele şi prima soție a prințului moştenitor al regatului.

*

Se împlineau aproape doi ani lunari de când prințesa Xia, fiica adoptivă a regelui Zhao, se găsea la curtea

Qin-ului ca zălog din partea țării sale, petrecându-şi zilele anodine în calitate de concubină regală.

Schimbul de ostatici între marile regate ce se războiau între ele servea la menținerea unei păci armate între ele pe care doar moartea unuia dintre ei o putea întrerupe. Ca urmare, fiecare se îngrijea în cel mai înalt grad de aceste persoane care trebuiau să fie întotdeauna, pentru eficacitatea slujbei lor, de cel mai înalt rang posibil.

Printre ostatici se numărau adesea odrasle de stirpe regală, mezinii familiei sau prinți proveniți din însăşi familia regelui.

Tot astfel, conform uzanței, zălogul reciproc al regatului Qin la curtea lui Zhao, Wangbi, era unul din numeroşii fii naturali ai regelui Zhong, care, din pricina sănătății sale şubrede, nu putuse să îmbrățişeze calea armelor. Wangbi era perechea lui Xia. Cei doi aveau un destin comun. Dacă unul dintre ei pățea ceva, celălalt urma să aibă aceeaşi soartă. Pacea dintre Qin şi Zhao se baza astfel pe buna tratație acordată de către fiecare stat ostaticilor respectivi.

Tot aşa după cum Zhong trebuise să-l trimită zălog pe fiul său preferat Anwei la curtea din Ying, capitala regatului Chu, care prin forța oamenilor săi temuți constituia amenințarea cea mai serioasă pentru Qin. Îl îndrăgea atât de mult pe acest copil dăruit de concubina sa mult iubită, Steaua Sudului, încât fusese aproape pe punctul de a-l recunoaşte ca fiu legitim, spre marea mâhnire a reginei Mei. L-ar fi păstrat cu dragă inimă lângă el, la Xianyang, dar având în vedere importanța relațiilor dintre cele două state, nu putuse să trimită pe un oarecine.

Ostatici de sex feminin se întâlneau mult mai rar.

Fără îndoială că regele Zhao avusese motivele lui bine întemeiate când o trimisese la Xianyang pe tânăra

Xia, una dintre fiicele fratelui său mai mic, de care se temea ca de ciumă. Îi plătise o avere acestuia ca să-l determine să accepte târgul, care era şi o bună modalitate de a-l ține la respect. La curtea din Qin, demersul fusese

primit cu surprindere, dar în uzanțele acelor vremuri, nu se puteau refuza ostaticii a căror alegere depindea numai de aprecierea statului de origine.

Ca să-i asigure cel mai bun tratament posibil tinerei fete, regele Zhong o plasase în Gineceul Central al Curții, unde se alăturase cercului de concubine al fiului său, prințul Anguo.

Așa se face că prințesa trăia în recluziune, în compania altor patru fete care intraseră în gineceu în urma unui control riguros al virginității făcut de eunucul Pădure de Pinacluri, care îndeplinea și dificila funcție de Director al acestui înalt locaș de concubinaj.

— Haideți, doamnele mele! Pregătiți-vă pentru tragerea la sorți! strigă, bătând din palme ca un învățător cu elevii lui, personajul machiat strident precum o patroană de bordel.

Eunucul Pădure de Pinacluri era cocoțat pe niște sandale imense cu tălpile groase cât palma decorate cu phoenicși argintii pe muchiile de culoare roșu-aprins. Purta un conci strâns legat care îi întindea pielea obrazului spre în sus, în opoziție cu lobii urechilor care erau trași în jos de o pereche de inele de bronz. Rezultatul acestei extensii auriculare îi dădea aerul unui ogar la vânătoare de mistreți.

Pădure de Pinacluri folosea această modalitate o dată pe lună ca să-și adune mioarele, în vederea tragerii la sorți a fericitei alese care urma să-și petreacă noaptea cu prințul moștenitor. Tinerele fete, fapt rar întâlnit într-un gineceu, nu erau geloase una pe alta. Între ele exista o complicitate asemănătoare cu cea a copiilor crescuți împreună, și își ocupau timpul jucându-se cu mingea sau brodând la picioarele dudului centenar din grădina gineceului. Atunci când sorții cădeau asupra uneia dintre ele pentru a suporta scurtele asalturi mecanice ale lui Anguo, celelalte nu o invidiau, dimpotrivă, o compătimeau.

Hazardul – sau norocul – voise ca această corvoadă să nu-i fie hărăzită până atunci prințesei Xia. Ținând cont de

statutul şi de originea sa, primise permisiunea să-şi aducă cu ea însoţitoarea, Vulpe Şireată, care o slujea încă din fragedă copilărie.

Tragerea la sorţi putea începe.

— Aşezaţi-vă pe jos, în cerc, ca de obicei! ordonă Pădure de Pinacluri cu o voce atât de ascuţită încât Vulpe Şireată pufni în râs, trăgând cu ochiul către stăpâna sa.

Cele cinci concubine se executară cu docilitate. Eunucul ţinea în mână un pocal de bronz ce conţinea cinci dopuri de jad, de forma acelora care se utilizau la astuparea orificiilor defuncţilor când erau coborâţi în mormânt ca să nu permită suflului intern să-i părăsească prea curând.

Se postă în centrul cercului şi aruncă în sus conţinutul pocalului. Dopurile căzură pe podea. Fata care se găsea la distanţa cea mai mică faţă de oricare dintre dopuri, cu condiţia ca faţa să-i fie îndreptată în direcţia respectivă, era cea aleasă de sorţi. În asta consta metoda imparabilă pe care o folosea Directorul înaltului Concubinaj pentru a o alege pe concubina care urma să beneficieze de privilegiul deosebit de a se lungi în noaptea aceea în regescul pat.

Pentru prima oară, norocul căzu asupra lui Xia.

La vederea rezultatului, Vulpe Şireată începu să bată din palme. Tânăra stăpână o fulgeră cu privirea.

Tare ar fi vrut să rămână rezervă în continuare... Amintirile lăsate de nopţile cu Anguo erau departe de genul celor unice şi nepieritoare, iar celelalte concubine luau peste picior metodele brutale şi expeditive ale acestui prinţ moştenitor care, după ce se trezea a doua zi, nu mai era în stare să-şi amintească nici măcar cum le cheamă.

Aşadar, cu entuziasmul condamnatului la o caznă grea se întâlni cu prinţul moştenitor al regatului Qin în camera de la etaj a gineceului care îi era rezervată.

Prinţesa Xia nu mai cunoscuse până atunci niciun bărbat.

Se conformă supusă învățăturilor primite de la Pădure de Pinacluri şi-şi desfăcu picioarele, închizând în acelaşi timp ochii. Prințul Anguo intră brusc în ea. Simți ceva ca o uşoară furnicătură. El intra şi ieşea cu uşurință, din ce în ce mai precipitat. Sublima sa Poartă îl lăsase firesc să o penetreze, iar pereții grotei intime, pe care o simțea din ce în ce mai umedă, o încurajau să persevereze. Deschise ochii şi văzu că prințul se înroşise tot. Apoi spatele bărbatului se arcui, se redresă, şi ea simți în zona cea mai profundă a pântecului o undă de căldură ce revenea în valuri succesive, până când atinse un fel de punct de non-retur.

Tot corpul, în mod inexplicabil, începu să-i vibreze şi un fior de plăcere i se răspândi din gambe până în creştetul capului. Acolo, în străfundurile măruntaielor, avea impresia că Anguo atinsese o minusculă țintă.

Închise ochii din nou şi se lăsă învăluită de moleşeala plăcută care punea stăpânire pe ea. Apoi adormi, pe când el deja sforăia.

În zori, lăsând-o pe jumătate adormită în culcuş, Anguo îşi luă rămas bun de la ea spunându-i pe nume.

— Vei fi bună în amor, prințesă Xia, zise prințul trecându-şi mâna prin părul ei înainte de a părăsi iatacul de la etaj.

Ieşite din gura acestui bărbat care nu le adresa concubinelor decât monosilabe, aceste vorbe însemnau mult mai mult decât un compliment, dar ea abia le auzi.

O lună mai târziu, după ce o examină, Pădure de Pinacluri o anunță pe prințesa Xia că prințul moştenitor Anguo o lăsase însărcinată.

În ziua aceea, Vulpe Şireată privi cu oarecare îngrijorare chipul consternat al stăpânei sale în momentul primirii veştii. Ostatică şi mamă în acelaşi timp, ea risca să nu-şi mai revadă țara şi familia prea curând.

Vulpe Şireată nu avea însă de ce să se teamă. Dacă ar fi

ştiut că Xia, opt luni mai târziu, va da naştere unui băiat care se va numi Yiren, de bucurie ar fi bătut din palme! Cu atât mai puțin putea să-şi imagineze, din motive evidente, că venirea pe lume a acestui copil avea să încurce multe lucruri şi să schimbe cursul propriei sale vieți.

6

În budoarul său din Palatul Comerțului, bătrâna mamă a lui Lubuwei, Difuzează Lumina, era sfâşiată de griji. Ca să-şi omoare timpul, îşi făcea de lucru brodând o eşarfă pentru fiul ei, în tovărăşia surorii sale gemene, Ascunde Lumina, care rămăsese fată bătrână şi care locuia cu ea într-una din aripile apartamentului privat al negustorului.

— Câte zile îi trebuie ca să ajungă la piscul Huashan şi să revină la Handan?

Era pentru a nu ştiu câta oară că îi punea aceeaşi întrebare obsesivă surorii sale.

— E prea devreme să-ți faci griji, ca de obicei! Au trecut numai cinci zile de când a plecat fiul tău, răspunse Ascunde Lumina, privind-o pe soră-sa chiorâş.

În afară de asemănarea lor fizică frapantă, cele două surori nu mai aveau mare lucru în comun.

Difuzează Lumina, care era văduvă, respira aerul numai prin unicul ei copil. Pătrunsă de o admirație fără margini pentru Lubuwei, îl proiecta pe acesta undeva foarte departe şi foarte sus în viitor. Îl considera demn şi capabil de cele mai înalte poziții publice şi sociale, imaginându-şi-l, de ce nu, la un moment dat, chiar într-o funcție politică de prim rang. În opinia sa, activitățile comerciale cărora li se dedica el, ce-i drept, cu un talent deosebit, aveau un orizont îngust, dar încă nu se încumetase până atunci să-i spună verde în față că se învârtea în cerc şi că era timpul să treacă la altceva, la o viață mult mai incitantă.

Ambițioasă din fire şi însetată de absolut şi de risc, femeia adresa zilnic rugăminți lui Xishen, zeul Bucuriei, pe care se îndoia să-l fi întâlnit vreodată, şi care făcea parte, alături de zeul Fericirii, din constelația celor Trei Stele, pentru ca fiul ei care dobândise deja avere din belşug să ajungă să cunoască într-o bună zi şi gloria.

Ascunde Lumina, care, înainte de a-şi găsi refugiu la sora sa, dusese o viață liberă şi incitantă, avea un caracter mult mai bizar. În tinerețe dăduse peste un adept practicant al religiei Marii Căi, a lui Tao, şi primise prin intermediul acestuia inițierea în tainele acelor ritualuri magice pe care confucianiştii habotnici le considerau simple superstiții, bune doar să îmbrobodească spiritul populației de joasă condiție.

De aceea, spre deosebire de sora sa, ea nu fusese defel contrariată când Lubuwei le anunțase intenția sa de a pleca în căutarea unei preotese clarvăzătoare care trăia undeva într-o grotă de pe piscul Huashan, ca să-i arate discul Bi negru înstelat.

— Dar ce idee ciudată ți-a venit, fiule, zău aşa! În locul tău, aş renunța la ea. Măcar ia-l cu tine pe Zhaosheng, să nu umbli de unul singur. Drumurile sunt primejdioase... sugerase Difuzează Lumina, care găsea inițiativa fiului ei total deplasată.

— Nu, o să merg singur. Nu am nevoie de Zhaosheng! îi răspunsese Lubuwei mamei sale pe un ton ferm şi definitiv.

Ascunde Lumina îi luase apărarea.

— Eu îl înțeleg perfect. Prezicătorii scot la iveală întotdeauna lucruri interesante, intervenise ea, sărind astfel în ajutorul nepotului. Discul de jad poartă pe ambele fețe urme ale Haosului primordial Hongmeng. Este chiar indicată o asemenea expertiză! mai adăugase ea, lansându-se într-o lungă digresiune cu privire la acest haos sub toate aspectele, considerat de către doctrina Marii Căi drept cauză

şi efect ale ordinii universale Tao.

După părerea bătrânei mătuşi, Bi-ul negru înstelat ce se găsea în posesia lui Lubuwei era departe de a-şi fi dezvăluit toate secretele şi o examinare de această manieră, pe care el voia să o solicite de la un medium autentic, putea să se dovedească foarte benefică. Îl încurajase aşadar cu tărie să-şi pună în aplicare planul.

Cărturarul Ritual Imuabil, urmat de Zhaosheng, venise şi el ca să încerce s-o îmbărbăteze pe mama lui Lubuwei.

— Am încredere în fiul dumneavoastră, îl consider cu totul opus a ceea ce înseamnă un descreierat! zise bătrânul maestru confucianist, folosind un limbaj direct ce nu-i stătea în caracter şi care demonstra, contrar celor afirmate, o oarecare temere.

Difuzează Lumina, măcinată de griji, îşi frângea mâinile, în timp ce soră-sa, cu privirile aiurea, părea foarte detaşată.

Pe când bătrânul maestru continua cu vorbe liniştitoare ce contrastau cu atitudinea sa nefirească, cele două surori, aşezate cu faţa către uşa budoarului, săriră brusc amândouă deodată în capul oaselor şi scoaseră la unison un ţipăt sfâşietor.

Ritual Imuabil se întoarse ca să vadă şi el spectacolul ce le făcuse pe femei să încremenească de spaimă.

O namilă de om cu părul zbârlit, cu veşmintele îmbibate de noroi şi de pete care păreau de sânge, ocupa practic întreg spaţiul uşii. În spatele lui, portarul Palatului Comerţului, cu un aer foarte contrariat încerca să le explice prin gesturi disperate că nu putuse să-l împiedice pe colos să pătrundă în apartamentele private.

Uriaşul purta pe braţele sale o siluetă de forma unui trup de om. Difuzează Lumina scoase un al doilea ţipăt şi mai strident decât primul. Recunoscuse dintr-o privire trupul fiului în acele rămăşiţe care erau ţinute în felul acela, ca o tragică ofrandă, de către omul cu talia ieşită din comun.

Uriaşul aducea cu acele creaturi monstruoase care bântuiau câteodată prin munți. O străbătu fulgerător gândul că acesta avea să-l devoreze, poate, chiar sub ochii ei pe băiat.

Atunci, cu energia unei tigroaice care-şi apără puiul, făcu o tentativă de a se năpusti asupra celui pe care îl credea un cadavru, pentru a smulge resturile din ghearele mârşavei creaturi, dar fu oprită din elanul său de către Ritual Imuabil care, ca să o protejeze, îi bară trecerea cu toată forța greutății sale.

Bărbatul gigant aşează cu infinită grijă trupul lui Lubuwei pe o bancă. Nu mai respira nimeni în încăpere. Apoi, zâmbind timid pentru a le câştiga încrederea, le făcu semn să se apropie. După câteva clipe de ezitare, se apropiară cu paşi măsurați.

Când Difuzează Lumina reuşi în sfârşit să se aplece deasupra trupului fiului ei, constată cu uşurare că acesta respira.

Lubuwei nu avea nicio hibă, doar că dormea foarte adânc.

Fură chemați deîndată medicii şi servitorii. În timp ce îi spălau cu delicatețe obrazul, negustorul deschise un ochi, apoi pe celălalt. Primul său gest fu acela să se asigure că tolba era la locul ei, atârnată de centură.

Numai după aceea se ridică în fund şi-i zâmbi mamei sale.

— Sunt bine, doar oboseala călătoriei e de vină!

Faptul că mă aflu acum cu voi i se datorează acestui om. De-acum încolo, va face parte din familia noastră, zise el cu glasul împuținat, arătând spre uriaş. Este un războinic hun, care nu vorbeşte limba noastră. O să-l numim Omul fără Frică, adăugă el serios.

De uimire, amuțiseră cu toții.

— În concluzie, nu există decât oameni excepționali în

neamul Xiongnu![5] remarcă Ascunde Lumina ca să mai destindă puțin atmosfera redusă la tăcere.

Gluma nu-i smulse niciun zâmbet surorii sale, care pipăia înnebunită membrele fiului ei ca să se asigure că nu le lipsea nimic.

Lubuwei se ridică şi ceru să i se aducă de mâncat şi de băut. Împărți cu uriaşul Xiongnu un pui fript la frigare şi pâinişoarele umplute cu legume fierte în aburi.

Cu mintea aiurea, nu răspundea întrebărilor timide ale mamei sale, care ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase. Cât despre uriaşul salvator, acesta nu avea ce să spună pentru că nu cunoştea o boabă din limba gazdelor sale.

După ce terminară de prânzit, Lubuwei îşi luă la revedere de la maică-sa şi dădu dispoziție să i se pregătească o cameră confortabilă Omului fără Frică. Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îi ceru lui Zhaosheng să-l însoțească la templul strămoşilor.

Ajuns acolo, deschise cu prudență tolba pe care glodul şi sângele o transformaseră într-o masă informă. Scoase din ea discul Bi negru înstelat ce rămăsese învelit în batista de mătase şi îl aşeză delicat la locul său din dulapul de sicomor.

— Bine am făcut că nu te-am luat cu mine, îi mărturisi negustorul secretarului său, puteam să nu ne mai întoarcem niciodată...

Secretarul, tăcut, aştepta continuarea confesiunii.

— Dinte Uşor a apărut? zise într-o doară Lubuwei, schimbând subiectul.

Zhaosheng făcu un semn din cap că nu şi constată mulțumit că lucrul acesta nu părea să-l deranjeze foarte tare pe Lubuwei.

---

[5] Populație asiatică din stepele caucaziene – n. tr.

O lungă tăcere se instală între cei doi, tulburată doar de fojgăiala păunilor în coliviile pe care servitorii le acoperiseră cu draperii.

Zhaosheng nu pricepea ce îl îndemnase pe negustor să-l cheme acolo, de vreme ce nu-i spunea nimic concret despre expediția sa la sălaşul clarvăzătoarei.

— Am să vă dau o veste bună. Recolta de castane de apă se anunță anul acesta de două ori mai bogată ca în anul trecut, îngăimă el timid, ca să mai învioreze conversația.

O asemenea veste, se gândea el, o să-l bucure grozav pe stăpânul său.

— Dac-ai şti cât de puțin mă interesează! răspunse Lubuwei închizând uşa dulapului, nu înainte de-a mai arunca o ultimă privire spre discul negru din cauza căruia fusese cât pe ce să-şi piardă viața.

Negustorului i se făcu somn. Se simțea complet epuizat.

Ciudat lucru, nu mai avusese nici bruma de energie să-i povestească devotatului său Zhaosheng peripețiile prin care trecuse.

*

După cum Zhaosheng nu-l mai recunoştea pe stăpânul său, la fel simțea şi Difuzează Lumina în legătură cu fiul ei.

De când se întorsese de pe muntele Huashan, Lubuwei era cu gândurile aiurea.

Desigur, se ocupa în continuare cu aceeaşi măiestrie de înfloritoarea-i afacere, dar nu o mai făcea cu convingere. Se ferea să-i mărturisească mamei sale că ajunsese să-i înțeleagă cu adevărat, în prezent, visurile de glorie pe care ea le nutrea pentru el şi care până atunci îi păruseră a fi nişte închipuiri deşarte.

Se afla într-un stadiu critic, în care postura sa de negustor bogat nu-i mai aducea nicio satisfacție, ba chiar îl

împovărа. Nu-i mai făcea plăcere să vândă şi să cumpere, să negocieze la sânge preţurile. Devenea tot mai conştient că orizontul său era unul îngust şi mărginit.

În vremurile acelea, până şi ţăranii care produceau hrana pentru populaţie, până şi soldaţii se bucurau de un statut mai privilegiat în ierarhia socială decât casta comercianţilor. Ce să mai vorbim de militarii cu ranguri înalte, şi mai ales de funcţionarii publici care încarnau puterea şi prestigiul Statului!

În piramida onorurilor şi consideraţiei pe care se întemeia societatea din Zhao, ca de altfel şi din celelalte state rivale din jur, cum era regatul Qin, de exemplu, negustorimea se situa pe treapta cea mai de jos, în urma tuturor celorlalte categorii: cărturarii, funcţionarii, militarii şi judecătorii, ţăranii înstăriţi şi ţăranii nevoiaşi. Negustorul era omul care avea ca unică menire aceea de a asigura aprovizionarea şi care se îmbogăţea pe seama tuturor celorlalţi, în măsura în care era acceptat de către populaţie. Casta negustorilor nu avea dreptul nici la onoruri nici la consideraţie. Condamnat să nu poată spune nimănui niciodată nu, deoarece clientul trebuia să fie mulţumit în orice împrejurare, unica satisfacţie care îi rămânea era banul.

Fapt simptomatic, cu toate că prezida ghilda din Handan, Lubuwei nu fusese primit niciodată în această calitate de către suveranul regatului Zhao la Palatul Imperial din Capitală.

Cu toate că numai el singur poseda tot atâţia cai cât toate oştile din ţinutul Zhao la un loc, nu avusese niciodată dreptul la o audienţă la acest rege care era infinit mai puţin bogat decât el şi căruia nu-i văzuse faţa decât de la distanţă, atunci când, o dată pe an, ieşea să-şi salute poporul cu o simplă înclinare a capului, de la înălţimea balconului său.

Până atunci, când mama sa, mulţumindu-se să bată monedă pe acest paradox, îi sugera să privească ceva mai

departe, spre alte zări şi să-şi utilizeze cu folos calităţile şi avuţia, i-o tăia scurt şi îi răspundea că ea face parte dintre aceia pe care nemulţumirea permanentă îi împiedica să fie fericiţi...

În frumosul oraş Handan, marele negustor de cai era un om recunoscut şi respectat. Se îngrijea să dea de pomană sărmanilor şi trecea drept un om generos. Până în acel moment se mulţumise să-şi sporească uriaşa avere pe care o moştenise de la tatăl său, şi încerca cea mai mare fericire din lume să privească galopul miilor de cai din crescătoria sa sau să calculeze împreună cu Zhaosheng beneficiile vreunei tranzacţii negociate de el cu mare succes.

Dar de când discul Bi negru înstelat îi condusese paşii la preoteasa de pe muntele Huashan, toate acestea îi păreau derizorii.

Crezuse, până atunci, că făcuse alegerea definitivă între bogăţie şi glorie. Vedea în prezent că nici vorbă de aşa ceva. Poziţia sa de cel mai bogat şi mai priceput dintre negustori nu-i mai era suficientă.

Frustrarea pe care o simţea cum îi urcă în suflet îi producea irascibilitate. Totul, de-acum încolo, era un pretext de enervare. Activităţile sale comerciale îi lăsau un gust din ce în ce mai amar, nu mai încerca nicio plăcere să supravegheze facturile şi încasările, iar la lăsarea serii, să-şi numere banii intraţi cu grămada.

Seară de seară, acum, spre marea decepţie a lui Zhaosheng, dădea fuga la templu şi se refugia în contemplarea acelui Haos originar Hongmeng căruia nu reuşea încă să-i pătrundă sensul ascuns. Asta îi ocupa ore în şir, şi de-acum înainte îşi petrecea mai mult timp decât cu orice altceva la templul strămoşilor, în tovărăşia discului său cel negru pe care îl iubea din toată fiinţa sa şi de care nu se mai sătura să-i cerceteze figurile misterioase şi semnele.

Doar caii, pentru care pasiunea sa rămăsese intactă, continuau să-l intereseze.

El, care dormea înainte dus, acum nu mai avea somn. Noaptea îl urmărea amintirea acelei aventuri.

În zori, când, la capătul puterilor după o noapte albă de învârtit prin cameră, se arunca istovit pe pat, gândurile nu conteneau să-l chinuiască. Mintea sa refuza călătoria de la muntele Huashan. Retrăia în întregime acel eveniment special care îi dădea peste cap multe repere din modul său de gândire.

Când ajunsese la intrarea în grota unde locuia preoteasa, la capătul unei poteci cu pietriş acoperită de muşchi, ploua cu găleata şi apa şiroia pe crupa şi pe picioarele armăsarului său robust. Pe sub copaci, atât de înalţi încât ascundeau cerul, nu se vedea nimic. Se orientase după vuietul cascadei, din care zărea, undeva mai jos, spuma albă a căderii ei vertiginoase din înaltul stâncilor din munte până în micul lac pe malul căruia îşi făcuse sălaş preoteasa. Odată cu oprirea sa în faţa grotei, norii se risipiseră şi razele soarelui străpungeau bolta de vegetaţie care îi păruse impenetrabilă cu câteva clipe mai devreme. Din pământul acoperit cu ierburi grase şi cu ciuperci în diverse culori se ridicau aburi uşori, iar coloniile de melci luau cu asalt poalele căptuşite cu muşchi ale arborilor. Sub efectul razelor soarelui, cascada se tivise cu un curcubeu diafan.

La vederea lui, Lubuwei crezuse că e un semn. Gândise că un fel de spirit avea să iasă din pământ.

Clarvăzătoarea era acolo, lumina îi venea din spate iar silueta ei se detaşa ca o umbră pe fundalul albului irizat al perdelei de apă. Ţinea în mână cornul de bivol folosit de clarvăzători ca să cheme zeii. Părea ireală. Calul, neliniştit şi tulburat şi el de această apariţie stranie, mişca din urechi în toate părţile.

După ce descălecase, îşi priponise calul de o creangă de

răchită crescută în formă de furcă şi se apropiase cu paşi lenți de femeie.

Pe covorul de muşchi, silueta se apropia şi ea să-l întâmpine.

Lubuwei fusese sigur, fără să ştie exact de ce, că femeia era chiar oracolul. Fusese frapat de blândețea interioară ce emana din ochii verzi, aproape fosforescenți, ai preotesei. Părul ei lung de culoarea castanei, strălucind de la razele de soare ce reuşiseră să străbată prin grosimea stratului de frunze, părea presărat cu fir de aur. Pe umărul său stătea o pasăre, un papagal verde, acelaşi verde smarald ca şi ochii ei. Femeia avea un oval frumos al feței, cu pomeții ridicați şi proeminenți asemeni zeițelor ale căror statui împodobesc templele.

Vorbise ea prima.

— Tu eşti acela ce vine să-mi arate un disc de jad negru de o mărime puțin obişnuită. Numele meu este Vale Adâncă. Bine ai venit pe domeniul meu.

Femeia schițase un zâmbet ciudat.

— Cum de ştiți atâtea lucruri? bâiguise el.

— Omul care mi-a arătat discul acesta, cu câteva zile în urmă, nu putea fi proprietarul lui. Iată de ce te aşteptam. Pentru că ştiam că, mai devreme sau mai târziu, posesorul lui de drept va ajunge şi el până la mine.

Lubuwei, uluit de vorbele femeii, nu prea mai ştia ce să zică.

— Dă-mi-l, să-l văd încă o dată, îi ceru ea cu voce blândă.

Se conformase, scosese obiectul ritual din tolbă şi i-l înmânase. Femeia îl luase cu amândouă mâinile şi îl ridicase în direcția vârfului cascadei de unde se înălța un nor de picături fine irizate de lumina soarelui. Ținut în sensul opus celui din care venea lumina discul Bi negru înstelat semăna cu un soare negru străpuns de o lună albă.

— Acest Bi îl face nemuritor pe acela care îl posedă. Glorie

şi cinste fericitului proprietar care poate să contemple în fiecare zi figura indefinită a Haosului primordial Hongmeng care este embrionul unui puişor galben în centrul său, murmurase ea, suficient de tare pentru ca Lubuwei să audă perfect profeția.

Ea îi păruse negustorului posedată în întregime de spirite, de parcă vorbele pe care le rostise veneau de pe celălalt tărâm.

Lubuwei privise picioarele delicate, desculțe, ale femeii. Avusese impresia că se desprinseseră de sol şi că plutea la câteva degete deasupra covorului de verdeață moale, unde melcii formaseră un cerc în jurul ei.

Se frecase la ochi de uimire. Dar nu, nu visa.

— Ce-i cu Haosul acesta originar Hongmeng? reuşise el să articuleze cu greu, înghițindu-şi saliva.

— O să vezi foarte bine ce înseamnă, cât de curând! Embrionul puişorului anunță venirea unui nou împărat, după chipul împăratului Galben, cel din vremurile de altădată... răspunsese preoteasa.

Privirea sa îl fulgera literalmente pe Lubuwei, care fusese obligat, în fața unei asemenea forțe interioare de pătrundere, să-şi plece ochii.

— Dar cu ce sunt eu afectat de lucrul acesta, eu, care nu sunt decât un negustor fără istorie? bălmăjise el cutremurat de prezicerile clarvăzătoarei.

— Te priveşte mai mult decât poți să bănuieşti acum. Pentru tine, mâine, totul se va schimba. Viitorul te va surprinde... afirmase femeia ridicând tonul.

Atunci, legănându-se de la dreapta la stânga pe umărul preotesei, ale cărei picioare se sprijineau acum complet pe covorul de muşchi moale, papagalul verde repetase ultima parte a prezicerii cu o voce ascuțită şi fonfăită.

În alte împrejurări, în fața unui spectacol ca acesta, oferit de o pasăre ce repetă cuvintele spuse de stăpâna sa, pe

negustor l-ar fi pufnit râsul. Dată fiind situația însă, numai de distracție nu-i ardea.

Prestația papagalului declanşase un vacarm uriaş de fâlfâituri şi piuituri. Lubuwei tresărise. Întreaga păsărime ce sălăşluia pe înaltele piscuri se stârnise: mărăcinari cu gâtul roşu, bufnițe, pițigoi, egrete, toate participau la acest concert care întrecea în zgomot cascada.

În sunetul vacarmului asurzitor al zburătoarelor, preoteasa se retrăsese cu paşi uşori spre intrarea în grotă, umblând cu grijă să nu strivească melcii care îi deschiseseră calea. Dispăruse apoi în măruntaiele muntelui fără să mai întoarcă măcar o dată privirea către el.

Negustorul rămăsese pe loc lungă vreme, ameţit şi împietrit de cele auzite şi văzute. De jur-împrejur, natura părea că îşi suspendase activitatea. Aerul era nemişcat, cascada părea că încremenise într-un sloi de gheață, păsările tăcuseră brusc, trunchiurile copacilor semănau cu nişte statui de forma unor coloane de templu. În acest spațiu închis unde nimic nu mai mişca, poteca moale care ducea la intrarea în grotă, unde punctele albe ale cochiliilor de gasteropode păreau să deseneze cele opt trigrame din Cartea Transformărilor, îi amintea de felul în care îşi imaginau inițiații în taoism Marea Cale a lui Tao.

Lubuwei îşi aducea aminte vag că ieşise din acea lungă amorțeală meditativă datorită aburului cald al calului care se freca uşor de umărul său. Armăsarul, reuşind să se dezlege, venise ca să-i spună în felul lui că era timpul să pornească la drum.

Bucuros de această prezență neaşteptată şi reconfortantă, îi mângâiase coama şi pornise pe drumul de întoarcere spre Handan, profund tulburat de discursul ținut de Vale Adâncă.

Când refăcuse traseul în sens invers ca să ajungă acasă, avusese impresia că o ia pe o scară uriaşă de plante şi pietre

care îl aducea înapoi din haosul luxuriant al cerului către lumea ordonată a oamenilor.

Frazele premonitorii rostite de femeia clarvăzătoare nu încetau să-i răsune în urechi, ca şi cum papagalul verde, înfipt în prezent pe umărul său, continua să-l însoţească la coborâre.

După povârnişurile muntelui urma pădurea de lariţă, deasă şi întunecoasă, pe care drumul nisipos o traversa şerpuit. Noaptea începea să se lase şi Lubuwei îşi grăbise armăsarul pentru a ajunge la timp la hanul care se găsea la două leghe distanţă.

Intrase deci în acel codru adânc, fără să ştie că avea să treacă printr-o încercare din cele mai dure.

Luna se ridicase deja pe cer şi ţipătul cucuvelelor spărgea liniştea apăsătoare care domnea în pădure. Nu observase că la capătul unui cot al drumului era pândit de după un şanţ.

Surpriza îi fusese totală.

Înainte de a se dumiri, se pomenise trântit cu brutalitate la pământ de doi indivizi în timp ce un al treilea, înarmat cu o sabie scurtă căreia lumina astrului nocturn făcea să-i lucească lama, îi prinsese calul de zăbală. Ameţit de la căzătură, Lubuwei văzuse cu groază cum omul cu sabia îi omora bidiviul tăindu-i arterele în dreptul pieptului. Sângele ţâşnise ca dintr-o fântână, şi omul, cu ochii injectaţi de excitare, îşi lipise gura de una din răni şi sorbea lacom, din toate puterile. Omul-vampir, după ce se săturase cu sângele cald al animalului, luase o cupă şi o puse pe pieptul bietului animal ale cărui picioare erau scuturate de convulsii sacadate, înainte ca leşul să se rostogolească greu pe pământ. Individul întinsese cupa celor doi camarazi care, rând pe rând, lipăiseră sângele strâns.

— Cel puţin, ne-am refăcut forţele! trâmbiţase tâlharul cu sabie, care trebuie să fi fost şeful, în timp ce altul care îl imobilizase pe negustor pe spate, îl forţa să bea din acea

băutură dezgustătoare.

Lubuwei se zbătuse din toate puterile, refuzând să bea sângele propriului său animal. Însă bărbatul care îl bloca îi împrăştiase restul de sânge pe obraz, râzând grosolan. Orbit de lichidul ce i se scurgea pe faţă, negustorul, care nu mai vedea nimic, începuse să urle după ajutor, sperând să-l audă vreun călător şi să-l scape din ambuscadă.

— Ia zi-mi unde ţi-s banii! grohăi tâlharul pe un ton fioros, strângându-l mai tare de gât.

— Nu am decât hainele de pe mine! urlase negustorul care nu voia pentru nimic în lume să recunoască că avea treizeci de tael de aur în tolbă, de teamă ca bandiţii să nu dea peste neprețuitul disc de jad.

— Minţi! Când ai un cal de o aşa valoare, nu pleci la drum fără bani! se răstise banditul, cu degetele învineţite de tare ce-l strângea de gât pe Lubuwei.

Acesta simţea că îl lasă puterile şi că se sufocă. Pe când vălul negru al asfixiei începea să-i urce în priviri, îşi spunea că prezicerea oracolului risca să sfârşească scurt, numai dacă nu cumva gloria îl aştepta după ce avea să traverseze de partea cealaltă a munţilor Nemuririi!

Se liniştise şi se resemnase. Ultima imagine care-i stăruia în ochi era discul de jad care se detaşa înaintea apelor irizate ale perdelei de apă a cascadei, atunci când preoteasa îl ridicase deasupra capului.

Vălul negru îl învăluise apoi scufundându-i spiritul în întuneric. Îşi pierduse cunoştinţa.

Dar ceea ce nu ştia era că sincopa datorată sufocării pe care i-o provocase banditul nu dura mult timp.

Deschisese un ochi, simţind că cineva îi şterge obrazul. Nu-şi mai amintea mare lucru. Deschisese şi celălalt ochi şi-şi pipăise gâtul tumefiat. Deci se afla, totuşi, de partea asta a muntelui.

Ameţit încă, se ridicase cu greutate şi se aşezase în fund.

Un tip uriaş îl privea cu blândeţe. După tenul arămiu şi după conciul în care era prinsă podoaba capilară, ghicise că era un hun. Uriaşul îi adresa un zâmbet timid şi părea că vrea să-l înveselească.

Puţin câte puţin, Lubuwei îşi revenise în fire.

Palmele şi braţele uriaşului erau acoperite de sânge. Negustorul pricepuse că era de la cei trei tâlhari care îi întinseseră o cursă. Membrele lor ciopârţite zăceau alandala pe jos, alături de rămăşiţele calului. Ceva mai la distanţă, în şanţ, vedea oribilul trofeu al căpăţânii şefului bandei care îl privea cu un zâmbet încremenit. Pesemne că uriaşul îi dovedise şi le făcuse felul cu mâinile goale, care erau enorme, deoarece nu se vedea să poarte vreo armă la el.

Lubuwei îşi mai amintea că se apropiase şi scotocise pe sub carcasa animalului al cărui abdomen începuse să se umfle. Fusese nevoit să vâneze un roi compact de muşte verzi care chefuiau pe grămada de sânge închegat ce atârna de şa: era tolba sa, acoperită ca de un înveliş de o crustă negricioasă şi vâscoasă ce rezista apăsării celor două degete ale sale. O apucase, o aruncase pe jos şi râşcâise până când crusta se desprinsese. Deschisese cu febrilitate geanta. Un alt văl negru începea să-i întunece ochii, era teama că nu-l va mai găsi... O panică greu de suportat.

Avea din nou în faţă imaginea discului din faţa cascadei, ţinut în sus de clarvăzătoare. În acelaşi timp, degetele sale se plimbau pe discul ritual!

Constatând că Bi-ul negru înstelat nu era decât o imagine dar că în acelaşi timp îl ţinea în mână, după ce-l dusese încă o dată în dreptul inimii, se cufundase, eliberat, în inconştienţă.

Astea erau amintirile pe care le păstra neştirbite în memorie despre acea expediţie care ar fi putut să se termine atât de dezastruos pentru el.

Şi numai după ce retrăi toată aventura în patul din

camera sa luminată de primele licăriri ale zorilor, Lubuwei, convins că discul Bi se află la adăpost, reuşi în sfârşit să adoarmă, cugetând la vorbele memorabile pe care le rostise Vale Adâncă.

*

Chiar dacă amintirea călătoriei sale la piscul Huashan îl chinuia nopțile, pasiunea lui Lubuwei pentru caii săi, în schimb, rămăsese neştirbită.

Microbul data din copilărie. Tatăl său era un călăreț desăvârşit şi îi îndrumase primii paşi în echitație. Adolescent fiind, Lubuwei galopa ore în şir, epuizându-i pe cei mai puternici cai. Le ghicea imediat caracterul. Era capabil ca dintr-o singură privire să le evalueze viitoarele performanțe la curse sau la concursurile de prezentare şi considera un păcat faptul că cea mai nobilă cucerire a omului era folosită de către acesta pentru a ucide şi a purta războaie. Sute de cai mureau în focul luptelor, cu burțile străpunse de săgeți sau cu tendoanele secerate de tăişul săbiilor. Pentru el ca negustor, asemenea cazną făcea dovada unei mari dezordini. Dar un comerciant nu trebuia să țină cont de calitatea clientului, atâta vreme cât acesta plătea cu bani peşin la prețul cerut. De aceea, îşi făcuse, deşi cu oarecare reținere, o motivație: nu-şi interzicea să-şi vândă animalele forțelor armate ale țării sale. Cu toate acestea, pentru nimic în lume, Lubuwei n-ar fi acceptat ca armăsarul Erete Purpuriu, la care venise în ziua aceea să asiste la dresaj, să sfârşească în acest mod sângeros, masacrat de barbari pe un câmp de bătălie, fie şi cu prețul unei mari victorii.

— Deja acceptă să i se pună o pătură pe spate. Progresează, e bine, constată cu plăcere negustorul, observându-l pe Erete Purpuriu rotindu-se în jurul lui Mafu,

noul său angajat în postul de maestru de echitație, care îl ținea de căpăstru.

— În câțiva ani, puteți să-l vindeți pe aur, îi zise, cu un aer mulțumit, dresorul.

— A, nu, cu el e altceva. Calul acesta nu e de vânzare şi nu va fi niciodată!

Erete Purpuriu era fără îndoială cel mai frumos cal al lui Lubuwei dar şi cel care îl costase cel mai mult. Era un „cal ceresc".

Animalul nu avea talia uriaşă a cailor de povară, a căror robustețe le întrecea adesea eleganța. Alura sa era, dimpotrivă, de o finețe extremă, iar picioarele nervoase păreau că nu aşteaptă decât galopul şi săriturile. Când dresorul Mafu îl scotea din boxa particulară pe care Lubuwei i-o instalase special, țâşnea ca fulgerul de îndată ce vedea câmpul liber şi o distanță de parcurs. Acest cal de luptă avea caracterul unei vulpi. Ceea ce îl deosebea dintre mii de alți cai era culoarea părului său brun roşiatic şi coama aproape albă, bătând spre galben de pui în anumite ore ale zilei. Făcea parte din rasa Akkal, a „cailor cereşti".

Lubuwei îl achiziționase în urmă cu câteva luni de la un crescător Xiongnu care precis îl capturase în stare de sălbăticie de prin acele stepe aride, unde hrana şi apa sunt distribuite cu atâta zgârcenie de natură încât se dezvoltă şi rezistă numai caii din această rasă, de o rezistență şi de o capacitate de a îndura extraordinare. Aceşti căluți de stepă erau capabili, datorită mobilității lor extreme, să scape de redutabilul tigru alb, şi să parcurgă, grație excepționalei lor rezistențe, uriaşele distanțe care separau ochiurile de apă în jurul cărora creştea iarba rară şi țepoasă cu care se hrăneau.

Crescătorul voia să schimbe calul Akkal pentru trei cai de povară şi două iepe de prăsilă. Lubuwei încheiase târgul oferindu-i doi cai de povară şi o iapă gestantă.

— Ar trebui să-i găsim o pereche, calul acesta merită să aibă urmaşi din rasa lui. Tu, care eşti priceput în meserie şi cunoşti atât de bine caii aceştia mici de stepă, ai putea să-mi spui de unde am putea să cumpărăm o femelă? îl întrebă negustorul pe specialistul în echitaţie care urmărea ritmul trapului calului brun roşcat.

— Specimenul acesta este extrem de rar, mai ales prin culoarea sa. Nu ştiu decât un loc, dar... răspunse Mafu.

— Şi unde ar fi locul ăsta, după părerea ta?

— La Xianyang, de Sărbătoarea Calului. Va avea loc în curând, în ziua de Qingming. În fiecare an, se găsesc acolo mii de cabaline de toate rasele şi la toate preţurile.

Lubuwei cugetă. Ştia despre el din auzite, dar nu participase niciodată la acest târg care se desfăşura în ţinutul Qin, o dată pe an, la Sărbătoarea Primăverii. De altfel nu vizitase niciodată acest regat semeţ învecinat cu Zhao.

— Cunoşti bine manifestarea aceasta? îl întrebă el pe dresor.

— O, da! în vremea când mă ocupam de grajdurile regale Yan, de acolo ne aprovizionam cu armăsari când aveam nevoie.

Înainte de a intra în slujba lui Lubuwei, Mafu scăpase de judecată în urma unui proces public murdar, unde ar fi sfârşit cu siguranţă decapitat dacă nu ar fi avut prezenţa de spirit să aleagă calea exilului.

Absolut pe nedrept, prim-ministrul regatului Yan îl făcuse răspunzător de penuria de cai care slăbea forţa armatelor acestei ţărişoare din extremitatea nordică, înghesuită între mare şi stepele pustii, unde condiţiile de viaţă erau extrem de dure. Or nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Sarcinile sale erau precizate strict şi nu prevedeau nici aprovizionarea cu cai nici ameliorarea rasei; el nu era decât intendentul grajdurilor regale. Dar administraţia avea nevoie de un ţap

ispăşitor iar suveranul, despre care unii nu pregetau, pe bună dreptate, să-l considere responsabil de această situație, îi pasase ca un laş toată vina. Urma să se deschidă un proces, în care învinuitul era Mafu, pe care regele îl vorbea de rău pe unde apuca.

Ca să scape de o soartă crudă, Mafu nu avusese de ales şi fugise. Îşi părăsise țara natală plecând pe jos şi fără un ban în buzunar. După luni de zile de cutreierat, ajunsese la Handan, unde bătuse la uşa marelui negustor pentru a-i propune serviciile sale, ceea ce acesta acceptase imediat, având în vedere performanțele sale profesionale, după ce acesta îi povestise trista sa tărăşenie.

— Este aşadar o mare sărbătoare pentru cai! exclamă Lubuwei zâmbind.

— Cu atât mai prețioasă cu cât Qin-ul, nu se poate să nu ştiți, trece printr-o criză de cai şi mai acută decât aceea din Yan. Dacă va ține tot aşa, în curând acest regat nu va mai avea niciun cal de prăsilă viguros la dispoziția sa, adăugă dresorul care mângâia, drept recompensă, grumazul lui Erete Purpuriu.

— Am auzit vag despre asta, dar nu m-am gândit că situația este atât de gravă precum spui...

În realitate, Lubuwei realiza abia cum, datorită informațiilor lui Mafu, amploarea acestei penurii pe care n-ar fi bănuit-o.

— Ei bine, vom merge la Xianyang! concluzionă el, afişând un zâmbet larg adresându-se lui Erete Purpuriu, care trebuie să fi înțeles vorbele negustorului din moment ce păru să-i răspundă „da” mişcându-şi capul de sus în jos.

Negustorul se întoarse apoi în mare grabă acasă căci, în acea seară, dornic să-şi schimbe ideile şi să-şi deschidă spiritul, îşi programase o întâlnire galantă.

*

Cartierul Florilor şi Sălciilor din Handan nu cuprindea mai mult de un pâlc de case.

Se întunecase bine şi Lubuwei mergea cu paşi grăbiţi. Cum făcea de obicei când mergea la un cuibuşor de plăceri, încerca să se strecoare incognito şi îşi pusese un turban bleumarin care îi acoperea capul până deasupra ochilor. Nimeni din Handan nu l-ar fi putut recunoaşte.

Lubuwei era atât de chipeş şi de curtenitor încât nu trecea niciodată neobservat. Trăsăturile îi erau de o mare finețe iar trupul său, chiar dacă de talie mijlocie, era perfect proporționat şi muşchiulos grație practicării intensive a echitației. O chelie precoce îl făcea mai tânăr decât era şi îi accentua finețea nasului, care conferea un echilibru subtilului contur al ochilor săi de culoarea alunei. Luase hotărârea, pentru a evita să-şi mai coafeze smocurile de păr subțire şi răzleț, de a se rade complet pe cap. Buzele sale roşii, perfect desenate, îi scoteau în evidență pielea deschisă la culoare a obrazului.

Negustorul, care obişnuia să se îmbrace elegant şi îngrijit, plăcea femeilor, din partea cărora îşi atrăgea numaidecât favoruri, atât datorită fizicului său de prinț încântător cât şi prin manierele sale, întotdeauna din cele mai curtenitoare.

Aşa cum le primea şi acum, de altfel, de la curtezana pe care o onora în acea noapte, mângâindu-i fin sexul uşor întredeschis, de pe marginea căruia dulcea licoare a frumoasei, care se îmbujorase de plăcere, nu va întârzia să picure.

— Ce bine e! Cât de fine sunt degetele tale! gemea femeia al cărei pântec tresălta asemeni unui zmeu de mătase la adierea zefirului.

Negustorul, care nu-şi păstrase decât turbanul, o făcea să sufere mii de pedepse delicioase. Curtezana, din ce în ce mai pofticioasă, mai dorea, încă şi încă. El îi oferi tot ceea ce-i

cerea. Ea îi dărui în schimb însutit, deschizându-şi porţile vrăjite, cea din faţă şi cea din dos, acoperindu-l cu sărutări din cele mai tandre, sfârşind prin a-l înlănţui cu braţele şi picioarele sale, precum o pasăre în colivia plăcerii.

— Poţi să-mi spui numele tău, strălucite domn? Eşti primul client care oferă atât de mult! întrebă printre gemete curtezana.

Se legase cu un şal de mătase de jur-împrejurul mijlocului, imprimându-i o mişcare de du-te-vino, ca şi cum ar fi vrut să-şi lustruiască pântecul.

Negustorul se mărgini să-i strecoare un bănuţ de argint în cingătoarea ad-hoc în nuanţe lucioase şi, după ce se îmbrăcă la loc, se furişă precum venise.

— N-am mai avut de-a face cu clienţi atât de dotaţi... Treci măcar, cât mai curând, pe-aici, să mă vezi, dulce necunoscut! îl imploră sclava în momentul când Lubuwei închise uşa alcovului.

Pe stradă, rarii trecători grăbeau pasul ca să ajungă cât mai repede la adăpost, de frica vagabonzilor. Negustorul îşi potolise aleanul cu dezmierdările experte ale curtezanei. Mergea liniştit, lăsându-se purtat de gânduri.

Noaptea se anunţa, de astă dată, mult mai bună. Simţea că somnul îl va cuprinde mai uşor.

Sunetul înăbuşit al unei voci feminine care cânta îl făcu să se oprească brusc. Muzica venea de undeva de la capătul străzii perpendiculare pe direcţia sa. Ciulind urechile, putea distinge şi acordurile fine ale unei lăute care acompania vocea. O melodie atât de armonioasă şi o voce atât de cristalină îi trezi dorinţa de a se apropia să vadă. Făcu la dreapta şi îşi continuă drumul. Cu cât se apropia de acea voce îngerească, cu atât se simţea mai atras. Grăbi pasul. Ardea de nerăbdare să vadă ce fiinţă se ascundea în spatele acelei voci.

La capătul străzii, într-o piaţetă, îşi ridicase cortul un circ

ambulant. În fața lui, cocoțat pe un taburet, un bărbat făcea reclamă numerelor din spectacolul ce urma să aibă loc. Vocea feminină venea din interiorul circului. Negustorul trecu pe lângă şirul de spectatori care începeau să intre în cort, se postă în fața directorului circului şi îl întrebă direct:

— Unde pot să o văd pe posesoarea acestei minunate voci?

— E suficient să luați un bilet şi să asistați la spectacol. Vedeta este sublima Zhaoji. Cântă din gură, dansează, şi cântă din lăută! răspunse omul cu acel zâmbet afectat al vânzătorilor care îşi laudă marfa.

Cel puțin aflase deja numele de scenă al necunoscutei: Zhaoji.

Se instală în primul rând din public, chiar lângă scena acoperită cu o cortină din cânepă.

După inerentele giumbuşlucuri executate de un urs dresat şi după jongleriile aproximative cu mingile ale directorului care ținea de nevoie locul jonglerului, Zhaoji îşi făcu în sfârşit apariția pe scenă. O linişte deplină puse dintr-odată stăpânire pe spectatori.

Lui Lubuwei i se tăie suflarea la vederea unei asemenea îngemănări de grație şi frumusețe.

Fata era foarte tânără, aproape puberă. Chipul său încântător şi copilăresc, luminat de ochii căprui cu irizații gălbui, se întregea cu un trup deja perfect împlinit. Subjugat, negustorul nu avea ochi decât pentru această apariție care îl cufunda într-o dulce desfătare. Uitase deja gura şi degetele experte ale curtezanei căreia îi adusese omagii cu doar puțin timp în urmă.

Corpul lui Zhaoji era făcut parcă pentru dans. O rochie de culoare roz, din mătase cu pliseuri, strânsă pe corp, scotea în relief doi sâni rotunzi asemeni unor piersici poleite cu aur. În mijlocul abdomenului plat şi ferm datorită exercițiului, buricul mic şi delicat era împodobit cu o perlă

fină. Gambele zvelte şi armonios conturate se întrezăreau prin tulul transparent care le învelea. Se deplasa uşor, pe vârfuri, în pas meşteşugit de dansatoare. Se aşează apoi pe un taburet şi începu să cânte acompaniindu-se la lăută. Glasul ei nepământean se înălța sub pânza cortului asemeni unei invocații către perechea de stele despărțite, Văcarul şi Țesătoarea, înainte de a se reuni pe podul ce traversează Calea Lactee.

După ce termină de cântat, luă în mână nişte castaniete şi începu să danseze. Un spectacol de neuitat! Brațele sale desenau volute iar picioarele arabescuri complicate. Lubuwei savura cu nesaț mişcarea celor două sfârcuri ale sânilor şi rotirea în cercuri perfecte a perlei de la buric. Zhaoji, cu piciorul drept, lovea pământul puternic şi repetat pentru a urma ritmul din ce în ce mai accelerat al muzicii. Directorul circului bătea într-o tobă. Flăcările tremurătoare ale torțelor luminau mişcările trupului mlădios al dansatoarei.

La sfârşitul spectacolului, când Zhaoji, epuizată de efort, îngenunche pe scenă şi îşi deschise larg brațele pentru a primi aplauzele frenetice ale publicului, negustorul năpădit de dorință şi de recunoştință îi aruncă batista sa de mătase în care învelise o jumătate de tael de argint.

Tânăra deznodă batista, apoi, uitându-se spre negustor cu un aer indiferent, îi înmână moneda directorului înainte de a ieşi din cort prin culise, lăsând micul pătrat de mătase să cadă pe podeaua scenei. Primise o plată ce echivala cu încasările pentru zece spectacole! La un asemenea chilipir, omul făcu o plecăciune ceremonioasă în fața negustorului, cu acelaşi zâmbet fals pe față.

Lubuwei se duse să-şi recupereze batista pe care o puse înapoi în buzunar, nu înainte de a o duce la nas. Apoi, cu un aer stânjenit, se apropie de director. De obicei era dezinvolt şi sigur pe el. Dar viziunea acestei tinere

dansatoare îl făcuse să-şi piardă, în seara aceea, toată siguranța de sine.

— Pot să o salut pe tânăra fată? îl întrebă el timid pe director.

Răspunsul veni sec. Zâmbetul comercial dispăru din ochii mici de dihor ai directorului.

— Reveniți mâine. Acum e cam târziu, şi trebuie să mă ajute să strâng cortul!

Negustorul nu ştiu ce să mai zică şi îşi promise să vină înapoi a doua zi dis-de-dimineață.

Se întoarse cu paşi rari la Palatul Comerțului, unde, chinuit de data aceasta de imaginea divinei Zhaoji, nu putu să închidă un ochi toată noaptea.

Când se crăpă de ziuă, sări din pat şi se strecură fără zgomot din frumoasa sa locuință. Străbătu alergând drumul care îl despărțea de piațetă şi de cortul circului. Dar când ajunse acolo, cu sufletul la gură, avu un şoc puternic. Locul era pustiu. Cortul fusese demontat şi circul dispăruse.

Slabă consolare, îi rămânea doar amintirea acelei voci cristaline şi chipul de copil alături de un trup perfect şi suplu de adolescentă.

Se întoarse acasă, copleşit şi întristat, reproşându-şi lipsa de insistență şi blestemându-l pe director care, profitând de suma pe care i-o dăduse fetei, se grăbise să plece cât mai repede din Handan.

Se duse atunci la templul strămoşilor săi, unde nu-i mai rămânea decât să se cufunde în contemplarea discului său de jad.

În fața Bi-ului negru înstelat îşi mai reveni oarecum. Nu era decât o intuiție, suficient de puternică însă pentru a-i linişti inima: Lubuwei avea convingerea intimă şi de nezdruncinat că exista o legătură, desigur obscură încă şi indefinită, între viziunea Haosului originar Hongmeng şi vocea cristalină a acestei femei-copil căreia, spre marea sa

dezamăgire, tocmai îi pierduse urma.

Poate că nu era totul pierdut.

În noaptea aceea, visă că avea să o regăsească pe fată.

7

Uriaşul hun, ce părea în prezent şi mai uriaş, surâdea uitându-se la Trapul superbului armăsar Akkal.

— Ritual Imuabil este un profesor excelent, Omul fără Frică începe să vorbească în graiul nostru! Lucrăm foarte bine amândoi, unul cu altul. Şi nu e câtuşi de puţin de prisos aici, mă ajută să îmblânzesc animalul, zise zâmbind dresorul Mafu.

Îl strunea pe Erete Purpuriu, care se învârtea în cerc în jurul căpăstrului, ca şi cum ar fi manevrat un zmeu de jucărie.

— În privinţa asta ştiu şi eu câte ceva, pe mine m-a făcut de am învăţat pe dinafară în doar câteva săptămâni toate strofele din *Analectele* lui Confucius, răspunse vesel Lubuwei, bătându-l cu blândeţe pe umăr pe bătrânul maestru, pe care îl convinsese să asiste la dresajul calului-vedetă al său.

— Ai dat dovadă, cu toată vârsta fragedă, de o mare inteligenţă şi de o memorie excelentă, replică bătrânul maestru, flatat de compliment.

— Cal puternic! Cal foarte dur, dar foarte nobil! articulă hunul uriaş.

— El e singurul care reuşeşte să se ţină în şa pe Erete Purpuriu, adăugă Mafu, special pentru Lubuwei.

— Arată-ne, îi ceru negustorul uriaşului.

Omul fără Frică luă căpăstrul şi îl răsuci în jurul braţului, apoi, îngenunchindu-l aproape, se sui călare pe nărăvaşul căluţ murg roşcat, care începu să fornăie şi să dea din copite înainte de a ţâşni în galop, ca o săgeată, până

în fundul țarcului. Hunul îl obligă apoi pe animal, numai din jocul gambelor, să execute figuri din ce în ce mai complexe, realizate cu precizia unui astrolog ce desenează harta cerului.

Acest echipaj inedit, în ciuda dezechilibrului de proporții, avansa şi făcea manevre pe pajişte de parcă omul şi animalul alcătuiau un tot dintotdeauna. Călărețul desăvârşit care era Lubuwei privea cu încântare spectacolul uniunii dintre cele două forțe şi instincte.

Decizia lui era luată. Vor merge să participe la concurs.

— Calul acesta are calități de excepție. O să-l înscriu în cursa de la Sărbătoarea Calului de la Xianyang, anunță el adresându-se micii asistențe care se grăbi să încuviințeze zgomotos.

Mafu bătu din palme de bucurie. Dresorul cunoştea bine concursul final de la Sărbătoarea Calului deoarece participase în mai multe rânduri pe vremea când ocupase precedentele funcții. Caii de la curtea Yan nu obținuseră niciodată premiul cel mare. La urma urmelor, niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l egaleze pe Erete Purpuriu, nici la viteză şi cu atât mai puțin la rezistență. Pentru el nu existau dubii că micuțul Akkal avea să-şi adjudece victoria. Date fiind calitățile fără egal ale armăsarului, marele premiu era ca şi câştigat! Venise momentul să-şi ia revanşa pentru toate încercările nereuşite la care participase în trecut.

— Vom profita de această ocazie ca să-ți găsim o soață pe cinste! O meriți din plin, concluzionă Lubuwei mângâind grumazul asudat al armăsarului care continua să tropăie cu picioarele din față.

— Aduceți „caii cu nori”! ordonă Mafu oamenilor săi.

Grăjdarii deschiseră barierele şi douăzeci de cai albi bălțați cu strasuri negre şi cenuşii năvăliră pe pajişte într-un concert de nechezături.

— De ce le spui „cai cu nori”? întrebă negustorul

adresându-se dresorului şef.

— Aşa li se zicea în ţinutul Yan, răspunse acesta, pentru că petele negre de pe părul lor seamănă cu norii de pe cer.

— Confucius spunea că frumuseţea feminină este ca un nor: schimbătoare şi impalpabilă! pronunţă sentenţios Ritual Imuabil, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

Lubuwei zâmbi. El era omul cel mai avizat să aprecieze metaforele poetice, în special când i se adresau ca apropo.

Îşi admira caii zglobii zicându-şi că, într-un cuvânt, cu toţii se vor distinge la Sărbătoarea Calului din orgoliosul regat Qin.

Pe pajişte caii albi, bălţaţi şi negri făcuseră roată în jurul armăsarului roşcat, sărbătorindu-l deja, prin salturi puternice, sărituri pe picioarele din faţă şi cabrări.

— Ce poate fi mai frumos decât un cal ceresc înconjurat de cai cu nori... zise gânditor Lubuwei.

*

Optzeci şi patru de copite tropăiau în pas cadenţat pe drumul pavat cu piatră ce unea cele două capitale. Era un alai zgomotos. Care nu trecea neobservat. Convoiul condus de Lubuwei atrăgea o mulţime de vagabonzi la trecerea lui, pe la porţile hanurilor şi pe taluzurile ce mărgineau această largă arteră care făcea legătura între regatele Zhao şi Qin.

Spectacolul permanent al şuvoiului continuu de oameni şi convoaie care se revărsa pe drum în ambele sensuri captiva privirile multor gură-cască. Printre ei se găseau şi trântori sadea, care toată ziua nu făceau altceva decât să se uite la călători, până la tâlhari şi mici găinari de tot soiul, care îi iscodeau pe drumeţii aflaţi în trecere în depistarea unei eventuale prăzi, pe care s-o jefuiască mai încolo, după căderea nopţii. Aceştia, când îl vedeau pe uriaşul hun ce călărea în fruntea plutonului, cu ţinuta lui falnică pe

armăsarul său, abandonau din start orice plan necurat, care s-ar fi dovedit păgubos pentru ei la întâlnirea cu această escortă impresionantă care îl însoțea pe negustorul de cai.

Aşa stând lucrurile, Lubuwei, secretarul său, dresorul şef şi Omul fără Frică, împreună cu cei douăzeci de cai cu nori şi cu Erete Purpuriu, ajunseră fără impedimente la postul de frontieră al regatului Qin.

Datorită faptului că echipajul lui Lubuwei nu cuprindea care sau trăsuri, formalitățile se scurtau considerabil, pentru că nu mai era necesar să procedeze la schimbatul osiilor – fiecare stat, pentru a se proteja mai bine şi a controla plata taxelor, îşi stabilise ecartamente proprii. Şi cum roțile carelor trasau, prin frecarea cadrului lor de bronz, veritabile rigole în pavimentul drumurilor de acces, aceste bare antice nu aveau aceeaşi lungime în Zhao şi în Qin. Schimbarea osiilor şi carelor se efectua, contra unei taxe speciale, la postul de control al frontierei. Aceasta le permitea vameşilor să controleze de-a fir a păr toate căruțele care tranzitau pe această cale, dintr-un stat în altul, burduşite de marfă şi persoane.

Un vameş slinos tocmai ieşise din ghereta sa şi se holba mirat la caii cu nori care înconjurau calul de foc. Scoase un şuierat de admirație şi îi făcu semn şefului său să vină şi el să vadă.

— Prezentați-mi actele care atestă proprietatea asupra cailor, ceru acesta din urmă cu un ton mecanic şi rău prevestitor totodată.

Individul cerceta pe îndelete caii din convoi, unul câte unul, ca şi cum i-ar fi numărat ca să le aprecieze mai bine valoarea sau recompensa.

Lubuwei se întrebă dacă nu cumva acesta era preludiul unei extorcări, cu care vameşii din Zhao erau obişnuiți. Îi făcu semn lui Zhaosheng să le arate actul de proprietate al

crescătoriei de cai care făcea dovada că el era fericitul proprietar al acestui şeptel. Secretarul îi întinse omului două foiţe de bambus pe care le scosese din geantă, în care figurau numele cailor, data lor de naştere şi sigiliul întreprinderii comerciale a lui Lubuwei.

Cei doi vameşi luară cu ei documentul şi intrară în gheretă; prin uşa întredeschisă răzbătea o duhoare de jeg şi de alcool de orez.

Negustorul nu avea cum să vadă că în interiorul gheretei, şeful vameşilor arăta ştampila lui Lubuwei unui soldat care purta insigna în formă de cal înaripat a ştafetelor regale din ţinutul Qin. După ce examină atent sigiliul, soldatul părăsi în grabă postul de frontieră, încălecă pe cal şi o luă la goană în galop turbat.

Vameşul ieşi din nou, cu documentul în mână. Atitudinea sa era cu totul alta. Îi înmână lui Lubuwei o plachetă de bronz cu o gaură în centru.

— Iată permisul dumneavoastră de liberă trecere, domnule Lubuwei. Bine aţi venit în regatul Qin, unde sunteţi aşteptat! La întoarcere, nu trebuie decât să aveţi grijă să ne daţi înapoi acest document oficial.

Tonul profesional, fără urmă de slugărnicie, aparţinea unui funcţionar zelos şi integru, iar vameşul numai aşa ceva nu era.

— Uite unul care pare foarte grăbit! îi zise Zhaosheng vameşului, arătând în direcţia ştafetei care nu mai era decât o minusculă siluetă în zare.

— Are de transmis o veste îmbucurătoare celor în drept. În cazul acesta, e mai bine să se grăbească, răspunse vameşul, cu o privire semnificativă, voind să lase impresia că ştie mai mult.

Umilul funcţionar regreta atenţia la cel mai înalt nivel care părea că i se acordă acestui bogat negustor. Interes fără de care şi-ar fi rotunjit cu siguranţă în mod confortabil

modesta lui soldă lunară, taxându-i pe aceşti călăreţi al căror stăpân, judecând după amploarea convoiului său şi după eleganţa veşmintelor sale, părea a fi putred de bogat.

Şi când văzu mica unitate de cavalerie a lui Lubuwei cum se urneşte spre Xianyang, începu să înjure în sinea sa ca un birjar şi să blesteme cu nemiluita această putere centrală incapabilă să-i lase să lucreze în pace pe micii funcţionari de soiul lui.

*

Generalul Pace a Armelor se trezi în acea dimineaţă, în sfârşit, bine dispus. Dormise bine.

În seara din ajun, Drept înainte îi anunţase sosirea iminentă la Xianyang a negustorului de cai de la Handan. Această veste grozavă îl umpluse de bucurie. Vameşii de la punctul de frontieră îi trimiseseră un raport amănunţit: Lubuwei venea aducând cu el douăzeci şi unu de cai din ţinutul Qin, printre care şi un armăsar roşu de stepă, din rasa cailor Akkal, o varietate extrem de rară din care nu mai exista niciun exemplar în hergheliile din regatul Qin.

Decis să-şi atragă toate avantajele asupra sa, Intendentul General al Marilor Grajduri ale regatului Qin îşi pregătise uniforma de paradă pentru a-l întâmpina pe Lubuwei pe câmpul unde se ţinea iarmarocul. Socotea că-i va face o bună impresie negustorului din Handan.

Îşi însăilă mândru „bereta care despică norii”.

Această pălărie, a cărei cusătură de pe mijloc aplatiza partea centrală a bonetei şi îi înălţa extremităţile sub forma a două rânduri de conuri şi spirale, era rezervată generalilor de gradul al treilea, cel mai înalt grad în ierarhia militară după însuşi ministrul Războiului. Îşi încheie apoi cu grijă tunica purpurie şi îi ajustă cutele după ce se încinsese cu centironul, a cărui cataramă de jad reprezenta o mască

Taotie. Îşi atârnă epoleţii din labe de tigru alb de stepă. Nu mai rămânea decât să-şi strângă moletierele în curelele încrucişate din piele de bivol.

Era mulţumit de imaginea sa. În pragul casei, un servitor îi întinse sabia şi scutul din piele de rinocer care rezona mai puternic decât o tobă. Fiind gata în sfârşit, ieşi sub privirile admirative ale trecătorilor.

Pe străzile din Xianyang vedeai figuri de cai la fiecare pas.

Se întâlneau sub formă de statui din lemn sculptat, cu capetele aninate de uşile caselor. Alţii se puteau vedea pe măştile suspendate de ziduri, în cinstea zeului Mafu căruia îi împrumutau înfăţişarea. Mafu era protectorul speciei cabaline, având un obraz roşu dotat cu un al treilea ochi pe care îl luase de la Luban, strămoşul tâmplarilor. Mai puteau fi admiraţi şi în realitate, imenşi, plini de viaţă şi graşi, priponiţi de stâlpii impozanţi ai templelor, destinaţi sacrificiilor rituale care aveau să se petreacă în aceeaşi seară. Se mai puteau observa, în miniatură, în vârful beţelor de bambus cu care plozii se distrau agitându-le.

Străzile din Xianyang erau însă mai ales pline de cai de toate mărimile şi rasele, care se îndreptau la pas sau la trap către câmpul de iarmaroc în vacarmul asurzitor al copitelor ce izbeau pietrişul de pe străzi şi în mirosul persistent de băligar şi urină pe care le lăsau animalele în urma lor.

Oameni şi cai, cu miile, avansau în aceeaşi direcţie din toate cartierele din Xianyang, spre terenul de pe malul râului Wei unde se desfăşura târgul pe care Pace a Armelor îl zărea acum de departe, în pudra de soare, ca un dreptunghi sclipind de la nisip şi praf.

Acolo, în rotunjimea unei meandre a râului Wei, acest râu liniştit dar înşelător, deoarece furtuna îl transforma în torent năvalnic, pe o întinsă suprafaţă de teren nisipoasă, unde miile de copite şterseseră urma celui mai mic smoc de iarbă, mişuna mulţimea de zile mari venită să admire cea

mai nobilă cucerire a sa.

Uniforma lui Pace a Armelor făcea deliciul puştanilor.

Adevărul e că nici nu putea trece neobservat! O droaie de prichindei îşi trăgeau părinţii cât mai aproape de această siluetă impunătoare, acoperită pe cap cu coiful de general şi dotată cu un scut uriaş din piele de rinocer.

— Uite, omul-tigru! Mi-e frică! strigară la tatăl lor doi plozi care arătau temători spre cele două labe mari cu gheare de felină pe care generalul le purta în loc de epoleţi.

— Cel pe care îl numiţi „omul-tigru" este un general vestit, răspunse părintele băieţaşilor săi care se grăbiră să-l tragă după ei, printre urlete, spre iarmaroc.

De pe terasa grădinii de distracţii a Bursei de Comerţ, Pace a Armelor avea câmpul de iarmaroc la picioarele sale. El inspecta atent sosirile şi barierele unde expozanţii îşi legau animalele, pentru a încerca să-i repereze pe cei douăzeci de cai cu nori însoţiţi de calul ceresc, armăsarul Akkal.

Perdeaua de praf care plutea pe deasupra iarmarocului îl împiedica să distingă altceva decât ciorchinii de oameni care se formaseră în jurul cailor. Inspectând întreaga panoramă cu cea mai mare atenţie în căutarea unui indiciu care să-l îndrepte spre pista bună, văzu, în colţul stâng din fundul terenului, un grup mai compact decât celelalte şi îşi spuse că acela trebuie să fie.

Coborî de la terasă pe câmpul de iarmaroc şi începu să-l traverseze, făcându-şi loc prin mulţime, pentru a ajunge în locul unde se adunase acea mare mulţime de gură-cască. Foarte repede ştiu că ghicise exact. În şirul de plimbăreţi şi de amatori de artă ecvestră care se întorceau din direcţia aceea, nu se vorbea decât despre „calul roşu" şi despre caii cu nori, a căror raritate şi frumuseţe nu se mai săturau să le laude.

Nu putea fi vorba decât de caii negustorului din Handan!

Pace a Armelor se apropie şi îşi croi cu greu o potecă prin masa compactă de spectatori care se înghesuia în jurul armăsarilor lui Lubuwei.

Acolo, văzu un uriaş călăreţ hun care ţesăla crupa calului murg de stepă. Copiii se zgâiau la caii cu nori ale căror coame fuseseră ornate cu panglici de mătase albe şi negre. În faţa gardului ce împrejmuia ocolul, un bărbat cu craniul ras dădea explicaţii curioşilor care se îmbulzeau, admirând ceea ce era vizibil una din atracţiile majore ale acestui iarmaroc.

— Dumneavoastră sunteţi într-adevăr Lubuwei, vestitul crescător şi negustor de cai din Handan? Daţi-mi voie să mă prezint, generalul Pace a Armelor, Intendentul General al Marilor Herghelii ale acestui regat.

Negustorul păru surprins şi în acelaşi timp amuzat. Ştia că e aşteptat la Xianyang dar nu-şi imaginase că va fi întâmpinat de un personaj de un rang atât de important, împopoţonat de parcă ar fi venit la o ceremonie oficială.

— Sunt chiar cel pe care îl căutaţi. Sperăm să facem impresie bună la concursul final, cu condiţia, bineînţeles, să fim selecţionaţi de către juriu, răspunse negustorul pe un ton ce se voia modest.

— Asta cade în sarcina mea! Juriul este prezidat de unul dintre ofiţerii mei superiori... Iar alura acestui armăsar roşcat al dumneavoastră vorbeşte singură fără să mai necesite vreo prezentare în plus.

Generalul Pace a Armelor se străduia să fie cât mai amabil cu putinţă.

— Într-adevăr, e un căluţ bun, constată Lubuwei cu simplitate.

— Cal rapid ca săgeata! Cal ceresc! completă o voce de bas.

Vocea venea din spate, Pace a Armelor se răsuci într-acolo.

Era hunul uriaş, căruia copiii îi pipăiau muşchii pulpelor strânse în nădragii din piele de bivol, ca şi cum aceştia ar fi avut puterea să le poarte noroc.

Dintr-odată, omul îi păru şi mai imens decât în ţarc, cu caii. Făcu o mişcare instinctivă de a da înapoi şi sabia sa lungă de bronz se lovi de marginea scutului din piele de rinocer care vibră cu un sunet surd de gong al unei tobe de chemare a ploii. Mulţimea de curioşi izbucni în hohote de râs.

— Sunteţi invitatul meu. Am multe lucruri să vă spun. Vă rog să veniţi mâine la palatul Oaspeţilor Oficiali ai regelui din Qin, este imediat în spatele grajdului central, se fâstâci Pace a Armelor, căutând să-şi regăsească prezenţa de spirit.

— Va fi o onoare pentru mine, zise Lubuwei înclinându-se politicos, flatat că un ofiţer cu un rang atât de înalt îl trata cu atâta consideraţie pe un simplu negustor.

— Ca să vă spun drept, sunteţi invitatul oficial al regatului Qin! strigă atunci o voce ascuţită.

Fără ca măcar să se întoarcă, Pace a Armelor îl recunoscu pe Drept înainte care, în veşnica lui haină roşie, se bâţâia pe condurii săi. Apariţia intempestivă a Marelui Şambelan al regelui Zhong îl contraria. Îi reproşa eunucului că îi supraveghea în felul acela toate mişcările şi gesturile. Cu toate astea, preferă să se abţină şi făcu prezentările.

Drept înainte, care suporta cu greu prezenţa unui cal şi pe care contactul cu mirosul înţepător îl făcea să tuşească în reprize interminabile, nu venise, în niciun caz, pe câmpul de iarmaroc din proprie iniţiativă. Probabil că fusese trimis de însuşi suveranul. Generalul se consolă zicându-şi că Lubuwei, la care el se gândise primul, devenise o miză căreia şeful statului în persoană sfârşise prin a-i înţelege importanţa.

— Stăpâne Lubuwei, veniţi repede, cred că i-am găsit pereche lui Erete Purpuriu!

Anunțul venea de la credinciosul Zhaosheng care se apropia în fugă, zbierând de bucurie, ca să-i dea vestea cea bună patronului său.

Lubuwei le făcu semn vizitatorilor să-l aştepte şi se îndreptă spre secretar.

— Acolo, la trei țarcuri de-aici, este un negustor care are o iapă de aceeaşi rasă şi culoare ca şi Erete Purpuriu!

Lubuwei îl chemă pe uriaşul hun să li se alăture şi merseră împreună în direcția indicată de secretar, până la țarcul unde un crescător trăgea cu îndârjire de zăbala unei iepşoare îndărătnice din rasa Akkal care era bucățică tăiată din Erete Purpuriu.

Omul care chinuia acest animal cu picioare suple precum tulpinile de trestie şi cu pieptul atât de delicat încât ai fi zis că e un rulou din mătase de pus de-a curmezişul patului la căpătâi, era un Xiongnu cu părul arămit de soare şi cu ochii aproape invizibili în spatele fantelor înguste. În momentul când observă că micuța lui iapă trezise interes în lumea bună, zâmbi etalându-şi limba şi dinții tot atât de negri precum funinginea.

Lubuwei îl rugă pe colosul hun să facă pe interpretul.

— Ea nu de vânzare! traduse Omul fără Frică, după ce Lubuwei îl pusese să întrebe ce preț cerea pentru mica iapă de stepă.

Lubuwei nu reuşi să-şi ascundă enervarea. Încă unul de teapa lui Dinte Uşor?!

Numai că de astă dată nu se afla la Handan şi, în plus, nu avea timp de pierdut. Tânăra iapă părea a fi perfect sănătoasă şi el avea nevoie de ea dacă voia să vadă mânji din rasa Akkal în crescătoriile sale. Pe deasupra, nu-i convenea să se facă de râs în fața acestui general, Pace a Armelor, care venise şi el şi asista la scenă.

Toate astea îl obligau să-i pună capăt şi să negocieze prețul cel mai avantajos şi cât mai repede posibil.

După ce-şi făcu un calcul rapid, îi propuse crescătorului suma exorbitantă de un tael de aur, ceea ce-i smulse lui Pace a Armelor un fluierat de admirație. Crescătorul fu de acord pe loc, fără să mai aştepte să fie rugat a doua oară. Era mult mai mult decât plătise Lubuwei pentru Erete Purpuriu, dar la urma urmei, nu conta. Prețiosul său armăsar o merita din plin.

Crescătorul îi cedă lui Lubuwei frâul iepei, iar acesta o încredință secretarului său.

— Felicitările mele, zise Pace a Armelor. Aveați soțul, acum aveți şi soața! adăugă el înclinându-se în fața lui Lubuwei, în semn de rămas bun.

Întorcându-se la țarcul cailor cu nori, Mafu îi puse pe cei doi cai iuți de stepă față în față. Li se adresă apoi zâmbind, zicându-le că, de-acum încolo, aveau să formeze o pereche de cai cereşti.

— Cuplu formidabil! Origine fabuloasă! reuşi să articuleze uriaşul hun.

Zâmbetul său deschis îi dezgolea dinții albi precum spuma unei cascade. La câțiva paşi de Omul fără Frică, cei doi cai tropăiau din picioare şi fornăiau blând pe nări.

Lubuwei îl felicită pe secretarul său pentru spiritul de observație de care dăduse dovadă:

— Primul obiectiv al nostru a fost atins, Erete Purpuriu va putea de-acum să se împerecheze. Mai avem să-l bifăm, mâine, pe cel de-al doilea, îi zise lui Zhaosheng, bătându-l prieteneşte pe umăr. Dat fiind că tu eşti acela care a găsit-o, tu îi vei pune numele care îți place! adăugă el mângâind grumazul tinerei iepe.

Secretarul era emoționat de această dovadă de bunăvoință, amabilitate şi simplitate.

Începea să înțeleagă efectul benefic pe care discul negru înstelat începea să-l producă asupra stăpânului său.

*

— Şi la Handan se sărbătoreşte Qingmingul ca aici la noi, la Xianyang? se interesă Pace a Armelor, adresându-se negustorului Lubuwei.

Cei doi bărbaţi, aşezaţi confortabil pe un divan adânc, se înfruptau dintr-o frumuseţe de crap gătit şi servit rece în sufrageria reşedinţei Oaspeţilor Oficiali. O servitoare drăgălaşă se îngrijea ca paharele lor pline cu vin roşu să nu rămână goale niciodată.

— Primăvara este aceeaşi peste tot! Iar Zhao se află la doar trei zile de mers de regatul Qin. Ca şi la voi, timp de trei zile mâncăm numai hrană rece, răspunse el arătând spre peştele de pe platou, pentru că nu e bine să faci foc în perioada aceasta... după cum ne învaţă obiceiurile străvechi.

— Aici e la fel. Atâta doar că noi sărbătorim şi caii, îi precizează Pace a Armelor noului său prieten.

— Este adevărat că armata voastră se confruntă dramatic cu lipsa acestor animale? se interesă Lubuwei, decis să treacă direct la subiect.

Generalul sesiză mâna de ajutor pe care celălalt i-o întindea şi îi mărturisi fără ocolişuri:

— Da, mai mult decât vă puteţi imagina! În crescătoriile din Qin, numărul de iepe de prăsilă bătrâne întrece cu mult numărul armăsarilor, care au fost decimaţi în confruntările noastre militare. Mânjii se nasc din ce în ce mai rar. Regele nostru a fost nevoit să desfiinţeze două regimente de cavalerie. În curând va trebui să-i transferăm pe cavalerişti la infanterie! Nu mai avem nici măcar posibilitatea să lansăm o ofensivă victorioasă contra triburilor Xiongnu care cresc în stepă sutele de cai de care avem atâta nevoie!

Intendentul şef devenise de neoprit. Se hotărâse să nu-i ascundă negustorului de cai nimic din amploarea dezastrului care lovea în armata ţării sale. Situaţia era mult

prea gravă. Era momentul să joace cu cărțile pe față. Numai ce-şi făcuse gânduri despre felul în care să abordeze subiectul, şi uite că Lubuwei îi servise magistral introducerea, prin acea întrebare directă.

— Şi ce pot face eu pentru un stat atât de puternic şi de glorios cum este regatul Qin, eu, care nu sunt decât un particular care creşte şi vinde cai la Handan? întrebă negustorul, care încerca să afle până unde voia să ajungă interlocutorul său.

— După ce se încheie iarmarocul, vă invit aici ca să mai discutăm despre asta. Regele nostru vă va primi şi el negreşit. Am convingerea că o să vă răsplătească însutit în eventualitatea că ne veți ajuta să ne rezolvăm problema.

O dansatoare îşi făcu apariția în sală, însoțită de o muzicantă. Pace a Armelor le opri cu un gest.

— Trebuie să ne întoarcem la iarmaroc. Se apropie momentul de începere a concursului! zise el ridicându-se şi invitându-l pe Lubuwei să-l urmeze.

Negustorul ar fi preferat să asiste la prestația dansatoarei, căci prezența ei îi amintea oarecum de frumoasa Zhaoji, dar în acelaşi timp nu voia să rateze cu niciun preț startul în cursa la care Erete Purpuriu, după o examinare făcută de juriu în cursul dimineții respective, se calificase fără nicio obiecție.

Când ajunseră pe câmpul de iarmaroc, spectatorii se adunaseră deja pe marginile terenului unde urma să se desfăşoare întrecerea.

Partea centrală a iarmarocului fusese degajată şi se amenajase acolo o pistă de nisip separată pe mijloc, pe toată lungimea, de un parapet în jurul căruia aveau să galopeze caii. Era ceea ce se numea o cursă de „cai liberi”, adică fără călăreți.

Proba consta dintr-un singur tur de pistă parcursă într-un fel de dus-întors. Un cal devansat nu avea şansa să

câştige decât dacă cei care erau în faţă nu mai ajungeau să termine cursa, din cauza întinderii unui ligament sau a căzăturilor, accidente ce aveau loc frecvent, deoarece animalele erau obligate să-şi pună la bătaie toate forţele pe o distanţă scurtă. Încercarea cea mai de temut era aceea a virajului foarte strâns, situat la capătul parapetului, pe care calul trebuia să îl ia cât mai aproape de marginea interioară înainte de a se întoarce în celălalt sens, dacă nu voia să fie întrecut de ceilalţi concurenţi. Manevra trebuia să fie scurtă, decisă şi fără greş.

Pace a Armelor îl conduse pe Lubuwei în careul rezervat persoanelor oficiale. Acolo erau adunaţi în păr toţi demnitarii importanţi din regatul Qin, miniştrii, mandarinii şi generalii.

— Îmi permiteţi să vi-l prezint pe generalul Defect de Jad, comandantul armatelor noastre? îl întrebă intendentul şef pe negustor, pe care duşmanul său intim îl măsură din cap până-n picioare cu aroganţă şi dispreţ, fără să-l salute...

Lubuwei se prefăcu a nu băga de seamă lipsa de amabilitate a acestuia şi îl gratifică cu un zâmbet larg, înclinându-şi politicos capul.

Directorul competiţiei ceru să se facă linişte. Rumoarea se stinse încet, încet. Lubuwei îl avea în faţa lui, la câţiva coţi, pe Erete Purpuriu, pe care Omul fără Frică îl ţinea de coamă. Alături de armăsarul Akkal, alţi douăzeci şi nouă de cai agitaţi, ţinuţi de îngrijitorii lor, aşteptau aliniaţi la start, tropăind din picioare.

Într-o linişte mormântală şi sub un soare arzător, o trompetă răsună şi îngrijitorii se îndepărtară de cai. Panglica de mătase roşie care trecea prin dreptul piepturilor fremătătoare ale cailor căzu domol la pământ. Caii ţâşniră în urletele mulţimii, începea proba vedetă a Sărbătorii Calului. Erete Purpuriu se aruncase primul înainte şi se instalase confortabil în fruntea cavalcadei, ca şi cum ar fi ghicit ce

avea de făcut pentru a câştiga o asemenea cursă. Cei doi cai care se postaseră imediat în spatele lui la câteva clipe după start se ciocniseră violent şi zăceau acum pe pământ cu picioarele din faţă zdrobite de violenţa şocului. Calul ceresc continua să galopeze înaintea celorlalţi, cu coama aurită fluturând în vânt, în încurajările mulţimii dezlănţuite. În spate, plutonul urmăritorilor rămânea compact şi continua să galopeze strâns, fiecare concurent căutând în zadar o deschidere. Sosirea la viraj fu nefastă. Se produse o busculadă generală la capătul parapetului, când vreo zece cai regrupaţi într-o masă compactă încercară să vireze strâns, pentru a schimba sensul toţi deodată. Nouă dintre ei muşcară ţărâna nechezând de durere, într-o învălmăşeală violentă. Cursa se terminase pentru ei.

În momentul acela, un imens cal negru scăpat din carnagiu trecu la atac. Animalul forţa o pătrundere între armăsarul Akkal şi parapet, încercând să-l blocheze pe calul de stepă şi să-l dubleze.

Negustorul se pomeni urlând. Calul întunecat era încă o dată şi jumătate cât micul Akkal. Părea şi mult mai puternic. Nările sale, la fel atât de largi precum gura unui vas de bronz pentru libaţii, scuipau un torent de spumă. Lubuwei, cu moartea în suflet, începea să se îndoiască. Cei doi cai se aflau la mai puţin de zece li[6] de linia de sosire. Gloata în delir îi susţinea pe cei doi campioni.

Văzură atunci spectacolul straniu al unui armăsar care se transforma în animal carnivor. Se auzi un clămpănit sec şi botul calului Akkal se închise brusc, cu forţa unui cleşte, pe urechea dreaptă a calului negru, tăindu-i vârful pe loc.

Dezechilibrat de durere şi orbit de sângele care-i ţâşnea din rană, calul uriaş se cabră, făcu un salt şi se răsturnă de partea cealaltă a parapetului, unde căzu cu gleznele

[6] Un li = cinci sute de metri.

înțepenite şi cu spinarea ruptă direct pe pistă, chiar lângă primii doi cai care se ciocniseră şi îşi agitau încă spasmodic picioarele din față.

Calea era liberă pentru Erete Purpuriu, care fu declarat învingător de către directorul întrecerii, în fața unei mulțimi extaziate ce nu mai avea ochi decât pentru acest minunat cal roşu cu coama de aur, a cărui tenacitate nu o egala decât curajul său. Cu toții văzură cum hunul uriaş se repede la micul armăsar Akkal şi îi pune pe spate cuvertura de culoare roşu aprins destinată învingătorului. Întreaga adunare, în picioare, într-un elan unanim, îi adresa complimente lui Erete Purpuriu, acest cal ceresc care câştigase concursul.

Pace a Armelor simțea o bucurie aproape la fel de mare ca şi Lubuwei, al cărui armăsar de stepă devenise eroul capitalei Xianyang. Această victorie era dovada strălucită a clarviziunii sale. Negustorul din Handan era chiar omul de care avea nevoie regatul Qin.

Erete Purpuriu urma să se alăture panteonului cailor care erau onorați la Xianyang în templul zeului Mafu. Şi toată lumea avea să se minuneze în fața calităților şi alurii viteazului căluț de stepă având numele gravat pe piatra ridicată acolo şi consacrată cailor victorioşi în aceste curse. Generații întregi de cavalerişti îi vor cinsti numele, care va rămâne înscris pentru vecie pe această stelă comemorativă înnegrită de fumul de tămâie care se ridica, asemeni unei coloane imense, la intrarea în templul Calului. Nenumărate mâini ale crescătorilor de cai vor trece cu pioşenie peste cele patru ideograme, cea a armăsarului, a culorii purpurii, a rasei şi a cerului, care aveau să fie gravate în marmură, pentru a le transmite apoi propriilor cai, mângâindu-le piepturile, pentru a le ameliora descendența şi sperând că prin acest gest să le dea tot atâta energie câtă dovedise micul cal ceresc din rasa Akkal.

— Țin să vă felicit, îi zise lui Lubuwei un bărbat arătos şi a cărui voce nu suna fals.

Pace a Armelor făcu prezentările. Era Marele Ofițer cu Delictele, care asistase la întrecere amestecat prin mulțime înainte de a se alătura notabilităților din careul oficialilor.

— Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei este însărcinat să afle tot ceea ce nu merge cum trebuie în regatul Qin! adăugă generalul Pace a Armelor, la adresa negustorului.

Lubuwei îl privi cu un aer incredul pe Marele Ofițer cu Delictele, neputând pricepe care erau de fapt atribuțiile acestuia.

— Dacă înțeleg eu bine, înseamnă că acest domn cunoaşte şi marea problemă a domniei voastre? îl întrebă el pe Pace a Armelor.

Acesta, puțin încurcat, preferă s-o întoarcă printr-o eschivă:

— Nu există vreun înalt responsabil în regatul Qin, fie el civil sau militar, care să nu fie la curent cu chestiunea despre care am discutat...

Vocea nazalizată a eunucului Drept înainte se făcu auzită şi ea, cu toată zarva dimprejur.

— Când spui „înalți responsabili poți să adaugi şi „cel mai înalt responsabil", pe onoarea mea! aruncă vulcanul de carmin, grozăvindu-se.

Lubuwei începea să înțeleagă din ce în ce mai bine importanța sarcinii la care era chemat să se înhame, dar şi oportunitatea excepțională pe care această sarcină o constituia în vederea noilor sale planuri şi a recentelor sale aspirații.

Privea cu interes la toate acele uniforme acoperite cu fireturi şi încărcate cu decorații care se perindau prin fața lui ca să-l felicite, în careul oficialităților, şi îşi spuse că lumea aceasta, din care el fusese exclus atâta timp cât

stătuse la Handan, îi era accesibilă aici, în regatul Qin.

Ameţit de dulcea euforie în care se cufundase, negustorul nu dădu nici cea mai mică atenţie privirii înciudate şi duşmănoase pe care generalul Defect de Jad, cu o mină contrariată, i-o aruncase lui Erete Purpuriu înainte de a ieşi fără să salute pe cineva din careul oficialilor.

*

Acum că fiul său hotărâse să se instaleze pentru câteva luni la Xianyang, Difuzează Lumina începea să regrete această plecare, la care tocmai ea contribuise din plin.

Cum nu îndrăznea să-i spună lui Lubuwei, se deschise în faţa lui Ritual Imuabil.

— Doamnă, e greu să vă împiedicaţi fiul să-şi îndeplinească destinul, după ce l-aţi încurajat atâta în acest sens. Dacă tot vrea să plece în regatul Qin, singurul lucru pe care îl consider necesar este să continue să aducă cinstire zilnic strămoşilor săi, zise maestrul confucianist.

— Dar cum va putea să o facă? gemu încetişor bătrâna femeie pe care soră-sa o privea exasperată.

— Cunosc un fabricant de altare portabile care locuieşte...

— Dumneata şi altarele dumitale portabile! Dar e absolut ridicol! E suficient să aibă o planşetă de lemn pe care să scrijelească măruntaiele, inima şi membrele cu un toc înmuiat în sânge de pui de găină, izbucni Ascunde Lumina, tăindu-i vorba.

Bătrânul cărturar luă un aer ofensat şi tăcu.

— E mult mai practic şi mai eficient decât plecăciunile voastre interminabile în faţa altarelor strămoşilor! adăugă ea.

Bătrânul, pe care sângele de pui de găină îl impresionase dintotdeauna, schiţă o grimasă de enervare amestecată cu dezgust în faţa acestei descrieri a „punctării corpului”

practicată de populara religie taoistă în locul vechiului cult al strămoşilor, aşa cum îl învăţase el pe Lubuwei, în care orice vărsare de sânge, din fericire, era categoric exclusă.

Apariţia negustorului, venit să o salute pe mama sa, puse punct conversaţiei.

— Am venit să-ţi urez o zi plăcută, zise fiul.

— La timp, tocmai despre tine vorbeam, răspunse blând bătrâna femeie.

În privirea ei se citea o tristeţe nedesluşită.

— Când vrei să pleci? adăugă ea.

— De îndată ce iapa celestă Erete Roz va fi dresată...

Bătrâna mamă făcu pe mirata.

— Este numele pe care Zhaosheng l-a găsit pentru iapa de stepă pe care am de gând să o împerechez cu Erete Purpuriu. Dresajul va dura una, cel mult două luni, nu mai mult, preciză el.

Se înclină apoi şi ieşi, lăsând ochii bietei Difuzează Lumina înecaţi în lacrimi sub privirile inchizitoare şi mânioase ale surorii sale gemene.

Negustorul încălecă pe cal şi se duse la pajişte, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de la întoarcerea sa de la Xianyang, ca să asiste la dresajul micuţei iepe Akkal.

Tânărul animal le dădea de furcă uriaşului hun şi lui Mafu. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşeau să o facă să stea pe loc. Animalul, cabrat pe picioarele din spate, dădea din cap în toate direcţiile, cu botul înspumat.

— Ce are, de-i atât de agitată? întrebă îngrijorat Lubuwei, care se rezemase de gardul împrejmuitor.

— Tânăr animal are durere! Dar unde? Noi nu ştie! răspunse Omul fără Frică, la fel de îndurerat ca şi când ar fi fost vorba de copilul său.

— U-ungeţi-o cu a-alifia asta p-pe gin-gingii. Ia-iapa a-asta a-are răni de la zăbală, zise atunci o voce gângavă, apărută din neant.

Vocea îi aparţinea unui om pe care nimeni nu-l văzuse venind şi care se apropiase fără zgomot. Se afla la câţiva paşi de Lubuwei.

Negustorul se răsuci şi îl văzu pe bâlbâitul care întindea o cutie cu unguent ce mirosea a eucalipt. Pomada îşi făcu efectul imediat. Abia îi masă gingia, că tânăra iapă se şi potoli. Lubuwei îşi aminti atunci că fostul ei proprietar o trăsese cu violenţă de zăbală la târgul de cai.

— Aţi observat bine, nobile străin! Păreţi că vă pricepeţi în ale medicinii, zise negustorul către necunoscut, în chip de compliment.

— Dacă ar fi să fiu medic, aş fi mai degrabă medic de suflet, zise necunoscutul. Sunt un filosof al dreptului, adăugă el ca pentru a se scuza dinainte pentru uimirea care bănuia că avea să o stârnească.

Omul căra o desagă voluminoasă, precum şi o legătură de tăbliţe din bambus.

— Traista dumneavoastră pare încărcată cu ierburi! remarcă Lubuwei, care observase sacul de pânză.

— Exact. Am oarecare cunoştinţe despre plantele medicinale. Am aici cu ce să-mi prepar alifiile necesare ca să-mi calmez rănile pe care mi le cauzează călătoria.

Bâlbâitul, cu faţa regulată şi de statură mijlocie, le arătă papucii peticiţi din pânză, din care îi ieşeau degetele. Hainele îi erau pe măsură, confecţionate din dimie, străpunse de găuri, decolorate de ploaie şi de soare. Toate astea contrastau cu fizicul său care nu era nici pe departe al unui vagabond.

Omul fusese cu siguranţă obligat la un lung periplu. Aducea mai degrabă cu un literat decât cu un bandit şi părea epuizat. Lubuwei văzu la picioarele sale legătura de tăbliţe de bambus maroniu, lustruit de anii de manipulare, legate între ele cu două sfori de mătase roşie.

— Am aici câteva din lucrările mele filosofice şi juridice,

explică timid necunoscutul, a cărui bâlbâială, departe de a se atenua, se amplificase, aşa cum li se întâmplă de obicei bâlbâiților atunci când trebuie să vorbească despre ei înşişi.

Erete Roz zburda pe pajişte, alături de Erete Purpuriu. Cei doi căluți de stepă executau volte împreună şi se simțeau în largul lor.

— Puteți să-mi spuneți încotro vă îndreptați? Mi-ar face o mare plăcere să fiți oaspetele meu, îi propuse Lubuwei bărbatului gângav.

— În principiu, drumul meu duce la Xianyang, aş vrea să mă instalez acolo, răspunse acesta.

— Mă recomand: Lubuwei, preşedintele ghildei comercianților din Handan.

— Eu sunt Hanfeizi, spuse, reținut, necunoscutul.

— Ei bine, dragă Hanfeizi, sunteți invitatul meu pentru câteva zile, şi chiar pentru mai multe dacă doriți.

Bâlbâitul îl privi pe Lubuwei şi zâmbi. Era pentru prima oară de la începutul lungii sale călătorii că primea din partea cuiva puțină bunătate şi milă. Acceptă pe loc, bucuros şi recunoscător.

Lubuwei puse să i se aducă un cal. După felul în care încălecă, ajutându-se de o singură mână şi fără ca animalul să-l refuze, negustorul înțelese într-o clipită că filosoful jurist era şi un călăreț desăvârşit.

— Cunoaşteți caii, nu glumă! constată el cu satisfacție.

— Iubesc caii şi le pricep graiul. În general, mă ascultă, zise filosoful cu o voce blândă.

Lubuwei începea să se obişnuiască cu gângăveala lui Hanfeizi. Acest defect îl obliga să vorbească rar şi să despartă silabele precum un dascăl care îi învață pe elevi scrisul şi cititul, spre deosebire de literații care turuiau la nesfârşit fraze lungi, presărate cu termeni necunoscuți, pentru a-şi etala superioritatea cunoştințelor şi culturii lor vaste în fața celor ignoranți.

Lubuwei îşi zise că avea de-a face cu un literat singuratic, al cărui defect de vorbire nu părea să-i fi afectat capacităţile intelectuale, şi nici ştiinţa medicinii.

Cei doi plecară împreună, călărind în trap mărunt, şi ajunseră în oraş la Palatul Comerţului, unde îi aştepta o masă delicioasă compusă din chifle umplute cu carne de porc asezonată cu lămâie.

Negustorul îl invitase pe Ritual Imuabil să li se alăture.

— Puteţi să-mi spuneţi de unde veniţi? îl întrebă bătrânul maestru confucianist pe filosof.

— Din ţinutul Qi, de la Linzi, unde am predat filosofie, răspunse Hanfeizi.

— Să nu-mi spuneţi că sunteţi profesor la Academia Jixia! exclamă Ritual Imuabil, bătând din palme.

Lubuwei se uită plin de uimire la bătrânul său maestru. Numele nu-i spunea nimic.

— Academia Jixia este creuzetul în care s-a format elita regatului Qi, dar faima ei depăşeşte cu mult graniţele acestei ţări. Lăcaşul acesta primeşte cele mai bune elemente din regatele Yan şi Zhao, dar, după câte am aflat, şi din Chu, zise Ritual Imuabil, adresându-se lui Lubuwei.

— Într-adevăr, aşa e, aprobă Hanfeizi care tocmai înfuleca o chiflă împănată.

— Ce disciplină predaţi? reluă bătrânul literat, privindu-l de-acum pe bâlbâit cu respect.

— Filosofia legislaţiei şi dreptul afacerilor publice, preciză filosoful.

— Şi ce vi s-a întâmplat, de ne găsim, iată, aici, degustând împreună pâinişoare fierte în abur şi umplute cu carne de porc? întrebă mirat negustorul.

— Am fost alungat. Şi ca să scap de un proces, să zicem... neplăcut, am preferat să fug, recunoscu bâlbâitul, cu un aer jenat.

— Dar cum e posibil ca un filosof inofensiv să ajungă

obiectul unui astfel de oprobriu? continuă, neîncrezător, bătrânul învățător.

— Încă mă mai întreb şi eu... zise, trist, celălalt.

Părea nemâncat. Lubuwei îl invită să mai servească.

Omul înfulecă lacom, de data asta dintr-o singură înghițitură, o nouă chiflă umplută cu carne.

— Cum se poate să fii alungat dintr-o asemenea instituție, din moment ce faci parte din corpul ei profesoral de un atât de înalt prestigiu? insistă Ritual Imuabil, care găsea explicația filosofului prea scurtă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Filosoful mesteca de zor pâinişoarele împănate. Fu servit cu un pahar de vin pe care îl goli dintr-o sorbitură. Trase apoi aer în piept, îl privi pe bătrânul maestru confucianist drept în albul ochilor, şi afirmă răspicat:

— Pentru că ceea ce predau conține atâta adevăr şi dreptate încât devine deranjant. În unele locuri, adevărul este privit ca o insultă!

Lubuwei se uita atent la filosof. Acesta trebuie că suferise mai mult decât o ofensă. Pronunțase aceste fraze teribile fără să clipească, ca şi cum i-ar fi venit de la sine.

Fizic nu părea afectat de încercări. Hanfeizi avea o frunte înaltă, de intelectual. Părul, strâns cu îngrijire în coc, îi dădea un aspect şi mai auster. O mustață fină trasa o dâră neagră peste buzele subțiri ale căror colțuri îi îmblânzeau fermitatea dură. Pleoapele pe jumătate căzute, semn al maturității, îi înconjurau ochii negri, uşor ridați, strălucind de inteligență.

Negustorul îşi spuse că nu era politicos să-l obosească pe musafir cu atâtea întrebări. Îi era ciudă pe Ritual Imuabil pentru că făcuse prea mult pe inchizitorul. Nu era momentul, se gândea el, pentru interogatorii: nu era convenabil să-l împingă pe filosof mai adânc în tranşee.

Crezu de cuviință că e momentul să încheie şi să treacă la

altceva.

— Aşadar, duceţi în bagaj şi operele dumneavoastră? întrebă el bine dispus, schimbând intenţionat subiectul.

— Da, am aici o parte dintre ele. Restul erau prea voluminoase şi a trebuit să le las la Academie. Sper să nu le dea foc! exclamă el cu o tentă de glumă.

— Aţi putea să ne spuneţi mai multe despre ele? Ce carte transportaţi? se interesă Ritual Imuabil, pe tonul emfatic şi atotştiutor al savantului care se adresează unui coleg.

Arăta cu indexul său dolofan legătura de bambus pe care Hanfeizi o rezemase de perete.

— Titlul său vorbeşte de la sine. Cartea se numeşte *Pădurea de anecdote*. Este vorba de o culegere de povestioare edificatoare pentru folosul monarhilor şi prinţilor care au răspunderi politice şi doresc să le exercite în condiţii optime, fără a fi, odată şi odată, doborâţi şi siliţi să se exileze... zise filosoful.

— Aţi vrea să ne citiţi câteva dintre ele? propuse cu amabilitate Lubuwei.

Hanfeizi îi făcu semn lui Ritual Imuabil că poate, dacă doreşte, să dezlege sfoara care lega mănunchiul de bambus tăiat pe mijloc. Bătrânul se conformă, luă prima lamelă şi se pregăti să declame ideogramele care erau gravate cu stiletul.

— Îmi cer scuze dintru început pentru macabra enumerare care va urma. Este vorba despre oameni cinstiţi care au avut ghinionul să spună cele patru adevăruri unor monarhi care nu admiteau să fie criticaţi. Demnitatea de sfetnic în sfera puterii este una dintre cele mai periculoase! anunţă filosoful râzând.

Aplecat asupra primei file, bătrânul literat confucianist începu lectura. Era foarte concludentă:

„Marchizul de Yi sfârşi compromis. Marchizul de Gui, sărat şi uscat ca un jambon. Prinţului Bigan îi fu smulsă inima. Meibo fu făcut zob şi marinat timp de trei luni în saramură.

Bailizi trebui să fugă şi să cerşească pe drumuri. Cadavrul lui Sima Ziqi sfârşi aruncat în râu. Guanlongfang fu decapitat pentru vina de a fi spus adevărul...”

— Oribil! se cutremură negustorul.

Bătrânul cărturar se oprise din citit.

— Şi lista continuă. Ia priviți! zise Hanfeizi, arătându-i lui Lubuwei celelalte foi de bambus rulate.

Ritual Imuabil îşi reluă cititul. Pe măsură ce avansa cu această enumerare sinistră, gura sa zbârcită se strâmba într-un rictus de dezgust şi oroare. Termină cu prima filă. Se opri din citit şi se întoarse spre filosof.

— Toate ororile astea, pentru ce? întrebă el revoltat.

— Ați dat peste un capitol din *Pădurea de anecdote* unde este explicat că regii răi sunt aceia care nu ştiu să țină cont de sfaturile bune. Toți aceşti tirani cruzi au fost ucişi la rândul lor de revoltele poporului, deoarece erau incapabili să urmeze principiile bunei guvernări.

Lubuwei, captivat de vorbele filosofului, voia să afle mai mult.

— Şi care sunt aceste principii?

— Mi-ar lua zile întregi pentru a le descrie în amănunt. Însă dacă ar fi să rezum, aş spune că un rege eficient este acela care nu trebuie să facă altceva decât să asigure respectarea legilor statului. Sistemul său de putere, de o perfectă eficacitate; este suficient atât. Să nu trebuiască să intervină: iată semnul unui monarh care ține frâiele în mână!

— Şi care sunt criteriile acestei eficacități? întrebă Lubuwei, urmărind cu surprindere discursul.

Hanfeizi schiță un zâmbet şi ochii săi negri începură să strălucească. Aşa se întâmpla întotdeauna. El ştia că provocase, o dată în plus, grație acestei macabre enumerări, o reacție brutală a interlocutorului său. Violența frazelor sale urmăreau în mod expres să şocheze bunul simț al

oamenilor cultivați care, după exemplul lui Lubuwei, fuseseră hrăniți cu laptele confucianismului conformist.

Or, contrar lui Confucius, Hanfeizi credea mai degrabă în eficacitatea unei puteri exercitate prin constrângere decât prin scoaterea în evidență a importanței ritualurilor.

— Viclenia, secretul, şi forța Legii, răspunse el la întrebarea pusă de Lubuwei.

Insistase în mod deosebit pe ultimul termen, „Lege".

— Asta este o doctrină foarte sumbră şi pesimistă, declară bătrânul Ritual Imuabil pe care vorbele lui Hanfeizi îl aruncau într-un abis de perplexitate. Nu a spus Confucius că: „Regele este precum un vas, poporul, precum apa"? adăugă el, enervat.

— Desigur. Dar dacă vasul se răstoarnă şi cade, se sfărâmă şi apa se scurge în pământ! Cunoaşteți vreun popor care să accepte o autoritate pe care nu a ales-o el, în afară de cea care se exercită prin forță? Cu cât un popor este mai numeros, cu atât are nevoie mai mare de reguli stricte. Iar aceste reguli nu fac doi bani dacă nu sunt respectate, la o adică chiar de frică, precizează filosoful, înghițind un ultim dumicat de pâine fiartă în abur.

— Dar cum să faci un popor să se supună? întrebă negustorul.

Începuse să-l pasioneze turnura pe care o luase această discuție de nivel înalt.

— Pedepsind fără milă orice încălcare a Legii! Am o teorie: dacă prinzi un criminal, el trebuie să moară; dar şi acela care nu-l denunță trebuie să moară! întări Hanfeizi.

— În cazul acesta, nu există riscul să se instaleze teroarea? insistă Lubuwei.

— Mai bine un regim de teroare unde poporul poate să mănânce decât haosul social, căci din el se vor naşte cele mai groaznice calamități pentru popor! Mă refer, desigur, la foametea care pândeşte în permanență populația noastră

care este din ce în ce mai numeroasă...

— Şi ce-o să faceţi în regatul Qin? se interesă Lubuwei.

Negustorul era împărţit între admiraţia pentru agilitatea intelectuală de care făcea dovadă invitatul său şi o anumită repulsie faţă de violenţa tezelor sale.

— Îl voi convinge pe monarhul acestui stat să mă angajeze ca sfetnic politic. Am auzit că bătrânul rege Zhong are nevoie de serviciile mele. Se spune că prinţul moştenitor nu mai e capabil să gândească raţional. Qin-ul a devenit o mare naţiune. Cu cât o naţiune este mai mare cu atât e mai greu de condus.

— În cazul acesta, îmi faceţi cinstea să mă însoţiţi? zise negustorul către filosoful bâlbâit.

Surprins, Hanfeizi se uită lung la Lubuwei. Nu se aştepta la o astfel de propunere. Gazda sa era un personaj influent şi bogat, iar voiajul împreună cu el până la Xanyang avea să fie mult mai uşor decât de unul singur, pe jos. Hanfeizi detesta prostia. Dar nu se îndoia că Lubuwei era inteligent. Întrebările şi argumentele negustorului îi păruseră pertinente. Propunerea sa cădea la ţanc.

— Ideea nu mi se pare rea, încuviinţă el zâmbind.

La rândul său, negustorul era bucuros că putea să conteze pe compania unui spirit atât de distins. Se ridică, îl conduse pe invitatul său la camera repartizată şi îi ură noapte bună.

În nesfârşita sa modestie, Hanfeizi omisese să-i spună lui Lubuwei că el nu era chiar un necunoscut la Xianyang.

Regele Zhong îşi procurase de multă vreme toate lucrările sale şi făcea mare caz de teoriile sale despre puterea şi forţa legii. Rafturi întregi în biblioteca din Turnul Memoriei purtau eticheta: „Scrise de Hanfeizi”.

Lubuwei, din motive evidente, nu ştia încă faptul că omul care tocmai devorase cu lăcomie şase chifle umplute cu carne era de fapt unul dintre cei mai mari filosofi ai timpului

său.

Descinzând direct din familia regală din Han, cel mai mic dintre regatele care se războiau între ele dar nu şi cel mai puţin valoros, el avea deja în palmares zeci de opere scrise în care explica cum Legea trebuie să treacă înaintea oamenilor, şi chiar a regilor. Acest bâlbâit care iubea echitaţia începuse să pună bazele filosofiei Statului şi a organizaţiilor colective care se substituiau puţin câte puţin vechiului sistem al feudalilor şi baronilor.

Regii pasionali de modernitate şi de ambiţii pentru regatul lor îi cunoşteau opera şi începeau să se inspire din ea. Unii dintre ei îl chemaseră ca să-i ajute să construiască state unde să domnească legea.

Dacă Lubuwei ar fi ştiut că filosoful scrisese un text despre jad, fără îndoială că l-ar fi rugat să i-l citească.

Istorisea acolo povestea tragică a domnului He, un amărât căruia i se amputaseră picioarele până când în sfârşit un rege pusese să se şlefuiască piatra oferită de el în zadar predecesorilor lui, care, nevăzând în ea decât o rocă oarecare, îi aplicaseră pedeapsa rezervată mincinoşilor.

După ce trecuse prin pietrele abrazive, piatra se transformase într-un splendid jad, al domnului He, pe care şi-l disputau toţi prinţii, ajungând până într-acolo încât îşi sacrificaseră propriile teritorii pentru a-l avea...

Morala acestei fabule era grăitoare pentru pesimismul tragic ce caracteriza opera sa filosofică: calităţile sunt întotdeauna, inevitabil, ascunse, şi e mai bine să te abţii să oferi prinţilor bucăţi de jad sub formă de gangă, dacă nu vrei să sfârşeşti cu picioarele tăiate.

Această istorioară, care l-ar fi împiedicat să doarmă pe noul proprietar al Bi-ului negru înstelat dacă ar fi auzit-o, stătea cuminte printre celelalte povestiri, în legătura de bambus salvată de filosof de autorităţile din Qi, care îi condamnaseră toate textele să piară carbonizate pe rug. El

îşi găsise salvare doar prin fuga şi exilul care făcuseră ca drumul său să se încrucişeze, în ziua aceea, cu cel al negustorului din Handan.

Fără Hanfeizi, dar asta Lubuwei urma să o afle într-o bună zi, când el va fi devenit un personaj bine plasat, Marele Imperiu care nu va întârzia să apară n-ar fi existat niciodată. În acea zi, Legea imperială va zdrobi cu toată greutatea puţinul ce îi rămânea individului din libertăţile infime, înăbuşite deja sub presiunea apăsătoare a necesităţilor colective.

După ce se instală în camera sa şi putu în sfârşit să se întindă într-un pat confortabil, filosoful bâlbâit începu să se gândească că acest Lubuwei, chiar negustor fiind, putea să-i devină un foarte bun discipol.

Niciodată nu-şi imaginase că un negustor de cai ar fi putut avea un spirit atât de înclinat spre filosofie. Îi era recunoscător, printre altele, pentru reţinerea de care dăduse dovadă când evocase problemele care îl forţaseră să părăsească pe furiş Academia Jixia. O asemenea eleganţă şi curtoazie nu putea să fie decât semnul unui spirit superior.

Negustorul făcea parte din rasa aceea rară a celor înnobilaţi spiritual.

Cu o instruire adecvată, el avea să devină cel mai măreţ dintre prinţi!

8

Bătrânul rege Zhong, după cum obişnuia în ceasul acela al zilei, privea gânditor la giumbuşlucurile aeriene ale crapilor uriaşi care, sub efectul razelor soarelui în amurg, se colorau în nuanţele diafane ale curcubeului. Cufundaţi în apa din şanţurile care înconjurau Pavilionul Pădurii de Arbuşti, aceşti peşti se zăreau doar ca nişte umbre nedesluşite, mase informe amestecate cu nămolul din apele

tulburi. Dar în momentul în care ţâşneau pentru a-şi începe baletul aerian, sub privirile atente ale bătrânului monarh, se transformau în giuvaiere care străluceau cu mii de sclipiri.

Zhong îl observă pe Desăvârşire Naturală care tocmai ieşea din Turnul Cărţilor şi îi făcu semn să se apropie. Nu mai era nimeni primprejur în afară de cei doi bărbaţi.

— Te rog să te duci la Colegiul înalţilor Funcţionari Publici. Acolo este un singur elev în anul întâi. Cred că se numeşte Regret Etern. Doresc să-l aduci aici pe acest băiat despre care mi s-a spus că e din cale afară de inteligent, îi porunci regele Preaînţeleptului Conservator.

— Dorinţele dumneavoastră sunt ordine pentru mine, o, regele meu! răspunse înclinându-se Desăvârşire Naturală, mirat în sinea lui de o astfel de toană.

Pe când soarele dispărea înghiţit de lanţul albastru-cenuşiu al munţilor ce decupau orizontul, Preaînţeleptul Conservator se întoarse însoţit de tânărul elev.

Bătrânul rege îi făcu semn literatului să se retragă.

Apa din şanţuri era din nou imobilă şi netedă iar liniştea locului avea să fie tulburată doar de zgomotul peştilor, la reînceperea programului lor de salturi aeriene.

Bătrânul şi băiatul erau singuri, faţă în faţă.

— Ce repede creşti, Neclintita Stea de Răsărit! Nu sunt decât două luni de când nu ne-am văzut, şi iată-te schimbată! murmură încetişor bătrânul rege, luând cu blândeţe mâinile copilei într-ale sale.

— Mă plictisesc singură, la colegiu... zise fata, scoţându-şi boneta din care se revărsă instantaneu un râu de bucle brune.

Bătrânul rege zâmbi. Era foarte mândru de fiica sa, care fusese singura admisă, în anul respectiv, la acest concurs atât de dificil.

De nevoie, fata trebuise să se deghizeze în băiat şi să-şi schimbe identitatea. Tatăl ei îi alesese numele sub care să

figureze la colegiu: Regret Etern, în amintirea lui Vale Adâncă. Travestiul, despre care profesorii habar nu aveau, îl amuza la nebunie pe bătrânul rege.

Sfârşise prin a da curs dorinţei exprimate de fiica sa, aceea de a urma reputata instituţie de învăţământ unde se instruiau elitele regatului. Atâta doar că la acest concurs dificil erau admişi numai băieţi. Aspect care pentru tânăra fată nu constituia o problemă. La început, bătrânul rege se arătase reticent, neputând pricepe temeiul dorinţei fiicei sale. Cedase într-un final în faţa insistenţelor sale înflăcărate şi a pertinenţei argumentelor sale. Fusese de acord ca ea să se deghizeze în băiat. Restul îl rezolvaseră inteligenţa şi cultura de care dăduse dovadă Neclintita Stea de Răsărit: tânărul Regret Etern fusese singurul care obţinuse numărul de puncte necesare pentru a fi admis.

Neclintita Stea de Răsărit semăna cu mama sa. Avea aceiaşi ochi de jad cioplit în formă de migdală şi nasul mic şi cârn. Dedesubtul fâşiilor care-i strângeau pieptul de adolescentă, se conturau deja sânii mici de femeie. Mâinile sale fine aveau albeaţa fildeşului. În spatele chipului său serios şi copilăresc mocnea jarul unui caracter pătimaş.

— Dar ce-ai vrea să fac? Să-ţi trimit alţi elevi? La Colegiul înalţilor funcţionari Publici nu se intră decât pe bază de concurs, la care tu ai reuşit strălucit! răspunse cu mândrie tatăl.

Apoi bătrânul se răzgândi. Întrezărea o soluţie, pe care se gândea să i-o dezvăluie Marelui Ofiţer cu Delictele.

— Ce-ar fi dacă aş renunţa să mă mai deghizez în băiat? întrebă Neclintita Stea de Răsărit, izbucnind în râs.

Bătrânul ei părinte o opri numaidecât. Neştiind dacă e vorba de o glumă, preferă să o pună la punct:

— Nici să nu te gândeşti. Numai băieţii pot să devină înalţi funcţionari. Dacă ni se descoperă secretul, s-a zis cu noi! Un rege trebuie să-şi respecte propriile legi. Încălcarea

lor în favoarea fiicei sale va fi pedepsită cu atât mai drastic. Toți trebuie să ne supunem în fața Legii, zise el, pe un ton dintr-odată grav.

Cuprinzându-şi fiica în brațe, o acoperi de sărutări şi mângâieri, în timp ce copila se lipise toată de trupul părintelui său.

— Se vorbeşte că fratele meu vitreg o să aibă un copil. Voi fi mătuşă! şuşoti fata.

— Repede mai circulă zvonurile în palatul ăsta! Aşa e, prințul Anguo s-a hotărât în sfârşit să asigure un urmaş familiei noastre, recunoscu în trecere monarhul, cu un aer distrat.

Evenimentul despre care vuia curtea de câteva zile îl lăsa complet indiferent. Această paternitate în devenire nu-i ținea nici de cald nici de frig.

Se auziră paşi pe pietrişul din curte.

— Vine cineva! Pune-ți repede boneta, şopti el la urechea copilei care se grăbi să-şi ascundă coafura.

O umbră se apropia pe furiş, făcându-şi apariția pe aleea ce dădea în curte.

— Nu vreau să vă deranjez, se auzi vocea clară şi cântată a prințesei Huayang.

Când o văzu pe nora sa care se înveşmântase cu o rochie vaporoasă ce lăsa să se întrevadă formele perfecte, subliniate de lănțişoarele de aur care-i strângeau gleznele şi încheieturile de la mâini, bătrânul rege se lumină la față.

— Niciodată nu mă deranjați, frumoasă Huayang, o asigură el, făcându-i semn lui Neclintita Stea de Răsărit că poate să plece. Tocmai îl felicitam pe un tânăr student care este deosebit de merituos, adăugă Zhong arătând înspre Regret Etern, care se înclină în fața primei soții a fratelui său vitreg înainte de a se retrage.

Huayang îngenunche la picioarele moşneagului, care putea simți în felul acesta parfumul de iasomie şi piper cu

care ea îşi parfumase părul. Aceste miresme excitante îl făcură să se înfioreze. Îi aminteau de alte mângâieri fierbinți. Închise ochii. Nu trecu mult până să simtă degetele experte ale lui Huayang urcând lent de-a lungul coapselor şi strecurându-se precum dihorul în vizuină prin şlițul pantalonului.

— Lasă-mă să ating frumosul baston de jad pe care îl ai acolo, murmura uşor Huayang care începuse să-i maseze cu îndemânare bătrânul sex istovit de ani.

Bătrânul se răsuci pe banca de piatră. Simțea o undă de dorință trezindu-se în el şi constată mulțumit că bastonul său de jad, de obicei destul de trist, începea să capete formă.

Nu i se mai întâmplase de luni de zile.

— Eşti cu adevărat singurul remediu mai eficient decât amestecul de ghimber şi cinabru din pilulele lui Wudong! exclamă el depărtându-şi picioarele scheletice pe care le dezvelise în prezent noră-sa.

Între Zhong şi Huayang povestea era veche şi începuse la câteva săptămâni doar după ce aceasta se măritase cu fiul lui. Ea nu întârziase să-şi seducă socrul, la puțin timp după ce îl întâlnise prima oară. Nu-i fusese greu să se facă apreciată.

Începând de atunci, îi oferise dezmierdările cu parcimonie şi numai când avea ea chef. Singura dată când el îi ceruse, fără prea multe politețuri, să vină la el în pat, ea îi replicase tăios că numai ea hotărăşte când, unde şi cum. Serviciile oferite de frumoasa Huayang meritau cu vârf şi îndesat ca monarhul să accepte condițiile unilaterale impuse de prima soție a fiului său.

Apariția sa bruscă la Pavilionul Pădurii de Arbuşti era pentru bătrânul rege divina surpriză pe care n-ar fi îndrăznit vreodată să o solicite.

Sigură pe meseria ei şi pe faptul că se ştia dorită, prințesa

îşi îndesa cu sârg capul între coapsele moşneagului pentru a organiza întâlnirea dintre sucul dulce al limbii sale şi jadul lichefiat care ţâşnea din baston. Acest melanj fericit, al cărui secret de fabricaţie numai ea îl deţinea, într-atât era de anevoios de trezit simţurile în acest corp îmbătrânit, uzat de vreme, nu se lăsă aşteptat.

Uniunea suflurilor lor interne fu din cele mai scurte, dar îi smulse bătrânului un horcăit de plăcere, care îl cufundă într-o dulce toropeală din care Huayang se grăbi să-l scoată. Se ridică şi îşi apropie faţa de a lui.

— Am aflat că Anguo i-a făcut un copil concubinei care este zălogul lui Zhao la curtea Qin-ului! izbucni ea cu violenţă.

Moşul, pierdut în contemplarea bastonului său de jad din care încă se mai prelingeau câteva picături de sevă, se făcu că nu aude.

Huayang îşi înfipse unghiile în coapsele suveranului. El gemu. Atunci, pentru a-i atrage mai mult atenţia, îşi fixă privirile ascuţite în ochii inexpresivi ai bătrânului rege ale cărui pupile, de plăcere, începură să se dilate. Era convins că noră-sa urma să-l îmbrăţişeze. Se înşela.

— Trebuie să-mi dai un răgaz, reluă ea cu o voce dură.

— La ce te referi? întrebă bătrânul Zhong care, dezamăgit întrucâtva, îşi revenea încet în fire.

— Jură-mi că pruncul ce se va naşte nu va fi numit, dacă e băiat, prinţ moştenitor al regatului Qin până ce altul nu va fi ieşit din pântecul meu! ţipă noră-sa care începuse să plângă cu lacrimi fierbinţi.

— Nu depinde decât de tine ca să-i faci un copil lui Anguo. Din câte ştiu, îi primeşti omagiile de mai multe ori pe zi, spuse bătrânul Zhong înciudat.

— Dar nu vrea, nu vrea să vină!

Hohotele de plâns se înteţeau. Trupul ei superb era scuturat de spasme.

— Ai consultat Careul de Geomanți ai Curții? Poate că poziționarea camerei tale te împiedică să fii fertilă!

— Au venit de trei ori deja! L-am implorat pe Corbul Azuriu Qingwu, care a fost geomantul împăratului Galben Huangdi în persoană, şi tot degeaba! gemu femeia ale cărei hohote disperate făceau să-i tresalte sânii atât de apetisanți.

Bătrânul Zhong o găsea şi mai frumoasă acum că avea ochii inundați de lacrimi.

— Specialiştii suflurilor şi apelor Fengshui au măsurat camera în toate privințele. Au pus busola în mijlocul ei pentru a proceda la enumerarea celor opt vânturi şi la poziționarea celor cinci agenți în spațiu.

Mi-au spus că Qi primeşte influența lui Shun exact în locul unde patul meu atinge peretele. În plus, un mare chiparos a fost plantat la nord-est de această cameră, care este în mod normal factorul de fericire şi de prosperitate, adăugă ea în timp ce-şi frângea mâinile.

— Nu înțeleg nimic... Data viitoare ar trebui să le propui să folosească metoda „cer-om”, e infailibilă, afirmă regele, mimând compasiunea.

El ştia cu siguranță că metoda „cer-om” nu aducea nimic în plus față de procedurile savante puse în practică de către Geomanții Curții pentru a determina dacă spațiul în care dormea ea se acorda cu suflurile şi cu direcțiile. Dizgrația – ce nu părea să aibă leac – a acestei femei asupra căreia nu avusese până acum niciun mijloc de presiune era pentru el, în schimb, frumoasa surpriză a serii. Întrezărea o posibilă influență asupra acestei ființe inflexibile.

— Nu mi-ai răspuns la rugăminte, insistă, tristă, Huayang, oprindu-se din plâns.

— Am auzit foarte bine ce-ai cerut, zise bătrânul rege, cu zâmbetul pe buze.

Ea fixa cu privirea apa din şanțuri, pe suprafața căreia liniştea mai era tulburată doar de câteva cercuri

concentrice.

— Şi sunt gata să-i dau curs... cu condiția ca tu să fii întotdeauna la fel de drăguță cu bastonul de jad al lui Zhong, insinuă el arătând spre locul dintre coapse.

Femeia îşi întoarse privirea spre boşorog. Îşi revenise la normal şi, hotărâtă să nu piardă niciun strop din avantajul pe care îl avea, răspunse cu un glas mieros şi amabil:

— Bunăvoința mea va fi nesfârşită, de îndată ce o vei merita. Ba chiar aş putea, într-o bună zi, dacă eşti bun şi înțelegător cu mine, să-ți îndeplinesc dorința de a-mi deschide pentru tine Sublima Poartă din Dos...

Auzind acestea, bătrânul Zhong fu năpădit de o bucurie profundă. Trebuie că mare nevoie avea de el dacă ajungea să îi facă o asemenea propunere!

Se făcuse târziu. Era momentul să plece. Ea îşi ţuguie limba şi îl atinse pe vârful nasului. Apoi îi linse cu delicatețe lobul urechilor. El se înfioră.

În clipa următoare, se furişă ca o umbră părelnică, pierzându-se în întuneric şi lăsându-l pe moşneag singur, față în față cu fantasmele lui.

Jos, în şanțurile negre şi imobile, se reflecta deja lumina rece a lunii.

*

— Ai văzut? E formidabil! Uite că mi-a mai rămas ceva din forța tinereții. De parcă tocmai am luat pudra celor cinci pietre care te face să mănânci rece!

Instalat în patul său, cu părul încă în dezordine ca efect al tornadei numită Huayang ce se abătuse asupra lui, bătrânul Zhong admira satisfăcut protuberanța pe care sexul său o etala prin pantalon.

Îşi pipăia cu trufie augusta dovadă a virilității regăsite, sub privirile perplexe ale marelui preot taoist pe care îl

convocase în iatacul său, cu treburi din cele mai urgente, la acel ceas înaintat al nopții.

— Acest magnific eveniment îl datorez unei femei care este pe cât de expertă pe-atât de frumoasă! Şi nu pilulelor tale! se împăună moşneagul, pândind cu coada ochiului reacția lui Wudong.

Bătrânul suveran arăta spre cutia cu pilule confecționate pe bază de praf de cuarț, realgar, lapte de stalactită, orpiment şi ginseng. Pudra din cele cinci pietre se presupunea că au un efect atât de puternic de încălzire a organismului încât era imposibil, după înghițirea lor, să se consume altceva decât alimente răcite.

Prea puțin dornic să se angajeze într-o polemică pe această temă, Wudong se uita în altă parte. Brusc, îşi regăsi aplombul.

— A reuşit să smulgă ceva din virilitatea dumneavoastră? îl întrebă îngrijorat pe bătrânul Zhong.

— Desigur, ce-i rău în asta? mormăi, enervat, bătrânul rege care nu pricepuse niciodată insistența lui Wudong în a-l convinge că orice emisie necontrolată de lichid spermatic echivala cu o pierdere de suflu vital.

Stânjenit, preotul nu prea mai ştia ce replică să dea acestui elev neascultător care pe deasupra mai era şi suveranul regatului Qin.

— Leacurile mele au şi ele un oarecare efect... se scuză el timid.

— Mai slab decât limba acestei femei! i-o întoarse babalâcul pe un ton aspru.

Wudong îşi sfărma creierii ca să-şi amintească formula rituală sau poemul clasic care l-ar fi făcut să uite jena pe care o resimțea, de a fi fost pus atât de uşor în dificultate, când bătrânul îi întinse o mână de ajutor nesperată.

— Vorbeşte-mi despre Yin şi Yang. Vreau să înțeleg cum de reuşeşte această femeie să trezească bivolul mort din

mine, adăugă ultimul, dintr-o suflare.

Wudong se grăbi să aprindă focul în vasul de ars mirodenii Boshanlu şi începu să declame cu voce gravă strofele care explicau modul cum sunt poziționate Yin şi Yang în spațiu:

Când efluviile Yin culminează,

Se ajunge, în partea de jos a lumii, la izvoarele galbene.

De aceea, atunci nu mai e nevoie să scurmi pământul sau să sapi puțuri;

Când efluviile Yang culminează,

Se ajunge în înaltul cerului, la acoperişul roşu.

De aceea, atunci nu mai e nevoie să zbori peste coline sau să te urci pe acoperişuri.

Cu ochii pe jumătate închişi, bătrânul asculta cu atenție.

— Tradu-mi. Memoria începe iar să mă lase, gemu bătrânul ale cărui dureri de burtă părea să-i fi revenit.

— Yin şi Yang sunt în acelaşi timp contrare şi complementare. Totul le desparte când sunt la distanță. Dar când se întrepătrund, atunci se deschide Marea Cale. Această femeie care reuşeşte să vă trezească simțurile este într-un fel Tao al domniei voastre, concluzionă Wudong.

Regele, fericit că se dumirise, aprobă zgomotos.

— Asta-i expresia exactă: femeia aceasta este Tao al meu! repetă el de mai multe ori.

Marele preot era cât de cât uşurat pentru că îşi recâştigase avantajul asupra scepticului rege care, din fericire pentru el, începea din nou să se plângă de memoria sa labilă.

Bătrânul, doborât de oboseală, ofta încetişor.

Niciun semn de virilitate nu mai făcea să-i tresalte pantalonul. Zăcea, prăbuşit în pat, cu respirația întretăiată şi cu privirea golită de orice expresie îndreptată spre tavanul cu casete al camerei.

Wudong îl prefera aşa, o biată carcasă umană slabă şi

dependentă, decât în starea de dinainte când, suspicios şi ingrat, uitând toate îngrijirile pe care marele preot i le acorda în taină de luni de zile, începuse să-l supună unui rechizitoriu, ajungând până într-acolo încât să-i denigreze practicile şi medicamentele. Marele preot nu se încrezuse niciodată în regi, şi cu atât mai puţin în suveranii bătrâni şi capricioşi, ale căror fantezii le considera nu numai lipsite de orice control dar şi injuste.

Se pregătea să plece în vârful picioarelor, când vocea tremurătoare a bătrânului se făcu auzită.

— Poţi să-mi spui dacă nora mea a fost iniţiată în Marea Cale?

Wudong tresări.

Despre Huayang fusese vorba deci, cu câteva minute înainte... Cum de nu-şi dăduse seama de la început!

O cunoştea bine pe prima soţie a lui Anguo, pe care o iniţia în cea mai mare taină în practicile taoiste, în Palatul Fantomelor, în prezenţa unei singure persoane, a lui Zhaogongming. Huayang era o adeptă strălucită şi învăţa repede. Se apropia de nivelul necesar pentru a fi unsă preoteasă. În trei, exersaseră în repetate reprize posturile în care trupurile se unesc şi se penetrează. Se cufundaseră în felul acesta în extazul din Marea Cale, când Yin şi Yang nu mai sunt decât unul, dar având totuşi grijă, în pofida intensificării inexorabile a dorinţei, ca fiecare dintre ei să nu capteze de la ceilalţi licorile intime, căci trebuia să se evite orice dispersare a energiilor interne.

Wudong simţea un nod în gât. Îi jurase lui Huayang să nu dezvăluie nimănui şi niciodată taina iniţierii sale.

Fu nevoie să-şi adune întregul curaj ca să-l poată minţi cât mai natural pe bătrânul Zhong.

— Maiestate, eram pe plecate şi nu am auzit prea bine întrebarea domniei voastre, articulă el pentru a câştiga timp ca să încropească un răspuns convingător.

În iatac, sforăiturile sonore ale bătrânului fură singurul ecou al vorbelor sale.

Atunci, uşurat pentru a doua oară în acea noapte, părăsi încăperea zicându-şi că el era, alături de frumoasa Huayang, printre cei foarte puțini care aveau privilegiul să pătrundă acolo.

*

— Am aflat noutăți! Şi eu care credeam că nu există secrete între noi! începu marele preot.

Wudong se uita la Huayang cu o privire încărcată de reproş. Îi trimisese un mesaj primei soții a prințului moştenitor, prin care o ruga să vină în grădina botanică din Xianyang unde se plimbau în prezent, ferindu-se să se facă remarcați, pe aleile maiestuoase mărginite de arborii de ginkgo biloba seculari.

— Nu depind de nimeni în afară de mine, cel mult de Marea Cale, replică ea tăios, cu vocea pătrunsă de indignare.

Huayang era extrem de inteligentă. Voia să-i arate lui Wudong că este o adeptă a lui Tao liberă şi stăpână pe faptele sale şi în niciun caz eleva silitoare şi docilă care-i dă socoteală profesorului despre toate acțiunile şi gesturile sale. Ştia în plus mai bine ca oricine, deoarece exersase de mai multe ori, că cea mai bună metodă de apărare, cu deosebire în acest caz, era atacul.

— Sper că vei şti să-mi prepari licoarea care să mă facă fertilă, adăugă ea pe un ton amenințător.

— Trebuie ca mai întâi să o invocăm pe Stăpâna Originară a Norilor Colorați.

— N-am încetat să invoc grația celei de-a şasea însoțitoare a Mamei Sfinte! N-a folosit la nimic. Mă bazez în schimb pe talentele tale de alchimist, îl întrerupse prima soție a lui

Anguo.

Wudong nu se putu abține să nu-i arunce o privire admirativă. Un asemenea gust pentru polemică era ceva rar. Femeia aceasta deborda de energie mentală. Observă de asemenea şi o lacrimă la colțul ochilor de jad.

— E posibil ca viitoarea paternitate a lui Anguo să te aducă într-o astfel de stare? o întrebă el cu infinite precauții.

— Regele mi-a promis că aşteaptă până când copilul meu va veni pe lume, înainte ca odrasla concubinei Xia să fie desemnată viitor prinț moştenitor.

— Dacă va fi băiat! crezu de cuviință să adauge marele preot.

În acel moment ea nu mai reuşi să se stăpânească şi izbucni în lacrimi.

— Dar sunt sigură că va fi băiat! Am cercetat harta cerului din noaptea când a fost conceput copilul. Steaua Nordului atingea coada carului. Este configurația stelară cu predominanță Yang, preciză ea sughițând de disperare.

— Ne mai rămân ceva mai puțin de şase luni lunare, zise Wudong cu un ton compătimitor.

— Tu ştii la fel de bine ca şi mine: timpul este foarte scurt! răspunse Huayang hohotind şi mai vârtos.

Un cuc porni să cânte. Ea trase cu urechea. Cântecul monoton al păsării o ajuta să se calmeze.

— Potrivit legendei, poate că ăsta e sufletul regelui din Chu care vine în ajutorul meu, sugeră ea făcând haz de necaz.

Pasărea care-şi făcea pui în cuiburi străine reuşise să-i oprească râul de lacrimi. Ea avea prioritate. Huayang detesta ca cineva să o vadă plângând.

Wudong o privea tăcut. Aprecia caracterul acestei femei pe care nimic nu părea să o abată din drumul ei. În acelaşi timp, contempla minusculele umflături care prefigurau pe

crengile copacului viitorii muguri de ginkgo biloba. În câteva săptămâni ei aveau să formeze acele piese de aur care dădeau şi numele acestor arbori, al căror decoct din frunze avea faima că oferă viaţă lungă celor care îl beau. Huayang poseda o forţă comparabilă cu a sevei din plante, pe care nimic nu o poate împiedica să urce pe sub scoarţă la sosirea primăverii.

— Dacă termenul e prea scurt, nu văd decât o soluţie, zise el deodată, vorbind rar, pe un ton grav.

— Care?

Ea se străduia să-şi înfrâneze sentimentul confuz de teamă nebună şi speranţă pe care cuvintele lui Wudong îl trezise în sufletul său.

— Să-l facem să dispară pe cel de care depinde numirea viitorului prinţ moştenitor!

— Te referi la bătrânul Zhong? şopti ea dintr-o suflare.

— Tu ai spus-o, concluzionă el cu vocea coborâtă, strângând-o de braţ.

Huayang interpretă acest gest ca pe un fel de legământ.

Închise ochii şi strânse la rândul ei cu putere braţul marelui preot. Rămaseră aşa timp îndelungat, ţinându-se unul de altul, precum două fiinţe care, în ciuda diferenţelor, reuşeau să-şi transmită reciproc suflul lor vital, dar şi curajul şi forţa nestăvilită de viaţă.

Pe pajiştea mărginită de aleea unde cei doi se angajau în teribile confidenţe, păunii îşi înfoiau cozile şi turturelele ciuguleau firimiturile de pâine aruncate de copii. Arborii de ginkgo păreau să asiste la acest spectacol cu îngăduinţa pe care le-o conferea vârsta înaintată. O blândă lumină de primăvară scălda această grădină compozită semănând cu un spaţiu muzical, în care specii dintre cele mai rare îşi răspundeau pe un portativ de note: înalte, la arbuştii mlădioşi; joase, la arborii bătrâni care îşi înălţau cu mândrie coroanele spre cer; răsunătoare, la trandafirii ai căror boboci

aveau să se deschidă în curând; stridente, la bujorii ale căror grupuri multicolore accentuau ritmul calm şi liniştitor al pajiştii, care se împrăştia prin breşele din tufişuri până în zarea îndepărtată.

În acest cadru idilic, de armonie şi împăcare, Wudong şi Huayang se pregăteau să parafeze un pact care – niciunul dintre ei nu avea cum să ştie – urma să schimbe atâtea lucruri în regatul Qin.

9

Plimbarea se anunța una plăcută. Ca şi clădirile acestea, de altfel, ale căror fațade le admira în prezent. Iar tânărul arhitect, care ştia atât de bine să i le descrie, cunoştea oraşul ca pe propria-i mână.

În timp ce-l urma pe ghid, Lubuwei îşi amintea cu plăcere de prima sa întâlnire cu Perfect în Toate.

— Sunt arhitectul despre care v-a vorbit generalul Pace a Armelor, declarase tânărul, cu o voce clară, după ce se înclinase respectuos în fața lui Lubuwei. Numele meu este Perfect în Toate şi posed diploma şcolii de arhitecți publici, adăugase el cu modestie.

Negustorul răspunsese printr-un zâmbet larg acestui tânăr bine făcut, al cărui chip cu trăsături regulate respira sinceritate.

Când sosise la Xianyang cu câteva săptămâni în urmă, escortat de cai şi însoțit de oamenii săi, Lubuwei constatase cu satisfacție că Pace a Armelor îl aştepta la prima răspântie, înconjurat de un pluton de slujbaşi de la grajdul central care îi prezentaseră onorul în semn de bun venit.

Intendentul General al Marilor Grajduri Regale se comportase ca o gazdă perfectă.

Rezervase pentru Lubuwei o locuință frumoasă şi stilată cu acoperişul din olane lăcuite care domina o colină

înverzită înconjurată de păşuni, situată la oarecare distanță de oraş.

Negustorul se grăbise să cumpere această elegantă clădire din cărămidă roşie, ale cărei ziduri înalte, din piatră dură, se lărgeau uşor la bază, pentru a o putea aranja după plac. Poarta de la intrare, largă şi maiestuoasă, era flancată de doi dragoni din piatră de un stat de om. Ferestrele clădirii erau de formă rotundă precum ochii de şopârlă în chenare din piatră cenuşie. De jur-împrejurul unei vaste curți interioare, tuneluri de lemn permiteau trecerea dintr-un careu în altul. Acest spațiu central avea în mijloc o mică peluză plantată cu arbori unde era săpată o fântână.

Reşedința cuprindea destule încăperi încât să poată fi cazată întreaga suită a lui Lubuwei, de la Zhaosheng, secretarul său, care îşi lăsase tânăra soție Intenție Lăudabilă la Handan, până la dresorul Mafu, Omul fără Frică şi toți ceilalți servitori. Hanfeizi îşi avea partea sa, dispunând de un mare apartament privat situat la ultimul etaj, de unde avea o panoramă vastă a capitalei.

Ansamblul rezidențial aducea, chiar dacă mai puțin auster, cu un fel de castel fortificat.

Lubuwei pusese să se construiască grajdurile pe coasta colinei, pe pantele cu ierburi grase, cu scopul de a instala acolo perechea de cai cereşti şi celelalte animale pe care le adusese cu el ca să le prezinte autorităților din Qin. Alesese exemplarele cu cea mai mare atenție, supraveghind cu scrupulozitate ca toate rasele, cele mai rapide şi mai nobile din crescătoria sa să fie reprezentate. Nu voia, şi pe bună dreptate, ca nişte cai de o asemenea valoare să doarmă sub cerul liber.

Pentru a-i satisface dorința, Pace a Armelor îi promisese să-l pună în legătură cu un tânăr şi strălucit diplomat de la şcoala de arhitecți publici căruia îi cunoştea părinții. Ca de obicei, se ținuse de cuvânt, spre marea satisfacție a

negustorului din Handan.

— Sunteți în stare să construiți grajdurile în patru săptămâni? îl întrebase Lubuwei, dornic să treacă imediat la treabă.

— Este un termen foarte scurt. Cu toate astea, da, este posibil, cu condiția de a le ridica din lemn, răspunsese Perfect în Toate, nepărând descumpănit de o astfel de cerere.

Lucrările nu durară mai mult de o lună.

Încă de la începutul lucrărilor, cei doi ştiuseră să înnoade relații amicale şi de complicitate. Intuiția şi măiestria tânărului inginer făcuseră minuni. Negustorul şi arhitectul căzuseră imediat de acord asupra planurilor şi prețului construcției.

Perfect în Toate, conştient că i se ivise o şansă nesperată de a se face cunoscut, plănuia să construiască un edificiu impunător şi original în acelaşi timp, cu acoperişul în formă de cocă de navă răsturnată care urma să stea pe patru trunchiuri uriaşe de copaci lăsați în stare brută.

Desenul de arhitectură pe care îl desenase pe o planşetă din lemn moale îl încântase pe Lubuwei. Rămânea să găsească arborii necesari, lucru care se realiză prin cumpărarea unei păduri de molid situată de cealaltă parte a colinei, pe unul din primele contraforturi ale lanțului muntos unde culmina, dincolo de primele vârfuri vizibile, piscul Huashan.

Recrutarea muncitorilor forestieri nu-i puse probleme deosebite lui Zhaosheng, care se achită de această sarcină cu obişnuita-i eficiență. Lubuwei acceptase să-i plătească cu dărnicie pe muncitori.

În timp ce tăietorii de lemne despicau şi croiau, într-un nor de aşchii şi de rumeguş, trunchiurile imense şi drepte, după ce nivelaseră coasta muntelui pentru a amenaja acolo o terasă întinsă, tânărul arhitect îi propusese lui Lubuwei să

profite de acel răgaz ca să viziteze splendorile arhitecturale din Xianyang, propunere pe care negustorul o acceptase bucuros.

Ce oraş mare, îşi zicea Lubuwei, care nu cunoştea decât mica aşezare ştearsă şi posomorâtă care era Handanul prin comparaţie cu Xianyang-ul. În semeaţa capitală a dinastiei Qin, negustorul de cai cereşti descoperea pe rând că arhitectura, dincolo de clădirile care o materializau, era o dovadă a echilibrului complex care se stabilea, în societate şi în Stat, între diferitele puteri care le administrau. Astfel, la Xianyang, arhitectura militară rivaliza prin splendoarea materialelor sale şi prin puritatea liniilor cu cele mai frumoase palate construite după arhitectura civilă. Fiecare minister, fiecare instituţie administrativă, fiecare corporaţie şi fiecare cazarmă îşi aveau propriul imobil, care era destinat totodată să le reprezinte imaginea şi forţa. Orice clădire publică era construită astfel încât să fie frumoasă şi impunătoare, să nu poată fi ocolită de privirea trecătorilor sau locuitorilor. Imensele cazarme erau construite din marmură de varietăţi preţioase, pentru a constitui emblema forţei armelor; blocurile de piatră perfect finisate ale edificiilor de justiţie se doreau imaginea rectitudinii judecătorilor şi a Legii. Cât despre Palatul Regal, sediul puterii absolute a monarhului din Qin asupra tuturor supuşilor săi, la adăpostul zidurilor impenetrabile şi implacabile, crenelate agresiv, sub acoperişurile excesiv de curbate spre cer, acesta domina oraşul prin înălţimea şi impozanţa lui.

— Aţi auzit vorbindu-se despre proiectul „Marele Zid al dinastiei Qin”? întrebase arhitectul adresându-se clientului său pe când admirau imensele ziduri din piatră brută tăiate drept care înconjurau palatul regelui Zhong.

— Nu prea. Despre ce este vorba?

— Despre un zid care va avea lungimea de mai multe mii

de li, şi care va include o parte din zidurile de apărare construite deja pe ici pe colo datorită tenacității foştilor regi ai noştri. Acum este vorba de a uni porțiunile existente şi de a le supraînălța. Este o lucrare despre care se vorbeşte de ani de zile dar niciunul dintre regii din Qin nu a îndrăznit încă să o înceapă. Marele Zid al dinastiei Qin va fi ondulat precum corpul unui dragon uriaş care va apăra definitiv frumoasa noastră țară de invaziile barbarilor şi de jafurile lor.

— Şi ce-l împiedică pe regele vostru să înceapă construcția?

— Mai multe. Insuficiența mijloacelor, mai ales penuria de cai, deoarece o asemenea construcție ar mobiliza cea mai mare parte a resurselor noastre financiare şi umane, în defavoarea armatei. Dar mai presus de toate, absența voinței politice şi ambiției. Vă spun, dar rămâne între noi: ne lipseşte un rege demn de acest nume, un suveran ambițios şi vizionar!

Arhitectul şoptise ultimele cuvinte la urechea negustorului de teamă să nu fie auzit. Acesta din urmă fusese impresionat de franchețea vorbelor venite din partea unui interlocutor pe care abia îl cunoscuse. Era o frumoasă dovadă de încredere pe care i-o arăta tânărul arhitect. Oricum, acest proiect, „Marele Zid", îi părea cam extravagant.

— Nu e o idee cam nebunească?

— La şcoala de arhitectură, profesorii noştri ne-au spus că ideea era în vederea creării unui imperiu! Poate că despre asta este vorba... răspunsese cu discreție Perfect în Toate.

Negustorul de cai izbucnise în hohote de râs în timp ce arhitectul îl luase de braț pentru a-şi continua plimbarea de inițiere arhitecturală.

Xianyang-ul era construit în terase largi care coborau domol spre câmpie, până la râul Wei. Două poduri din lemn

treceau peste râu. Se profilau şi primele fundaţii pentru ceea ce urma să fie un mare pod de piatră. Clădirile se adaptau perfect la înclinarea solului, nimic nu părea să împiedice ţiglele lucioase ale acoperişurilor palatelor şi caselor, cu colţurile curbate în formă de coadă de rândunică, de a urma această pantă blândă naturală. Ele desenau în spaţiu linii şi curbe intermitente, străpunse ici, colo de frunzişuri verzi care sfârşeau prin a se pierde în zare în fine linii punctate.

Dinspre malurile fluviului, impresia era opusă: etajarea maiestuoasă a clădirilor publice dădea iluzia că oraşul nu era decât o gigantică şi unică faleză multicoloră, cu palatul regelui în punctul cel mai înalt, inaccesibil şi orgolios.

În ziua aceea avea loc ultima lor plimbare. Terminarea lucrărilor de şantier la grajduri se apropia. Arhitectul îl adusese pe clientul său la picioarele unui zid atât de înalt încât era imposibil de presupus unde se termina.

— Turnul de Afişaj este cel mai înalt din oraş! Acolo, pe zidurile de cărămidă de la primul etaj, se afişează legile şi decretele în vederea consultării. În felul acesta, nimeni nu poate să spună că nu i s-a adus la cunoştinţă, explică arhitectul.

— În regatul Zhao, ne mulţumim să gravăm legile şi hotărârile pe tripozi de bronz.

— Tot aşa se proceda şi la Xianyang, însă părintele actualului rege a decretat că respectul legii presupune ca ea să fie făcută cunoscută şi vizibilă pentru popor în totalitatea sa. De la înălţimea acestui edificiu, Legea se impune tuturor.

Arhitectul arăta cu mândrie către zid.

Îl conduse pe Lubuwei pe o terasă apropiată de unde putea să contemple acest turn imens, care se înălţa pe o ridicătură de pământ care îl făcea şi mai impozant decât era în realitate. Edificiul, pompos şi masiv, fiecare etaj fiind

subliniat prin console grele din marmură albă, fusese ridicat întru glorificarea Legii. El rivaliza în înălțime cu Turnul Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuşti.

La mică distanță se ridica, în mijlocul unei piețe pavate de formă circulară, silueta masivă a unei clădiri cubice lipsită de ferestre. Negustorul îl întrebă pe arhitect cum se numea acea închisoare.

— E o închisoare într-adevăr, dar pentru texte. Este Palatul Arhivelor. În țara Qin, se poate spune că a conduce, înseamnă a scrie; şi tot ce este scris trebuie arhivat şi depozitat. Jumătate din funcționărime scrie şi relatează despre ce face cealaltă jumătate! glumi Perfect în Toate.

Descoperirea acestui oraş imens unde toate simbolurile puterii civile şi militare evocau forța sfârşise prin a-i trezi lui Lubuwei dorința de a deveni cineva.

Teoria pe care i-o ținuse Hanfeizi la Handan căpăta brusc un nou sens. A guverna însemna, şi poate că era cel mai important, a te impune.

Înțelegea acum mai bine modul cum urbanismul şi arhitectura puteau exprima voința politică prin încarnarea puterii şi capacității de intimidare.

În doar câteva zile, lucrările de arhitectură aveau să fie terminate.

Forma de navă răsturnată a acoperişului de scânduri începea să se vadă de la distanță. Această ambarcațiune ciudată, eşuată pe costişa dealului, ale cărei coloane longiline duceau cu gândul la nişte catarge, suscitau comentarii elogioase din partea curioşilor care veneau să se uite cum avansa curioasa construcție. Fiecare voia să cunoască numele bogatului şi influentului personaj care pusese să se construiască aceste grajduri de forme atât de originale. Unii, studiindu-le după aspect, credeau că sunt un templu consacrat măriii; alții vedeau un sanctuar dedicat zeului cailor Mafu; iar cei mai fantezişti, dar şi puțin poeți,

un misterios monument funerar înlăuntrul căruia un bărbat foarte avut se pregătea să depună relicvele unei prințese defuncte pe care o iubise şi căreia nimeni nu-i cunoştea numele.

De pe urma acestor bârfe de care vuia oraşul, negustorul din Handan începea să capete o oarecare notorietate...

Ecoul halucinant al uimitoarelor preziceri făcute de Vale Adâncă rezonau încă în mintea sa. Nu se îndoia că îl călăuzea o stea bună. Credea în destinul său.

În doar câteva săptămâni, viața lui se schimbase deja. Orizonturi noi, mult mai vaste decât cele pe care le cunoscuse, se deschideau înaintea sa. Făcuse cunoştință cu oameni extraordinari, militari de rang înalt, un filosof jurist, un arhitect de talent, un hun uriaş care îi salvase viața. Singurul lui mic regret, singura frustrare era acea tânără dansatoare de circ care, în ciuda intuiției căreia îi dăduse glas, părea să fi dispărut definitiv.

Convins că numai discul-Bi negru înstelat îi adusese acel noroc, pregătise o ascunzătoare specială în peretele camerei sale pentru a feri obiectul ritual atât de prețios de tentația vagabonzilor sau a eventualilor hoți. În fiecare seară, ca şi la Handan, continua să-l admire şi să-şi cufunde privirile cu desfătare în firmamentul din piatră.

În momentul când grajdurile din lemn fură terminate, înălțându-şi cu mândrie silueta maritimă şi silvestră pe colină, întreg Xianyangul luase cunoştință că un bogat şi faimos negustor de cai din Zhao alesese să se stabilească în regatul Qin.

Dar niciunul nu bănuia că acest negustor se afla acolo pentru a împlini un destin măreț.

*

În seara aceleiaşi zile, pentru prima oară de când sosise

în Xianyang, Lubuwei se hotărâse să exploreze cartierul Florilor şi Sălciilor unde se concentrau cele o sută nouăsprezece case de plăceri câte număra Xianyang-ul.

Qin-ul, spre deosebire de Zhao, legalizase casele de toleranţă. Iniţiativa îi aparţinuse tatălui regelui Zhong, care găsise prin asta un mijloc eficient şi nedureros de a introduce impozite. Sistemul funcţiona dincolo de aşteptări.

Prostituatele aparţineau statului şi acesta trăgea din comerţul lor enorme beneficii. Cartierul de plăceri din Xianyang era imaginea acestei organizaţii lucrative reglată asemeni unui orologiu cu apă. Şase străzi îl traversau dintr-o parte în alta; trei de la est la vest, trei de la nord la sud. Acest caroiaj permitea o supraveghere strictă a ansamblului, fiecare careu de case fiind arondat unui funcţionar care controla încasările celor patru hoteluri de care se ocupa. Totalitatea caselor de toleranţă era controlată de o entitate administrativă care purta simpaticul nume de Cercul Intenţiilor Primăvăratice. Curtezanele erau fie sclave străine, aduse cu titlul de pradă de război, fie foste concubine în dizgraţie, fie uneori chiar tinere venite de la ţară, pe care familiile lor le vindeau ca să scape de mizerie.

Când Lubuwei descinse în cartier, văzu că stabilimentele, absolut identice între ele, se aliniau impecabil de-a lungul străzilor care păreau trasate la aţă. Simţi un fel de rău în faţa acestor case ce semănau leit una cu alta, de unde ieşeau şi unde intrau, precum furnicile într-un muşuroi, amatorii de plăceri de-o noapte.

Făcu câţiva paşi, apoi se opri. Unde să intre? Nu ştia.

Stătu să se gândească.

Această aglomerare de case în care se exploatau fetele părea atât de raţional organizată încât îi tăiau orice apetit. Prefera modestul cartier de plăceri din Handan, cu bucăţile de zid coşcovite şi cu fântânile năpădite de iederă, şi mai ales farmecul vetust al casei de toleranţă unde îşi avea

habitudinile, care se acordau perfect cu curtea pe care îi plăcea să o facă, chiar dacă numai pe trei sferturi autentică, curtezanei cu care-şi petrecea noaptea.

Sesiză că paşii îl conduseseră la capătul străzii, unde se termina cartierul Florilor şi Sălciilor. Se întoarse înapoi.

Era ceva mai puţină lume pe la uşile caselor. Fără îndoială că ora de vârf trecuse, deoarece se vedeau clienţi, cu plăcerile carnale potolite, care plecau satisfăcuţi la casele lor.

Lubuwei se pregătea să facă la fel când nişte urlete ascuţite îl făcură să tresară.

Ţipetele veneau de la ultima casă, cu o poartă largă prin care se întrezărea o curte interioară. Lubuwei, maşinal, intră în acea curte. Acolo, o patroană masivă ai cărei sâni opulenţi păreau că vor să scape din decolteul generos al bluzei o împroşca cu înjurături pe o altă femeie căreia negustorul îi vedea doar spinarea mică şi firavă, ce părea să aparţină unei fete foarte tinere.

— Eşti aici ca să munceşti! Dacă mai refuzi să urci în cameră, o să mă pomeneşti! răcnea patroana care se pregătea să facă uz de o nuia noduroasă pentru a o convinge pe recalcitrantă.

În jurul lor, contrariaţi dar şi amuzaţi, clienţii respinşi de faţă asistau la spectacol în speranţa că muntele de femeie avea să-i aplice o lecţie de s-o ţină minte acestei curtezane obraznice care refuzase cu încăpăţânare să le acorde favorurile.

Negustorul, fără să ştie prea bine de ce, mai făcu câţiva paşi şi se apropie de cele două femei. Patroana se aruncase peste tânăra curtezană rebelă, şi loviturile se pregăteau să curgă peste acea spinare şi peste acel gât perfect, cu chipul în continuare ascuns. În momentul când femeia, cu braţul ridicat, se pregătea să lovească, Lubuwei îi prinse încheietura mâinii pentru a opri pedeapsa. Patroana scuipă

o înjurătură sonoră şi, o dată factorul surpriză depăşit, îl cercetă pe negustor cu răutate. Clienţii refuzaţi se apropiară cu mârâituri de dezaprobare ca să vadă cine era insolentul care îndrăznea să se opună în felul acela unei pedepse atât de bine meritată.

— Lasă-mă să-mi încerc şansa, poate cu mine o să vrea să urce! strigă cu voce puternică negustorul care apucase să pună mâna pe braţul rebelei.

Când aceasta se întoarse, el avu un asemenea şoc încât se clătină. Dacă patroana ar fi fost puţin mai atentă în clipa aceea, ar fi putut citi pe faţa lui Lubuwei o intensă surpriză amestecată cu cea mai mare fericire. Căci în faţa lui se afla nimeni alta decât drăgălaşa dansatoare de circ ambulant din Handan.

După urma timidă de zâmbet schiţat de fată, înţelese că şi ea îl recunoscuse. Îi trase o ocheadă complice şi îi făcu semn să urce împreună cu el, ceea ce ea acceptă după câteva secunde de ezitare. Sub privirile uluite ale adunăturii, şi aruncându-i o privire dispreţuitoare patroanei, Zhaoji începu să urce treptele scării. Negustorul rezervă pe loc un număr de alcov înainte de a urca şi el.

— Vă amintiţi de mine? o întrebă el surescitat pe tânăra fată.

— M-aţi salutat la Handan acum câteva săptămâni. Directorul circului mi-a interzis să vă vorbesc. Ca de altfel şi celorlalţi spectatori, răspunse ea, simţind nevoia să se justifice.

— Ştiţi că v-am căutat peste tot în dimineaţa următoare?

Ea îl privi oarecum mirată. El nu o credea capabilă să mintă.

— A hotărât să plecăm din oraş încă de seara, chiar după demontarea cortului. Se grăbea să-şi pună la adăpost încasările, preciză Zhaoji cu o voce puţin obosită.

Lubuwei o cerceta cu atenţie pe curtezana neascultătoare.

Semăna cu o fetiță pierdută în lumea oamenilor mari. Era fascinat de puritatea trăsăturilor acestei femei-copil. Regăsea strălucirea ochilor săi incomparabili, de culoarea alunei cu irizări gălbui. Văzuți de aproape, erau nişte veritabili mici sori. Negustorul simțea că se topeşte în fața unei asemenea grații şi ingenuități.

Explicațiile lui Zhaoji, până aici, păreau convingătoare. Încerca să înțeleagă din ce cauză, la Handan, ea păruse atât de insensibilă la complimentele sale şi atât de distantă. Iar prezența ei în acel loc, în schimb, îl mira din cale afară.

— Dar ce faceți aici, într-o casă de toleranță? murmură el cu infinită blândețe.

Nu voia cu niciun preț să o înspăimânte. Sesiză în ea un mare zbucium pe care încerca să şi-l ascundă.

— La trei zile după plecarea noastră din Handan, am fost capturați de hoți de drumul mare care îl urmăreau pe director. L-au sugrumat înainte de a fura banii. Pe mine m-au lăsat în viață, dar numai ca să poată să mă vândă la un codoş care m-a vândut la rândul său acestui bordel, mărturisi ea cu reținere.

Zhaoji făcuse această mărturisire dureroasă fără să verse o lacrimă, dar cu o mare tristețe, asemeni acelor copii maltratați care, neavând niciun sprijin în lumea adulților, nu se indignau niciodată, pentru că îşi păstrau întreaga forță ca să se apere şi să supraviețuiască.

Negustorul îşi întoarse privirea. Era imposibil ca fata să nu fi observat toate culorile curcubeului care se succedau pe obrazul său.

El cugeta în clipa aceea că poate n-ar fi fost cazul să se arate atât de generos cu acel director de circ, care n-ar fi demontat cortul atât de rapid şi n-ar mai fi căzut în acea ambuscadă care îi fusese fatală şi care o făcuse pe tânăra fată să se găsească în acel moment într-un bordel.

— Problema cea mai urgentă în momentul de față este să

vă scot de-aici, îi zise el, bulversat, femeii-copil.

Chipul acesteia se luminã. Lubuwei constata cu plăcere că pentru prima oară ea nu mai încerca nicio urmă de neîncredere.

Atunci, bucurându-se de grația infinită ce se afla în fața lui, o undă nesfârşită de pace îi învălui inima. Realiza cât de mult îi lipsise această tânără fată de când îi pierduse urma. Simțea deja că este vrăjit de ea până în ultima fibră.

Determinarea ei era totală. Va face imposibilul ca să o smulgă pe Zhaoji din ghearele destinului său dramatic.

— Vă dau cuvântul meu că de azi în trei zile veți scăpa din acest loc, promise el strecurându-i în palmă prețul convenit pentru o repriză de amor.

Părăsind-o, de teamă să nu o sperie, nu îndrăzni nici măcar să o sărute pe frunte şi se mărgini să-i atingă mâna.

De îndată ce se întoarse acasă, primul lucru pe care îl făcu fu să-l trezească pe filosoful bâlbâit ca să-i ceară sfatul.

Hanfeizi dormea dus şi Lubuwei fu nevoit să bată la uşă îndelung până să-l trezească.

— Dacă tânăra lucrează într-o casă de toleranță publică, ea aparține statului Qin. Singura soluție posibilă este ca acesta, adică statul, să v-o vândă, răspunse fără să ezite filosoful, după ce Lubuwei îi explicase situația.

— Dar de la cine, mai exact, trebuie să o cerem? întrebă negustorul care începea să priceapă că promisiunea pe care tocmai i-o făcuse lui Zhaoji nu se îndeplinea de la sine.

Filosoful bâlbâit, somnoros încă, căsca. Apoi începu să umble încolo şi încoace prin odaie. Lubuwei, aşezat pe un scaun, îl urmărea pe Hanfeizi cum cugetă.

Ochii filosofului începură brusc să sclipească.

De la sosirea lui la Xianyang, încercase în zadar să găsească un motiv ca să intre în contact cu autoritățile supreme ale regatului Qin. Şi iată că Lubuwei îi furniza un excelent pretext pentru a-şi face intrarea.

— Cel mai simplu şi eficace este să solicităm o audienţă la regele Zhong în persoană. Dacă îl convingem de motivaţia cererii domniei voastre, va da poruncă în consecinţă şi astfel nu va mai fi vorba decât de suma de bani.

— Planul îmi pare bun. O să vorbesc chiar mâine de dimineaţă cu generalul Pace a Armelor! se entuziasmă negustorul, mulţumit de o asemenea prezenţă de spirit.

— Să nu faceţi asta, protestă bâlbâitul, e mai bine să nu încurcăm borcanele. Pace a Armelor se ocupă de caii din regatul Qin, nu de curtezanele publice. Dacă-i cereţi să apeleze la intermediari, s-ar putea să-l puneţi în dificultate. Cunosc bine mecanismele de la o curte regală şi slalomurile complicat reglate între curtenii rivali. Toţi aceia care, crezând că fac un bine, îşi ies din rolul lor sunt imediat suspectaţi de intrigi pe cont propriu... Lăsaţi-l aşadar pe Pace a Armelor să vorbească de bine despre domnia voastră şi de caii voştri la persoanele sus-puse. Nu aveţi voie să faceţi vreo mişcare greşită.

Lubuwei nu putu decât să se plece în faţa acestui aplomb. Hotărât lucru, filosoful nu se lăsa cu una cu două.

— Ce mă sfătuiţi atunci, date fiind condiţiile?

— Lăsaţi pe mine, zise Hanfeizi zâmbind, înainte de a se înapoia în pat.

*

A doua zi, filosoful bâlbâit se dusese la Palatul Reclamaţiilor din Xianyang, unde nu trebuise decât să-şi decline identitatea pentru a fi primit pe loc de către Marele Ofiţer, care avea în acea dimineaţă serviciul de permanenţă, pe parcursul căruia primea doleanţele informatorilor.

— Mi s-a spus că sunteţi juristul şi filosoful Hanfeizi. Dacă e adevărat, am onoarea să întâlnesc un spirit a cărui reputaţie este foarte mare în regatul Qin, declară ducele

Elevație Spirituală de Gradul Trei păşind spre bâlbâit şi strângându-i amândouă mâinile cu căldură.

Hanfeizi se înclină respectuos în faţa Marelui Ofiţer. Acesta îl invită să se aşeze într-un fotoliu din salonaşul de lângă sala rezervată doleanţelor publice.

— Ce vânt bun vă aduce aici? Credeam că sunteţi tot profesor de filosofie la Academia Jixia, reluă ducele în timp ce un servitor le oferea celor doi câte o ceaşcă de ceai verde.

— Învăţământul a început să mă obosească. În prezent doresc să-mi pun cunoştinţele şi cugetările în serviciul unui prinţ care va avea nevoie de mine.

— Iată o veste bună! Fără îndoială că vă va fi dificil să alegeţi, dacă mă gândesc la numărul mare de prinţi care cred în teoriile dumneavoastră şi care se străduiesc să le aplice! exclamă Marele Ofiţer.

Nobilul confucianist citise deja mai multe capitole din *Pădurea de anecdote* precum şi câteva strofe din *Şarade pentru uz intern*, o altă carte care contribuise la faima filosofului. Dar convenienţele şi firea sa politicoasă îl obligau să mintă.

Căci pentru confucianistul de strictă obedienţă care fusese el, datorită mediului social din care făcea parte şi educaţiei primite, principiile filosofice ale lui Hanfeizi erau profund şocante. Mai rău încă, nu lipsea mult să le considere periculoase. Acest amestec de pesimism legat de natura umană şi de absolutizare a Legii menite să reprezinte interesul general nu făcea decât să nască, din punctul său de vedere, absolutismul şi tirania Statului. Confucianiştii se bazau mai mult pe ritualuri, tradiţii moştenite din trecut şi respectul datorat părinţilor decât pe teroarea Statului oficializată, aşa cum o propovăduia doctrina juridică a lui Hanfeizi.

Când îl auzise prima oară pe regele Zhong extaziindu-se de scrierile filosofului bâlbâit, Marele Ofiţer cu Delictele se

abținuse de altfel de la orice comentariu şi căutase să pătrundă raţiunile acestei devieri a regelui. De aceea, îşi procurase câteva cărţi de-ale teoreticianului jurist. Citindule, se edificase. O asemenea apologie a cinismului şi a vicleniei îi provocase o stare de profund disconfort. Era acolo justificarea absolutismului cultivat de bătrânul monarh care avusese întotdeauna rezerve faţă de accesele de independenţă de care poporul ştie să dea dovadă din când în când. Confucianistul Elevaţie Spirituală de Gradul Trei nu împărtăşea un asemenea dispreţ şi suspiciune îndreptate împotriva individului. El credea în natura umană mai mult decât credeau juriştii.

Cu toate astea, în calitatea sa de înalt funcţionar, prudenţa şi simţul său politic îi dictaseră să-şi păstreze părerea pentru el.

La curtea Qin-ului, puterea legii câştiga, încet dar sigur, teren, în detrimentul preceptelor învechite ale feudalismului din trecut. Eficacitatea Statului se baza exclusiv pe tirania de care era capabil. Iar nobilul duce ştia foarte bine că era absolut zadarnic, date fiind circumstanţele, să lupte împotriva acestei groaznice şi fatale evoluţii.

Marele Ofiţer îl privea pe acest om, atât de calm şi blând în aparenţă, care sorbea liniştit din ceaşca cu ceai. Hanfeizi nu semăna, fizic vorbind, cu cărţile sale. Părea mult mai uman. Aproape normal şi chiar simpatic.

— Chestiunea pentru care am venit aici este aceea a unei tinere curtezane publice pe care un prieten de-al meu doreşte să o cumpere ca să o ia de soţie, explică bâlbâitul, care nu voia să se hazardeze prea mult.

— O curtezană publică este considerată un bun al statului. Nu-mi vine în minte acum articolul exact din codul public care consemnează asta, dar ştiu că este absolut inalienabil, răspunse Marele Ofiţer.

— Asta dacă nu se face referire la un text contrar, cu

aceeaşi valoare juridică egală cu articolul din cod, replică versatul jurist care era Hanfeizi.

— Într-adevăr, dar ceea ce spuneţi ţine direct de autoritatea supremă şi, mai ales, de bunăvoinţa acesteia...

— Tocmai acesta este obiectul vizitei mele. Aţi putea să uzaţi de nobila voastră influenţă pentru ca suveranul regatului Qin să binevoiască să-l primească pe umilul filosof care sunt? întrebă Hanfeizi cu o gravitate afectată care îi accentua defectul de vorbire.

— Dacă o să-i spun că aţi venit să mă căutaţi, sunt sigur că va dori să vă primească imediat, îl asigură Elevaţie Spirituală de Gradul Trei. Care este numele acestui prieten pentru care doriţi să interveniţi? adăugă el în timp ce filosoful se pregătea să se retragă.

— Este vorba de Lubuwei, un mare negustor de cai venit de la Handan.

— Vorbiţi despre omul care posedă caii cereşti şi care-şi construieşte grajdurile acelea frumoase din lemn pe colina de Vest? Numele său este pe toate buzele, numai de el se vorbeşte la curtea din Xianyang. Regele Zhong va fi foarte interesat, vă asigur. Regatul Qin aşteaptă multe, după câte se zice, de la acest Lubuwei.

Hanfeizi se înclină şi ieşi. Auzi vocea puternică a ducelui răsunând în sala de doleanţe, adresându-i-se lui:

— Tot aşa după cum aşteaptă şi din partea domniei voastre!

Afară, în faţa şirului neîntrerupt de reclamanţi care aştepta la intrarea în Palatul Reclamaţiilor, Hanfeizi cugetă că era foarte imprudent, în regatul Qin, să deschizi atât de larg porţile reclamaţiilor de tot felul. Această mulţime zgomotoasă nu prevestea nimic bun celui care scrisese: *„Calculul este singura legătură viabilă dintre prinţ şi supus”,* sau: *„Altruismul stimulează ura, căci generează invidie”.*

Urcând pieptiş colina, Hanfeizi îi remarcă pe Erete

Purpuriu şi pe Erete Roz care se zbenguiau împreună.

Fluieră din degete. Perechea formată din cei doi căluţi de stepă veni fuga la gard. Filosoful bâlbâit ciufuli coamele mătăsoase şi căluţii Akkal dădură din cap, făcând o reverenţă în faţa lui.

Hanfeizi nu se încredea în oameni şi prefera caii. Ei, cel puţin, erau binevoitori cu el.

10

Desăvârşire Naturală se afla în cea de-a treia zi de călătorie, dar părea la fel de contrariat precum fusese la plecare.

Proasta lui dispoziţie nu se datora atât stării infecte a drumului pietruit de mântuială, care zdruncina şi hurducăia trăsura, chinuindu-i rinichii, în ciuda muntelui de perne care îi capitonau dosul.

Adevăratul motiv era misiunea în sine, cu care îl procopsise „cineva”, şi care îl sâcâia în continuare, creându-i o stare execrabilă.

Nu se putea consola la gândul că regele Zhong nu catadicsise să i se adreseze personal şi că se folosise de mijlocirea lui Elevaţie Spirituală de Gradul Trei pentru a-i cere să plece la Academia Jixia, cu scopul de a racola câţiva dintre cei mai buni elevi de-acolo, pentru a completa promoţia anului întâi de la Colegiul înalţilor Funcţionari Publici.

Lucru bizar, căci de altfel Preaînţeleptul conservator se întâlnea cu regele zilnic, la Pavilionul Pădurii de Arbuşti, unde acesta se interesa încontinuu de stadiul cercetărilor sale legate de Insulele Nemuririi din hărţile maritime. Era oare un avertisment care să-i dea de înţeles că era timpul să găsească ceea ce bătrânul monarh îi cerea de luni de zile? Suveranul îl anunţase, fără alte detalii, că Marele Ofiţer cu

Delictele urma să-i transmită ceva important.

În aceeaşi seară, Elevaţie Spirituală de Gradul Trei îi dăduse ordin să plece deîndată la Linzi. Desăvârşire Naturală, căruia nu-i călcaseră niciodată picioarele prin acele locuri, căutase să se eschiveze, zicând că-l dor şalele, dar fusese redus la tăcere de fatidicul: „Ordin de la rege!"

Nu avea de ales, ordinul trebuia executat.

Drumul de la Xianyang la Linzi dura vreo zece zile, în condiţii optime de mers. O trăsură confortabilă, cu banchete rabatabile, un vizitiu şi două perechi de cai de tracţiune fuseseră puşi la dispoziţia literatului. Trei arcaşi călări îi serveau drept escortă. Directorul Colegiului înalţilor Funcţionari Publici îi încredinţase o importantă sumă de bani în vederea negocierilor delicate care îl aşteptau în capitala ţinutului Qi.

Pentru a ajunge în acea provincie de coastă trebuia să traverseze statul Wei, de care o despărţea un lanţ muntos. Wei era aliat cu Qi. Cetăţenii celor două state nu aveau nevoie decât de un permis de liberă trecere pentru a se deplasa de o parte şi de alta a graniţei. La postul de frontieră fu suficient ca Desăvârşire Naturală să prezinte vameşilor documentul oficial şi să înlocuiască osiile la trăsură pentru a le adapta dimensiunilor utilizate în Wei.

Nu se trecea bine de graniţă că începea urcuşul primelor pante către piscurile muntoase. Drumul, mai îngust şi pietruit cu denivelări, şerpuia în serpentine de-a curmezişul unor pante ierboase întrerupte de întinse dâre cu grohotişuri de pietroaie albe.

Din loc în loc se puteau distinge turme de capre şi de oi, păzite de păstori încotoşmănaţi cu pături miţoase. Aceşti ciobani cu chipuri sumbre şi cu priviri neliniştitoare purtau cu toţii o sabie lungă cu care se apărau de urşi. Dulăi uriaşi cu blana roşcată, la fel de groasă precum a unui plantigrad, şedeau la picioarele lor, gata să se năpustească asupra

intrusului care ar fi vrut să atenteze la animalele pe care le aveau în grijă.

Cel mai înțelept lucru, prin pustietățile acelea, era să-ți vezi de drum fără nicio oprire.

Călătoria era lungă şi oferea timp destul pentru reflecţii. Totuşi, Preaînțeleptul Conservator nu reuşea să pătrundă sensul misiunii care-i fusese încredințată.

Se tot întreba ce fantezie putuse să-i treacă prin minte regelui Zhong, ca să-l trimită în ținutul Qi în căutarea celor mai strălucite elemente de la Academia Jixi, când ar fi fost suficient să organizeze un nou concurs la Xianyang pentru a completa numărul de elevi la Colegiul înalților Funcționari Publici. Şi toate acele indicații care i se dăduseră, de a obține semnăturile profesorilor care predau la Jixia i se păreau şi mai absurde. I se ceruse chiar să întocmească un raport scris! în ce scop? Bineînțeles că nu ştia. De parcă era o chestiune care privea direct regatul Qin şi care prezenta un interes de stat! Bătrânul literat era convins că este victima capriciilor unui trepăduş din cale afară de zelos.

Zgălțâielile şi hurducăitul roților, care în prezent îi smulgeau mici vaiete de durere, nu făceau decât să-i crească năduful şi perplexitatea. Colac peste pupăză, birjarul pe care i-l puseseră la dispoziție era o brută grosolană cu care orice tentativă de conversație eşuase.

Cel mai bun lucru era să se refugieze în cărțile sale pe care le păstra în memorie în vederea copierii şi clasificării.

Ca să mai uite de necaz, bătrânul literat îşi propuse să recite unul din poemele din *Versuri clasice*, din care ştia până la virgulă conținutul:

De la izvoare, se trezesc la viață Zhen şi Wei,
Flăcăi şi fete se îndeamnă să culeagă orhidee.
Să mergem într-acolo, fetele propun.
Venim şi noi! degrabă le răspund flăcăii.
O pajiştе frumoasă se-ntinde dincolo de Wei,

Să mergem împreună, să culegem floricele.

Îi plăcea cu deosebire această odă antică ce simboliza relațiile amoroase dintre flăcăii şi fetele tinere, la sosirea primăverii. De altfel peisajul din jurul său, care începea să se schimbe, se acorda perfect cu tonul poemului.

Crevase adânci în care se rostogoleau cascade abundente semnalau prezența piscurilor acoperite de zăpezi topite în parte de razele soarelui. Vulturi se roteau lent în văzduh, desenând cercuri concentrice cu aripile lor negre mărginite de franjuri albe, atenți la cel mai slab behăit de mioară sau de capră care avea să cadă în vreun grohotiş şi asupra cadavrului căruia se pregăteau să cadă fulgerător, sfâşiindu-l cu ghearele lor puternice.

Literatul începu să gâfâie uşor, simțind pe obraji aerul tare al înălțimilor.

După fiecare defileu, drumul urca mereu mai sus spre culmile muntoase, unde pâlcurile de iarbă făceau loc colțurilor stâncoase. Petice de zăpadă îşi făcură apariția pe fâşia ce mărginea drumul.

Desăvârşire Naturală, înfofolit într-un cojoc de vulpe, cugeta la ceea ce avea de făcut, odată ajuns la Linzi, pentru a-şi îndeplini misiunea cu care fusese însărcinat. Se cunoştea prea bine şi ştia că nu are stofă de negociator şi, cu toate că era pe undeva flatat de încrederea de care se bucura pe lângă autoritățile din Qin, nu reuşea să se dumirească de ce tocmai el fusese cel ales. Sentimentului de mândrie îi făcu loc imediat o nelinişte surdă care, încă de la plecare, nu încetase să-l râcâie.

Dacă urma să se întoarcă cu buzele umflate, fără îndoială s-ar fi sfârşit cu funcția sa de Preaînțelept Conservator. Oare cei care îi şoptiseră regelui Zhong numele lui îi doreau până într-acolo pieirea? La urma urmelor, solicitarea care îl vizase în mod expres, poate că nu era decât o enormă capcană în care se prinsese cu mâinile legate!

Cu cât se apropia sfârşitul expediţiei cu atât dispoziţia sa se deteriora, presimţind că de data aceasta o sfeclise.

*

— Un viitor diplomat în medicină ar trebui să se comporte mai serios în sala de mese!

Tonul lui Pisc în Nori era dur şi ameninţător.

Când Marele Supraveghetor al Academiei îşi încrunta sprâncenele, dungile negre ca smoala care se uneau deasupra ochilor semănau cu o bonetă ţuguiată.

Era atât de caraghios încât elevul Uneori Aşa făcea eforturi supraomeneşti ca să-şi stăvilească hohotul de râs. Ţinea în mâna dreaptă castronul gol cu care făcea pe bufonul în faţa celorlalţi, servindu-se de el ca de o tichie. Elevii continuau să se prăpădească de râs.

Pentru Marele Supraveghetor era prea mult, aşa că nu ezită să ridice un băţ lung pentru a-l lovi pe obraznic peste umeri.

— Dar n-a făcut nimic rău! Dacă nu putem să mai glumim nici măcar între noi...

Elevul care sări în ajutorul lui Uneori Aşa se numea Lisi.

Acest viitor diplomat în drept şi caligrafie era considerat, în opinia unanimă a corpului profesoral, cel mai strălucit element din Academia Jixia. În toate ocaziile era dat exemplu pentru asiduitatea sa şi pentru notele foarte bune care-l făceau cel mai bine clasat. Aceste calităţi îi confereau un statut aparte în cadrul instituţiei. Era aproape singurul care se putea adresa ca de la egal la egal dascălilor din Academie şi nu scăpa nicio ocazie să-l pună la punct pe Marele Supraveghetor care avea sarcina de a menţine disciplina în această instituţie prestigioasă, unde trei sute de elevi urmau cursurile de trei ani.

Lisi şi Uneori Aşa, cu toate că învăţau discipline foarte

diferite, deveniseră prieteni inseparabili. Îi apropiase originea lor socială. Amândoi proveneau din familii de țărani foarte săraci, fiind consăteni dintr-o provincie meridională din regatul Chu, un ținut întins care se întindea la sud de Qin, stat cu care întreținea raporturi belicoase din timpuri străvechi.

Remarcați în cursul unui turneu al inspectorilor însărcinați cu şcolarizarea celor mai merituoşi elevi din Chu, ei fuseseră repartizați pe lângă un literat din Ying, capitala statului respectiv. Acolo învățaseră să citească textele antice şi să le recopieze. Văzându-le aptitudinile şi rezultatele şcolare bune, literatul îi sfătuise călduros să solicite înscrierea la concursul de admitere la prestigioasa Academie Jixia.

Concursul se desfăşura în fiecare an toamna. Probele adunau mii de candidați veniți din întregul Qi dar şi din Zhao şi din Chu. Candidații primeau hrană şi adăpost la fața locului. Nimeni nu avea voie să iasă din Academie până la terminarea probelor. Acestea vizau încercarea cunoştințelor lor în literatură, caligrafie şi retorică. Trebuia să fie capabili, spre exemplu, să recite din memorie toate edictele cuprinse în *Cartea Documentelor* şi să ştie datele celor mai mărunte evenimente înşirate în *Cronica Primăverilor şi Toamnelor* a principatului Lu, de unde era originar Confucius. Probele fizice precum cursa de orientare, tirul cu arcul, aruncarea greutății şi multe altele pe deasupra, destinate să testeze îndemânarea şi rezistența elevilor, completau acest sistem de selecție necruțător.

Ca să intri la Academia Jixia, trebuia să dispui, după cum proclama pancarta ce trona falnic deasupra porții principale, de un „cap deştept, pe un trup sănătos şi suplu”.

Condiții îndeplinite cu brio de către Uneori Aşa şi Lisi, care fuseseră admişi fără probleme la Academie spre marea mândrie a părinților lor.

Cei doi tineri îşi finalizau studiile, primul la secţia de studii ştiinţifice iar al doilea la secţia de literatură, de departe cea mai prestigioasă, care deschidea cel mai ades calea spre o carieră politică laureaţilor săi.

Marele Supraveghetor preferă să cedeze în faţa lui Lisi, temându-se mai presus de orice de faptul că acesta ar fi început cu retorica şi cu discursurile sale argumentate care îl puseseră de atâtea ori în dificultate în faţa celorlalţi elevi.

Un pedagog veni la timp ca să-l anunţe că Administratorul Academiei îl aştepta de îndată în biroul său. Făcu iute stânga-mprejur în faţa lui Uneori Aşa care continua să icnească de râs şi o şterse ca săgeata spre biroul Administratorului care se afla la celălalt capăt al clădirii, de partea opusă dormitoarelor.

În momentul când intră, nu înainte de a bate de trei ori în uşă, observă că un vizitator purtând la brâu stiletul de scris aparţinând literaţilor stătea aşezat faţă în faţă cu Administratorul, Raţionament fără Cusur.

— Pisc în Nori este Marele Supraveghetor al Academiei noastre. Elevii noştri sunt foarte inteligenţi şi ca urmare, adeseori, vai, foarte neascultători, zise acesta din urmă zâmbind, la adresa vizitatorului său.

Acesta se ridică ceremonios şi se înclină cu respect în faţa Marelui Supraveghetor.

— Numele meu este Desăvârşire Naturală. Sunt bibliotecarul regelui din Qin.

— Acest nobil literat a bătut atâta drum pentru a se interesa de profesorii noştri şi despre metodele lor pedagogice. Regele din Qin pare să îmbrăţişeze ideea de a crea o academie după modelul nostru, îi explică Raţionament fără Cusur Marelui Supraveghetor, al cărui ţugui pilos dintre cei doi ochi exprimau o totală surpriză.

Administratorul era un bărbat masiv şi gras, cu nasul porcin, veşnic asudat. Vorbea înghiţindu-şi cuvintele.

Un servitor adusese pe o farfurie dulciuri cu miere din care Administratorul părea să consume fără moderaţie şi care fu extrem de uşurat când Desăvârşire Naturală refuză politicos să guste.

Literatul din Qin se întreba cum de un porc de o asemenea specie, a cărui gură buzată mânjită de dulceaţă înfuleca mierea, putea să conducă o instituţie unde spiritul şi inteligenţa erau la mare rang.

Nu avu răgaz să-şi răspundă la acest paradox uimitor.

Raţionament fără Cusur începuse deja să enumere numele profesorilor din Jixia însoţindu-le de comentarii, când lapidare, când sentenţioase, în funcţie de gradul de simpatie pe care îl nutrea, despre calităţile şi defectele fiecărui profesor în parte.

Desăvârşire Naturală, pe care o astfel de grabă îl luase prin surprindere, simţi că îl apucă ameţeala. Numele, disciplinele şi epitetele zvârlite de-a valma de către Raţionament fără Cusur, dansau în capul său fără ca el să poată să reţină nicio fărâmă. Un nume, cu toate astea, revenea mereu pe buzele lacome ale Administratorului. Un nume pe care îl rostea din belşug, ca pe un contraexemplu de bun profesor şi pentru a-l ponegri mai abitir. Trebuie că-i aparţinea celui mai îndârjit duşman al său, judecând după izbucnirile de ură ce răzbăteau din privirile sale de fiecare dată când îl pronunţa.

Era numele lui Hanfeizi, despre comportamentul căruia Desăvârşire Naturală încercă să obţină, întărâtându-l pe Administrator, precizările de rigoare. Literatul din Qin, interesat să revină asupra subiectului, îl obligă practic pe celălalt să povestească mai detaliat motivele unui atât de mare oprobriu.

— A trebuit să fac în aşa fel încât acest corupător să fie dat afară de la Academie! preciză el pe un ton glacial bătând cu degetele în masă.

— Despre ce încălcare a regulamentului vostru s-a făcut vinovat acest om? întrebă cu infinită precauție Preaînțeleptul Conservator.

Cunoştea la perfecție scrierile filosofului bâlbâit. Mare parte din operele sale erau păstrate în Turnul central din Pavilionul Pădurii de Arbuşti. Chiar el îi indicase regelui Zhong lectura lor, iar acesta se şi înfierbântase de teoriile privind legislația ale lui Hanfeizi.

— Sunt prea multe ca să le pot enunța acum, răspunse, întunecat, Administratorul.

Omul cu obrazul porcin nu avea niciun chef, era evident, să se întindă în acel subiect.

— Filosoful respectiv are un mare defect de vorbire: este bâlbâit. Tocmai din acest motiv spiritul său, uneori, deraiază, adăugă cu un ton sentențios Pisc în Nori.

— Da, asta e! E bâlbâit! repetă Administratorul.

Desăvârşire Naturală nu pricepea ce caută bâlbâiala lui Hanfeizi în această combinație. Privirea sa îi reflecta nedumerirea. Dar celălalt, imperturbabil, continua s-o țină pe a sa.

— Acest bâlbâit era pe deasupra şi un hoț de cărți rare! în Qi, este o crimă care se pedepseşte cu moartea! clamă el pe un ton sarcastic.

Pisc în Nori vână o muscă ce zbura pe deasupra dulciurilor cu care Administratorul continua să se înfrupte.

Afară, pe coridoare, se auzeau paşii târâiți ai elevilor care se pregăteau să se întoarcă la clase în rânduri de câte doi după mic-dejunul luat în refectoriu.

Farfuria cu prăjituri se golise în timp record. Nu se mai auzea decât zgomotul graseiant şi şuieratul produse de deglutiția Administratorului.

Literatul din Qin, puțin convins dar, la urma urmei, profund tulburat de ceea ce aflase, îşi zise că era timpul să intre în miezul problemei şi să abordeze adevăratul motiv al

prezenței sale la Jixia.

— Regele din Qin doreşte să le propună câtorva elevi de la academia domniei voastre să vină să petreacă un an la Colegiul înalților Funcționari Publici din Xianyang, încercă el prudent.

Administratorul şi Marele Supraveghetor se priviră miraţi. Micii ochi înecați în grăsime ai omului cu fața de porcină începură să clipească. Un plan era pe cale să încolțească în mintea sa.

De luni întregi căuta o soluție ca să-l facă să tacă pe Lisi şi pe tovarăşul său Uneori Aşa, cele două capete tari care începeau să perturbe serios atmosfera sobră ce domnea la Jixia, unde docilitatea şi înțelepciunea studenților erau legendare. Haosul provocat de cei doi impertinenți protejați de rezultatele lor strălucite îi aduseseră lui Raționament fără Cusur o convocare după toate regulile din partea ministrului Educației din Qi în persoană. Acest înalt personaj căruia Raționament fără Cusur visa să-i urmeze, îl făcuse cu ou şi cu oțet.

— Este inadmisibil ca nişte elevi, oricât de deştepți ar fi, să terfelească în aşa hal reputația şcolii noastre de tradiție! tunase şi fulgerase ministrul.

— Dar, Excelența voastră, unul dintre ei este cel mai bun elev al nostru. Are cele mai bune note la toate materiile! ripostase timid Administratorul de la Jixia.

Îi înmânase apoi ministrului planşeta din lemn pe care fusese gravat opisul notelor obținute de Lisi în anul şcolar anterior. Dar turba la gândul că trebuie să ia apărarea elevului rebel şi obraznic care îl punea într-o situație penibilă.

— Dacă nu sunteți în stare să mențineți ordinea în instituția dumneavoastră, o să preia sarcina altcineva, şi asta cât de curând!

Avertismentul sec al ministrului venise ca un trăsnet,

strâmbând fața de porcină a lui Raționament fără Cusur.

Precis că era o maşinație, cu siguranță, a duşmanului său personal Hanfeizi, al cărui nume circula de luni de zile la curtea din Linzi ca posibil succesor al lui. Impertinentul de Lisi, de exemplu, nu se ferea să ridice în slăvi, sus şi tare, pe coridoare şi în curtea şcolii, opera filosofului bâlbâit!

Cramponat de postul său precum scoicile de stânci, Administratorul urzise în acel moment complotul care dusese în final la plecarea din Jixia a celui mai celebru profesor din instituție. Raționament fără Cusur manevrase lucrurile în aşa fel încât Hanfeizi să fie acuzat de furtul unor cărți din biblioteca Academiei.

În regatul Qi, scrierile erau venerate ca nişte relicve sacre. Scribii erau rari şi scrierile şi mai rare. Bibliotecile, fiind privite ca nişte sanctuare conținând comori de interes național, erau păzite mai straşnic decât închisorile. Cine fura vreo carte sau, din greşeală o deteriora, primea pedeapsa capitală.

Administratorul subtilizase din biblioteca Academiei un exemplar rarisim din *Ritualul dinastiei Zhu*, un text esoteric pe care elevii trebuia să-l buchisească şi să descifreze sensurile multiple ale formulelor. Cele două sute treizeci şi două de tăbliţe de bambus, legate cu ibrişin de mătase deşirată, se spunea că au o vechime de cel puțin o mie de ani şi constituiau giuvaierul cel mai valoros din colecția de cărți de la Jixia.

Pentru a-şi şterge urmele, nu ezitase să ardă prețiosul exemplar. Lemnul uscat de vreme arsese foarte repede, lăsând în loc un strat fin de cenuşă albă şi câteva scame de mătase. Apoi, folosindu-se de mită, îl convinsese pe Marele Supraveghetor să fie martor împotriva filosofului gângav, care, în fața enormității acuzei, cugetase că în absența oricărei probe credibile, era destul să nege orice implicare din partea sa şi această înscenare grotescă avea să se

dezumfle de la sine.

Dar când bietul Hanfeizi aflase că ancheta fusese transmisă spre judecată, era prea târziu ca să dezamorseze conflictul. Atunci, adunându-şi toate forţele, filosoful bâlbâit scrisese un fel de scrisoare deschisă prin care prezentase toate argumentele posibile contra acestei anchete măsluite.

Această dizertaţie se afla pe o tăbliţă pe care o gravase cu stiletul într-o singură noapte. Demonstraţia sa, implacabilă şi de o limpezime uluitoare, urmărea să scoată în evidenţă faptul că era ultimul care ar fi avut vreun folos de pe urma acestei crime.

Bătuse monedă pe istorioara sa despre medicul care acceptă să sugă furunculele pacienţilor săi, atunci când aceştia nu sunt rude cu el, pur şi simplu pentru că situaţia imperioasă nu-i permite să acţioneze cu alte mijloace. Scotea în evidenţă conformismul şi lipsa imparţialităţii din instituţia judiciară a regatului Qi, a cărei anchetă se mulţumise să ia în considerare, contra unei sume de bani, acuzele facile ale lui Pisc în Nori şi insinuările incriminatoare ale lui Raţionament fără Cusur.

Argumentele sale erau de necombătut şi logica lor imparabilă.

Mobilul instigatorului era scos la lumina zilei. Fără ca măcar să-i pomenească numele, Administratorul apărea, prin forţa evidenţei, ca principalul orchestrator al acestei acţiuni mizerabile care urmărea, culmea culmilor, să-i pună în pericol capul, prin cea mai flagrantă deturnare a legii şi ordinii cunoscută vreodată în regatul Qi!

Timpul se scurgea însă în defavoarea lui Hanfeizi, care avea mai mulţi inamici decât îşi închipuia... Nici nu se uscase bine cerneala de pe text, că şifusese anunţată descinderea la Jixia a jandarmilor care aveau să-l aresteze.

Filosoful nu mai avusese ce să facă decât să-şi lase scrisoarea neterminată şi să o şteargă, în toiul nopţii, ca un

suspect descoperit, după ce îşi îndesase în grabă efectele care-i erau de trebuinţă şi câteva cărţi care mai rămăseseră la el. Fuga sa, totuşi, îi confirma vinovăţia. În faţa autorităţilor din Qi, Hanfeizi rămânea doar un hoţ ordinar de manuscrise preţioase.

A doua zi, Administratorul constatase cu nemulţumire că Lisi pusese mâna pe textul prin care Hanfeizi îşi susţinea apărarea.

— Conspiraţia asta va fi dată în vileag! insinuase el cu glas tare atunci când Raţionament fără Cusur anunţase în plenul elevilor de la Academie că profesorul lor de drept public preferase să fugă decât să suporte pedeapsa justiţiei.

De la acel episod, Administratorul nu mai avusese linişte. Îl bănuia pe elevul eminent şi rebel că pregăteşte o acţiune care avea să descopere tărăşenia. Ştia că Lisi este convins de nevinovăţia lui Hanfeizi, şi se temea că strălucitul elev îl va descoperi mai devreme sau mai târziu, prin simplă deducţie, pe adevăratul autor al complotului. Descifra de altfel în şuşotelile şi frondele care se înmulţeau semnele prevestitoare ale unei ofensive pe care era momentul să o preîntâmpine până nu era prea târziu. Îşi storcea creierii ca să găsească un mijloc de a-l îndepărta din şcoală pe acest şcolar perspicace şi insolent.

Propunerea lui Desăvârşire Naturală îi oferea pe tavă ocazia nesperată. Dar se cuvenea, acum ca şi altă dată, să-şi camufleze bine jocul.

— Propunerea domniei voastre onorează instituţia noastră dar mi se pare absolut imposibil să-i dăm curs, zis el făcând semn să i se aducă încă o farfurie de prăjituri cu miere. Aşa ceva nu s-a mai făcut niciodată!

Privi pieziş chipul lui Desăvârşire Naturală şi observă mulţumit că acesta se înverzise. Îşi duse apoi la gură, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, o gogoaşă din făină de seminţe de pin umplută cu miere.

O tăcere grea se instalase în birou.

Literatul din Qin părea complet descumpănit. Se vedea deja reîntors cu coada între picioare la Xianyang, explicându-i Marelui Ofițer cu Delictele că suferise un eşec ruşinos. Îşi imagina dezonoarea care îl aştepta şi regreta amarnic că nu putuse să refuze la timp această misiune imposibilă.

Administratorul jubila în sinea lui văzând tulburarea care pusese stăpânire pe vizitatorul său.

— Păreți foarte contrariat, zise el cu o voce suavă.

— Într-adevăr, sunt de-a dreptul consternat, răspunse Desăvârşire Naturală pe un ton disperat.

— În cazul acesta, şi numai pentru a fi pe placul domniei voastre, am putea să reconsiderăm solicitarea domniei voastre, să vedem ce putem face ca să o rezolvăm, sugeră Administratorul, în mod angajant şi cât se poate de explicit.

Adică îşi frecă vulgar degetul mare de indexul lipit de mijlociul mâinii drepte.

Literatul rămase stupefiat în fața unui discurs atât de direct.

Îşi aminti brusc de suma uriaşă de bani pe care o primise la plecare de la Elevație Spirituală de Gradul Trei. Nu se gândise o secundă că îi va servi să-l ungă pe directorul unei instituții de învățământ public de un asemenea prestigiu...

Literatul din Qin îşi consacrase întreaga viață studiului, şi avea o profundă onestitate profesională. Trăind izolat de lume, protejat de meterezele cărților şi colecțiilor sale arheologice, continua să creadă în valorile dezinteresate, pe care era convins că le împărtăşesc toți cărturarii ce trudeau pe tărâmul spiritual.

Cupiditatea Administratorului îl făcea să coboare brutal din înălțimi înapoi pe pământ!

În Qi, totul era de vânzare şi totul se cumpăra, inclusiv în domeniul literelor şi artelor. De altfel, soarta pe care această

țară i-o rezervase lui Hanfeizi spunea multe despre decadența instituțiilor sale.

— Cât mă costă? articulă el cu dificultate cu o urmă de dezgust pe care încerca să şi-o mascheze.

Răspunsul veni fără întârziere, semn că Raționament fără Cusur se gândise deja la problemă.

— Cinci tael de aur, şi doi dintre cei mai strălucițI elevi de-ai mei vă aparțin.

Desăvârşire Naturală puse mâna pe punga de pânză şi îi răsturnă conținutul pe biroul Administratorului. Patru monede mari de aur străpunse de un mic pătrat în mijloc se rostogoliră pe tăblia mesei.

— Este tot ce am! rezumă el, legând la loc gura pungii pe care nu o deschisese de când plecase de la Xianyang.

Celălalt, insistând să-şi îndese prăjiturele cu degetele-i dolofane în gura din care picura sirop şi miere, pricepuse cu cine avea de-a face. Era timpul să se decidă înainte ca literatul, care părea profund şocat de această negociere sordidă, să nu se răzgândească şi să-l lase baltă.

— Fie şi patru tael de aur! Dar asta numai ca să vă fac pe plac.

De sub țuguiul păros al Marelui Supraveghetor scăpărau doi ochi cu luciri răutăcioase şi concupiscente.

A doua zi de dimineață, Administratorul îi porunci Marelui Supraveghetor să-i convoace pe Lisi şi pe Uneori Aşa în refectoriul elevilor. Băieții se aşteptau să primească o pedeapsă exemplară, cum ar fi fost recopierea integrală a *Cărții Ritualurilor*, şi asta în chip de avertisment înainte de exmatriculare.

— Ați fost aleşi de ministerul nostru ca să ne reprezentați la Academia din Xianyang. Regele Zhong, din țara Qin, a auzit vorbindu-se despre rezultatele voastre de excepție şi doreşte să vă cunoască, îi anunță el solemn.

Mințea cu neruşinare şi cu o uşurință incredibilă. Cât

despre cei doi subiecți, aceştia fură mai degrabă uşurați la aflarea veştii şi nu păreau deranjați să părăsească această şcoală unde se sufocau. De aceea nu opuseră nici rezistență nici argumente deosebite la propunerea Administratorului.

În aceeaşi seară, venerabilul literat din Qin putea deja să-i ducă cu el.

— Să ştergi numele Lisi şi Uneori Aşa din registrul elevilor, îi zise cu sânge rece, chiar a doua zi, Raționament fără Cusur Marelui Supraveghetor care se uita la el înmărmurit.

— Dar ce motiv să invoc? bolborosi Pisc în Nori.

— N-ai decât să scrii: originari din Chu, dispăruți la o vânătoare de tigri! Trebuie să existe unul sau doi tigri mâncători de oameni care hălăduiesc prin împrejurimi şi care nu aşteaptă decât aşa o pradă de luni de zile...

*

Şi uite-aşa, Desăvârşire Naturală se întoarse la Xianyang aducându-i cu el pe cei doi elevi eminenți din anul trei şi ultimul de învățământ de la Academia Jixia.

Inteligența şi setea de cunoaştere a celor doi tineri erau atât de mari încât reuşiseră, pe parcursul călătoriei, să cucerească încrederea bătrânului literat.

Preaînțeleptul Conservator era fericit că avea în sfârşit cui să împărtăşească din uriaşa sa ştiință şi din amploarea cunoştințelor sale. Pe drumul de întoarcere, în trăsură nu se auziră decât discursuri sclipitoare şi întreceri oratorice, concursuri de poezie şi de memorie, exegeze docte despre textele antice, ode către natura înconjurătoare şi către munții amețitori, enunțuri cronologice din care nu lipsea nicio dată.

— Şi când mă gândesc că amândoi proveniți dintr-un regat duşman de-o viață al Qin-ului. Hazardul este adesea

malițios! exclamase literatul după ce aflase despre originea celor doi elevi.

O veritabilă academie de spirite strălucite părea că se reunise în această trăsură ce se bălăngănea printre cascade şi viroage.

În semn de răsplată pentru cei doi elevi studioşi, Desăvârşire Naturală îi învață câteva versuri inedite pentru ei. Erau extrase din *Odă Muntelui*, pe care le recitau în vremurile de odinioară țăranii din Chu:

Drumul e cu primejdii.

Şi s-a făcut târziu.

Singur, privesc din vârful muntelui norii trecând din jos de mine.

Ceața e deasă, lumina zilei a pierit.

Se simte vântul de la Răsărit, aducător de ploaie divină...

— Poezia este sursa tuturor lucrurilor, şopti tânărul Uneori Aşa către prietenul său.

— Nu sunt de acord cu tine. Poemele sunt doar o muzică dulceagă. Numai Legea este acel soclu de piatră pe care se construiesc lucrurile mărețe, răspunse Lisi.

Desăvârşire Naturală, auzind conversația, îşi zise în sinea lui că tânărul acesta dă cu barda în lună.

11

Țipătul abia auzit al unui huhurez care cuibărea în chiparosul pitic din grădina miniaturală, amenajată în curticica interioară spre care dădea iatacul, rezona cu moleşeala lui Huayang.

Afară se făcuse întuneric beznă şi în Palatul Regal, cu excepția bătrânului Zhong, chinuit de o nouă criză de angoasă, toată lumea dormea.

Prima soție a lui Anguo îşi dăduse întâlnire cu amantul său Elevație Spirituală de Gradul Trei. Nu era momentul să

aţipească. Îşi masase şi parfumase pântecul cu cremă din petale de trandafir şi eliminase, unul câte unul, cu ajutorul unei mici pensete din argint, firişoarele de păr care mai umbreau albeaţa strălucitoare a Sublimei sale Porţi de Răsărit. Îşi pusese pe ea o cămăşuţă scurtă şi transparentă din gaz mătase verde şi pantaloni bufanţi din mătase roz despicaţi de sus până jos pe cele două laterale.

Era destul să schiţeze o mişcare cât de uşoară pentru ca toate farmecele, prin stratagema unei poze savante, să se dezvăluie discret, făcându-i poftă iubitului să soarbă din licorile sale delicioase şi răcoritoare.

După ce îşi potoli setea, amantul, aşa cum făcea de obicei pentru a răspunde dorinţelor prinţesei, îi povesti lui Huayang ultimele bârfe care circulau la curte, precum şi despre vizita pe care i-o făcuse acel eminent filosof ale cărui scrieri deja celebre îl pasionau peste măsură pe regele Zhong.

— Imaginează-ţi că m-a solicitat ca să-mi prezinte cazul unei tinere curtezane publice pe care negustorul de cai din Zhao doreşte să o răscumpere!

— Te referi la acest Lubuwei al cărui nume se află pe toate buzele, negustorul de cai care îşi construieşte grajdurile acelea pompoase de pe colină?

— Chiar el, şuşoti ducele mângâind sfârcul unuia dintre sânii mici şi imaculaţi ai primei soţii a prinţului moştenitor.

— Trebuie că femeia dorită de el îşi merită banii! exclamă Huayang, excitată la culme de această poveste despre cumpărarea unei prostituate publice.

— Filosoful m-a rugat să intervin pe lângă rege ca să-l primească în audienţă. Numai el are dreptul să dea decretul de înstrăinare a curtezanei în favoarea negustorului.

Ochii de jad ai primei soţii a lui Anguo scăpărau mii de scântei. Ardea de curiozitate să afle motivele care îl îndemnau pe acest negustor bogat să cumpere o prostituată

publică. Un demers ca acesta nu ar fi fost întreprins niciodată de către un personaj de rang înalt originar din Qin, dacă s-ar fi amorezat de o curtezană publică. Şi-ar fi atras glume răutăcioase şi bănuieli. În regatul Qin trebuia să te comporți sobru dacă voiai să fii bine văzut.

Inițiativa acestui negustor aducea un suflu de aer proaspăt în cenuşiul şi răceala constrângerii sociale, bazată pe convenienţe şi ritualuri, la care şi curtezanele de lux trebuiau să-şi adapteze viața.

Huayang credea în iubire. Ştia că ea singură poate să mişte munții din loc. Nutrea deja o simpatie pentru această fată pe care Lubuwei se hotărâse să o scoată din stabilimentul de plăceri, făcându-se luntre şi punte, încumetându-se să i-o ceară regelui Zhong în persoană. Visa să o cunoască şi să-i vadă chipul.

În chiparosul pitic din grădina în miniatură, cucuveaua se oprise din țipat.

— Când cântă cucuveaua, e semn că strigă o femeie! Mi-ar plăcea să o cunosc şi eu pe această femeie despre care mi-ai vorbit...

După asta, îl conduse pe duce până în coridor. De îndată ce-l văzu plecat, Huayang refăcu acelaşi traseu prin lunga galerie şi ieşi să ia aer în Curtea de Onoare.

De acolo se vedea imensul Turn al Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuşti al cărui contur, luminat de razele lunii, se detaşa în fața înaltelor ziduri crenelate de la fațada reşedinței private a lui Zhong.

Pe aceste ziduri negre care se contopeau cu cerul, ea zări licărirea tremurată a unei lămpi ce clipea în spatele ferestrei de sus.

Îşi zise că probabil regele Zhong nu dormea. Se pregătea să se întoarcă de unde venise când o forță necunoscută o îndemnă să braveze, trecând peste interdicția care interzicea oricărei femei să se plimbe singură după ora stingerii prin

Palatul Regal. Lipindu-se de ziduri şi avansând cu paşi de pisică, ajunse fără greutate în faţa porţii din lemn de santal a reşedinţei regale. Înainte de a apăsa cu ambele mâini ca să o deschidă, se întoarse cu spatele. Nu era decât ea şi umbra. Poarta cedă cu un lung scârţâit care o făcu să tresară.

În apartamentul privat al regelui Zhong domnea o linişte de mormânt. Ea trecu prin curţi goale şi prin grădini pustii. La intrarea în anticameră, santinela de gardă dormea dusă şi sforăia cu gura căscată pe banchetă.

Intră în camera regală în vârful picioarelor. La lumina unei făclii, bătrânul Zhong, aşezat în patul său şi învelit cu o pătură albă şi fină căreia i se mai spunea şi „pană de cocor", părea că buchiseşte un text cu mare greutate. Aplecat asupra tăbliţei, nu o auzise pe Huayang intrând în dormitorul său. Tresări puternic când observă că nu era singur.

Se pregăti să strige după ajutor când văzu că noră-sa, la fel de dezirabilă şi de splendidă precum o ştia, se afla în faţa lui.

— Deci nu te temi de nicio interdicţie! închide repede uşa, îi zise el zâmbind.

Arăta înspre deschizătura uşii care dădea în anticameră. Urmele surprizei dispărură complet de pe chipul său care strălucea acum de bucurie pentru chilipirul apărut din senin. Se repezi să-i prindă mâinile, sărutându-i degetele cu înfocare. Ea îşi răsuci uşor bustul lăsând să i se despice una din crăpăturile pantalonilor bufanţi. În fundul culoarului mătăsos, bătrânul Zhong îi zări delicata floare rozalie, cu petalele strânse, a Bobocului de Lotus. Era netedă ca o perlă, traversată de acea fantă imperceptibilă, de neuitat, care nu cerea decât să se deschidă.

Viziunea îi smulse un cotcodăcit înfundat babalâcului, a cărui mână căuta să se vâre prin culoarul de mătase. Dar

frumoasa, cu brațul ei cel suplu, nu înceta să-l îndepărteze, până când bătrânul începu să se gudure precum un animal care-şi cere porția din mâna stăpânului care îl hrăneşte, dar care îl ațâță înainte de a i-o da.

— Nu chiar acum, murmură drăguța la urechea bătrânului monarh, vreau întâi să-mi exprim o dorință.

— Legată de copilul pe care te străduieşti să-l concepi? Sunt de acord. Voi aştepta până ce vine pe lume ca să-l desemnez moştenitorul fiului meu, zise el înghițindu-şi vorbele.

Huayang, fericită, constata că bătrânul monarh îşi învățase lecția dincolo de orice aşteptări.

— Şi asta, dar mai e ceva, reluă ea aplecându-se brusc în față, ceea ce avu drepl efect revărsarea, într-o doară, a celor doi sâni obraznici din cămăşuța sa scurtă de mătase înnodată complicat pe sub bust.

— Vorbeşte, iubirea mea celestă, şi dorințele tale vor fi îndeplinite... răcni bătrânul a cărui gură se deformase deja în despicătura corsajului primei soții a fiului său.

— Cât de curând o să primeşti o cerere de audiență din partea Marelui Ofițer cu Delictele. Un filosof celebru solicită să pledeze în fața ta cazul unei tinere curtezane publice pe care un oarecare Lubuwei din Handan ar dori să o răscumpere de la administrația lupanarelor stalului.

— Poți să mai vii, când vrei tu, răspunse boşorogul, căruia puțin îi păsa de această poveste, neavând ochi decât pentru ceea ce vedea prin despicătura pantalonilor bufanți ai lui Huayang.

Ea îi dădu voie să-i atingă cu două degete tremurătoare Sublima Poartă de Răsărit. Îl sărută la repezeală, abia atingând cu limba sa trandafirie cu gust de mentă bătrânele-i buze boțite de vreme. Apoi îl respinse cu gingăşie, lipindu-şi gambele la loc. El se prăbuşi greoi, amețit de dorință, pe pernele din pat. Când se sforță să se

ridice, salivând, rămase prostit constatând că pasărea îşi luase zborul la fel de brusc precum venise.

Frustrarea sa fu imensă. O adâncă tristeţe îl invadă. Îşi privi mâinile zbârcite şi goale pe care mai persista mireasma unică a frumoasei Huayang.

— Maiestăţii Sale îi este sete?

Era vocea de falset a lui Drept înainte care, bâţâindu-se înaintea lui cocoţat pe eternii săi conduri, şi cu ochii cârpiţi de somn, ţinea în mână un pahar de bronz. Auzind zgomote în încăpere, venise să vadă ce şi cum.

— Nu. Descifram doar nişte trigrame ca să-mi păcălesc somnul, preciză în lehamite bătrânul.

Eunucul se pregătea să se întoarcă la culcare.

— Elevaţie Spirituală de Gradul Trei m-a rugat să primesc în audienţă pe cineva. Îi transmiţi tu că sunt de acord? S-o informezi totodată şi pe Huayang, doresc să fie şi ea de faţă, zise bătrânul cu voce tare.

Drept înainte, surprins de aceste îndrumări, la o oră atât de târzie din noapte, aprobă mecanic şi puţin lipsi, răsucindu-se pe călcâie, să nu dea cu capul de stâlpul patului.

Zhong, de când începuse să sufere de tulburările vârstei, nu mai acorda decât extrem de rar audienţe. Ce muscă îl înţepase, atunci? Drept înainte, intrigat de situaţie, se rătăcea în presupuneri. Avea pretenţia, de vreme ce îl bibilea zilnic şi asista la fiecare din acţiunile şi gesturile sale, că îi cunoaşte foarte bine metehnele, dar uite că intervenea un element nou, despre care nu ştia nimic.

Recomandarea aceasta nocturnă îl neliniştea peste măsură. Eunucul nu suporta să fie luat prin surprindere. Oare bătrânul rege nu încerca să-l manipuleze? se întreba chiar, după ce se întoarse în pat fără să mai poată adormi, dacă nu cumva asta era un preambul la dizgraţierea sa. Din acel moment, o spaimă nelămurită începu să-i apese

puternic pieptul. Şi dacă bătrânul Zhong aflase că îl păcălise, împreună cu Linie Frântă, în legătură cu jefuirea acelui mormânt?

Suveranul nu-i mai vorbise de-atunci despre faimosul disc ritual. Drept înainte crezuse de cuviinţă că poate să se culce pe-o ureche în privinţa lui. Se temea în prezent că făcuse imprudenţa să se bazeze pe lapsusurile bătrânului.

Putea să fie acuzat de acesta, fără drept de apel, că minţise prin omisiune. Ca urmare, avea să suporte consecinţele unei destituiri, în cel mai bun caz, sau ale deportării într-o mină de sare, în cel mai defavorabil.

Inima bătea să-i spargă pieptul scăldat în sudoare. Invocă la întâmplare excentrica figură nemuritoare a lui Dongfangshao, acel servitor zelos al unui împărat din vechime, care, dorind să le facă tuturor pe plac, satisfăcea femei şi bărbaţi deopotrivă. Ridicase la rang de model de conduită această fiinţă inclasabilă, care, potrivit legendei, se trăgea dintr-o stea. Se şi vedea urcând la rândul său către acel astru, cu toate că nu prea credea în povestea acestui eunuc bisexual.

Se concentră încă o dată, cu ochii aţintiţi în tavanul cămăruţei lipite de dormitorul regal, dar constată că nu se desprinde de pământ. Dongfangshao nu răspundea.

Îl încercă acel sentiment straniu de pericol pe care toţi curtenii, mai devreme sau mai târziu, ajungeau să-l simtă.

Cu cât eşti mai aproape de soare şi cu cât ai mai multă putere, cu atât mai tare rişti să te arzi.

*

— Să intre celebrul filosof şi gânditor Hanfeizi! răsună vocea regelui Zhong.

În sala de audienţe regale, pereţii fuseseră tapetaţi pentru această ocazie cu afişe decorate cu arborele Fusang, de

unde se spunea că răsare soarele înainte de a-şi face apariția la orizont.

Marele Şambelan, învеşmântat ca de obicei în roşu-carmin, servea de maestru de ceremonii. Avea sarcina să îi preia pe vizitatori din încăpătorul vestibul şi să-i introducă, conform unei etichete foarte riguroase, în apropierea suveranului. Cu greu îşi ascundea îngrijorarea provocată de această audiență intempestivă, la care fuseseră convocați, pe lângă Marele Ofițer cu Delictele şi Huayang, generalii Defect de Jad şi Pace a Armelor.

În vestibul, văzu doi bărbați. Primul, cu craniul complet ras care îi punea în valoare finețea trăsăturilor, purta pe umeri o manta ornată cu caracterul „Ma”, semnificând calul, brodată în întregime cu fir de aur. Celălalt era îmbrăcat cu o vestă scurtă cu mâneci din mătase neagră pe dedesubtul căreia se evaza în cute plisate o haină țesută din păr de capră. Avea o carte groasă sub braț.

Înfățişarea celor doi vizitatori, după cum ei înşişi doreau să se prezinte, vorbea de la sine despre calitatea lor.

— Presupun că dumneavoastră sunteți negustorul Lubuwei, iar dumneavoastră juristul Hanfeizi, zise eunucul pe un ton teatral din care răzbătea o urmă de precauție.

— Oamenii aceştia nu au achitat încă taxa de audiență!

Reclamația venea din partea contabilului însărcinat cu audiențele regale care se apropiase purtând pe burtă, fixat în bretele, biroul portabil care îi servea şi de cutie de colectă. Instituția monarhică a regatului Qin înțelesese că nimic nu era mai eficient decât să transforme drepturile cetățenilor în obligații. Cetățenia însemna în acest caz, dreptul de a fi taxat. Audiențele regale, ca de altfel totul, era contra cost.

Lubuwei se achită de datorie, atât pentru el cât şi pentru filosoful bâlbâit.

Drept înainte le prezentă pe scurt regulile de comportare pe parcursul audienței regale: să nu vorbiți primii şi să

lăsați regelui inițiativa; să nu-l priviți direct în ochi când vă adresați lui; să nu vă întoarceți cu spatele la el şi, dacă vă cere să vă aşezați, să nu stați cu vârfurile picioarelor îndreptate către el, deoarece înseamnă că îl sfidați. La sfârşitul acestei enumerări enunțate cu vocea anostă a unuia care turuie repetat acest regulament, eunucul sfârşi prin a le preciza vizitatorilor că orice deviere de la etichetă avea să aducă amputarea piciorului stâng al contravenientului.

În fața lui Lubuwei şi a lui Hanfeizi, la semnalul eunucului, două gărzi înarmate până-n dinți deschiseră cele două canaturi batante, împodobite cu ținte de bronz şlefuite cu diamant, ale porții masive din lemn de cedru prin care se intra în marea sală de audiențe.

La început, nu văzură nimic altceva în afară de o pădure de stâlpi sculptați, înnegriți de fumul de tămâie care învăluia spațiul în penumbră, asemeni unor santinele stranii ce susțineau un plafon somptuos, placat cu foiță aurită. În fundul sălii observară, pe jumătate mascată de densitatea lemnoasă, o estradă luminată de lumina zilei care trebuie că pătrundea în sala întunecoasă printr-o fantă practicată în tavan.

Bătrânul rege era acolo, aşezat într-un jilț din piatră sculptată, ale cărui brațe reprezentau dragoni scuipând flăcări. Vizitatorii, ghidați de către Drept înainte, se îndreptară lent către estrada înaintea căreia executară trei prosternări rituale, ferindu-se să-l privească în față pe suveran.

— Este o onoare deosebită să primim un mare jurist ale cărui scrieri sunt vestite şi care inspiră politica pe care regatul Qin doreşte să o pună în operă, declamă bătrânul rege cu o emfază nedisimulată.

La auzul acestor cuvinte, filosoful se ridică şi, după ce trase o gură de aer în piept, răspunse cu voce tare:

— O-o-onoarea este de p-partea mea!

Lubuwei, cu capul în pământ, nu putea să vadă pe chipul suveranului uimirea de a descoperi defectul de vorbire al marelui filosof care-l făcea un orator jalnic, pe câtă vreme era atât de renumit pentru scrierile sale.

Hanfeizi, obişnuit cu reacţiile în urma luărilor sale de cuvânt, profită pentru a depune la picioarele regelui cartea pe care o ţinea sub braţ.

— Să binevoiască Maiestatea Voastră să accepte ultima din cărţile mele, căreia i-am pus titlul *Cele zece greşeli...*

— De ce acest titlu? întrebă monarhul.

Adresându-se către filosof, bătrânul părea să-l

Ignore complet pe Lubuwei, care continua să-şi ţină capul aplecat în jos.

— Este un florilegiu de erori care pot să-i coste pe prinţi puterea, răspunse maliţios bâlbâitul, sigur de efectul său.

La aceste vorbe, faţa bătrânului Zhong se strâmbă imperceptibil. Îi făcu semn Marelui Şambelan că Lubuwei poate să se ridice.

— Iată omul care poate să rezolve problema de care te ocupi, zise regele din Qin adresându-se lui Pace a Armelor, care şedea în dreapta sa.

Îşi întoarse apoi privirile către generalul Defect de Jad care, cu o alură impenetrabilă, stătea aşezat de cealaltă parte.

— Lubuwei din Handan are mii de cai apţi de luptă. El este singurul, după cunoştinţele mele, care posedă o pereche de cai cereşti, preciză Intendentul General al Marilor Grajduri Regale care îl privea zâmbind pe negustor.

Marele Ofiţer cu Delictele, stând în picioare în spatele suveranului, decise să abordeze chestiunea care motivase prezenţa celor doi vizitatori.

— Domnul Lubuwei l-a rugat pe Hanfeizi să-i susţină cererea în faţa Graţiei Voastre Eterne...

— Despre ce este vorba? întrebă, mimând surpriza, bătrânul care cunoştea la perfecţie motivul.

— Clientul meu ar dori să obţină dreptul de a răscumpăra de la administraţie o tânără curtezană publică din cartierul Florilor şi Sălciilor, declară filosoful.

Îşi făcuse planul să se prezinte ca un fel de avocat al negustorului de cai.

— Se poate să cunoaştem motivele clientului dumneavoastră? interveni o voce dulce şi cântată.

Silueta elegantă a lui Huayang, ivită de după o coloană, apăruse brusc în mijlocul cercului de bărbaţi.

Înveşmântată în mătase verde şi în aurituri, apăruse din spatele estradei, unde stătuse până atunci în umbră. Lubuwei rămase cu gura căscată în faţa unei apariţii atât de stranii. Fu subjugat pe loc de farmecul şi frumuseţea acestei femei a cărei prezenţă, în acest univers rece şi auster, părea inadecvată.

Negustorul hotărî să-i răspundă direct, fără să mai apeleze la filosof.

— Această fată merită o soartă mai bună. Ea a fost vândută casei de plăceri după ce mai întâi a fost răpită, îi cunosc bine pe părinţii ei care sunt vecini cu mine la Handan.

Inventase o poveste, dar puţin îi păsa. Era o minciună pioasă, destinată să smulgă o tânără nevinovată din ghearele nemiloase ale condiţiei sale de sclavă. Hanfeizi îl privi mirat dar Lubuwei îi dădu de înţeles, cu un semn din ochi, că urma să-i explice mai târziu.

— Ce poveste tristă! Şi cât de nefericită trebuie să fie! strigă Huayang indignată sincer, arătându-se cu totul de partea fetei sechestrate, răpită cu forţa de lângă familia sa.

Bătrânul rege, cu ochii întredeschişi, observa atent jocul unuia şi altuia. Descifra în tonul lui Huayang dorinţa nurorii sale de a vedea îndeplinită cererea lui Lubuwei.

Făcându-i o favoare, devenea datoare față de el. Își reaminti de gura, de mâinile, de sublima sa Poartă din Dos. Începea să simtă o uşoară furnicătură în picioare, vestind trezirea simțurilor sale.

— Sunt de acord să dau decretul de declasare a acestei curtezane, afirmă el spre marea bucurie a prințesei, în timp ce un murmur de surpriză străbătu mica adunare neobişnuită cu decizii atât de rapide. Ce oferiți în schimb regatului Qin? adăugă el la adresa lui Lubuwei.

Marele Şambelan crezu de cuviință să bată din palme şi să adopte, față de ceilalți, o mimică binevoitoare de admirație pentru o asemenea prezență de spirit.

— Vorbesc în numele meu dar pot să vă ofer sfaturile mele, avansă Hanfeizi căruia Lubuwei îi mulțumi cu o privire pentru această inițiativă.

— Sfaturile domniei voastre mă interesează profund, însă tributul trebuie rezolvat de către solicitator, replică bătrânul Zhong.

Toată această poveste începea să-l amuze, făcându-l să-şi regăsească încet, încet, verva de altădată.

— Maiestate, dacă îmi permiteți, Lubuwei din Handan ar putea să se achite față de Qin ajutându-ne să reconstituim patrimoniul ecvestru, zise generalul Pace a Armelor, care nu se exprimase încă.

Regele îl privi pe negustor cu un aer întrebător. Îi aştepta reacția. Lubuwei reflecta intens, ceea ce îi produse o uşoară înroşire a capului pe care îl purta tot timpul ras. Socotea că birocrația din Qin avea să-i lase o perioadă de timp ca să pună în practică o strategie pregătită şi cântărită cu grijă. Nu se gândise că monarhul va lua poziție atât de rapid şi se aşteptase să fie nevoit să pledeze în fața instanțelor cu dovezi în regulă sau ca suveranul să ceară asemenea demersuri. Nu-i scăpase însă faptul că prezența superbei ființe stătea la baza acestei decizii prompte. Atâtea

complicații neprevăzute îl găseau total descoperit pe iscusitul strateg care era.

Conştient de avantajul său, generalul Pace a Armelor făcu o nouă mutare cu pionii.

— Şi această pereche de cai cereşti din rasa Akkal, dintre care masculul a câştigat proba de concurs la ultimul Iarmaroc, nu ar putea să intre în discuție?

Lubuwei simți că se sufocă, dar făcu în aşa fel încât, ducându-şi mâna la gură, să nu se observe nimic. Nu se aştepta la atâta viclenie din partea acestui rege bătrân. Ideea de a-i separa pe Erete Purpuriu şi pe Erete Roz îl contraria în cel mai înalt grad. Jurase că nu-i va vinde niciodată nimănui. Îi vedea zburdând voioşi pe pajiştea de pe colină şi venind la el să-i facă reverențe când îi fluiera.

Se pregătea să refuze propunerea Intendentului General al Marilor Grajduri regale, dar în clipa în care îşi punea la punct argumentația, imaginea lui Zhaoji, asemeni torenților care se revarsă primăvara la topirea zăpezilor, îi năvăli în suflet.

Îşi imaginã chipul femeii-copil în clipa când avea să-i comunice că era liberă, şi recunoştința pe care avea să şi-o manifeste la adresa lui. O văzu bătând din palme de bucurie, şi un zâmbet pur asemeni unui cristal pe buzele-i voluptoase, perfect desenate, luminându-i mutrişoara ghiduşă. Îi simți pielea catifelată a obrăjorilor pe care, pentru prima oară, putea în sfârşit să-i mângâie...

Răspunsul veni de la sine şi rezonă până în înaltul plafonului casetat al sălii de audiențe regale.

— De acord. Adjudecat pentru micul meu cuplu de cai cereşti. Toate drepturile de urmaşi vor aparține regatului Qin!

Bătrânul monarh făcu semn Marelui Şambelan să încheie şedința. Doi servitori aduseră un scaun portabil în care depuseră cu greu corpul inert şi descărnat al bătrânului. Un

crainic purtând culorile şi însemnele armatei regale declară sfârşitul audienței. Cei de față se aplecară la trecerea regelui, cu excepția lui Huayang căreia, în trecere, acesta îi aruncă o ocheadă insinuantă la care ea îi răspunse cu un clipit maliţios din ochi.

Lubuwei fu cuprins de o uşoară ameţeală. Se clătină, şi Hanfeizi îl prinse pe după umeri.

Cineva îi întinse un braţ. Se întoarse.

Era tulburătoarea fiinţă, care îl gratifica pentru a doua oară cu un surâs fermecător. Se afla atât de aproape de el încât putea să-i simtă parfumul de mentă şi iasomie cu care-şi îmbălsămase pieptul. Prin mătasea bluzei i se ghiceau sânii albi şi fermi precum floarea de rodu-pământului.

— Mi-ar face plăcere să o cunosc pe această tânără. Numele meu este Huayang şi sunt prima soție a prințului moştenitor al acestei ţări. Cum se numeşte, de fapt, această fiinţă atât de norocoasă? îi strecură ea cu cea mai melodioasă voce negustorului din Handan.

— Se numeşte Zhaoji, răspunse încet Lubuwei.

— Sunt convinsă că eu şi cu ea ne vom înțelege de minune! încheie ea înainte de a dispărea la rândul său în spatele pădurii de pilaştri din sala de audiențe.

— Iată o afacere încheiată cu succes, îi zise generalul Pace a Armelor negustorului de cai.

— Să sperăm că iapa va fi fertilă... bombăni cu acreală Defect de Jad la adresa lui Drept înainte, părăsind adunarea cu paşi sacadați fără să salute pe vreunul dintre ei.

— Omul acesta pare să fie duşmanul vostru personal, constată filosoful bâlbâit.

— Are alergie la mirosul de cal! exclamă Drept înainte, de gluma căruia s-ar fi tăvălit pe jos de râs şi curcile.

— Culmea este că amândoi spun adevărul, adăugă Pace a Armelor cu aerul cel mai serios din lume.

După aceasta, fiecare îl salută pe fiecare şi plecară la treburile lor.

— Am apreciat promptitudinea reacţiei dumneavoastră. De parcă aţi avea o lungă experienţă în audienţele regale, îi mărturisi bâlbâitul negustorului după ce ajunseră la locuinţa lor de pe colină.

— Mai mult decât regele, m-a impresionat femeia. Câtă şiretenie sub atâta graţie...

— Câteva capitole din cartea mea *Pădure de anecdote* relatează poveşti şi fabule în care regi şi prinţi au fost detronaţi datorită vicleniei femeilor!

Lubuwei nu-şi permise nicio replică, el care tocmai renunţase la cei doi cai de stepă numai pentru ochii frumoşi ai unei femei-copil.

Întors în camera sa, scoase din seif discul negru înstelat şi, pentru a se limpezi, plonjă în universul stelelor micacee.

Încerca să se dumirească de ce viaţa lui, atât de previzibilă până atunci, era acum o surpriză continuă, cu întâlniri neobişnuite şi un hazard care nu ar fi trebuit să fie.

Totul se petrecea ca şi cum forţe invizibile şi impalpabile îl împingeau uşor în sus pe un munte, pe care el urca fără să-şi dea seama spre un destin care nu înceta să-l uimească.

12

Soarele inunda obrajii fini şi catifelaţi ai Neclintitei Stea de Răsărit, făcând-o să clipească din ochi.

Îi plăcea să simtă căldura razelor pe pielea sa delicată. Îşi dezlegase turbanul şi pletele lungi, înfoiate de o briză uşoară, îi fluturau în voie pe umeri.

În afara capitalei Xianyang, fiica adulterinului rege Zhong putea să umble cu părul în vânt şi să revină la înfăţişarea de fetişcană.

Mergea de o vreme în direcţia colinei pe care se ridica

impunătorul ansamblu de grajduri din lemn în formă de corabie răsturnată, a căror formă începea deja să se distingă. Trecuse de ultimele case din oraş. Grăbi pasul şi strâmbă din nas când trecu pe dinaintea eşafodului public. Era o platformă sinistră din piatră pe care erau fixaţi vreo zece stâlpi de care atârnau corpuri în putrefacţie, degajând un miros pestilenţial precum un nor înveninat de jur-împrejurul membrelor secţionate şi al craniilor pe jumătate devorate de şobolani.

Ceva mai încolo, din fericire, acestei imagini oribile îi urma, de o parte şi de alta a drumului, panorama grădinilor de zarzavat care ofereau privirii o paletă multicoloră de plante agăţătoare cu fructe amare şi de sângele-voinicului. Brâncuţele parfumate transformau rigolele saturate de apă în covoare verzui peste care broscuţe mici păreau că se rostogolesc asemeni unor bile de jad. Se simţea îmbătată ca un animal care iese la lumină după o şedere îndelungată în întunecimea cavernei.

Pentru tânăra studentă, aceste două zile de întrerupere a programului de învăţământ erau cadoul săptămânii. Fuseseră decretate de Marele Astronom al Curţii şi rezultau din calcule savante, unde intrau în ecuaţie poziţia astrelor pe cer şi nodurile energetice care guvernează viaţa oamenilor. În luna precedentă funcţionase interdicţia de a tunde părul în ziua a treia lunară şi de a muta mobile prin casă în penultima zi.

Profesorii de la Colegiul înalţilor Funcţionari Publici îi anunţaseră pe elevi că puteau să plece din internatul şcolii în cele două zile libere.

Neclintita Stea de Răsărit, care nu scosese nasul afară de luni întregi, hotărâse să chiulească de la şcoală în deplină legalitate. Noii săi camarazi, Lisi şi Uneori Aşa, îi vorbeau adesea despre acel Filosof care le fusese profesor la Academia Jixia şi despre negustorul de cai de la Handan

care luase în mână problema crescătoriilor din regat. Ardea de nerăbdare să vadă ce era cu colina aceea unde se stabilise negustorul, în compania filosofului, şi unde construise acele grajduri din lemn al căror acoperiş evazat avea formă de fund de corabie răsturnat.

La baza pantei înverzite a proprietății lui Lubuwei, sute de muncitori forfoteau să încheie construcția gardului de împrejmuire al unei păşuni care se întindea de la vest la est cât vedeai cu ochii. Apropiindu-se, observă că era vorba despre un dispozitiv complex de personal care tria caii şi îi orienta spre nutreţuri şi spre ţarcuri specifice. Zeci de animale se buluceau, venind dinspre partea opusă a colinei. După ce erau adunate în spațiul de aşteptare, rândaşii care primeau ordine de la un individ postat într-un turn înalt de observație le selectau în funcție de culoare şi de talie, apoi după sex, înainte de a le dirija către ocoale secundare unde îi examina un veterinar. Toate astea se ordonau într-un flux continuu şi perfect reglat, asemeni apei care curge prin canalele de irigație.

Fata era uimită de această organizare a cărei eficacitate se putea vedea de la prima ochire. Îşi zise că acela care pusese pe picioare un astfel de dispozitiv se inspirase din *Arta războiului* a marelui Sunzi.

Nimic nu era lăsat la voia întâmplării. Din acest proces gigantic de triere se degaja impresia de vigoare şi de cursă contra cronometru. Treaba la care se înhămase negustorul din Handan era într-adevăr una titanică. Prin Xianyang circula deja zvonul că, în caz de reuşită, postul de ministru îi era garantat. Neclintita Stea de Răsărit nu-şi închipuise niciodată că un om, de unul singur, poate să rezolve penuria de cai de care suferea statul Qin şi care risca să deposedeze regatul de toate cuceririle obținute în decenii de expediții victorioase.

La Colegiul înalților funcționari Publici, îi învățau pe elevi

că individul nu înseamnă nimic în fața organismului colectiv şi că este obligat să se supună acestuia. Li se insufla principiul supremației statului. Acesta, prin construcție, nu greşea niciodată. Neclintita Stea de Răsărit, care nu era prea convinsă de aceste teze, îi întrebase pe profesori cum se explică, în condițiile date, lipsa de cabaline care amenința însăşi ființa regalului. Răspunsul lor fusese evaziv. Nu fuseseră capabili nici măcar să găsească un țap ispăşitor, mărginindu-se, de parcă ar fi turuit o lecție irelevantă, la digresiuni vagi despre scăderea gradului de fertilitate la o anume rasă de cai. Ea îi făcuse părtaşi la îndoielile sale pe noii săi colegi, cei doi care veniseră de curând la colegiu, şi cărora voia să le încerce spiritul critic.

— Peştele de la cap se împute, întotdeauna! Penuria de cai nu este decât o parte dintr-o carență şi mai mare, răspunsese pe şleau cel care se numea Lisi.

Aserțiunea îi păruse de necombătut, cu toate că se simțise puțin atinsă de aluzia la tatăl său.

Îşi aducea aminte de cuvintele de laudă ale celor doi băieți care, de câteva luni, împărțeau cu ea condiția de elevi studioşi şi dornici de a cunoaşte:

— Ai să vezi, Regret Etern, creierul lui Hanfeizi şi banii lui Lubuwei vor fi la fel de eficienți ca şi capul şi picioarele la un loc ale unui individ supradotat! îl informaseră ei pe noul lor prieten, cu un aer sfidător.

Lisi şi Uneori Aşa trecuseră de fapt, cu arme şi bagaje, de partea acestui tandem eficient pe care îl formau negustorul şi filosoful.

Dintre cei doi camarazi, Neclintita Stea de Răsărit era mai atrasă de Lisi, al cărui obraz fin, cu ochii mari şi negri, nu o lăsau indiferentă. În afară de asta, era subjugată de inteligența sa sclipitoare ce se degaja din judecățile sale adesea fără replică dar întotdeauna pertinente.

Această preferință se născuse chiar de la prima întâlnire,

atunci când Desăvârşire Naturală, considerând că aşa se cuvine, îi prezentase în cursul unei scurte ceremonii, spunându-le noilor veniți:

— Vi-l prezint pe elevul Regret Etern care, cu toată deşteptăciunea sa, nu mai vrea să urmeze singur cursurile acestui colegiu de prestigiu!

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei ținuse să fie prezent şi el la sosirea lui Lisi şi a lui Uneori Aşa.

Împreună, cei doi adulți le arătaseră noilor veniți ceea ce urma să fie mediul lor de viață.

Colegiul înalților Funcționari Publici ocupa o clădire cu aspect sever, unde cursurile şi recreațiile se succedau după acelaşi tipic.

Fiecare promoție de elevi se rânduia după regulile sale proprii. Condițiile de viață erau dure. Mesele, luate întotdeauna în incintă, erau dintre cele mai frugale. Elevii dormeau direct pe jos, pe saltele din păr de animal pe care le întindeau seara. Din zori până la asfințitul soarelui, învățau pe de rost cărțile de literatură, de drept şi de filosofie, iar caligrafia reprezenta un alt moment forte al zilei. Trebuia să învețe să deseneze cu stiletul, pe cât posibil dintr-o singură trăsătură, la început pe tăblițe de lemn acoperite cu o peliculă fină de nisip, apoi pe materiale mai dure, cele trei mii de caractere pe care un literat era obligat să le cunoască. Următoarele şase mii urmau să fie învățate mai încolo, de către aceia care, după ani de practică şi de compilări, accedeau la categoria „marilor literați” care aveau în atribuțiile lor codificarea dicționarelor de limbă sau care, după exemplul lui Desăvârşire Naturală, deveneau un fel de memorie vie a tuturor cunoştințelor transmise şi dobândite de-a lungul secolelor.

O zi din zece era consacrată în întregime tirului cu arcul, care era privit ca o activitate fizică dar mai ales ca exercițiu mental de concentrare. Istoria lui Hou Yi, arcaşul Yi devenit

zeu grație forței sale mentale, explica acest gust pentru tehnica tragerii cu arcul: împăratul Galben, părintele celor zece sori, îl trimisese pe arcaşul Yi să răpună nouă dintre aceştia deoarece făceau să domnească o căldură insuportabilă pentru oameni. Hou Yi mai ucise şi şase monştri, dintre care un mistreț uriaş care semăna teroare în pădurea de duzi, amenințând şi omul. Făcându-se vinovat de o aventură amoroasă cu Mifei, soția contelui Fluviului Galben, Yi arcaşul a fost condamnat să trăiască pe pământ unde caracterul său urât declanşase ura celor din jurul său, care au sfârşit prin a-l omorî în bătaie cu un ciomag din lemn de piersic. În felul acesta, în recompensă pentru binefacerile pe care i le datora omenirea, devenise un spirit pur, venerat ca un zeu pe care fiecare îl implora cu inima deschisă să-i acorde protecție şi sprijin.

Regret Etern abia avea putere să ridice arcul imens, făcut din nuiele de alun şi din foițe de bambus lipite între ele şi asamblate cu inele de bronz, darămite să mai şi întindă coarda fină din piele de capră. Era singura materie la care profesorul nu mai ştia cum să facă să-l aducă la nivelul cerut unui elev de la colegiu. În rest, unicul elev din promoția sa strălucea de inteligență şi de o memorie redutabilă care îl ajuta să rețină textele de la prima lectură. Desena deja impecabil peste două mii de caractere pe tăblița cu nisip a profesorului.

La prima întâlnire cu viitorii săi colegi de studii, Regret Etern nu-şi putuse ascunde bucuria şi un zâmbet deschis îi luminase obrazul fin. Tânăra fată îi era recunoscătoare tatălui său regele pentru că îi satisfăcuse atât de prompt dorința. Nu avea să mai fie singură, față în față cu trei profesori care nu o slăbeau nicio secundă. De-acum înainte vor fi trei contra trei!

— Aceşti doi elevi străluciți vin de la celebra Academie Jixia, precizase, nu fără mândrie, Desăvârşire Naturală,

continuând prezentările.

Lisi fusese primul care dăduse mâna cu Regret Etern.

Nu bănuia că, dincolo de trăsăturile atât de regulate şi fine ale acestui tânăr, al cărui turban strâns legat îi acoperea în întregime fruntea, se ascundea o fată pe care n-o lăsase indiferentă. El zâmbea deschis ca un bun camarad şi părea sincer încântat, în timp ce Neclintita Stea de Răsărit nu mai ştia cum să-şi mascheze emoţia care o cuprinsese.

După consumarea efectului surpriză, emoţia de început se transformase puţin câte puţin, pe parcursul săptămânilor, în atracţie. În timpul recreaţiilor, sau la masă, ultima fiică a regelui Zhong îşi făcuse obiceiul de a-şi adânci privirea în a tânărului şi se distra de stânjeneala pe care o simţea când devenea prea insistentă. Serile, întinsă în pat înainte de a adormi, gândurile îi zburau mereu spre el.

Chiar Lisi o încurajase să meargă în vizită la marele şantier al lui Lubuwei şi îi descrisese ideile novatoare propovăduite de filosoful bâlbâit, care, după ce-i fusese dascăl, îşi pusese inteligenţa şi uriaşa cultură în slujba negustorului de cai. Aşa se face că urmând îndemnurile tânărului său tovarăş, se decisese să meargă ca să vadă cu ochii ei amploarea întreprinderii celor doi bărbaţi.

Se afla în prezent la mai puţin de jumătate de li de incinta colinei cu cai. Nu mai avea de străbătut decât vreo câţiva paşi până la poarta de la intrare, când atenţia îi fu atrasă de bătăi de tobă. Zgomotul venea din direcţia turnului de observaţie la picioarele căruia o matahală de om imprima în felul acesta cadenţa pentru oameni şi animale.

— Un pic mai rar, Omule fără Frică! Iepele grele riscă să doboare stâlpii de la bariere, strigă către uriaş cel care dădea ordine de la înălţimea turnului de control.

Aproape instantaneu, ritmul de avans al animalelor încetini, asemeni apelor unui fluviu care iese dintre munţi şi

intră în câmpie, lăsând-o pe Neclintita Stea de Răsărit mută de admirație în fața capacității perfecte de reacție a acestei maşinării complexe.

— Femeile nu au voie aici fără autorizație!

Neclintita Stea de Răsărit se întoarse.

Avertizarea venea de la un rândaş cu chica în dezordine, albită de praf, şi al cărui zâmbet ironic dezvelea o gură complet lipsită de dinți. Preocupată să admire tot acel balet ciudat al oamenilor şi animalelor, ea nu observase că ajunsese deja în apropiere de primul țarc.

— Las-o în pace, nu face niciun rău! protestă bărbatul cu alură tinerească care stătea ceva mai sus pe colină şi care i se prezentă ca fiind secretarul lui Lubuwei.

Fata îi răspunse zâmbind că se rătăcise şi, lăsându-l acolo pe Zhaosheng care s-ar fi angajat bucuros într-o conversație cu ea, se întoarse pe unde venise.

*

Exact pe când Neclintita Stea de Răsărit descoperea colina cu cai, Pace a Armelor îşi efectua vizita cotidiană la perechea Akkal, donată de Lubuwei statului Qin pentru a o salva pe Zhaoji din lupanarul public.

Ținea la ei ca la lumina ochilor. Îi vedea ca pe inițiatorii unei numeroase descendențe de căluți robuşti, iuți precum fulgerul şi valoroşi, în serviciul armatelor călări ale regatului. Într-un viitor apropiat, oştile regatului Qin aveau să fie dotate cu aceşti faimoşi cai cereşti care vor deveni simbolul lor.

Două boxe identice fuseseră amenajate special în acest scop în grajdul central din Xianyang. Intendentul General al Marilor Grajduri Regale supraveghease personal construirea lor. Alesese scânduri de catalpa, de o grosime demnă de cele mai somptuoase sarcofage. Cioplite cu grijă, ele se opreau la

nivelul greabănului cailor, ceea ce le permitea lui Erete Purpuriu şi lui Erete Roz să se giugiulească, stând fiecare la locul lui. Paiele din cele două boxe luxoase, care puteau rivaliza cu dormitoarele amenajate pentru oameni, erau schimbate de două ori pe zi. Pace a Armelor poruncise, în scopul ameliorării performanţelor lor, să li se administreze câte un strop de pudră de jad în tainul de ovăz al celor doi Akkal dragi inimii lui...

— Cred că iepşoara este în călduri! Aveţi grijă ca mâine dimineaţă să se împerecheze, îi ordonă generalul îngrijitorului însărcinat cu întreţinerea şi supravegherea cuplului de cai cereşti.

— Am înţeles, domnule general, răspunse omul, cu capul plecat în semn de respect.

— Sper să pot participa şi eu la spectacol! cotcodăci o voce cocoţată sus.

Ţâşnind de după unul din pereţii de scândură de catalpa, îşi făcu brusc apariţia un nor masiv de tul grena.

Era Drept înainte, care nu-i dădu răgaz lui Pace a Armelor nici măcar să-şi exprime un gest de surpriză sau de recul, ci îl trase de braţ, la distanţă în capătul aleii. Generalul simţea gura eunucului lipită la două degete de urechea sa, şoptindu-i un secret.

Văzând determinarea rece şi strălucirea din privirea excitată a lui Drept înainte, Pace a Armelor bănui că era vorba de ceva foarte important, aşa că îşi reprimă enervarea provocată de această apariţie subită a eunucului.

Poate că Drept înainte voia să-l prevină în legătură cu o nouă lovitură sub centură de-a lui Defect de Jad? Marele Şambelan al regelui îşi atribuise ingrata sarcină de intermediar între cei doi generali inamici... Pace a Armelor se asigură întâi în mod reflex că rândaşul repartizat celor doi Ereţi nu trage cu urechea şi apoi îi făcu un semn plictisit creaturii înveşmântate în roşu că e gata să asculte.

— Am primit asta ieri seară. Citeşte-o repede, şopti ultimul, întinzându-i generalului o foiță de bambus tăiată proaspăt pe mijloc.

Pace a Armelor luă foița pentru a o examina cu atenție. Scrisul era mai degrabă neîndemânatic, nu părea să fi ieşit din mâna unui literat. Urma albă a stiletului indica faptul că fusese scrisă foarte recent.

Cuprindea următoarele douăsprezece caractere: Hua Yang şi Marele Ofițer, Erete şi Grangur, bătutul din aripi, aripi drepte şi ferme.

Pace a Armelor, foarte mirat, îl privi pe eunucul în culmea excitației, cu ochii ce păreau că-i ies din orbite.

— Este un denunț! Cineva te informează că ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei şi Huayang întreține o relație amoroasă, constată, uluit, generalul.

— Am găsit-o la picioarele patului meu. Mi-a fost aruncată pe fereastră, abia articulă, în pofida emoției intense, eunucul Drept înainte. Dacă află prințul Anguo, s-a sfârşit cu prima sa soție! adăugă el cu poftă luându-şi hârtia de bambus din mâinile lui Pace a Armelor.

Întreaga ură pe care o nutrea pentru soția prințului moştenitor se exterioriza în prezent pe chipul său albit de cocotă bătrână.

— Dar cum de-a putut Marele Ofițer cu Delictele să se expună într-o asemenea postură? La urma urmei, poate că nu este decât o bârfă! exclamă Intendentul General.

El întreținea cele mai bune raporturi cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. În ciuda tristeții pe care i-o provocau eventualele consecințe în această afacere, se putea simți indignarea cauzată de acest act de delațiune.

— Exclus, zise eunucul cu ochi de dihor, de luni întregi le observ manevrele... Din partea mea, e absolut sigur.

Mascându-şi cu greu dezgustul, Pace a Armelor îl privi în ochi pe Drept înainte.

Nu avusese niciodată a se plânge de comportamentul Marelui Şambelan în privința sa şi îl apărase întotdeauna în fața altor curteni, care îl acuzau mereu de nenumărate ticăloşii şi care se fereau de el ca de ciumă. Înțelegea mai bine în prezent, din tonul încântat al eunucului, motivele care îl făceau să fie atât de hulit. Orice manifestare a compasiunii îi era străină acestei creaturi a cărei putere şi influență se sprijineau pe secretele mai mult sau mai puțin onorabile ale unora şi altora.

— În locul tău m-aş preface că nu am primit niciodată peticul ăsta de bambus, îi sugeră el eunucului, pe un ton neutru.

— Ai dreptate. Dar poate că, cine ştie, într-o zi o să-mi amintesc de el, încheie Drept înainte.

Tonul dur şi înghețat al Marelui Şambelan suna ca o sfidare.

Norul grena se evaporă pe acelaşi drum pe care venise, prin spatele panourilor de scândură de catalpa, lăsându-l pe Intendentul General al Marilor Grajduri Regale pierdut în gânduri şi uitând complet de perechea de căluți Akkal de care îşi promisese totuşi să aibă grijă ca de lumina ochilor săi, dărâmat de cele citite şi auzite.

*

Îşi dăduseră rendez-vous la un han de țară situat la distanță de oraş ca să-şi poată vorbi în linişte, feriți de priviri indiscrete.

De pe terasă, din spatele unei draperii de bambus care permitea observarea fără a fi văzut, se puteau zări, către stânga, acoperişurile palatului regelui Zhong, iar înspre dreapta colina cu cai şi nava răsturnată a grajdurilor sale impunătoare. Doar ciripitul rândunelelor care desenau volute pe cer tulburau calmul acestor locuri.

— Eşti foarte sigur că nu ne urmăreşte nimeni? îi şopti Huayang Marelui Ofiţer cu Delictele, care şedea în faţa ei într-un fotoliu din lemn de palmier.

Prinţesa era apatică.

De obicei, îşi plasa vârful picioruşului între gambele ducelui şi acest simplu gest, prin care îşi întindea piciorul fin şi îi punea în valoare conturul rotunjit, avea drept urmare aprinderea bruscă a dorinţei în trupul iubitului ei care îşi lipea atunci gura de a sa.

De data aceasta însă, ea părea că aşteaptă de la el primul pas.

În ciuda absenţei acestei invitaţii, nobilul său amant se aplecase asupra obrazului prinţesei pentru a încerca să guste cel puţin din dulceaţa limbii sale. Ea îl respinse foarte energic şi rămase ghemuită în fotoliu.

Părea extrem de contrariată. Ochii ei se umplură rând pe rând de lacrimi.

Nu mai lipsea mult ca să izbucnească în hohote.

— Simt că, de câteva săptămâni, eunucul mă priveşte pieziş, ca şi cum ar şti ce se petrece între noi. N-ar trebui să mai vii, gemu ea spre marea disperare a lui Elevaţie Spirituală de Gradul Trei.

Ducele, cu un aer spăsit precum hoţul prins asupra faptei, privea în zare pentru a se redresa.

— Imaginaţia ta o ia razna! Este absurd, doar ne luăm toate precauţiile posibile. Eu nu vin la tine decât după ce toate luminile sunt stinse. Cât despre Anguo, când pleacă din braţele tale, este atât de epuizat încât ar fi nevoie de dangătul unui clopot ca să se trezească! protestă el încercând în continuare să-şi sărute iubita.

Dar Huayang plângea din ce în ce mai tare şi gemetele sale acopereau ciripitul rândunelelor.

Amantul puse această stare pe seama graviditătii concubinei prinţului Anguo, care urma să nască în curând.

Întreaga curte aştepta cu nerăbdare această naştere apropiată. Lunile treceau şi, în pofida asalturilor cotidiene şi repetate ale soţului său, Huayang rămânea în continuare stearpă şi golită de orice semn de viaţa embrionară.

— Nu trebuie să ne mai vedem, atacă ea cu vocea aspră şi răguşită.

Marele Ofiţer se cutremură. Această ruptură unilaterală şi brutală era o lovitură de pumnal de jad pe care o primea direct în mijlocul stomacului.

O iubea pe Huayang cu toată fiinţa lui. Nu mai putea să se lipsească de acest trup suplu şi senzual care răspundea mângâierilor sale asemeni unei feline. Simţea încă urmele mâinii şi limbii iubitei sale pe părţile cele mai intime ale corpului său. Păstra încă în gură gustul esenţei efemere ce se degaja din Sublima sa Fantă atunci când suflul intern Qi o capta şi făcea să-i vibreze pântecul precum cutia de rezonanţă a unei ţitere Se.

Nu-şi imaginase vreodată că atâta pasiune ar putea să se sfârşească în acest mod, din simpla bănuială a acestui blestemat de eunuc. Vorbele de despărţire fuseseră pronunţate de Huayang cu atâta răceală încât se întreba acum dacă ea îl iubise vreodată cu adevărat.

Fu cuprins de un val de ameţeală.

Privea fix, fără să vadă cu adevărat, colina cu cai şi grajdurile sale în formă de vas, într-atât de grea fusese lovitura.

Nobilul confucianist care îi făcea să tremure de frică pe toţi guvernatorii din provinciile regatului nu mai era în prezent decât un bărbat cu inima rănită, dezamăgit de duritatea şi de violenţa de care dădea dovadă femeia adorată.

Se abţinu să plângă şi el căci eticheta interzicea ca „un înalt funcţionar să plângă în faţa unei femei slabe”.

Îşi strânse toate puterile ca să înfrunte o ultimă dată

privirile fostei sale iubite. În clipa când se întoarse lent spre ea străduindu-se să afişeze un chip impasibil, nu mai era nimeni pe terasa hanului de ţară.

*

Paşii o ghidaseră pe Huayang, fără ca ea să-şi dea seama, către colina cu cai, după ce părăsise în fugă terasa luxuriantă a hanului, neputând să facă faţă reproşurilor şi descurajării amantului ei.

Ruptura o afecta, dar trecu peste asta mult mai repede decât se gândea, aşa cum se întâmpla de obicei când acţiona din instinct.

Prima soţie a prinţului Anguo era pragmatică. Era sigură că legătura sa cu ducele risca să o ducă la pierzanie dacă nu se hotăra să-i pună capăt.

Din experienţă, cunoştea precaritatea avantajelor de care se bucura, îndeosebi la o curte regală unde cea mai mică greşeală putea aduce cu sine întemniţarea sau exilul, dacă nu chiar eşafodul. Simple zvonuri erau suficiente ca să facă să i se rostogolească căpăţâna în nisip. Pentru cazul în speţă, cu ducele, asumarea celui mai mic risc era periculos şi mai ales, nu avea niciun sens. Despărţindu-se de el, într-un fel, îl şi apăra.

Era mai bine pentru ea să-şi consacre toate forţele ca să o împiedice pe concubina Xia să-i ocupe locul, şi în special să facă cumva ca pântecul ei să ofere un urmaş pe linie masculină regatului Qin. Dorinţa de maternitate depăşea ca importanţă orice altceva.

Înainta cu paşi hotărâţi spre vasul răsturnat.

Încă de când asistase la importanta audienţă regală, ardea de curiozitate să o cunoască pe tânăra fată răscumpărată de la administraţia caselor de toleranţă de către negustorul din Handan. Călăuzită de o obscură dar

tenace premoniție, ea presimțea fără să ştie exact din ce cauză, că această tânără, ale cărei calități precis că nu erau unele comune, avea să o ajute să-şi atingă țelurile, ca şi cum cele două destine, intim legate între ele, fuseseră făcute să se întâlnească.

Mai mult, era convinsă că o ființă atât de norocoasă răspândea numai noroc şi prosperitate în jurul ei.

Ajunsă la intrarea pe domeniul lui Lubuwei, îşi declină identitatea şi îl întrebă pe paznic dacă Zhaoji era disponibilă.

Un servitor veni să o poftească, slugarnic, să intre înăuntru.

După ce traversă curtea interioară, fu condusă la etaj într-o încăpere vastă care servea de salon de muzică. Se aflau acolo un fonolit mare cu şaisprezece pietre şi, aşezată pe o masă joasă, o țiteră Qin cu zece corzi. În fața țiterei Qin, îngenuncheată pe covor, stătea o fată foarte tânără care acorda instrumentul grație sunetului produs de un clopoțel Lu care îi servea de diapazon.

Huayang înțelese pe moment că era Zhaoji.

— Sunt Huayang, prima soție a prințului moştenitor al acestui regat. Şi eu ştiu să cânt la cetera Qin, zise ea surâzând.

— Lubuwei mi-a anunțat vizita dumneavoastră, dar nu mi-a spus data, răspunse Zhaoji.

Continua să pişte uşor coarda extremă a țiterei care emise o notă tot atât de ascuțită ca țipătul unei păsări.

— Cunoaşteți frumoasa poveste a lui Linglun? adăugă ea la adresa lui Huayang ca şi când ar fi cunoscut-o pe prințesă dintotdeauna.

— Da, desigur. Linglun a fost ministrul căruia împăratul Galben i-a cerut să găsească bambuşi de lungimi diferite, dar cu acelaşi diametru interior, pentru a etalona notele, răspunse Huayang pe un ton intrigat.

Prințesa nu mai putea de bucurie văzând cât de firesc stabilise primul contact cu tânăra muzicantă.

— Întocmai. Mă pregătesc să compun un cântec care evocă muntele paradisiac unde creştea această pădure de bambuşi extraordinari care reproduceau vocea umană atunci când Linglun sufla în ele! Ascultați cum iese, murmură ea cu voce duioasă.

Începu o melodie vrăjită pe care o cântă cu o voce neomenească, acompaniindu-se la țiteră în timp ce o servitoare lovea în cadență pietrele fonolitului.

Huayang fu subjugată pe loc de farmecul femeii-copil al cărei timbru pur continua să celebreze muntele cu bambuşi sonori. Fu transportată în văile line pe care ministrul împăratului Galben le căutase atâta vreme, prin munții Kunlun, acolo unde vântul şi apa se aflau într-o perfectă armonie, înainte de a da de ele în sfârşit.

Ascultând-o pe Zhaoji cântând, auzea şi ea țipetele ascuțite ale păsării phoenix, simbolul tuturor celorlalte zburătoare, când, suflând în bambus, ministrul Linglun reprodusese sunetul vocii umane, la fel de plăcut precum al izvorului ce iese din pământ. Douăsprezece țipete ale acestei păsări, şase ale masculului şi şase ale femelei, fuseseră suficiente pentru ca ministrul Muzicii să poată să stabilească etalonajul sonor care dăduse naştere construcției primului diapazon cu douăsprezece note.

De la acest instrument primordial a pornit întreaga muzică umană.

Această muzică primordială, ale cărei sunete dirijau universul, îi lipsea cumplit lui Huayang, care trebuia să se mulțumească cu concertele fade ale muzicienilor din orchestra regală.

Şi iată că Zhaoji îi dădea posibilitatea să o asculte, în sfârşit!

Fascinată, prințesa o privea pe tânăra fată distilând

notele clare şi delicate ale imnului său dedicat muzicii originare. Era una cu cântecul. Ea resimţea armonia şi fericirea profunde pe care doar unele sunete pot să le aducă spiritelor sensibile. Asemeni melopeei lui Zhaoji, la diapazonul clopoţelului originar, spiritul lui

Huayang, în sfârşit senin şi uşor, plutea încet în spaţiul salonului de muzică al lui Lubuwei.

Timpul părea că se oprise pentru prima soţie a prinţului Anguo. Scăldată de notele suave şi de versurile languroase ale frumoasei Zhaoji, nu observă prezenţa lui Lubuwei. Acesta intrase discret în salonul de muzică şi le privea, atent şi gânditor, pe cele două femei.

Aveau atâta farmec şi frumuseţe, una cât şi cealaltă. Alcătuiau un duet perfect acordat.

El avea, înfundat în fundul buzunarului, discul Bi negru înstelat.

Obiectul ritual rămânea tovarăşul lui tainic cel mai intim şi bunul său cel mai de preţ.

Tocmai venise să-l ia, cum avea obiceiul, pentru a profita de energia pe care această piatră o răspândea în el. Îi plăcea să-l ţină în mână când o asculta pe femeia-copil cântându-şi melodiile.

Simţea vibraţii uşoare venind din piatră; discul de jad se acorda, o dată în plus, cu vocea divină a femeii-copil.

13

— Pântecul acesta se rotunjeşte precum burta unei vaze Ding. Se apropie momentul naşterii!

Mâna lui Pădure de Pinacluri întârzia pe buricul proeminent al tinerei concubine care intra în a noua lună de sarcină. Sub degetele sale simţea mişcările haotice ale fătului, ceea ce o făcea pe tânăra mămică să suspine uşor.

În Gineceul Central, prinţesa ostatică îşi petrecea zilele în

pat, bucurându-se de întreaga atenție a celorlalte concubine care jucau cu ea dame şi o răcoreau cu evantaiele când se făcea prea cald. Directorul gineceului se îngrijea ca să nu-i lipsească nimic: dulciuri cu miere, băuturi răcoritoare ținute la gheață, piersici coapte şi înmiresmate, portocale mustoase. Camera răsfățatei Xia semăna cu o cămară şi livadă la un loc.

Concubina nu-l mai văzuse pe tatăl pruncului său din noaptea în care îl concepuseră.

Anguo venea o dată pe lună în gineceu, atunci când prima sa soție era indisponibilă, pentru a-i aduce omagii concubinei trase la sorți. Nu îl interesase niciodată să afle veşti despre mama primului său copil. Această indiferență sfârşise prin a o deranja pe prințesa ostatică, care se plânsese reginei mamă când aceasta venise s-o viziteze.

Nu păstra o amintire plăcută în legătură cu prințesa Mei care venise, de fapt, să o examineze sub toate aspectele ca şi cum ar fi fost vorba despre un animal sau o mobilă despre care doreşti să ştii cum arată înainte de a o cumpăra.

Prințesa Xia pricepuse că persoana sa nu va reprezenta în ochii acestei femei decât un pântec fecund şi că nu servea la nimic să intervină pe lângă ea pentru a-i smulge o vorbă bună prințului moştenitor.

— Simt o durere în partea de jos a spatelui, care mă seacă, zise concubina ostatică către Vulpe Şireată care, pentru a-i aduce uşurare, îi tampona fruntea cu o batistă îmbibată cu esență de flori de portocal.

— Vreți să-l chem pe Pădure de Pinacluri? întrebă îngrijorată tânăra sa doamnă de companie.

Broboane de sudoare îi acopereau fruntea bombată şi pură. În jurul patului, concubinele ardeau tămâie în cinstea zeiței Regina Florilor care veghea la naşterea copiilor. Una dintre femei, pentru a mai destinde atmosfera, le asigura că Xia urma să aibă un băiat deoarece piersicul din grădina

gineceului făcuse flori albe.

Fără a mai aştepta să fie chemat, Pădure de Pinacluri intră în cameră însoţit de un medic şi de o moaşă. Pântecul concubinei tresălta de spasme din ce în ce mai dese şi mai violente. Începea să piardă apa. Medicul adusese statueta de fildeş reprezentând corpul unei femei pentru a examina pacienta fără să o atingă, cu excepţia controlării pulsului. Era suficient ca pacienta să indice pe statuetă zona unde avea dureri. Mai departe, pentru că erau numai femei, restul intra în atribuţiile moaşei.

— Manualul Pulsurilor distinge peste douăzeci de tipuri de puls! turui Pădure de Pinacluri pentru a face pe grozavul în faţa locatarelor sale în timp ce medicul ţinea încheietura mâinii lui Xia între degetul mare şi arătător.

Eunucul, căruia de emoţie i se scurgea machiajul, dădea din cap în timp ce o urmărea pe moaşă care masa continuu pântecul fiicei adoptive a regelui ţinutului Zhao, ale cărei buze albe se strâmbau de durere.

Se făcuse deja seară şi situaţia rămânea neschimbată. Medicul consideră că nu mai era cazul să zăbovească iar moaşa, extenuată de efortul masajului îndelungat, aţipise.

În gineceu, în afară de Xia, toată lumea dormea.

Tânăra femeie nu mai avea contracţii dar pântecul, întins ca un tambur, o făcea să sufere un martiriu. Era scuturată de frisoane şi gemea încetişor.

Eunucul nu mai ştia ce să facă. Tuna şi fulgera împotriva medicului, considerându-l un incapabil. Umbla încoace şi încolo de sute de ori prin camera de tortură, cocoţat pe veşnicii săi saboţi, asemeni unei păsări uriaşe care nu-şi găseşte creanga potrivită pe care să se aşeze.

Îşi spunea că trebuie să găsească o soluţie pentru a o uşura pe tânăra femeie, să găsească un mijloc de a provoca naşterea, în caz contrar exista pericolul ca pruncul să se nască mort...

Să cheme alt medic, mai titrat decât medicul gineceului, nu servea la nimic, de vreme ce niciunul nu avea voie să atingă pielea tinerei Xia. Să-l cheme pe Cuțit Rapid, chirurgul şef al confreriei eunucilor, era exclus: acesta ar fi propus să deschidă pântecul pacientei!

În materie de medicină, de altfel, Pădure de Pinacluri cunoştea câte ceva şi nu era departe de a putea înlocui, la o adică, un om de meserie. Ipohondru din fire, citise şi învățase pe de rost *Chestiuni Fundamentale privind problemele interne ale împăratului Galben*, care era cartea de medicină cea mai prestigioasă.

Perplexitatea şi îngrijorarea sa ajunseseră la culme.

Aranja cu nervozitate buchetul de bujori pătați în mica vază de bronz de pe măsuța lipită de pat când îi veni în minte o soluție.

Puse pe el o mantie largă, înlocui saboții cu sandale fără toc şi se îndreptă val vârtej spre poarta tainică ce-i permitea să intre şi să iasă neobservat din Palat. Portița dădea într-o străduță pe care nu se circula de obicei.

Se înnoptase. Mânat de grijă, eunucul grăbi pasul.

Se îndreptă spre cartierul rezidențial situat în partea de sud a oraşului. În această zonă, familiile bogate cărora statul Qin nu le luase încă tot, locuiau în palate mai confortabile decât casele simple ale particularilor. La marginea terenului viran, asemeni unei nave eşuate pe un banc de nisip, imensa clădire a Palatului Fantomelor îşi etala zidurile ostile şi degradate, parțial invadate de iedera care de bine de rău întârzia desprinderea pietrelor.

Ajuns în fața porții grele de bronz, puse mâna pe ciocănelul în formă de dragon încolăcit şi bătu de şase ori, primele trei bătăi rapide, urmate de alte trei ceva mai rare. Era semnalul convenit între adepți.

După câteva momente, poarta se deschise larg înspre un vestibul vast, luminat de torțe, lăsând să apară în

penumbră silueta impresionantă a marelui preot Wudong.

Pădure de Pinacluri socotise că e cazul să apeleze la marele preot taoist pentru a-i cere ajutorul. Se întâmpla frecvent la curtea regatului Qin.

Religia taoistă nu avea drept de cetate la Xianyang, cel puțin nu în mod oficial, dar numeroşi erau cei care, asemeni eunucului, credeau în secret şi veneau să-şi afle, atunci când nu mai era altă scăpare, din creuzetele alchimiştilor, remediile menite să-i vindece.

Vechile ritualuri depăşite, vehiculate de tradiția confucianistă care ținea loc de dogmă oficială, nu-i fuseseră în seara aceea de niciun folos lui Pădure de Pinacluri, ca să o smulgă pe sărmana Xia din ghearele morții. Şi de altfel cu atât mai puțin codurile şi legile.

Numai practicile taoiste, deseori proscrise, adică interzise de puterea legală, erau în stare să alunge durerile oamenilor. Explorarea trupurilor, considerate copii în miniatură ale templului universului, permitea o intervenție eficientă, când era necesar.

Pădure de Pinacluri se număra printre aceia care se reuneau în cea mai mare taină în jurul lui Wudong şi al lui Zhaogongming pentru a celebra mistere şi a căuta acea armonie interioară la care se poate accede doar prin intermediul Marii Căi a lui Tao. Numai în felul acesta, prin comuniunea intimă cu elementele naturale, individul, desprins de ataşamentul carnal, este ferit de orice tentație din partea relelor care îl asaltează, *„până la sfârşitul vremurilor, eliberat de tristeți de orice fel, după modelul unui catalpa inaccesibil, cu crengile spre cer şi cu rădăcinile înfipte în pământ până la izvoarele galbene* aşa după cum proclama o celebră incantație taoistă care celebra retragerea în recluziune a adepților, în momentul când plecau să se izoleze vreme de luni, sau ani de zile, în vârful unui munte sacru precum Kunlun sau Taishan...

— Prințesa Xia este în cele mai mari dureri ale facerii şi nu poate să-şi aducă pruncul pe lume. Poți tu să faci ceva? îi şopti eunucul marelui preot, după ce închise precipitat poarta al cărui ciocănel răsună în noapte.

— Cum este aşezat patul său? se interesă Wudong.

Îl invită pe eunuc să-l urmeze prin labirintul de coridoare care duceau la sala de experiențe alchimice.

— A fost poziționat după preceptele Fengshui. I-am chemat pe Geomanți deîndată ce am aflat că e însărcinată. Cele douăzeci şi patru de direcții au fost decelate cu atenție de țestoasa-busolă Luoban. Sunt absolut sigur că asta este cauza.

— Au mai folosit şi altă metodă, aceea prin care se stabileşte dacă formele terenului se aseamănă cu ale unui dragon azuriu sau cu ale unui tigru alb? întrebă atunci Zhaogongming care pisa o pudră în mojar.

— Cum vrei să facă lucrul acesta, din moment ce solul este acoperit de atâta vreme de clădirea gineceului central! exclamă Wudong, care găsea deplasată remarca subalternului său. De când a găsit rețeta pudrei care explodează în mii de flăcări, Zhaogongming e într-adevăr cu mințile aiurea, adăugă el.

Arăta spre pudra neagră din mojar.

Pădure de Pinacluri se uita la cei doi mirat. Nu vedea cum un simplu praf putea să explodeze scuipând flăcări ca fulgerul din nori care trăsneşte stânci şi arbori.

— Am descoperit formula din întâmplare, când am încurcat rețeta pentru pudra celor cinci pietre! zise asistentul.

Aruncă pe jarul dintr-un mic recipient cu găuri un vârf din această pudră neagră. Instantaneu țâşniră scântei urmate de flăcări strălucitoare. Apoi se auzi pocnetul sec al unei detonări.

— Aş zice că cinabrul s-a transformat cu adevărat în aur!

exclamă uluit Pădure de Pinacluri, privind spre ceea ce devenise un foc de artificii.

— Îți cer să păstrezi doar pentru tine ceea ce ai văzut. Nimeni nu trebuie să ştie, în regatul Qin, că posedăm acest secret.

Vocea marelui preot devenise solemnă, aproape amenințătoare. Îşi încruntă sprâncenele şi porunci din priviri acolitului său să pună la loc materialul cu care realizase acea experiență extraordinară.

— Tânăra femeie are febră? îl chestionă el pe eunuc.

— Ardea când am plecat de lângă ea...

— În cazul acesta, trebuie acționat foarte rapid! strigă Wudong îndreptându-se spre un dulap masiv şi deschizându-i cele două uşi.

Acolo îşi avea aranjate toate ingredientele care îi serveau să-şi prepare poțiunile medicinale. În interior, mojare şi fiole se aflau aliniate cu grijă, alături de o întreagă colecție de mandibule, labe şi dinți de insecte şi reptile uscate.

Puse mâna pe o cupă formată dintr-un craniu uman crăpat în mijloc, aşezat pe un postament în formă de dragoni înlănțuiți, şi începu să îndese în ea diverse prafuri.

Între timp pronunță formula prin intermediul căreia unul din cele mai vechi textele taoiste, *Calendarul de Jad*, descria corpul uman ca pe reprezentarea exactă şi conformă a întregului univers:

„Capul este un munte înalt; limba este un pod peste lac; gâtul este un turn înalt de douăsprezece etaje; sânii sunt aştri; stomacul este un depozit; buricul este destinul trupului, el se deschide spre Câmpul de Cinabru care este rădăcina ființei omeneşti de unde pleacă suflul Q!”

Automat, Pădure de Pinacluri îşi palpă burta în timp ce privea chipul impasibil şi transfigurat al marelui preot, ai cărui ochi absenți erau absorbiți în contemplarea acestui peisaj interior în care nu aveau acces decât cei care erau

capabili, în urma unei îndelungate inițieri, „să-şi deschidă privirea interioară” îndreptând-o spre interiorul creierului.

Marele preot le arătă fundul cupei. Era umplut cu o substanță albă şi spumoasă.

— Pregăteşte laptele de stalactită. Băutura aceasta eliberează forțele din josul pântecului şi permite deschiderea Trecerii Originare... şopti Zhaogongming la urechea eunucului pe care un astfel de spectacol îl făcea să asude abundent.

Când ajunseră la căpătâiul patului unde zăcea concubina ostatică, după ce traversaseră oraşul în fugă, o găsiră fără cunoştință, bolborosind frânturi incoerente, vegheată doar de biata Vulpe Roşcată care stătea împietrită la picioarele sale.

Zhaogongming amorsă vasul de ars mirodenii şi îl apropie de fața ei. Fuioarele de fum de tămâie arsă pătrunseră în nările prințesei. Respirația ei deveni mai lentă.

Wudong luă în mâini medalionul de smarald pentru a-l impregna cu toată energia de care avea nevoie când avea să-l pună pe pântecul tinerei femei, cu scopul de a declanşa deschiderea Trecerii Originare, insuflându-i energia vitală.

Ridică apoi micul Bi de piatră prețioasă deasupra capului. Obiectul ritual strălucea precum o stea în bezna nopții.

Se apropie de pat şi făcu semn eunucului şi servitoarei să se retragă în spate la câțiva paşi. O prinse pe concubină pe după gât şi o aşeză în fund. După ce îi deschise uşor buzele, îi dădu să bea conținutul craniului care servea de cupă. Ea întredeschise ochii şi gemu. El o întinse încet pe pat şi începu să efectueze pasele cu mâinile.

— Lăcaş al embrionului, deschide-te. La fel cum apele oceanului se scurg prin leşirea Finală, murmură el plasându-şi palmele întinse pe domul de carne şi frecându-l uşor.

— Simt o fierbințeală mare... se auzi vocea stinsă a tinerei

femei care părea să-şi vină încet în fire.

Vulpe Şireată se smiorcăia ca o fetiță în timp ce Pădure de Pinacluri stătea înțepenit, incapabil să articuleze vreun sunet cât de mic, din cauza nodului din gât.

— Este suflul care pătrunde în tine. Este normal, zise cu blândețe Wudong, ai cărui ochi reuşiseră să capteze privirea concubinei ostatice.

Apoi, dezvelind-o, începu să-i maseze uşor pântecul care refuza să se deschidă, întâi lejer, apoi din ce în ce mai insistent, somând Trecerea Originară să se lase străbătută de energia pruncului care urma să se nască, în timpul acesta, Zhaogongming, aşezat direct pe sol în poziția lotusului, continua să sufle în jarul din arzătorul de mirodenii.

Puțin câte puțin, pielea de pe domul de carne începu să tresalte. Porii se dilatară, venele de pe abdomen se umflară ca nişte dragoni încolăciți pe sub epiderma tensionată. Ea îşi depărtă picioarele anchilozate şi scoase un lung suspin. Se produse o contracție, apoi alta... De pe fruntea tinerei se prelingeau broboane de sudoare, iar chipul său, sub efectul acestui debut de uşurare, se lumină de un palid surâs. Venea şi momentul în care va reuşi să-şi încheie travaliul.

Contracțiile se îndesiră, din ce în ce mai puternice, ghidând nou-născutul din haosul Câmpului de Cinabru unde era prizonier către lumina de afară.

— Trecerea Originară s-a deschis, şopti asistentul marelui preot, este salvată!

Expulzarea propriu-zisă se săvârşi rapid.

Nu trecură mai mult de câteva secunde între momentul când craniul copilului, asemeni discului solar la ivirea zorilor, apăru în Trecerea Originară şi acela când Vulpe Şireată culese micul boț de carne scăldat în sânge şi în secrețiile materne, învelindu-l într-un prosop imaculat.

Pruncul scoase atunci întâiul său țipăt care îi

descongestiona plămânii şi îl eliberă de statutul de peşte scufundat în oceanul maternal.

— Este băiat! Vom avea un prinţ moştenitor. E bine! se entuziasmă însoţitoarea cu mândrie la adresa stăpânei sale.

Concubina ostatică era fericită. Îi înfrunta din priviri pe cei ce o înconjurau, ca şi cum această naştere, ridicând-o la un rang superior, o transformase în altă femeie, conştientă de rolul nou pe care şi-l asuma în deplină cunoştinţă de cauză.

Pădure de Pinacluri se repezi să strângă mâna tinerei mame, ceea ce deja era semnul unui jurământ de credinţă.

— Slăvită fii, concubină Xia! Tu eşti mama unui vlăstar regesc! clamă el cu emfază.

Pentru responsabilul Gineceului Central al curţii, aceasta era o zi norocoasă. Instituţia pe care o păstorea putea să-şi revendice în sfârşit, cu dovezi, utilitatea şi necesitatea.

Graţie acestei naşteri care, din fericire, se încheiase cu bine, lui Pădure de Pinacluri îi renăşteau speranţele. Cei care avuseseră tendinţa să-l considere un simplu câine de pază al unei colecţii de fete puse la dispoziţia regelui Zhong şi a urmaşului său aveau să-l vadă de acum promovat la un grad mai înalt în ierarhia funcţionarilor statului Qin. El veghea de-acum înainte asupra unui prinţ moştenitor legal, şi asta îl autoriza să avanseze în grad.

Celelalte concubine veniseră să o felicite pe proaspăta mamă.

— Începând de astăzi, să nu-mi mai ziceţi „concubină”. Cel puţin până când prima soţie a tatălui fiului meu nu va fi în stare să facă şi ea un copil, le zise ea.

Eunucul aprobă, apoi făcu o reverenţă.

— Cum doriţi să vi se spună? întrebă el.

— Prinţesă, pur şi simplu! Ceea ce am şi fost, de altfel, în regatul Zhao, înainte de a veni aici, răspunse ea.

Luându-se act de aceasta, vestea îi fu transmisă lui

Anguo, care tocmai se întorcea de la o partidă de vânătoare şi care o primi cu placiditatea-i obişnuită, fără cea mai mică urmă de mirare sau de emoţie.

Numele copilului era stabilit deja de către Geomanţi. În cazul unui nou-născut pe linie bărbătească, acesta urma să se numească Yiren.

Acest nume urma să fie afişat pe Turnul de Afişaj şi douăzeci de trimişi ai Biroului de Anunţuri trebuia să-l strige prin oraş, pentru a-l face cunoscut populaţiei:

„Prea Puternicul Prinţ Moştenitor Anguo este tată al unui copil pe linie bărbătească care poartă numele Yiren. Glorie valorosului regat Qin!”

*

— Fă-mă să mai simt o dată, te implor din toate forţele trupului meu, delicioasa muşcătură a dinţilor tăi adorabili pe vârful de jad al Sublimei mele Săgeţi... gemea printre sughiţuri regele Zhong.

În imensul pat regal, Huayang, cu desăvârşire goală, şedea călare pe trupul împuţinat şi descărnat al bătrânului. Poarta sa de Aur, netedă şi rozalie precum o petală, unsă cu nenumărate creme parfumate, aptă să primească, cu toate omagiile posibile, licorile esenţiale, executa mişcări de du-te-vino peste ceea ce fusese cu siguranţă cândva o săgeată admirabilă, şi care se încăpăţâna să rămână în momentul de faţă o chestie flască şi discretă. Poarta sa de Argint, de asemenea, de obicei încuiată cu lacăt, era gata, în caz că bătrânul rege ar fi dorit, să servească drept ţintă loviturii acestuia.

— Mi-e teamă ca Anguo să nu bănuiască ceva! îi mărturisi ea, cu perfidie, bătrânului rege pe care îl simţea în întregime sub papucul ei, slăbit cu totul şi dependent.

Ca de obicei, se făcuse foarte târziu când ea venise pe

furiş în camera sa, după ce se asigurase că nimeni nu-i urmărea traseul.

— Cum s-ar putea una ca asta? fonfăi bătrânul, afişând un aer îngrijorat.

Avertizat de ceea ce tocmai îi spusese nora sa, continua să privească trist la chestia aceea minusculă care nu voia să ia proporţii.

— Cel mai prudent lucru ar fi să nu mai vin la tine.

Pentru Zhong, această frază echivala cu o veritabilă condamnare la moarte. Îşi reprimă un hohot de plâns. Huayang era satisfăcută, îşi atinsese ţinta. Nu-i mai rămânea decât să dea lovitura de graţie şi să-şi pună în operă planul.

— Nu sunt de neînlocuit... îi zise ea bătrânului monarh a cărui privire pierdută rămânea agăţată de buzele ei.

— Eşti singura capabilă să trezească bietele mele simţuri care bat numai în retragere, gemu el indicând cu degetul organul care rămânea în continuare inert.

— Cunosc o tânără femeie care poate să facă asta la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât mine!

Bătrânul rege Zhong se uita la Sublima Poartă de Aur a lui Huayang cu un aer neîncrezător şi descurajat totodată. Ea îl prinse cu degetul mare şi cu cel arătător de bărbie şi îl obligă să ridice capul.

— E frumoasă. Pe deasupra, e şi muziciană. Dansează de minune şi e mai tânără decât mine. Este o femeie-copil al cărei trup abia se împlineşte. Dar are cu ce să satisfacă din plin cel mai complicat şi mai pretenţios dintre bărbaţi, completă ea.

Observă mulţumită că pupilele babacului se dilatau încet pe măsură ce îi enumera calităţile viitoarei metrese.

— Cine este? se interesă el, necuviincios, săltându-şi picioarele scheletice.

— Este vorba despre tânăra curtezană pentru care ţi-ai

dat acordul să fie răscumpărată de negustorul de cai din Handan. Se numeşte Zhaoji.

— Şi eşti sigură că o să-i placă de un bătrân atât de dărâmat ca mine? se interesă, preocupat, regele.

Huayang constată cu satisfacţie că acesta părea să-i accepte propunerea, ca şi cum totul era deja rezolvat.

— I-am vorbit deja despre asta. Răspunsul ei a venit imediat. Este „da". Şi este, de asemenea, de acord să devină slujitoarea ta. Astfel vei putea să ai parte de ea în linişte deplină.

— Dar Marele Şambelan...

Nu-l lăsă pe regele Zhong să-şi termine vorba şi îl întrerupse cu perfidie:

— Una nu o exclude pe cealaltă! La urma urmei, nici nu e firesc ca eunucul Drept înainte să fie titularul unui aşa monopol. În locul tău aş fi mai rezervată în privinţa acestui bărbat. Euh... pardon! Acestei creaturi...

Huayang cercetă cu atenţie chipul bătrânului rege şi observă că reuşise să-i inducă bănuiala şi să-i sădească neîncrederea. Cunoştea la perfecţie mecanismul care consta în inocularea, pe nesimţite, a dozei de otravă, fără să dea de bănuit că ar avea vreo implicare directă.

Scoase un oftat de uşurare. Lovise drept la ţintă.

Îl detesta pe Drept înainte şi dispreţuia felul în care acest Şambelan cu maniere ridicole îşi aroga dreptul de a cunoaşte şi de a controla tot ce mişca în jurul suveranului său, pe care îl cocoloşea precum o mamă posesivă. Simţul ei era prea fin pentru a nu sesiza că fiind atât de apropiat de regele statului Qin, el nu putea supravieţui într-o astfel de funcţie decât folosind viclenia şi şantajul. Şi cum dispunea, pe deasupra, şi de mijloace, nu se dădea în lături să pună în practică prin intermediul altora ceea ce nu avea curaj să facă el însuşi.

De fapt, era convinsă că acest castrat îmbrăcat în roşu

adulmecase autoritatea pe care ea o deținea asupra regelui şi, probabil, şi relația dintre cei doi. Punându-l sub semnul întrebării, ştia că riscul de a fi supusă unei judecăți nemeritate din partea lui se micşora considerabil.

Reuşise să-l îmbrobodească pe bătrânul Zhong. Era momentul să înfigă cuiul şi să obțină de la bătrân ceea ce dorea.

Răspunderea şi-o asumă limba sa cea fragedă şi trandafirie, trezindu-i, spre marea fericire a bătrânului rege, chestia aceea mică care începu să prindă încet, încet o formă ceva mai prezentabilă şi mai demnă. Ea continuă să-şi facă treaba până când umflătura locală deveni conformă regulilor elementare privind plăcerile amorului. Extazul, deşi efemer, îi smulse bătrânului monarh un geamăt de plăcere.

Huayang avea de ce să fie mulțumită. Bătuse cuiul aşa cum trebuie.

— Spune-mi că eşti de acord, reluă ea, triumfătoare, împingându-l uşor pe pernă.

— Zhaoji poate să vină chiar de mâine. Dorințele tale sunt porunci pentru mine, răspunse el distrat.

Nu mai vedea în fața ochilor decât trupul acestei femei, ale cărei farmece şi grație săvârşiseră miracolul de a-l scoate din temnița unde timpul neîndurător îi încuia tot mai des simțurile.

— Foarte curând va fi lângă tine, murmură frumoasa Huayang înainte de a dispărea.

După ce ieşi din apartamentul personal al bătrânului Zhong, ea se gândi că i-ar face bine să mai zăbovească puțin la spectacolul ivirii zorilor.

Când toate îi mergeau rău, îi plăcea mai presus de orice să privească, din edicului de Vest al Pavilionului Pădurii de Arbuşti, astrul solar ivindu-se brusc din magma cenuşie a munților.

Sub efectul razelor piezişe, acoperişurile capitalei păreau

atunci că-şi recompun organizarea savantă, ca şi cum oraşul îşi relua formele pe care le avusese în ziua precedentă şi pe care noaptea le abandonase.

Fixă cu ochii larg deschişi discul solar care nu ardea încă şi îl lăsă să îi impresioneze retina. O pată roşie, apoi altele, îi blocară vederea. Roşul era culoarea asociată Sudului şi animalului cu pene. Îşi imagină că este o pasăre care zboară către marele Sud.

Închise ochii şi îşi lăsă întreaga fiinţă să vibreze la unison cu pământul readus la viaţă de soarele ce răsărea. Era ca şi cum se năştea a doua oară şi asta o îmbărbăta. Deschise ochii din nou. Soarele îşi recăpătase culoarea normală. Ea se simţi dintr-odată eliberată şi fortificată.

Avea nevoie de asta.

Venirea pe lume a fiului lui Anguo o zdruncinase şi i se înfipsese în inimă ca o lovitură de pumnal. Orgoliul infinit care o caracteriza, şi căruia numai ea îi ştia marginile, fusese nimerit în punctul cel mai dureros. Se simţea înjosită de această concurenţă pe care nu putea să o suporte.

Timpul, de-acum încolo, juca împotriva sa, iar concubina ostatică avea un ascendent serios în raport cu ceea ce aştepta curtea de la soţia unui suveran.

Soţul ei o mai iubea încă. I-o dovedea în fiecare zi, şi chiar de mai multe ori pe zi. Dar până când?

Mai devreme sau mai târziu, avea să găsească una mai tânără şi mai frumoasă, chiar dacă mai puţin experimentată decât ea... Atunci, inevitabil, ea urma să fie dată la o parte, mai ales dacă nu va fi fost capabilă să facă un copil. Trebuia deci să acţioneze cât mai grabnic, să profite de influenţa sa, atâta timp cât o mai avea, asupra prinţului şi a părintelui acestuia. Să rămână însărcinată era un imperativ.

Până atunci, soarta sa se afla, indirect, în mâinile bătrânului rege. Într-adevăr, atâta timp cât Anguo nu ocupa tronul, regele Zhong era cel care decidea care dintre nepoţii

săi urma să devină prinț moştenitor al statului Qin. Or Huayang cunoştea mai bine decât oricine dimensiunea şireteniei de care era capabil bătrânul. Ştia că, oricât de fericit era să o păstreze prin acest mijloc ocolit, el nu l-ar fi exclus niciodată de pe listă pe fiul concubinei Xia.

În jocul acesta de-a şoarecele şi pisica, cu siguranță că, în timp, ea avea să piardă. Asupra acestui final nu-şi făcea iluzii. Şi nu voia cu niciun preț să ajungă în situația în care, amăgindu-se că-l ține în şah pe bătrânul rege, să constate că de fapt el era cel care o are la mână.

De aceea, în ziua când o întâlnise pentru prima oară pe Zhaoji în casa lui Lubuwei, un plan îi încolțise în minte.

Chiar de la început, nutrise pentru ea o vie simpatie. Descifrase în privirea femeii-copil acel amestec de inocență şi voință proprii ființelor integre, care sunt în stare să ducă până la capăt ceea ce-şi propun. Zhaoji era prea crudă, desigur, pentru a şti că era vorba de ambiție.

La câte nu e bună ea!

Huayang era dornică s-o instruiască, să-i deschidă ochii asupra imenselor atuuri de care dispunea şi a manierei de a se folosi eficient de acestea. Mergea şi mai departe, gândindu-se că Zhaoji ar fi putut fi chiar copilul ei şi că aveau foarte multe în comun, atât la nivel de caracter cât şi ca fizic. Iar după ce îi va fi împărtăşit aspirațiile sale, era convinsă că tânăra fată avea să o ajute.

Atât originea cât şi scurta istorie a acestei foarte tinere copile pledau în favoarea sa. Când ai fost dansatoare într-un circ ambulant şi ai fost cât pe ce să-ți sfârşeşti zilele într-un bordel public, înțelegi că există momente cruciale când trebuie să profiți de şansă pentru a-ți atinge scopurile, cu mijloacele pe care le ai la îndemână. Ajungi să apreciezi exact costurile precum şi avantajul unor situații în raport cu altele.

Mai mult decât atât, nu se îndoia că Lubuwei, conştient

de interesele aflate în joc, nu avea să se opună ca tânăra sa protejată să intre în intimitatea bătrânului rege.

Nu era firesc ca un mare negustor de cai, dublat de un om de afaceri fără pereche, să dispună şi de o anumită doză de pragmatism? Poziționarea iubitei sale în anturajul intim al regelui nu ar fi făcut decât să-l ajute în mod eficient să-şi ducă la bun sfârşit planurile pe care dorea să le realizeze în regatul Qin. Ea urma să-i explice că Zhaoji nu era obligată să-i aducă omagii particulare bătrânului, ci doar să se facă dorită de către acesta, involuntar, prin simpla sa prezență şi prin scurte mângâieri inofensive, mici gâdilituri pe ici pe colo, în locurile şi după metodele indicate chiar de ea. Din contră, femeia-copil trebuia chiar să respingă discret eventualele asalturi ale suveranului, pe care vârsta înaintată le făcea să se manifeste, la urma urmei, din ce în ce mai timid. Bătrânul Zhong avea să o dorească cu atât mai mult pe Zhaoji cu cât ea rămânea mai inaccesibilă. S-ar fi mulțumit să o privească şi să o dorească fără ca ea să se lase atinsă vreodată.

Rămânea ca Huayang să o instruiască şi să o pregătească pe tânăra elevă...

Începuse deja să se angajeze, înmulțindu-şi vizitele.

Cele două femei petreceau de-acum tot mai mult timp împreună. Făceau plimbări lungi prin pădurile de pe dealurile din împrejurimi, unde culegeau flori şi ciuperci. În salonul de muzică al negustorului, prințesa o învăța pe protejata sa paşi noi de dans. O acompania la lăută când cânta în prezența lui Lubuwei, căruia îi făcea o mare plăcere să stea în compania lor.

Huayang reuşi, grație farmecului şi inteligenței sale, să pătrundă în sufletul lui Zhaoji. Iar cea din urmă nu întârzie să aprecieze vizitele noii sale prietene. Foarte curând, cele două femei deveniră inseparabile.

Cât despre negustorul de cai cereşti, prințesa Huayang

ştiuse să-i câştige încrederea. Detectase sentimentele pe care el le nutrea faţă de Zhaoji, cărora aceasta le răspundea cu o oarecare indiferenţă şi distanţă, ca şi cum se simţea prea necoaptă şi prea dependentă pentru a răspunde favorabil interesului manifestat în permanenţă şi continuu de către negustor.

Prin simpla sa prezenţă, Huayang îi servea drept aliat lui Lubuwei. Îi ţinea cumva locul. Fapt care, pentru el, era de nepreţuit.

Scopul fixat fusese atins. Se afla în mijlocul celor doi. Nu-i mai rămânea decât să-şi pună în operă planul. Ce mai avea de făcut nu mai prezenta nicio dificultate.

O dată asigurată prezenţa lui Zhaoji pe lângă bătrânul rege, urcarea lui Anguo pe tron nu mai era decât o formalitate.

Mai rămânea să aleagă momentul.

14

De la faza rupturii cu amanta sa, ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei se transformase în umbra celui de odinioară.

Devenise de nerecunoscut şi o luase razna. Nu mai avea nimic din alura inculcată de o educaţie strictă, care trezea respectul tuturor. Pe deasupra, cum dormea prost, ochii trişti i se înfundaseră în orbite. Cum pofta de mâncare îi dispăruse, slăbise vizibil şi hainele erau prea largi acum pentru trupul împuţinat.

Gândurile negre îi înjunghiau sufletul la orice oră din zi şi din noapte, adăugându-se durerii sale care îi făcea să sângereze inima.

Elevaţie Spirituală de Gradul Trei ştia că legătura sa cu soţia oficială a lui Anguo fusese descoperită. Nu-şi putea explica altfel brutalitatea deciziei lui Huayang şi graba cu

care femeia pusese capăt relației lor.

Cu siguranță că anturajul de la curte era la curent cu idila lor... Subiectul de bârfă era unul gras, cu atât mai mult cu cât în spatele fiecărui curtean se ascundea un spion sau un trădător. În fiecare zi, mintea sa plăsmuia noi calomnii. Lucru de mirare, își zicea el, că nu fuseseră descoperiți mai din timp! Precis că și regele Zhong aflase. Fostul amant își reproșa că nu fusese destul de vigilent. Își pierduse iubita și risca acum să-și piardă și postul de Mare Ofițer cu Delictele.

De altfel, ceea ce îi părea și mai ciudat era calmul care domnea în jurul său. Își observa cu atenție interlocutorii, căznindu-se să depisteze vreo privire piezișă sau vreo grimasă a feței, dar nu sesiza niciun semn ostil sau bănuitor în privirile celorlalți.

Își vedea în continuare de inspecții ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar nu avea niciun dubiu, pe la spate se urzea complotul pentru eliminarea lui.

Cunoștea suficient de bine modul în care funcționa curtea de la Xianyang pentru a avea motive întemeiate să-și facă griji. Vălul rușinii cădea pe umerii victimei fără ca aceasta să prindă de veste. Loviturile se dădeau pe la spate, pe tăcute, astfel că victima nu știa niciodată de unde i se trage. Cei care cădeau în dizgrație erau ultimii care aflau. Numai ce dispăreau într-o bună zi, condamnați și expediați fie pe șantierele publice în cel mai bun caz, sau întemnițați în vreo hrubă de unde nu mai ieșeau vii, sau, și mai îngrozitor, asasinați mișelește de către zbiri care se făceau nevăzuți după comiterea crimei.

Toată lumea se prefăcea apoi a nu fi observat nimic din ceea ce se petrecuse.

Deoarece fie și numai o aluzie cât de mică, o întrebare sau o urmă de bănuială exprimată public, comporta asemenea riscuri pentru curioși, încât fiecare păstra pentru el

considerațiile asupra dispariției unuia şi altuia.

Ca să fie durabilă, puterea regelui Zhong avea nevoie de alimentarea continuă a focului nesiguranței supuşilor săi, care se perpeleau în permanență în acest cuptor de intrigi şi de suspiciuni cu foc continuu; iar pentru asta era nevoie tot timpul de un țap ispăşitor drept combustibil, chiar dacă dizgrația unuia nu însemna decât un răgaz pentru ceilalți, căci nimeni nu se simțea în definitiv la adăpost.

De aceea, când i se ceruse să se prezinte fără întârziere la rege într-una din zilele neprogramate, ducele simțise că îi îngheață sângele în vene. Se gândea că îi sunase ceasul şi că dangătele în dungă ale clopotului urmau îndeaproape.

Înainte de această discuție, despre care credea că urma să fie şi ultima, petrecuse lungi momente de reculegere în micul templu al strămoşilor săi din locuința părintească unde arsese două beţişoare de tămâie.

Îşi îmbrăcase veşmintele cele mai bune şi se înfăşurase cu eşarfa de hermină albă care era totemul clanului său. Se prosternase vreme îndelungată la picioarele înaltei piramide de tăblițe care reprezenta întreg arborele genealogic al familiei sale de neam mare care urca până la dinastia Zhu.

Numărul lor ajungea la douăzeci şi opt, câte una pentru fiecare generație. El era al douăzeci şi nouălea descendent al acestui clan străvechi, şi cu siguranță ultimul. Calculase o dată că acestea reprezentau peste patru sute de ani lunari. Îşi zisese atunci că puține familii nobile se puteau lăuda cu o asemenea longevitate în condițiile noii organizări a statului, care înlocuise pe rând nobilii cu înalți funcționari publici recrutați prin concurs. Şi iată că patru sute de ani mai târziu, clanul său era pe cale să depună armele!

În buna tradiție confucianistă, era înclinat mai degrabă spre resemnare şi îşi spunea că toate situațiile care se sustrag regulilor au întotdeauna o scadență. Important, pentru a respecta tradiția familiei căreia îi rămânea profund

ataşat, era să suporte consecinţele şi să moară demn pentru a cinsti strămoşii clanului său.

Când fusese introdus în biroul regelui, ducele era aproape împăcat, precum victima pe care gestul călăului o eliberează de aşteptarea chinuitoare.

Constatase că bătrânul era singur, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Era şi acesta un semn în plus că lucrurile erau foarte grave! Se aştepta să asculte din gura regelui, formulate cu acel glas impersonal al mâniilor reci, cele mai groaznice, cele mai teribile acuze la adresa sa, şi se pregătise să înfrunte cu mândrie privirile bătrânului, ca să nu se zică despre el că se temuse sau că se dovedise slab în faţa lui Zhong.

— Te-am solicitat pentru că voiesc să-ţi încredinţez o misiune delicată, anunţase ultimul cu un aer grav.

— La ordinele înălţimii voastre, o, rege, reuşise el să articuleze.

Făcuse eforturi mari pentru a lăsa impresia că este foarte calm şi detaşat.

— Este vorba despre Drept înainte. Faptul că a intrat prea adânc în intimitatea mea începe să mă apese. De altfel, nu e sănătos ca un singur bărbat – pardon! un singur eunuc, precizase el, zâmbind strâmb – să monopolizeze aşa cum face el această funcţie...

Elevaţie Spirituală de Gradul Trei se stăpânise din toate puterile pentru a nu lăsa să transpară imensa uşurare provocată de aceste cuvinte care nu îl vizau pe el.

Se chinuise inutil! îşi simţea eşarfa de hermină mustind de transpiraţie. Se linişti atât de brusc încât simţi nevoia să-şi sprijine mâna pe marginea mesei de lucru în spatele căreia se aşezase bătrânul rege.

Vorbele monarhului nu erau oare, din contră, semnul încrederii nemărginite faţă de el?

— În cazul de faţă, care sunt sublimele dorinţe ale

domniei voastre, Prea înaltă Maiestate? întrebase el, îndoit de şale.

Se folosise dinadins de o expresie din limbajul clasic destinată să-i arate regelui buna sa creştere şi că ținea cont în cel mai înalt grad de voința sa.

— Este imperios necesar ca Drept înainte să împartă funcția cu încă cineva. Trebuie însă să găsim un pretext care să nu-l jignească. M-a gândit că tu ai putea să rezolvi această problemă.

Bătrânul Zhong, care se ridicase în picioare şi străbătea încăperea de la un capăt la altul, îi expunea ducelui o dilemă care de fapt nu exista, din moment ce o inventase în mod special pentru a-şi susține cauza:

— Dacă eunucul va primi rău şi va începe, din acest motiv, să se întoarcă împotriva mea, voi fi obligat să-l împiedic să facă rău. Or eu nu vreau să-i fac niciun rău, neavând a mă plânge de credința sau de devotamentul său. Sarcina ta este să-i îndulceşti pilula asta amară. Numai tu ai abilitatea necesară.

— Este o misiune dificilă... declară ducele, în speranța de a provoca o laudă în plus.

— Dacă ți-am încredințat-o este tocmai pentru că te consider singura persoană capabilă, i-o tăie regele care devenise din nou persoana ale cărei ordine nu se discutau.

Bătrânul luă clopoțelul de bronz de pe biroul său şi îl agită.

La semnalul obişnuit, Drept înainte se rostogoli în birou. Elevație Spirituală de Gradul Trei găsi că Marele Şambelan era oarecum abătut.

Eunucului îi căzuse extrem de greu această primire în cursul căreia regele îl primise pe duce între patru ochi. Era prima oară că regele nu îi cerea să asiste la discuția lor, la care Drept înainte ținea loc de grefier, notând pe o planşetă faptele consemnate de Marele Ofițer regelui despre

neregulile din regat.

Hârşit în intrigile de la curte, Drept înainte mirosise deja manevra: subiectul, sau mai bine zis obiectul acestei discuţii nu putea fi decât el însuşi.

În timp ce-l conducea pe Marele Ofiţer cu Delictele până la peronul central, nu-şi descleştase dinţii.

— Va trebui să discutăm despre gradul de ocupare a serviciului tău. Regele se gândeşte să-ţi acorde responsabilităţi încă şi mai înalte. Dar pentru asta, este necesar să treci examenul de absolvire al înalţilor Funcţionari Publici, care va avea loc abia la începutul anului viitor, anul Şobolanului. Şi va trebui să ai timp să-ţi pregăteşti această probă dificilă, îl informă succint Marele Ofiţer înainte de a-şi lua rămas bun de la eunuc.

Tonul ducelui se voia binevoitor. Nu făcu însă decât să întărească bănuiala lui Drept înainte.

— Care ar fi sarcinile acelea? întrebă el cu o lăcomie prefăcută.

— Îl cunoşti pe stăpânul nostru! A fost foarte evaziv. Numai el ştie ce îţi pregăteşte. Iar eu sunt mult mai puţin îndreptăţit decât tine să mă bucur de o asemenea încredere, la care ţie îţi este rezervată întâietatea, răspunse ducele cu ipocrizie.

Drept înainte se înfiorase de plăcere. Se înfoia ca un cocoş bătrân în pelerina sa roşie. Luase de bune vorbele flatante ale ducelui, în vreme ce acesta le aruncase la întâmplare, fără să-şi facă iluzii, aşteptându-se ca celălalt să-l acuze că îl ia peste picior şi să-l agreseze.

Dar orgoliul şi infatuarea Marelui Şambelan erau mai uşor de flatat decât îşi imaginase. Elevaţie Spirituală de Gradul Trei lăsase la o parte orice scrupule în faţa unui asemenea monument de vanitate şi stupizenie.

— Asta înseamnă că regele meu este de acord să stau lângă el doar jumătate din timp? continuase celălalt.

— Exact asta mi-a zis să-ți spun!

Văzând atâta orbire, ducele sfârşise prin a se întreba dacă nu cumva eunucul şi regele erau pe o mână ca să-l pună la încercare sau să-i întindă o cursă...

Traversară prima curte, unde un cortegiu nesfârşit de servitori forfotea la treburile zilnice iar soldații care se îndreptau la schimbul de gardă făceau să scârțâie pietrişul imaculat.

— De fapt, adăugă eunucul înainte de a se despărți, apropo de un mesaj pe care l-am primit ieri, voiam să-ți spun că l-am tratat aşa cum merită tratată o bârfă: s-a transformat în fum într-un vas de ars mirodenii!

Marele Ofițer cu Delictele se prefăcuse a nu auzi şi îşi luase la revedere de la acest eunuc despre care nu mai ştia dacă era un curtean îmbătat de linguşeli sau un actor fără pereche care juca un joc diabolic.

Ieşind din prima curte, îl observase pe Desăvârşire Naturală care studia un document pe terasa de la primul etaj al Turnului Cărților din Pavilionul Pădurii de Arbuşti şi se îndreptase spre el ca să-l salute. Literatul îi făcuse semn să vină la el şi se întâlniseră în sala de studiu a bibliotecii.

— Cum se comportă cei doi recruți pe care i-ați adus de la Academia din Linzi? îl întrebase el pe Prea înțeleptul Conservator.

— Mai bine ca oricând. Unul dintre ei, care se numeşte Lisi, posedă în ciuda vârstei sale foarte fragede un spirit tot atât de cultivat şi de pătrunzător ca un vechi literat experimentat!

— Le place aici, la Xianyang?

— Da, cu atât mai mult cu cât l-au regăsit pe unul dintre foştii lor profesori, Hanfeizi filosoful, care îl însoțeşte pe Lubuwei. Regele a poruncit să fie inclus în corpul profesoral de la Colegiul înalților Funcționari Publici. Omul acesta a scris lucruri incredibile, şi chiar şocante dacă iei prima oară

contact cu ele.

Arătase spre lucrarea pe care o avea în mâini şi căreia îi ştergea cu grijă cu o batistă de mătase foiţele întinse pe masă. După ce terminase cu tamponatul i-o înmânase ducelui.

— Este un exemplar din *Şapte principii ale artei politice*. Din câte ştiu, aceasta este cea mai recentă operă scrisă de el. Hanfeizi enumera aici preceptele care trebuie să ghideze un suveran eficace şi îşi ia numeroase libertăţi în legătură cu teoriile echitabile pe care maeştrii noştri confucianişti ni le-au predat!

— Dar se află totuşi în adevăr? se interesase Marele Ofiţer.

Asista cu îngrijorare la reculul principiilor confucianiste şi la înlocuirea lor de către arbitrarul şi pragmatismul totalitarismului care începea să poarte denumirea de legism.

— Mi-e teamă că da, venise scurt răspunsul literatului.

Desăvârşire Naturală rămase un timp pe gânduri.

— Sfârşesc prin a-mi spune că preceptele noastre presupun că fiinţa umană este virtuoasă prin esenţa ei. Or mi-e teamă că acest lucru este din ce în ce mai puţin adevărat. Legiştii, în ceea ce-i priveşte, nu-şi fac nicio iluzie asupra speciei umane. Pentru ei nu contează decât pedeapsa şi răsplata. Bomboana şi bâta. Dacă stau să cântăresc bine, nu sunt sigur că nu au dreptate.

— Dar Marele Ordin Imuabil al riturilor nu a prevăzut şi organizat totul?

— El presupune că oamenii sunt de acord să adere la el. Aşa cum este cazul dumneavoastră; sau al meu. Dar ce să spui despre toţi acei oameni care mişună pe străzi şi muncesc ca sclavii pentru a-şi întreţine familiile la limita de supravieţuire? Aceştia nu au ce face cu ideile noastre!

Arătase către mulţimea care se vedea mişunând, jos, pe străzile din Xianyang.

— Credeți că oamenii ăştia sunt interesați în mod spontan de Ritualuri? adăugase el.

Ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei, în forul său interior, simțise că începe să se indispună. Dacă până şi cei mai mari literați confucianişti, cum era Desăvârşire Naturală, se îndoiau de marile principii morale care le fuseseră implantate de secole, atunci se gândea pe bună dreptate că s-a zis cu perenitatea lor.

— Puteți să-mi enumerați câteva din învățăturile lui Hanfeizi pentru a-mi face o idee? îi ceruse el înapoindu-i cartea.

Acesta deschisese coperta ce ținea foile legate, uitându-se să găsească un pasaj anume pe care începu să îl citească:

— *„Dacă pui să cânte toate instrumentele dintr-o orchestră, va fi dificil să distingi notele false. Pentru a separa adevărul de fals, trebuie să le separi. Un prinț se preface că şi-a pierdut o unghie şi pune să i se caute. Un curtean merge până într-acolo încât îşi rupe o unghie pentru a face să se creadă că a găsit-o, demascând astfel natura sa umană, gata de orice pentru a ieşi în evidență. Regele afirmă că a văzut trecând un cal alb când de fapt nu vede nimic. Cel care confirmă afirmația este un mincinos*". Şi florilegiul continuă...

— Dar nu sunt decât un şir de viclenii! exclamase nervos Elevație Spirituală de Gradul Trei.

— Din păcate nu sunt decât situații pe care atât dumneavoastră cât şi eu avem ocazia să le vedem zilnic la curtea regatului Qin, confirmase, abătut, literatul.

— Acest om este foarte competent în privința turpitudinii celor care vor să-i facă pe plac prințului cu orice preț...

Ducele schițase o grimasă de dispreț. Toate astea nu făceau decât să-i amintească de atitudinea eunucului Drept înainte.

— Câte cărți aveți la ora actuală în custodia dumneavoastră? continuase el, pentru a schimba subiectul.

— În fiecare lună primim vreo zece lucrări nou-noute. Biblioteca din Turnul Memoriei se doreşte a fi o bibliotecă exhaustivă şi o comoară a întregii cunoaşteri transmise de înaintaşii noştri. Ne străduim să tezaurizăm tot ce s-a scris, din negura vremurilor, de pe timpul împăratului Galben, atât în materie de filosofie şi religie cât şi de literatură şi istorie, poezie, matematică şi medicină, afirmase el cu mândrie. Dacă, prin hazard, toate astea ar dispărea, ar fi o pierdere iremediabilă pentru copiii noştri!

*

— Nu-i aşa că e drăgălaş? repeta cu insistenţă Vulpe Şireată la adresa prinţului moştenitor, care îl privea cu indiferenţă pe fiul său gângurind.

În vreme ce în biblioteca regală din Turnul Memoriei, ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei şi Desăvârşire Naturală discutau despre literatură şi filosofie, în Gineceul Central al Palatului, prinţesa ostatică Xia încerca să-i trezească prinţului Anguo interesul pentru micuţul Yiren, care mergea spre patru luni şi pe care tatăl său nu-l văzuse decât o singură dată de când se născuse.

Anguo nu binevoise să asiste nici măcar la baia rituală de purificare în care erau scăldaţi nou-născuţii în cea de-a treia zi. Doar Pădure de Pinacluri făcuse parte din grupul restrâns de martori, alături de câteva concubine agreate de prinţesa din Zhao. Prinţul moştenitor se mulţumise să-şi viziteze fiul şi pe mama acestuia cu ocazia ceremoniei „lunii împlinite”, în cadrul căreia se obişnuia să se radă craniul copiilor de sex masculin, pentru întărirea părului. În aceeaşi zi, un Geomant de la Curte îi dăduse în mod solemn, la porunca regelui Zhong, numele de Yiren, petrecându-i în jurul gâtului un lănţişor de bronz de care atârna o minusculă broască ţestoasă de jad, simbol al nemuririi.

— Deja stă în fund... Pare destul de energic! constată tatăl.

Nu prea ştia ce să zică, în timp ce mângâia bărbia bebeluşului bucălat, care saliva şi se uita la el cu un zâmbet adorabil.

— Yiren are o forță în mânuțe care îl prefigurează pe viitorul prinț moştenitor! zise dintr-odată, cu o urmă de dispreț, prințesa ostatică către tatăl copilului.

— Pot să depun mărturie, dat fiind că îl schimb de trei ori pe zi, că omulețul acesta este foarte viguros, confirmă însoțitoarea prințesei Xia, care juca şi rolul de doică a pruncului.

— Îi dăm să se joace cu tot felul de jucării. Dar cel mai mult îi plac cuțitaşele şi căluții, cotcodăci eunucul Pădure de Pinacluri care asista şi el la vizită.

— Va fi, negreşit, un excelent comandant de oşti! exclamă mama copilului.

Directorul înaltului Concubinaj întări spusele acesteia prin gesturi. Luase pruncul în brațe şi îl aşezase cu delicatețe pe un preş înainte de a răsturna înaintea sa conținutul unui coş de paie umplut până la refuz cu jucării. Năzdrăvanul, amuzat la culme de acest manej, lua rând pe rând jucăriile şi le zvârlea cât putea de departe în timp ce scotea țipete ascuțite.

Prințesa ostatică profită de răgaz pentru a-i cere lui Anguo să iasă cu ea pe terasa care dădea din cameră. De acolo, agitate de briză, coroanele arborilor din parcul gineceului lăsau descoperite o mulțime de cuiburi de ciobănițe care îşi fâlfâiau cozile asemeni aripilor fluturilor.

— Mama fiului dumneavoastră nu mai doreşte să locuiască împreună cu celelalte concubine, spuse ea sobru.

Îşi pronunțase doleanța dintr-o suflare, fixându-şi privirile ca o săgeată în ochii prințului moştenitor.

Anguo, care nu cunoştea forța de caracter şi voința de

care putea da dovadă concubina căreia îi făcuse un copil, nu-şi ascunse surpriza.

El credea că, după exemplul celorlalte concubine, Xia era o femeie supusă, aşteptând cea mai mică urmă de manifestare a interesului din partea prinţului şi bunul său plac drept o pomană divină. Constata că se înşelase, îşi aminti că regulamentul gineceului prevedea că naşterea unui băiat îi dădea dreptul concubinei-mamă să locuiască în afara acestei incinte. Cererea prinţesei Xia era deci perfect valabilă.

— Se va face. Voi da instrucţiuni în acest sens chiar în seara aceasta, îi răspunse el concubinei ostatice.

O privi pe mama copilului său, întâi cu surprindere, apoi cu interes.

Această întrevedere de pe terasă îi dădea posibilitatea să descopere cât de fermecătoare era prinţesa. Îi părea chiar mai proaspătă decât Huayang. În pofida maternităţii sale, trupul său rămăsese la fel de subţire şi perfect proporţionat. Avea plete lungi de culoare castaniu deschis şi o piele albă asemeni fildeşului, iar pe buze îşi dăduse cu o pudră vermillon care îi scotea în relief buzele cărnoase şi perfect conturate. Un licăr de cutezanţă dădea strălucire ochilor săi verzui precum fulgerele.

El începu să o cerceteze din ce în ce mai insistent. Noaptea în care îl concepuseră pe micuţul Yiren îi revenea în valuri. O uitase complet sub efectul pasiunii pentru Huayang, dar acum amintirea acelei împreunări îi aducea, alături de senzaţia pielii, dulceaţa pereţilor cavităţii ei profunde, din spatele Porţii sale de Jad, şi dârele unghiilor pe care şi le înfipsese pe dosul său, acelea pe care le descoperise Huayang în seara când el se dezbrăcase şi care o contrariaseră în aşa hal încât îl refuzase.

Totul ieşea încet încet la suprafaţă. Îşi aminti şi faptul că îi spusese că e făcută pentru amor şi îi veni subit cheful să o

strângă în braţe pe această femeie şi să-i sărute buzele.

— Mi-ar face plăcere să ne revedem, propuse prinţul pe un ton mai calm.

Xia, care sesizase din privirile lui Anguo că nu-i era indiferentă, îşi îndreptă cu un mic pieptene de bronz lungile pletele răsfirate de vânt.

Îşi încordă uşor spatele, ceea ce îi scoase în evidenţă pieptul, şi se forţă să ia o poză îmbietoare. Observă cu plăcere că prinţul o privea acum cu poftă.

— O să vin într-una din nopţile viitoare, o asigură el, răsfirându-i părul, din ce în ce mai excitat de mama copilului său.

— Cu mare plăcere, îi şopti ea la ureche.

Făcuse în aşa fel încât vârful limbii să-i întârzie câteva clipe pe lobul urechii. Fără să o fi învăţat cineva, începea să deprindă la rândul ei metodele de seducţie.

*

Când Anguo se întoarse în apartamentele sale, prima soţie îl aştepta, aşezată într-un fotoliu din lemn de abanos, ale cărui braţe se terminau cu boturi căscate de dragoni tot atât de puţin binevoitoare precum era şi dispoziţia sa.

Făcea o mutră din zilele acelea rele şi răspunse distrată la sărutul lui. El încercă să-şi introducă mâna pe sub cămaşa de tul; ea se întoarse şi îl opri să continue. Se replie în fotoliu şi îşi ascunse picioarele sub rochie.

Era pentru prima oară, în ceea ce o privea pe

Huayang, că prinţul Anguo era respins atât de brutal. Noutatea situaţiei îl lăsă interzis şi fără replică. Rămăsese buimac şi penibil în faţa ei, ca un băietan prins cu fofârlica de profesorul său.

— Am văzut la Chang, anticarul din oraşul de jos, o statuetă antică superbă pe care vreau să ţi-o dăruiesc...

îngăimă el ca să-şi ia un răgaz pentru repliere.

— Nu am ce face cu statuile tale antice! zise ea cu voce neutră.

Răspunsul îl destabiliză pe Anguo. De obicei, ea bătea din palme de bucurie când îi făcea cadou astfel de relicve arheologice.

— Dar te asigur că se potriveşte de minune în colecţia ta, adăugă el ca să capete curaj.

— Anguo, trebuie să vorbim serios, începu Huayang cu solemnitate.

El o privi cu un aer surprins şi temător.

— Ei bine, te ascult... bâigui prinţul.

Ea se ridicase din fotoliu şi se apropiase de soţul său. Acesta putea să-i simtă parfumul de orhidee şi suflul uşor al nărilor rotunde asemeni lintiţelor.

— Este vorba despre fiul tău, Yiren. Copilul, din câte am auzit, creşte normal şi e sănătos. Mucosul ăsta este un cui înfipt în ochiul meu! zise ea mânioasă, privindu-l cu un aer disperat.

— Dar ce rău ţi-a făcut? Şi de ce eşti atât de îngrijorată? spuse Anguo, care nu ghicea unde vrea să ajungă.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Cel puţin până acum. Însă mâine, nu se ştie...

Privea dusă pe gânduri către acoperişurile din oraş care se vedeau de la fereastra sa, şi o lacrimă începea să lucească la colţul ochilor săi limpezi.

— Ce garanţie poţi să-mi oferi că nimic nu se va schimba? strigă Huayang.

Anguo luă mâinile soţiei într-ale sale şi le duse la buze. Stropi de sudoare îi acopereau fruntea.

— Ce vrei să spui? întrebă el albindu-se la faţă.

— Jură-mi că Yiren nu va fi niciodată urmaşul tău la tron! zise ea, izbucnind în hohote de plâns.

Anguo lăsă capul în jos, copleşit de toată această

disperare, încrâncenare şi ură pe care le citea pe chipul lui Huayang. Îi provoca teamă. Copleşit, se aşează pe marginea patului.

Văzând că îl îmbrobodise, după ce-şi uscă lacrimile cu eşarfa de mătase, ea îl prinse pe după mijloc şi îşi frecă uşor piciorul de al său, ca pentru a-l obliga să răspundă.

El îşi ridică privirile înspre ea. Ochii lui Huayang, de o rotunjime perfectă, semănau cu un Bi ritual de jad verde. O piatră la fel de dură precum privirea sa. Înţelese că ea nu-i dădea de ales. Era somat să-i dea un răspuns favorabil cererii sale.

Parfumul delicat al soţiei sale, o dată în plus, îi invada nările şi îl atrăgea spre ea precum acul primei busole, după cum stătea scris în *Cartea maestrului din valea Diavolului*, scrisă în urmă cu două secole de filosoful Suquin.

Apoi îi trecu un gând fugar pentru prinţesa ostatică şi atuurile sale pe care el le descoperise fără să le bănuiască. Xia nu ar putea să-l satisfacă la fel de bine ca şi Huayang?

Mai văzu şi imaginea fiului său Yiren, aşezat pe preş, cu mânuţele-i dolofane cotrobăind prin coşul cu jucării. Nu primise el asigurări că micuţul avea să ajungă un mare comandant de oşti? Putea el oare să-i închidă definitiv poarta unui destin atât de glorios?

Huayang simţi ezitarea. Era momentul să-şi pună la bătaie artileria grea, pentru a smulge din rădăcină şovăiala pe care o percepea.

Frecarea piciorului său deveni tot mai insistentă. Îşi lipi pântecul de al celuilalt, iar mâna, încetişor, coborî către Câmpul de Cinabru al soţului său şi începu, cu degetele sale fine şi agile, explorarea amănunţită a vintrelor.

Anguo închise ochii. Dulcea toropeală care îl cuprindea de obicei în astfel de momente începea să pună stăpânire pe el. Părul i se ridica în sus de dorinţă. Aluneca spre acel hău îmbietor unde plăcerea şi neantul, precum Yin şi Yang,

atunci când se întâlneau pe Marea Cale a lui Tao, sfârşeau prin a se contopi.

În acest gen de bătălie şi în faţa unui adversar atât de redutabil cum era soţia sa, el nu mai putea face altceva decât să-şi lase garda jos.

Hotărât lucru, Huayang dispunea de multe atuuri şi ştia să mânuiască arme împotriva cărora îi era imposibil să se apere. Ca urmare, se auzi cum îi răspunde clar, cu o voce nesigură şi tremurată:

— Jur!

15

Generalul Pace a Armelor avea un dar pe care nimeni nu i-l putea lua.

Când se producea o catastrofă, visa întotdeauna un licorn alb. Animalul, după ce ţâşnea din tenebre sub forma unui punct luminos care creştea puţin câte puţin până ce lua această formă stranie de animal fabulos cu un corn în frunte, începea să-l atace. În clipa când era pe punctul de a-şi înfige uriaşul corn de fildeş în abdomen, generalul se trezea scăldat în sudoare, apoi îşi privea pântecul care din fericire nu prezenta nicio stricăciune.

Sistematic, în ziua care urma după acest vis se întâmpla ceva rău.

Fie că statul Qin pierdea o bătălie, în cursul căreia erau exterminaţi sute de cai sănătoşi; fie vreuna din iepele sale preferate făta un mânz mort; fie îi murea o rudă apropiată; un accident de vânătoare care îi răpea un prieten sau un coleg; o dată, şi mai rău încă, pe vremea când nu era decât colonel, fratele său cel mai mic fusese devorat de un fioros tigru alb al cărui bot putea să secţioneze, dintr-o mişcare, cu caninii săi ascuţiţi ca spada, cele două oase ale coapselor unui om.

În noaptea aceea, inorogul alb se năpustise din nou asupra sa, dar în momentul când se pregătea să-l străpungă, văzuse o mână înarmată cu un cuțit lung care tăie gâtul animalului fabulos făcând să țâșnească un jet de sânge. Se trezise leoarcă de transpirație, în clipa când valul îi mânjea obrazul.

Ca urmare, dispoziția sa era din cele mai proaste când se sculă cu o durere groaznică de cap.

Se aştepta la ce era mai rău şi nu avu de aşteptat prea mult.

Ordonanța sa tocmai îl ajuta să-şi înnoade jambierele de piele de bivol, când un rândaş de la grajdurile centrale năvăli în camera sa. Omul era înspăimântat şi tremura ca varga, bâiguia ceva despre un lucru foarte grav care se petrecuse cu perechea de cai cereşti. Pace a Armelor îngheță. Îşi îmbrăcă la repezeală un veston de piele şi alergă la grajduri, urmat îndeaproape de ordonanța sa care abia putea să țină pasul.

În fața unei boxe cu pereții din scânduri de catalpa, un îngrijitor plângea de i se zguduia corpul şi urla de disperare. Pace a Armelor se apropie, cu un nod în gât.

Trupurile țepene ale lui Erete Purpuriu şi Erete Roz zăceau într-o mare de sânge coagulat pe paie. Grumazurile celor două animale fuseseră secționate cu precizie. Rănile adânci lăsau să se vadă dâra albă a vertebrelor. Ochii celor două animale rămăseseră larg deschişi şi holbați.

Acest act barbar fusese săvârşit, fără îndoială, în zori. Nu era nicio urmă de luptă pe trupurile cailor cereşti, care fuseseră ucişi cu siguranță dintr-o lovitură, printr-un gest definitiv, de o mână expertă care mânuise un cuțit cu lama ascuțită.

Pace a Armelor simți nevoia să vomite. Se sprijini de un perete ca să nu cadă.

— Când am venit să le aduc porția de dimineață, am

descoperit spectacolul ăsta atroce... şopti îngrijitorul, căutându-şi vorbele.

Numai ce trecuseră opt luni de când Lubuwei îşi vânduse grajdului central al regatului Qin perechea sa de căluți de stepă în schimbul tinerei curtezane Zhaoji. Cu două săptămâni în urmă, după mai multe încercări nereuşite datorate faptului că iapa nu era în călduri, Erete Purpuriu reuşise în sfârşit să se împreuneze cu Erete Roz. Tânăra iapă cerească acceptase ca armăsarul să i se urce în spate pentru ca enormul său apendice să intre în vulva sa lucioasă. Pentru Pace a Armelor, aceea fusese o zi mare. Dăduse fuga la Lubuwei pentru a-i da vestea. Până şi bătrânul Zhong fusese informat de acest eveniment.

Regatul Qin era pe cale să-şi asigure perpetuarea acestei rase atât de rare.

Lubuwei, ale cărui lucrări de amenajare a pajiştilor şi grajdurilor erau terminate, începuse şi el să reconstituie şeptelul regatului, spre marea satisfacție a bătrânului rege. Naşterea unui mânz din perechea de cai cereşti avea să încununeze triumful definitiv al acțiunii duse la Xianyang de negustorul din Handan.

Lucrurile progresaseră rapid atât în ceea ce îl privea pe Pace a Armelor cât şi pe Lubuwei, înainte de această crimă oribilă. Pace a Armelor fusese cât pe ce să câştige pariul. Prin îndeplinirea cu succes a misiunii care-i fusese încredințată de monarhul Zhong, el putea să pretindă în sfârşit postul de ministru al Războiului, cu alte cuvinte superiorul ierarhic al duşmanului său Defect de Jad, pe care putea să-l pună, în sfârşit, la punct.

Iată însă că această moarte îngrozitoare a cailor cereşti îi spulbera frumoasele perspective!

Cine dispunea de atâta sânge rece şi de o asemenea cruzime pentru a cuteza, într-un loc păzit cu atâta străşnicie cum erau grajdurile regale, să le facă felul celor

mai preţioşi locatari? Care dintre cei doi, el sau Lubuwei, era ţinta acestei isprăvi răutăcioase? Cine avea de câştigat din asta? Care aveau să fie consecinţele incalculabile? Pace a Armelor, cu ochii goliţi de orice expresie, se pierdea în supoziţii.

Revenindu-şi încet în fire, tocmai era pe cale să trimită un servitor ca să-l anunţe grabnic pe negustorul din Handan despre cele întâmplate, când îl zări pe eunucul Drept înainte venind în urma unui individ scund, cu haine negre, încins cu o centură lată de culoare albă şi cu boneta pătrată a magistraţilor anchetatori.

Veştile se propagau cu mare viteză la curtea regatului Qin.

— Am anunţat biroul de cercetare a crimelor, care l-a trimis imediat pe judecătorul Wei, anunţă vocea de falset a Marelui Şambelan.

Eunucul, îmbrăcat în acelaşi echipament roşu, părea aproape vesel.

— Nu mişcă nimeni şi, mai ales, nimeni să nu se atingă de ceva! porunci micul judecător.

Rândaşii, veniţi să vadă şi ei, se adunaseră progresiv în jurul boxei.

— Caii aceştia îi aparţineau negustorului din Handan înainte de a intra în proprietatea statului Qin, explică eunucul.

— Cine a descoperit cadavrele animalelor? întrebă anchetatorul.

Îngrijitorul cailor asasinaţi ridică timid o mână.

— Grajdul e păzit pe timpul nopţii? continuă judecătorul aruncând de jur-împrejur o privire acuzatoare.

— Porţile sunt încuiate de două ori cu cheia. Dar răspund de cinstea oamenilor mei. Asasinul a avut cheia grajdului. Fără ea, nu ar fi avut cum să intre, răspunse sec generalul Pace a Armelor, cu voce puternică.

Turnura pe care o lua interogatoriul îi displăcea în cel mai înalt grad. Îl săgetă pe eunuc cu privirea.

Judecătorul, care îşi adusese şi grefierul cu el, îi soma pe rând să-şi spună numele şi funcția.

Nu trecuse de jumătatea acestei proceduri că văzură un om care se năpusti în grajd şi se aruncă peste trupurile însângerate ale celor doi cai cereşti, scuturându-i şi vorbindu-le ca şi cum ar fi vrut să-i readucă la viață. Pace a Armelor îl recunoscu pe Mafu, instructorul şef al lui Lubuwei, care precis fusese anunțat de servitorul său. Deznădejdea sa era greu de suportat. Ghemuit pe stratul de paie, mângâia coamele acoperite de o crustă de sânge şi le şoptea la ureche vorbe de alint.

— Cine eşti tu, de îndrăzneşti să-mi încalci dispoziția? izbucni furios micul judecător.

Înşfăcându-l pe Mafu de părul împletit în codițe, începu să-l tragă cu brutalitate ca să-l îndepărteze de acolo.

— Este omul care i-a dresat. Lăsați-l în pace! răcni Pace a Armelor.

Interpunându-se între cei doi, urmărea să închidă gura anchetatorului. Acesta din urmă, potolindu-se oarecum, îşi reîncepu interogatoriul ceva mai reținut.

— Vă propun tuturor să vă calmați, situația este foarte gravă. S-a produs un atentat la bunurile statului. Nu se va putea evita o anchetă de gradul trei, declară doct vocea de falset a lui Drept înainte.

Eunucul afişa un zâmbet îngăduitor care demonstra că dispariția perechii de cai cereşti nu îl afecta câtuşi de puțin.

Codul penal din statul Qin prevedea trei grade de anchetă.

Ancheta simplă se aplica furturilor mărunte şi altor încălcări minore ale regulamentelor, pentru care în general vinovatului i se tăia nasul. Ancheta de gradul doi urmărea să elucideze crimele sângeroase sau faptele de corupție din

administrație care duceau până la castrare sau la amputarea picioarelor. De anchetele de gradul trei ținea tot ce aducea atingere intereselor şi siguranței statului, funcționarilor sau bunurilor lor, şi care le aducea autorilor pedeapsa capitală, altfel spus, spânzurarea, decapitarea sau sfârtecarea membrelor trase de cai în direcții diferite. Se considera un fapt mult mai grav, spre exemplu, fraudarea fiscului decât uciderea aproapelui, cu condiția ca victima să nu fi fost un funcționar, sau şi mai grav, furtul unei pietre din pavajul unei şosele decât jefuirea vitrinei unui magazin de alimente aparținând unui particular.

Întâietatea absolută a statului asupra tuturor celorlalți era într-adevăr piatra de temelie a organizării colective, bazată pe legile penale.

Individul, în privința eventualelor drepturi ale sale, nu conta față de cele care priveau colectivitatea. Populația avea doar dreptul de a se supune cu umilință. Teama de pedeapsă, care ducea la supunere necondiționată în fața Legii, ținea loc de civism. În cazul în speță, apropierea de suveran câştigată prin funcția lui Drept înainte, care putea să vorbească în numele stăpânului său fără a fi contrazis de restul lumii, îi conferea acestuia un avantaj decisiv asupra lui Pace a Armelor, care simți primejdia.

— L-ai anunțat pe Marele Ofițer cu Delictele? îl întrebă el pe Marele Şambelan.

— Nu cred că intră în atribuțiile sale să inițieze o anchetă de gradul trei, replică acru acesta din urmă.

— Rămâne de văzut! i-o tăie scurt generalul Pace a Armelor întorcându-i spatele.

Micul judecător continua să-i interogheze pe îngrijitori, pe care îi aşezase în rând, unul în urma celuilalt. Când veni rândul lui Mafu, îl bombardă cu tot felul de întrebări indiscrete:

— Veniți din regatul Yan? Ce ciudat! Dar ce treabă aveți

pe-aici, şi ce rol are Lubuwei în toată afacerea asta? se sclifosea anchetatorul.

Doborât de ceea ce se întâmplase cu caii cereşti pe care îi iubea ca pe copiii săi, grăjdarul răspundea cu dificultate bălmăjind cu mintea aiurea răspunsuri care, puse cap la cap, alcătuiau un amalgam incoerent.

Interogatoriul se prelungea iar judecătorul Wei întărea supliciul, ca pentru a se răzbuna pe atitudinea lui Pace a Armelor.

Ştia că primul obiectiv al unui judecător era să descopere un suspect. Şi multe elemente pledau, a priori, în defavoarea grăjdarului.

Hotărî deci să-l treacă pe listă pe Mafu şi îi ceru să-i spună mai mult despre originile sale şi despre împrejurările care îl aduseseră în slujba negustorului din Handan.

În primul rând era un străin în statul Qin, despre a cărui etichetă şi obiceiuri nu ştia nimic. În mod vizibil, acest pretins grăjdar regal nu ştia să se abţină şi cu atât mai puţin să se comporte în faţa unei personalităţi de rangul Marelui Şambelan al regelui.

Expulzarea sa din statul Yan, unde el pretindea că fusese găsit vinovat pe nedrept pentru penuria de cai care se instalase în această ţară, îi părea extrem de suspectă anchetatorului, a cărui părere era deja formată, într-adevăr, în statul Qin nu mai rămâneai în viaţă după o astfel de acuză.

În sfârşit, şi asta cântărea cel mai greu în ochii judecătorului Wei, care, nefiind un călăreţ, nu-şi închipuia nicio secundă că cineva poate fi atât de impresionat de nişte simpli cai – fie ei chiar din rasa lui Erete Purpuriu şi Erete Roz iar durerea pe care acest Mafu o manifesta era atât de exagerată încât părea că se preface.

Un asemenea val de disperare mai mult ca sigur ascundea ceva necurat.

— Răspunsurile voastre sunt neinteligibile iar vorbele din ce în ce mai încurcate. Mă văd obligat să vă aduc un mandat de reținere, bombăni micul judecător.

Îngrijitorii asistau încremeniți la acest spectacol trist în care un reprezentant al autorității statului își exercita tirania oarbă asupra unui inocent, transformându-l progresiv în suspectul ideal. Judecătorul Wei decisese că avea înaintea sa un vinovat. De-acum încolo, profilul său, originile şi povestea sa nu puteau fi decât în defavoarea sa.

La adăpostul unuia din pereții de scânduri ai boxei, Drept înainte asista la această parodie a actului de justiție cu delectare.

Bietul Mafu își dădea ochii holbați peste cap, pricepând în sfârşit că era inutil să continue cu justificările. Derutat şi fără să-şi mai facă iluzii, aştepta să vadă ce binevoieşte judecătorul-anchetator să concluzioneze.

— Gărzi, ridicați-l pe acest om! răcni în sfârşit judecătorul Wei către escorta sa de jandarmi.

*

Câteva zile mai târziu se deschidea la Xianyang, unde nedreptatea era expeditivă, procesul intentat dresorului de cai Mafu.

Judecătorul Wei pusese să se afişeze pe Turnul de Afişaj toate delictele care i se reproşau acuzatului. Numărul lor ocupa un întreg colț de zid iar funcționarul însărcinat cu citirea afişelor turuia conținutul de dimineața până seara în fața unei adunături de pierde-vară care se îngroşa din zi în zi.

La Xianyang, o grămadă de lume aştepta acest proces ca pe atracția momentului. Uciderea celor doi cai Akkal făcuse înconjurul oraşului şi, prin locante, pronosticurile erau în toi cu privire la rezultatul anchetei micului judecător.

Unii îşi dădeau cu părerea că Mafu avea să se aleagă doar cu castrarea, alţii jurau, bucurându-se, că aveau să-i vadă în curând cadavrul plutind pe râu la vale.

Pentru Lubuwei, pe care această afacere îl contraria în cel mai înalt grad, procesul constituia şi un moment al adevărului.

La început fusese zdrobit la aflarea veştii exterminării cailor cereşti Akkal, pe care îi iubea în continuare ca pe lumina ochilor. Mâhnirea i se transformase apoi în revoltă când aflase de metodele utilizate de judecător contra slujbaşului său nevinovat.

Era convins că acuzându-l pe Mafu, de fapt el era cel vizat. Şi nu trecu mult până să-şi facă un plan de bătaie.

Fie justiţia din Qin era una pentru toţi şi nevinovăţia omului său va fi recunoscută la proces, fie acest stat acoperea mârşăviile instituţiei sale judiciare şi atunci nu mai merita să ajute armatele acestui stat să iasă din impasul în care se găseau.

Dacă Mafu avea să fie condamnat, negustorul era hotărât să se întoarcă fără întârziere la Handan cu arme şi bagaje, împreună cu miile de cai pe care îi importase deja. Atunci, fără cel mai mic regret, ar fi lăsat regatul Qin în penuria sa totală de cai iar aceasta i-ar fi fost fatală.

Dimpotrivă, în cazul în care Mafu era graţiat, însemna că acest regat era demn de sprijinul pe care i-l acordase până atunci.

Pentru a atrage toate şansele de partea sa şi pentru a evita să fie obligat la o astfel de alegere, el îi ceruse lui Hanfeizi să asigure apărarea acuzatului. Era sigur că inteligenţa şi perspicacitatea sa, ca şi stăpânirea perfectă a retoricii, aveau să-i fie lui Mafu cel mai eficient ajutor.

— Acuzaţiile acestui judecător nu se sprijină pe nimic! Justiţia din Qin îmi pare destul de lejeră. Nu am nicio îndoială că veţi face în aşa fel încât sărmanul Mafu să fie

scos de sub orice bănuială! îi spusese el filosofului bâlbâit.

Acesta acceptase cu reticență o misiune atât de riscantă. Cunoştea capcanele acestor procese în care acuzații sunt considerați dinainte vinovați.

— Defectul meu de vorbire nu mă recomandă ca pe cel mai bun apărător... zisese el la început.

— Nici vorbă! Pledoaria dumneavoastră va conține argumente la fel de solide precum lucrările filosofice ale domniei voastre. Numai asta va conta şi se va remarca.

Dovezile de apreciere pe care Lubuwei i le arăta, ospitalitatea pe care i-o acordase în propria locuință unde avea un apartament privat, şi simpatia pe care şi-o manifestau reciproc îl obligau pe Hanfeizi să-i facă acest serviciu protectorului şi amicului său. Îi fusese imposibil să se eschiveze.

Şi astfel bâlbâitul se încuiase zece zile pentru a-şi pregăti pledoaria în apărarea instructorului şef, examinând cu atenție codul de procedură penală în versiunea modificată de legile în vigoare din statul Qin. Nu i se dăduse voie să comunice cu Mafu, reținut la secret într-o celulă din închisoarea Palatului. Petrecuse ore în şir cugetând la strategia potrivită de apărare, imaginându-şi dialogul pe care trebuia să-l poarte cu acuzatul, pentru a scoate de la acesta răspunsurile bune, pe parcursul audierii.

În dimineața procesului, Lubuwei şi Hanfeizi făcuseră o lungă plimbare călare prin pădurile ce se întindeau în împrejurimile colinei cu cai a negustorului.

Vremea era frumoasă şi aerul proaspăt. Filosoful îşi testă argumentația în prezența negustorului, care îl completă cu remarci interesante. Când se întoarseră, Hanfeizi ştia clar ce avea de făcut. Filosoful bâlbâit avea siguranța calmă a elevului silitor în plină posesie a cunoştințelor sale înainte de examen.

La fel de calm şi de curajos se dovedi şi la deschiderea

procesului.

Se afla în marea sală a tribunalului de gradul trei – cea mai impresionantă dintre toate! – la picioarele unei estrade pătrate pe care fusese amplasat un tripod de bronz de înălțimea unui copil de şase ani, pregătit de instituția judiciară din statul Qin, în fața unui public ales pe sprânceană ca asistență, pentru a etala fastul.

Pe partea rotunjită a tripodului erau gravate cele cinci mii de caractere din Codul Delictelor şi Pedepselor aşa cum era relatat în *Zhuli,* cartea ritualului dinastiei Zhu. Tripodul era instalat pe o placă turnantă acționată de un funcționar de la tribunal. În felul acesta, uriaşul vas se putea roti în jurul său pentru ca judecătorii să poată citi pasajul exact din Codul Delictelor şi Pedepselor care se aplica în cazul asupra căruia fuseseră sesizați.

Lubuwei, în speranța că va impresiona favorabil juriul, îşi îmbrăcase straiele cele bune, de ceremonie. Era chipeş în tunica sa de mătase brodată cu fir de aur şi de argint, strânsă cu o centură cu pafta de jad în formă de mască Taotie. Pomeții întinşi ai obrazului său imobil, ceva mai palid ca de obicei, traducea această stăpânire de care se forța să dea dovadă în momentele grele. Ar fi trebuit să-l cunoşti foarte bine pentru a sesiza că, în spatele privirii sale pătrunzătoare şi mobile, se ascundea în realitate o amărăciune surdă.

Judecătorii erau în număr de trei, aşezați cu pedanterie sub un baldachin capitonat cu mătase roşie pe nişte jilțuri de palisandru; preşedintele se recunoştea prin boneta sa pătrată; era flancat de doi asesori. Acuzatorul public, în împrejurarea de față micul judecător Wei, se afla la stânga lor, rezemat de un mic balustru al spetezei. Toți semănau cu nişte preoți iar sala cu un templu.

Audierile şi judecățile erau întotdeauna publice, motiv pentru care gloata de zile mari se înghesuia în incinta

tribunalului.

Pe partea dreaptă, în spatele unui paravan din piele de bou, se afla o orchestră restrânsă compusă dintr-o tobă cu față dublă dispusă pe un postament cu picioare ascuțite, două orgi de gură Shenghuang şi un flaut orizontal Chi.

Lubuwei luase loc în primul rând al sălii, în timp ce Hanfeizi stătea la bară, în fața judecătorilor şi a acuzatorului public.

Nimeni nu ştia că negustorul poartă la inimă discul Bi negru înstelat, pe care îl furişase în buzunarul interior al vestei.

Se făcu auzită bătaia sacadată a tobei de bronz cu două fețe, urmată de fluieratul strident şi puternic al flautului Chi.

Gărzile îl aduseră pe acuzat în fața completului. Picioarele lui Mafu erau înlănțuite cu lanțuri grele pe care le târa pe jos cu un clinchet metalic. Bărbatul mândru care fusese Mafu devenise un biet trup jegos şi descărnat ale cărui veşminte sfâşiate răspândeau un miros greu de mucegai. Fața îi dispăruse îndărătul bărbii. Nasul şi ochii îi erau acoperiți de cruste purulente.

Lui Lubuwei i se făcu rău. Îşi imagina calvarul pe care trebuia să-l fi îndurat angajatul său. Nu se dormea prea bine în grotele umede din închisorile regatului Qin.

Melodia halucinantă scoasă de orga de gură Shenghuang cu treisprezece tuburi acoperi dintr-odată sunetul flautului Chi, apoi se opri brusc. În sala de audieri se făcu linişte, procesul putea în sfârşit să înceapă.

— Dau cuvântul acuzării publice, anunță preşedintele tribunalului.

Înveşmântat în roba sa neagră cu bordură albă, judecătorul Wei luă cuvântul:

— Îl acuzăm pe numitul Mafu, din regatul Yan, de înjunghierea celor doi cai de stepă de rasă Akkal. Omul

acesta s-a strecurat în puterea nopții în grajdul central şi a comis mârşăvia. Cunoscând bine locurile, i-a fost uşor să fugă pe neobservate.

Acuzatul, ameţit şi terorizat, epuizat de condiţiile de internare, era incapabil să pronunţe cel mai mic cuvânt.

— Caii aceştia aparţineau Statului? întrebă unul din asesori.

Un freamăt străbătu asistenţa. Pusă în felul acesta, chestiunea se reducea la o judecată expeditivă. Capul bietului Mafu atârna de un fir de păr.

Pe estradă, responsabilul cu învârtitul tripodului roti placa turnantă pentru a face să apară pe burta enormă de bronz coloana cu caractere care descria pedepsele prevăzute în cazul delictelor de atentat la bunurile statului.

— Au fost obţinuţi, în mod cert, la schimb cu o curtezană publică... răspunse, încântat de efectul său, micul judecător Wei cu o gravitate afectată.

Atunci, întrerupându-l pe judecător, Hanfeizi ridică mâna pentru a cere cuvântul. Preşedintele vru să-l oprească dar era prea târziu. În faţa unei săli uluite de aplombul său şi sub privirile admirative ale lui Lubuwei, el zise cu voce tare şi sigur pe sine:

— ... I-ia-tă de ce a-acest om este nevinovat!

Bâlbâiala filosofului, departe de a-i face un deserviciu, lăsase literalmente cu gura căscată întreaga adunare. Defectul său de vorbire părea să-i dea lui Hanfeizi, în această sală, un statut de emisar al unui semizeu din regatul spiritelor, după exemplul unor prezicători care intră în transă după ce au călcat pe jar încins, exprimând prin bolboroseli cuvântul zeilor care îi protejează.

Preşedintele tribunalului era primul care înlemnise. Muzicanţii, de obicei bine mascaţi în spatele paravanului, îşi ţeau capetele, privind uimiţi la acest bărbat cu intonaţii atât de insolite.

Hanfeizi, din ce în ce mai impunător, asigurat de-acum de efectul său, îşi continuă pledoaria:

— Pe ce motiv ziceți că acest om ar fi tăiat gâtul celor doi cai cereşti pe care îi iubea ca pe propriii copii, de care s-a ocupat de când erau mici şi pe care i-a dresat? îl credeți atât de nebun încât să-şi asume riscul de a fi condamnat de tribunalul vostru? Cui foloseşte această crimă? Puneți întrebarea aceasta! Dar nu o puneți celui care este o victimă nevinovată!

— Tribunalul nu este indiferent la demersul dumneavoastră, dar dacă nu este el, atunci la cine vă gândiți? întrebă preşedintele pe care tirada nemaipomenită a virtuozului Hanfeizi îl clătinase întrucâtva.

— După cum a subliniat judecătorul-anchetator, aceşti doi cai au fost achiziționați de statul Qin în schimbul unei curtezane publice, continuă filosoful.

— Exact, zise judecătorul.

— Omorând aceşti cai, ce urmărea, după părerea mea, criminalul? Am o idee precisă în legătură cu subiectul. Nu cumva există o lege în regatul Qin, care prevede că distrugerea unui bun al statului obținut la schimb cu altul aduce după sine în mod obligatoriu restituirea celui din urmă autorității publice? Altfel spus, nu înseamnă că, urmare a morții celor doi cai cereşti, tânăra curtezană care a servit drept monedă de schimb statului Qin, trebuie, în aceste condiții, să se întoarcă în lupanarul de stat?

— Dacă administrația o cere, da, se va întâmpla acest lucru, admise judecătorul.

— Ei bine, sunt sigur că o asemenea cerere a fost deja formulată în acest sens, concluzionă Hanfeizi.

Făcea în acel moment un pariu uriaş, dar se hotărâse să ardă punțile în această luptă judiciară în care bietul Mafu nu mai avea ce pierde.

— O să verificăm pe loc! declară preşedintele tribunalului.

Orchestra îşi făcu auzite sunetele intermitente ale instrumentului cu tuburi, ceea ce semnifica suspendarea şedinţei.

— Trimiteţi degrabă după primul grefier de la Biroul scrisorilor de stat, îi ordonă preşedintele celui de-al doilea asesor.

Toate documentele oficiale treceau prin acest birou, unde li se dădea un număr de ordine, şi se verifica dacă autoritatea competentă pusese regulamentar sigiliul pe ele. După ce-şi produceau efectul, documentele reveneau în acest birou înainte de a fi transmise Arhivei regale.

În scurt timp îşi făcu apariţia, cu sufletul la gură, primul grefier precedat de asesorul leoarcă de transpiraţie. Capetele muzicanţilor dispărură într-o clipită în spatele paravanului. Sunetul tobei şi al flautului anunţară reluarea şedinţei.

— V-a trecut prin mână în ultimele zile vreun document care să ceară restituirea către stat a unei tinere curtezane cu numele de Zhaoji? îl întrebă filosoful bâlbâit pe grefier.

— Într-adevăr, am primit un astfel de document alaltăieri, pentru a o reînscrie pe această femeie în inventarul statului Qin, afirmă ultimul fără să clipească.

Hanfeizi, care nu dorea mai mult, fu mulţumit şi îşi exprimă zgomotos bucuria. Apoi adăugă rar:

— Vă amintiţi ce sigiliu era pus pe acest document? Al cui era?

Primul grefier luă o pauză de gândire. Prin faţa sa treceau zeci de documente zilnic. În prezent, toată lumea din sală îşi ţinea respiraţia. Magistraţii de la tribunal afişau o surpriză extremă în timp ce obrazul judecătorului Wei se albăstrea văzând cu ochii. Mafu începea încet să prindă curaj. Câteva secunde mai târziu, ochii grefierului se luminară.

— Cred că era sigiliul Marelui Şambelan al regelui, răspunse el respectuos.

— Ei bine, tocmai aţi pronunţat numele unui posibil

suspect, mult mai plauzibil decât al instructorului Mafu. Mă gândesc chiar la un posibil motiv! se adresă triumfător filosoful către judecătorul Wei.

Lubuwei, care nu-şi luase mâna de pe inimă, se repezi să-l strângă în braţe pe Hanfeizi în vreme ce un murmur de aprobare străbătea publicul, neobişnuit să asiste la un proces atât de palpitant.

Surpriza fusese totală, iar demonstraţia infailibilă.

După cum prevedea codul de procedură penală, trioul de judecători se retrăsese într-o altă sală pentru a delibera.

Deliberarea dură mult.

Judecătorii trebuia să ţină cont de lovitura de teatru reuşită de bâlbâit. Se impunea redactarea unui alt rechizitoriu, foarte diferit de cel pe care îl pregătiseră în avans. După ce terminară gravarea lui pe tăbliţa de catalpa, o lovitură de tobă anunţă publicul că preşedintele tribunalului urma să dea citire concluziilor sale.

— Tribunalul nostru de gradul trei hotărăşte că suspectul Mafu este exonerat de acuzaţia de înjunghiere a cailor aparţinând statului şi se pronunţă pentru interogarea eunucului Drept înainte, printr-o anchetă aprofundată, cu scopul ca acesta să-şi explice decizia de plasare în domeniul bunurilor publice a tinerei numită Zhaoji.

Judecătorul Wei făcu o grimasă jalnică. Verdictul îi ştirbea serios din prestigiu.

Preşedintele porunci apoi gărzilor să-l elibereze pe Mafu din lanţuri pentru ca acesta să poată pleca nestingherit.

Bucuros, publicul părăsi sala de judecată. Era pentru prima dată că asista la un proces echitabil care nu era o simplă parodie de act de justiţie.

Lubuwei, care se afla acum alături de grăjdarul său preferat, mângâie îndelung Bi-ul negru înstelat. Jadul era cald şi plăcut. Era steaua lui dintotdeauna.

Aventura sa în regatul Qin, graţie lui Hanfeizi, putea

continua.

16

Instalat confortabil în palanchinul purtat de doi servitori în livrele violet, ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei se simțea reconfortat. Aventura sa cu prima soție a lui Anguo avea toate şansele să rămână o taină.

Încă din prima zi de după procesul lui Mafu, eunucul Drept înainte nu mai apăruse la curte şi toată lumea se comporta ca şi cum Marele Şambelan nu ar fi existat niciodată. Amenințarea perfidă pe care eunucul o făcea să planeze asupra relației sale tainice cu Huayang se îndepărtase, spre marea uşurare a ducelui.

Începând din acel moment, în fiecare dimineață ardea în templul strămoşilor, în semn de mulțumire, o rație dublă de beţişoare de tămâie.

La marea uşurare pe care o încerca se adăuga şi satisfacția de a constata că bătrânul rege Zhong părea din ce în ce mai puțin zgârcit în confidențe față de el. Ca dovadă, îl însărcinase să selecționeze, dintre trei candidați, pe viitorul Mare Şambelan în locul lui Drept înainte, despre care nu îndrăznise nici măcar să aducă vorba.

Regele voise ca noul titular să fie eunuc, la fel ca predecesorul său, de unde şi vizita pe care se pregătea să i-o facă lui Cuțit Rapid. Dintre cei trei candidați propuşi, într-adevăr, unul singur suferise operația de castrare. Ceilalți doi trecuseră de vârsta de treizeci de ani. Conveniseră să-l consulte pe chirurgul eunucilor dacă cei doi candidați preselecționați aveau contraindicații la operația chirurgicală, aceasta fiind foarte riscantă după vârsta adolescenței.

Eunucul Cuțit Rapid locuia chiar în incinta clinicii eunucilor, situată pe malul râului Wei, în aval de Xianyang. Era motivul pentru care Marele Ofițer cu Delictele luase

palanchinul, fapt ce nu i se întâmpla decât rar.

Clinica ocupa o elegantă clădire în formă de pavilion, în mijlocul unui parc unde plopii uriaşi îşi înălțau crengile spre cer. În mijlocul parcului se ridica statuia de marmură roz cu şoldurile lasciv unduioase ale lui Longyangjun, ministrul regatului Wei care reuşise, cu circa două sute de ani în urmă, să devină amantul regelui său. El devenise un fel de etalon pentru eunucii dornici să servească drept Pi, adică țiitoare, pentru stăpânul lor.

Clădirea centrală, cu coama acoperişului ornată cu olane albastre, avea dimensiuni mult mai impozante decât ale pavilioanelor unde se găseau saloanele convalescenților şi chiriaşilor clinicii. Toate construcțiile erau cufundate în verdeață, printre arbori seculari ale căror coroane maiestuoase făceau din acest loc o oază răcoroasă în lunile de vară toride.

Nimeni nu bănuia, când intra pentru prima dată în această grădină, că lăcaşul acela era totodată şi unul al suferinței.

Asta pentru că în clădirea respectivă, Cuțit Rapid secondat de asistenții săi, îi opera pe tinerii chemați să intre în confreria castraților.

Oribila mutilare se executa ca pe bandă într-o sală mânjită pe jos de sânge, în mijlocul urletelor de durere ale pacienților cărora nu li se aplica altceva decât o alifie cu rol de anestezic pe organele genitale şi nişte ace în burtă şi în lobul urechilor, cu scopul de a întrerupe circulația suflurilor Yin şi Yang dintre Câmpul de Cinabru din josul pântecului şi creier.

După ce îl aşezau pe solicitant într-un fotoliu potrivit şi după ce îi legau mâinile şi picioarele, îi fixau capul de spătar cu ajutorul unei corzi, care se petrecea peste gura larg deschisă.

Cuțit Rapid intra atunci în acțiune.

Mânuind un bisturiu cu lama curbată, se apleca deasupra zonei genitale şi executa un gest ca şi cum ar fi scos miezul unei piersici fără a o deschide. Dexteritatea sa, practica îndelungată a gestului chirurgical precum şi lipsa de compasiune erau atât de perfecte încât nu fusese niciodată nevoie să o repete la un pacient. Proaspătul eunuc, legat fedeleş cu frânghii, primea oribilul supliciu fără să aibă timp să scoată măcar un vaiet. Totul se petrecea într-o secundă.

Aici intervenea asistentul care sutura ţesutul, în timp ce un altul curăţa podeaua plină de sânge.

Chirurgul Cuţit Rapid îi înmâna apoi celui operat „caseta cu comori", în care se odihneau cele două atribute ale virilităţii detaşate din carne cu scalpelul. El trebuia să păstreze cu sfinţenie acea cutie preţioasă până la sfârşitul vieţii, în virtutea respectului datorat părinţilor săi. Pentru că din ei provenea, de fapt, trupul lui. Iar tradiţia cerea ca respectivul să fie înhumat în aceeaşi stare în care fusese adus pe lume, adică fără organe lipsă, fie că era sau nu eunuc.

Castraţii erau obligaţi să intre şi să iasă din sala de operaţii pe picioarele lor, fără niciun sprijin. Li se testa în felul acesta rezistenţa şi curajul. Nu puţine erau cazurile când se prăbuşeau, după ce treceau de uşa sălii de operaţii în braţele infirmierului care îi aştepta în parc, livizi ca luna nopţilor de iarnă şi bandajaţi cu pansamente înroşite de la teribila rană.

Castrarea servea şi de probă eliminatorie, infailibilă, pentru recrutarea membrilor comunităţii eunucilor.

Din trei operaţi, unul murea. Cu toate astea, numeroase erau solicitările spontane ale celor ce doreau să intre în această castă specială.

Statutul de eunuc însemna, de fapt, pentru cei săraci, un fel de asigurare de viaţă. Membrii confreriei se sprijineau

reciproc ca nimeni alții. Ei reprezentau pentru puterea de stat ceea ce ordinul preoților reprezenta pentru biserică. Datorită încercării prin care treceau, castrații ocupau de regulă funcții de mare încredere care îi plasau în proximitatea epicentrului puterii sau în cercurile cele mai intime ale acesteia. În funcțiile de şambelan, director de gineceu, confident al concubinelor, arhivar particular, preceptor sau degustător, ei nu posedau altceva decât această intimitate cu prinții, care le aducea titularilor, cu condiția de a şti să se descurce, toată puterea şi toate avantajele.

Când palanchinul Marelui Ofițer cu Delictele fu depus în fața porții de intrare în clădirea principală, Cuțit Rapid tocmai îşi încheia ultima operație a zilei. Nobilul duce îi explică fără înconjur scopul vizitei sale.

— Cine sunt candidații la care se gândeşte regele nostru? întrebă acesta, cu o urmă de nelinişte în ochi.

Dispariția lui Drept înainte nu-l lăsa indiferent pe Cuțit Rapid. Vestea se răspândise ca o dâră de praf în cercul închis al eunucilor alertați.

— Eunucul Pădure de Pinacluri precum şi doi arhivari de stat, unul însărcinat cu păstrarea decretelor iar celălalt cu documentele de cadastru public. Sunt funcționari cunoscuți pentru seriozitatea şi discreția lor. Ultimii doi nu sunt operați încă, precizează ducele, întărind cu un gest al degetului îndreptat spre zona dintre picioare.

— Ce vârstă au arhivarii? întrebă măcelarul.

— Sunt bărbați în toată firea. Se bucură de experiență şi de talent, în egală măsură.

— În situația aceasta, cel mai bine ar fi să-l alegeți pe Pădure de Pinacluri. O dată trecuți în faza când îşi poartă căciula de bărbat, operația reuşeşte la mai puțin de un caz din trei, proclamă categoric chirurgul.

— Alegerea nu-mi aparține, eu sunt aici doar ca să vă

transmit dorința regelui nostru. Sarcina domniei voastre este de a examina morfologia celor doi arhivari, pentru a vă pronunța dacă pot sau nu să suporte castrarea; astfel, suveranul nostru va putea să aleagă din cei trei pe cine doreşte el, zise Marele Ofițer, agasat de vorbele chirurgului, în care descifra o urmă de rea credință.

— Subiecții sunt la curent cu asta? întrebă chirurgul după o scurtă pauză de gândire.

— Nu încă. Preconizez să le-o aduc la cunoştință chiar mâine, răspunse, fără să clipească, Elevație Spirituală de Gradul Trei.

Nu numai educația îl făcea să execute cu promptitudine ordinele venite de sus, ci mai ales dorința de a răspunde cât mai bine dovezii de încredere pe care i-o arătase regele, încredințându-i această misiune.

— Atunci, imediat ce vor fi anunțați, pot să vină la mine ca să-i examinez, propuse chirurgul, cu prefăcută solicitudine.

Marele Ofițer cu Delictele mirosea că schimbarea de ton a lui Cuțit Rapid ascundea ceva putred, dar nu ştia cam ce putea să fie.

Dădu o raită cu privirea primprejur.

În parc, pacienții operați în ziua aceea, albi la față ca varul, sleiți de puteri şi cu ochii congestionați încă de la groaznica încercare prin care trecuseră, se odihneau pe bănci la umbra cedrilor, a arborilor de ginkgo biloba şi de catalpa, în timp ce infirmierii le răcoreau cu evantaiele fețele scăldate în sudoare.

Pe când se urca în palanchin ca să meargă la Arhivele Statului, pentru a le anunța celor doi arhivari soarta ce le era destinată, perplexitatea sa nu mai avea margini şi i se făcu rău. Era însă prea târziu ca să mai schimbe lucrurile. Toanele bătrânului rege care-şi manifesta în asemenea grad încrederea față de el nu puteau fi decât porunci pentru el.

Nu avea de unde să ştie, totuşi, că chirurgul hotărâse a priori să nu le acorde nicio şansă celor doi, pe care îi considera intruşi în jocul cu reguli stricte al castei eunucilor, şi că, doar cu o mişcare simplă de scalpel, cu o croşetare puțin mai adâncă decât de obicei, avea să le provoace moartea prin hemoragie, pe scaunul de castrare, fără ca cineva să-i găsească vreo vină sau să observe ceva.

Elevație Spirituală de Gradul Trei nu bănuia că prin zelul său de a îndeplini ca la carte ordinul bătrânului rege Zhong condamnase la moarte două persoane nevinovate.

Cum ar fi putut să-şi imagineze că, de fapt, comunitatea eunucilor, ai cărei membri alcătuiseră în taină un front comun cu chirurgul şef Cuțit Rapid, hotărâse să meargă până la capăt pentru ca eunucul Pădure de Pinacluri să-l înlocuiască pe predecesorul său Drept înainte?

*

— O să vezi, nu-i mare lucru să te ocupi de un rege bătrân! Sunt sigură că te va găsi fermecătoare şi că îl va bucura simpla ta vedere, pe lângă muzica pe care i-o vei cânta şi dansa... Dacă îți cere pilulele nemuririi, nu trebuie decât să i le dai, pe moment. Singura ta grijă, având în vedere vârsta sa înaintată, este să nu-l enervezi.

În salonul de muzică din locuința lui Lubuwei, Huayang îi dădea ultimele sfaturi tinerei sale eleve.

Cea din urmă făcea progrese însemnate de la o zi la alta. Pricepea de la jumătatea cuvântului orice intenție. Avea aptitudinea înțelegerii situațiilor. Foarte matură pentru vârsta ei, ştia să-şi pună în valoare farmecul şi frumusețea ca şi când ar fi avut cu zece ani mai mult, la o sumară evaluare. Pentru prima soție a lui Anguo nu constituise o surpriză, deoarece depistase de la început facultățile de adaptare şi de însuşire a cunoştințelor de care dispunea

Zhaoji.

De altfel, ținuse în mod deosebit să asiste şi ea la primirea protejatei sale de către bătrânul Zhong, prevăzută pentru a doua zi seara.

— Dar nu există riscul de a începe o viață de recluziune, în interiorul unui palat de unde să nu mai pot ieşi niciodată? întrebă malițios Zhaoji, cu ochii strălucind precum trandafirii dimineața.

— De tine va depinde să nu se întâmple aşa ceva! Un servitor eficient este acela care ştie şi cum să-şi educe stăpânul... zise Huayang surâzând, ceea ce-i provocă fetei un hohot de râs cristalin.

Lubuwei sorbea cuvintele celor două femei. Abordarea cu atâta dezinvoltură şi uşurință a unor chestiuni atât de serioase îi umplea sufletul de bucurie. Resimțea forța mentală ce se ascundea sub aparența de blândețe şi inocență a celor două frumuseți. Nimeni nu ar putea să reziste, îşi spunea el, acestui melanj de farmec şi viclenie.

Întâlnirea sa cu soția lui Anguo, ale cărei calități nu-l lăsau deloc indiferent şi pentru care nutrea, asemeni tuturor acelora care aveau şansa să o cunoască, sentimente contradictorii, inclusiv bănuiala, străduindu-se cât putea să şi le reprime, întâlnirea aceasta deci îi permitea totodată să întrevadă contururile, mult mai simple decât îi păreau la început, ale cuceririi progresive a puterii la curtea regatului Qin unde Zhaoji şi Huayang puteau să-i devină aliate prețioase, prin strălucirea şi eficacitatea lor.

Grație prezenței cotidiene a lui Zhaoji pe lângă bătrânul rege, el avea să fie primul care va afla mişcările şi strategiile personalităților de prim rang şi a celor din sfera puterii, şi să le demonteze intrigile, dacă eventual i-ar fi barat irezistibila ascensiune.

Practicarea comerțului şi câştigarea banilor îi părea după sosirea sa la Xianyang, activitatea cea mai simplă din lume

prin comparație cu răspunderea care îl aştepta pe cel ce hotărâse să cucerească puterea politică. Era mult mai uşor să facă avere decât să-şi croiască drum prin jungla complicată a unei puteri regale îmbătrânite unde fiecare, de la ministru la funcționar de rang înalt, profita de vârsta şi de memoria slăbită a suveranului ciufut pentru a-şi rezolva interesele.

Confruntat cu un boşorog aflat la zenitul puterii, al cărui urmaş la tron nu se ridica la înălțimea părintelui, stabilise să se plaseze de acum pentru ca, la momentul înscăunării lui Anguo, el să se găsească în cel mai bun post. Or Lubuwei avea acum şansa să reuşească.

Negustorul de cai cereşti mai ştia însă că nu era nici pe departe singurul care gândea că statul Qin intrase într-o perioadă dintr-acelea în care totul devenea posibil, pentru că angrenajul tradițional se blochează şi întreg sistemul se reînnoieşte. Nou venit la Xianyang, el cunoştea mai puțin decât ceilalți organizarea şi resorturile intime de la Curte. Dar dificultățile şi riscurile ce decurgeau din statutul său de novice care nu avea ce să piardă erau de natură mai degrabă să-i stimuleze pofta de a ajunge sus.

De sub pielea de negustor ieşea puțin câte puțin personajul care credea în steaua sa norocoasă şi pe care dorința de avansare îl făcea să fie şi mai bun deoarece îl stimula. Cu fiecare zi ce trecea, era tot mai încrezător în profețiile lui Vale Adâncă.

— Nu am nicio îndoială, la fel ca Huayang, că vei fi la înălțime! exclamă el adresându-se lui Zhaoji.

În timp ce sorbea o gură de ceai verde adus de un servitor, realiză că pentru prima oară o tutuia pe protejata sa.

Huayang şi Zhaoji se puseră pe cântat acompaniindu-se de țiteră. Vocile lor clare îşi răspundeau şi se acordau de minune într-un duet perfect. El găsea că semănau ca două

surori. Nu era în stare să spună care dintre ele era mai frumoasă sau mai inteligentă.

— Dacă muzica aceasta nu-l va înmuia pe rege, să nu-mi ziceți pe nume! adăugă el, complice, adresându-se celor două femei înainte de a le părăsi pentru a se dedica ocupațiilor zilei.

— Protectorul tău este tot atât de fermecător pe cât e de atrăgător la fizic, remarcă Huayang după ce se opriră din cântat.

Cealaltă rămânea tăcută.

— Nu zici nimic. Nu eşti de acord? insistă prima soție a prințului Anguo.

Zhaoji continua să tacă.

Femeia-copil îşi acorda țitera pişcându-i corzile una câte una ca să verifice tensiunea pe suporții mobili. Părea complet absorbită de instrument, în timp ce chipul ei nu manifesta niciun fel de emoție. Huayang îşi spuse că Zhaoji era mai expertă decât ea din moment ce reuşea să nu-şi exteriorizeze gândurile intime. Degeaba insistă, nu obținu de la tânăra fată nicio confidență cu privire la negustor.

În ziua următoare, o prezentă pe foarte tânăra Zhaoji bătrânului rege.

Acesta din urmă le dăduse întâlnire într-un edicul din Pavilionul Pădurii de Arbuşti, la ora când crapii făceau salturi aeriene. De cum le zări pe frumoasele care, date fiind împrejurările, se împodobiseră cu cele mai de preț zorzoane, ridurile obrazului său pergamentos se pliară într-un zâmbet larg.

— Bună, mititico! zise bătrânul către femeia-copil.

Aceasta îi răspunse executând la perfecție o reverență adâncă, deprinsă de la Huayang.

Se auzea doar zgomotul peştilor uriaşi care săreau pe deasupra lacului în miniatură, atraşi de hrana aruncată de către grădinari.

Ochii lui Zhaoji, care nu mai intrase niciodată într-o locuință atât de somptuoasă, spionau toate detaliile care alcătuiau acel lux şi rafinament.

În acel peisaj, totul, culorile, parfumurile, luminile şi formele se acordau. Arcaturile fine, ornate cu stuc, alcătuiau din florile împletite o ofrandă adusă cerului la amurg pe care îl încadrau ca un scrin. Colonadele de marmură ale căror fusuri lăsau să transpară în penumbră soarele la zenit păreau străjeri de pază ai bătrânului care, de pe parapetul de piatră unde îi plăcea să se sprijine la sfârşit de zi, privea cum astrul îşi arunca ultimele flăcări. Picioarele fotoliilor în formă de labe cu gheare de dragoni se înfundau în covoarele groase de lână cu motive de țestoase făcându-şi rondul. Plantele înmiresmate, aranjate în mici ghivece de lut, impregnau atmosfera cu mirosurile lor suave şi amețitoare.

— Câți ani are? o întrebă regele Zhong pe Huayang.

— Sunt la jumătatea celui de-al treisprezecelea an lunar, răspunse cu inocență femeia-copil.

Bătrânul suveran privi uimit către fetița căreia i-ar fi dat cu uşurință trei sau patru ani în plus.

— Zhaoji pare mai vârstnică decât este în realitate, dar are capacitatea şi maturitatea înfățişării sale aparente, adăugă Huayang, simțindu-se datoare să explice.

— Cum să nu vă cred pe cuvânt? zise bătrânul Zhong.

Luă delicat mâna nurorii sale, apoi o duse la buze, sărutând-o.

— Zhaoji este muziciană. Vă va ajuta să adormiți pe muzică, continuă prima soție a lui Anguo.

— Micuțo, priveşte curcubeul. Ai mai văzut ceva atât de frumos?

Regele indica ploaia de stropi irizați pe care peştii, țâşnind din lac ca nişte proiectile, le lăsau în suspensie după scufundarea lor greoaie în apele întunecate din şanțuri.

Zhaoji se aplecă la rândul ei în fața bătrânului rege. El putea să-i vadă ceafa delicată, care etala un conci împletit cu grație, şi albeața umerilor fragili.

Îi făcu semn din ochi şi din gură nurorii sale că o găsea încântătoare pe noua sa pupilă. Huayang sesiză o urmă de implorare în ochii bătrânului rege.

Prințesa era mulțumită. Socrul său o adoptase pe femeia-copil. Planul se derula chiar mai uşor decât prevăzuse. Greutățile sale se apropiau de sfârşit.

Ceea ce avea de făcut acum era să i-o prezinte pe Zhaoji preotului Wudong.

*

Întâlnirea avu loc în grădina botanică, unde gărzilor palatului le era interzis să pună piciorul; prima soție a prințului moştenitor îl convocase pe marele preot ca să i-o prezinte, în mare taină, pe noua sa protejată.

După multe ploi, razele soarelui dădeau strălucire trunchiurilor de catalpa. Din pământul umed şi cald, pe care se târau limacşi lipicioşi, mai ieşeau încă aburi. Iarba moale, presărată cu ciupercuțe portocalii scăpărând fosforescențe stranii, era atât de îmbibată de apă încât scârțâia sub paşii lui Wudong când acesta se alătură celor două femei aşezate pe o bancă de piatră, în fața cărora un păun îşi înfoia coada.

— A aflat ceva despre Marea Cale? o întrebă preotul taoist pe prima soție a prințului moştenitor,

— I-am spus câte ceva, pe scurt. Este foarte interesată de ceea ce i-am povestit, de experiențele alchimice în special, răspunse Huayang zvârlind câteva boabe de mei păunului.

— Sunt nerăbdătoare să văd cum se transformă cinabrul în aur! adăugă Zhaoji, care nu părea impresionată câtuşi de puțin de statura şi înfățişarea marelui preot Wudong.

Păunul, care apreciase meiul, căuta să mai obțină o porție şi se legăna în fața lui Huayang încercând să-i ciugulească sandalele de mătase brodate cu bobițe.

— Zhaoji este pe cale să intre în serviciul regelui. Ea este aceea care îi va da de-acum înainte pilulele tale de nemurire. Vreau să ştie în ce fel şi cu câtă grijă le fabrici, declară prințesa fără niciun preambul.

Tachinată de păun, gesticulă zgomotos ca să-l sperie. Pasărea luă distanță, iar ea începu s-o hâşâie, căutând s-o sperie şi să scape de ea.

— Mi-ar plăcea să cunosc mai multe despre această Mare Cale despre care prietena mea îmi vorbeşte ades, reluă Zhaoji după ce rămase singură cu marele preot.

Acesta îi arătă atunci un arbore uriaş de catalpa şi îi recită femeii-copil unul din cele mai celebre poeme taoiste:

— *„Trebuie să te refugiezi într-un spațiu Yin. Aceia care sunt dotați cu proprietăți extraordinare, a căror frumusețe se expune şi ale căror calități se revelează, vor slăbi întotdeauna, tocmai din această cauză, până pe punctul de a pieri”.*

„După cum şi pescăruşul se estropiază din cauza aripilor, broasca țestoasă este ucisă pentru carapacea sa divinatorie, cinabrul expus pe piele devine un oarecare fond de ten şi piatra este sfărâmată pentru presupusul miez de jad din interior”.

„Trebuie să tindem spre arborele de catalpa inaccesibil ale cărui crengi ating cerul şi rădăcinile izvoarele galbene: până la sfârşitul lumii, la adăpost de privirile celorlalți, acest arbore nu va cunoaşte nefericirea”.

Wudong alesese intenționat aceste versuri, obscure pentru neinițiați, cu scopul de a testa capacitatea lui Zhaoji de a pătrunde resortul intim al discursului taoist.

Nu sesiză vreun semn de uimire în ochii tinerei fete. Ea părea că primise natural frazele esoterice rostite de el, de

parcă ar fi priceput perfect sensurile.

Va deveni cu uşurinţă o adeptă a Marii Căi, gândi el...

Huayang, care scăpase de păun, li se alătură.

— Înţeleg foarte bine. Asta vrea să însemne că pentru a trăi fericit, cel mai bine este să te ascunzi, adăugă ea.

— Exact! Textele antice ale venerabilului nostru Zhuangzi ne-o spun sub altă formă, tot atât de explicită: ţinându-ţi poarta încuiată, te conservi, concluzionă Wudong.

— Sunt sigură că Zhaoji se va iniţia foarte repede în misterele noastre... zise Huayang, convinsă de aptitudinile micuţei sale protejate pentru aceste credinţe şi practici.

Începură să cadă stropi mari de ploaie. Trebuiau să se adăpostească. Cei trei găsiră refugiu dedesubtul unui pod de piatră ce se arcuia peste un mic canal.

— Acum să-i explici mai detaliat lui Zhaoji despre aceste pilule ale nemuririi pe care va trebui să i le administreze regelui Zhong, reluă prinţesa.

— Ingredientele sunt clasice: orpiment, cinabru, arsenic, quarţ, ginseng şi alte elemente despre care nu pot să vorbesc decât unor iniţiaţi în stadiul final. Totul depinde de proporţiile acestor elemente separate. De altfel, în asta constă şi paradoxul prafului nemuririi: amestecate în doze prea puternice, aproape toate aceste substanţe pot fi mortale!

Wudong îşi întărea spusele prin gesturi ample ale braţelor. Pandativul de smarald de la piept se legăna într-o parte şi în alta. Craniul perfect ras îi lucea precum o oglindă lustruită.

— Şi care este, în opinia dumneavoastră, substanţa cea mai periculoasă? se interesă Huayang.

Frumoasa Zhaoji, uimită de această enumerare, făcuse ochii mari.

— Arsenicul, fără îndoială. Dizolvat în ceai, poate să curme, pe nesimţite, viaţa unui om în două luni! Fără ca

acesta să-şi dea seama. Este o otravă pe cât de eficace pe-atât de perversă! declară marele preot, cu un aer gânditor.

Ploaia încetase. Un grup se plimba prin apropiere; nu era cazul să le atragă atenția. Trioul simulă o plimbare întreruptă.

După aceea, Wudong o invită pe Zhaoji să vină să asiste la experiențele sale alchimice de la Palatul Fantomelor, înainte de a-şi lua la revedere de la cele două tinere.

— Cred că ți-ai dat seama de puterea pe care o vei avea, zise Huayang către Zhaoji.

Tonul vocii sale se voia normal, perfect detaşat. Mângâia cu un aer distrat moțul păunului, care revenise la ea.

Femeia-copil tăcea mâlc.

Se aplecase să culeagă micuțele floricele mov înmănuncheate pe covorul moale de la picioarele unui arbore de catalpa. Dând să se ridice, simți răsuflarea lui Huayang pe ceafă. Era un suflu uscat, proaspăt şi parfumat. Îi simțea palmele aşezate pe umeri într-un gest care se dorea protector şi în acelaşi timp rugător.

Huayang o făcu să se aşeze pe o bancă de piatră de la marginea aleii şi începu să-i vorbească cu voce blândă şi gravă.

Decisese să o pună la curent pe prietena sa şi să-i dezvăluie anvergura planului său. Îi povesti cum ajunsese ea la Curte, după ce fusese vândută de părinții ei unui intermediar care, întâmplător, era văr cu eunucul Drept înainte. O dată intrată în gineceu, farmecul şi frumusețea sa rezolvaseră restul.

Îi descrise viața sa în acea colivie cu gratii aurite, asalturile mecanice şi repetate ale prințului Anguo care o luase de nevastă fără ca măcar să-i ceară părerea. Se trezise soția lui împotriva voinței sale. Chiar din acel moment hotărâse să-şi ia revanşa pentru ceea ce suferise. Îi explică de asemenea felul cum reuşise să-şi mascheze intențiile prin

gesturi care mimau plăcerea, chiar şi atunci când nu era în stare să o simtă. Îi relată neplăcerile şi umilinţele la care o supunea regina mamă Mei, care o considera doar o jucărie aparţinând fiului său. Sterilitatea sa devenise o încercare de nedescris, care transforma în coşmar ceea ce ar fi vrut să fie o răzbunare împotriva destinului.

Când firul poveştii ajunse la episodul cu maternitatea rivalei sale Xia şi cu naşterea lui Yiren, ochii lui Huayang, care îşi sprijinea uşor capul pe umărul lui Zhaoji, pluteau deja în lacrimi.

Atunci, mişcată de această suferinţă şi disperare fără margini, cu o compasiune netrucată, Zhaoji îşi deschise larg braţele pentru prietena sa. Huayang se refugie la pieptul plăpând al femeii-copil şi se lăsă mângâiată. Cea care putea să-i fie mamă se refugiase lângă cea care putea să-i fie fiică.

Era pentru prima oară că prinţesa îşi exprima în felul acesta nefericirea faţă de altcineva. Frumoasa şi inteligenta femeie, pe chipul căreia nu se putea citi decât fericire, nu lăsase niciodată să i se vadă disperarea. Încrederea totală pe care o avea în Zhaoji o făcuse să lase la o parte toate convenienţele şi reţinerile, într-atât era de profundă deja apropierea lor.

Iar această efuziune intimă, pe lângă că îi alunga lacrimile, îi procura totodată şi strania bucurie a unei eliberări pe care o descoperea, la fel, pentru prima oară.

Zhaoji, răscolită de această confesiune teribilă, rămase profund impresionată de dovada de încredere. Descoperea că nu era singura din lume care fusese obligată să îndure atâtea suferinţe. Găsise un tovarăş de suferinţă. După ce îşi puse un deget pe buzele lui Huayang, decise, confesiune pentru confesiune, să vorbească şi ea.

Ochii săi căprui cu irizaţii gălbui se umeziseră la rândul lor. Istoria sa nu era mai prejos decât a lui Huayang. Zhaoji nu cunoscuse niciodată, nici pe departe măcar, bucuriile

copilăriei.

Originară din marele stat meridional Chu, duşmanul dintotdeauna al regatului Qin, ea păstra destule amintiri pentru ca să ştie că se trăgea dintr-o familie de ţărani sărmani dintr-un sătuc pierdut în mijlocul unei câmpii oarecare, unde orezăriile se întindeau la nesfârşit.

La o invazie a armatelor din Qin, satul ei fusese ars şi familia sa masacrată în întregime. Scăpase în mod miraculos de carnagiu. Nu împlinise trei ani, şi cânta deja ca o privighetoare. Darul acesta îl avea fără să fi primit vreun sprijin, ascultând doar cântecele femeilor care-şi făceau astfel curaj la munca câmpului.

Era un avantaj important, care îi dăduse posibilitatea să scape din masacrul în cursul căruia toată familia ei fusese exterminată. O căpetenie obscură din armată se folosise de această pradă fermecătoare pentru a o vinde unei trupe de circ ambulant. Circul afişa în public cu folos acest boţ de fată a cărei ţiteră o depăşea de departe în înălţime.

Mica Zhaoji fusese fata bună la toate pentru directorul circului. La cântat, la acrobaţie, la dansat, la slujit şi, vai, din nefericire, şi la alte treburi de îndată ce trupul său începuse să prindă forme.

Circul cutreierase nenumărate regate, de la nord la sud şi de la est la vest, pe care ea le învăţase astfel, după contururi, forme, culori şi mirosuri. Cunoştea deja diversitatea lumii, varietatea nesfârşită a peisajelor, secetoase sau luxuriante, plate sau denivelate, dar şi obiceiurile şi comportamentul oamenilor care le locuiau, trăsăturile tuturor acestor regate care se războiau cu înverşunare între ele – şi peste care regatul Qin îşi înstăpânea puterea rând pe rând, de la o zi la alta. De la regatul Yan, cel mai nordic, un ţinut de şes arid, unde vieţuiau cele mai frumoase hoarde de cai sălbatici, până la Shu, cel mai sudic, unde creşteau mangotieri şi unde tigrii

aveau, în jungla luxuriantă şi umedă, o blană groasă cu dungi galbene şi negre.

De la înălțimea falezei dantelate de pe coasta principatului Lu, descoperise valurile oceanului, iar de pe platourile sterpe din extremitatea sudică a regatului Ba, admirase pantele abrupte ale primelor contraforturi ale acoperişului lumii.

În unele capitale, circurile erau venerate ca nişte temple ambulante iar artiştii ca nişte semizei; în altele, dimpotrivă, erau considerate nişte atracții de rând, care serveau de paravan pentru hoții, jafuri şi răpiri de copii, ceea ce le atrăgea oprobriul autorităților locale.

Deşi foarte tânără, Zhaoji văzuse şi încercase deja aproape tot.

Ştia că de o parte a muntelui puteai fi venerat ca o zeitate coborâtă pe pământ şi că de cealaltă parte a lui puteai să sfârşeşti pedepsit ca un hoț de duzină. Cunoştea de asemenea cruzimea şi cupiditatea care se ascundeau constant în inima oamenilor, şi aşa se explica suspiciunea sa, la început, în privința lui Lubuwei, atunci când acesta o salvase de la sclavie, până ce se dumirise că negustorul acționase numai din impulsul de a-i face un bine.

Lecțiile primite de la oameni şi încercări o întăriseră, dar o şi scârbiseră în acelaşi timp, ucigându-i iluziile asupra naturii umane încă de la cea mai fragedă vârstă. Fiecare zi însemna pentru Zhaoji o victorie asupra nefericirii care ar fi trebuit să o doboare. Şi fiecare din aceste victorii îi împietrea caracterul. Trecuse de limita de sus a răului, dar ştia şi că răul nu este infailibil. Descoperea, grație lui Huayang şi Lubuwei, că ființa omenească este ca un animal într-o junglă, unde guvernează doar legea celui mai puternic.

— Nu eşti decât un copil, şi ai trăit aproape tot, murmură Huayang cu tandrețe, îmbrățişând-o la rândul său pe Zhaoji.

— Se poate spune, într-adevăr, că aşa este, de altfel acest rege bătrân nu mă sperie câtuşi de puţin! răspunse ea, ştergându-şi lacrimile cu batista prietenei sale.

— Existenţele noastre paralele şi îngemănate s-au întâlnit, din fericire; suntem ca două surori despărţite la naştere şi care până la urmă s-au regăsit, spuse prinţesa.

Zhaoji se ghemui lângă ea ca un pui de animal. Respira parfumul cocului lipit de bărbia sa.

— Vrei acum să mă ajuţi? îi şopti dintr-o suflare, cu glasul înecat, strângând-o şi mai tare în braţe.

— Nu-mi doresc altceva...

Huayang o prinse pe Zhaoji de umeri şi o privi drept în ochi. Cele două tinere femei îşi puteau citi din priviri, ca într-o carte deschisă, ce se ascundea în inimile lor.

— Jură-mi, atunci, că îl vei face pe rege să înghită băutura pe care i-o vom prepara, când va veni momentul! strigă exaltată prima soţie a lui Anguo.

— Jur, zise Zhaoji, o voi face pentru tine şi pentru mine.

Îşi reluară plimbarea, ţinându-se de mână ca două surori înstrăinate până atunci de o soartă vitregă şi nemiloasă.

17

Printre vazele cu merişori cioplite în formă de sfeşnice, micuţul Yiren avansa cu paşi nesiguri, riscând să se poticnească pentru a nu ştiu câta oară; la fiecare pas, când unul dintre picioruşe revenea precipitat la sol făcându-l să-şi piardă echilibrul, copilul, surprins de propriul său curaj, râdea de se prăpădea. Din fericire, animalul pe care îl urmărea pe aleea de pietriş din grădina interioară era o broască ţestoasă cu mersul şovăitor, pe care o ajunse până la urmă.

Vulpe Şireată găsise această stratagemă ca să-l înveţe să meargă în picioare.

— Meriți toate felicitările, o, micul meu prinț! exclamă ea bătând din palme.

— E adevărat că face progrese din zi în zi, constată, nu fără mulțumire, mama pruncului de viță regală.

Noua locuință a prințesei ostatice era un vast şi impozant imobil de piatră lipit de zidurile Palatului Regal, nu departe de Gineceul Central.

Anguo făcuse în aşa fel încât Intendentul General, însărcinat cu amenajările interioare, să nu se zgârcească la cheltuieli. Camerele erau înțesate cu mobile rare şi scumpe, şi draperii grele brodate cu aur şi argint împodobeau pereții. Grădina interioară care ocupa spațiul central, de formă perfect circulară, reprezenta cerul, arborii, stelele, şi aleile constelațiile. La picioarele smochinilor pitici şi ale orhideelor țepoase, din canale subterane țâşnea apa unor râuri şi cascade în miniatură unde veneau să bea libelulele.

De când obținuse acordul lui Anguo să se mute în noul său apartament, prințesa Xia nu mai era concubina anonimă şi discretă care-şi creştea băiețelul în dosul zidurilor înalte ale Gineceului Central al Curții. Nu mai era aceeaşi. Câştigase în prestanță şi în aplomb tot atât pe cât pierduse din timiditate. Privirea sa arogantă accentua solemnitatea unică a chipului său.

Dacă Anguo venea să-i aducă omagiu, lucru care se petrecea din ce în ce mai des, era pentru că ea nu-l refuza niciodată.

Nu trecuse mult până să înțeleagă ce avea de făcut ca să-l atragă în mrejele ei. Constata cu satisfacție că prințul moştenitor stătea cu ea tot atâtea nopți câte petrecea şi cu prima sa soție. Se arăta de fiecare dată mai dornică atunci când sceptrul de jad al acestuia îi penetra bobocul de lotus. Reuşea, grație exercițiului adecvat – ceea ce-l fericea pe Anguo în cel mai înalt grad deoarece se întâlnea rar la o femeie – să facă astfel încât sursa vitală să şiroiască

abundent când unda de plăcere supremă îi contracta pântecul şi îl făcea să vibreze precum pielea unei tobe.

— Mai dă-mi un strop din nobila ta licoare intimă... îmi eliberează forţele! o implora Anguo, aşteptând febril descătuşarea, după îmbrăţişările din ce în ce mai lungi pe care ea i le oferea.

— Jură-mi că îl vei recunoaşte în mod oficial pe fiul tău Yiren! răspundea ea invariabil, până când smulgea câte o bolboroseală care semăna într-atât încât se putea confunda cu un „da".

Lupta aceasta surdă pe care o dădea ca să învingă ultimele reticenţe ale prinţului Anguo începea să întoarcă situaţia în avantajul său.

Ea ştia că timpul se scurge în favoarea sa, cu toate că nu se îndoia că rivala sa Huayang nu rămânea inertă, încercând prin orice mijloc să-l împiedice pe tânărul Yiren să devină prinţ moştenitor al regatului Qin.

Nu se întâlnise niciodată şi nici nu se intersectase vreodată cu rivala sa. Cele două femei se evitau sistematic dar schimbau semnale reciproc, grele de subînţelesuri.

Într-una din zile, Xia îi trimisese prin Vulpe Şireată lui Huayang, ca din partea unei necunoscute, un mic cactus plantat într-un ghiveci miniatural de bronz. Ceea ce-i relatase Vulpe Şireată cu privire la reacţia primei soţii a tatălui lui Yiren la vederea acestui omagiu ambiguu căruia îi ghicise imediat provenienţa o lăsase să întrevadă duritatea bătăliei care le punea faţă în faţă. Ea o rugase politicos pe Vulpe Şireată să-i înapoieze planta concubinei ostatice, explicându-i că floarea îi provoca alergie. În contrapartidă, îi trimisese un arbore miniatural, plin de spini lungi, cu trunchiul atât de pipernicit încât puteai să juri că e uscat.

Altă dată, Xia primise trei rânduri dintr-un poem în limba clasică din care nu pricepuse mare lucru. Acolo stătea scris că rămâi întotdeauna „ostatic din tată sau din mamă în fiu".

La schimb Xia îi trimisese din nou acelaşi ghiveci mic de bronz, dar fără cactus, având grijă să-l găurească la fund pentru a-l face inutilizabil.

Aceste manevre, prin care niciuna nu consimţea să-şi coboare garda, luau diverse forme dar nu încetau. Anguo era la mijloc, complet incapabil să arbitreze jocul dintre cele două femei.

Prinţesa Xia îl privea încă pe fiul său care se juca de-a prinselea cu ţestoasa când auzi nişte zgomote surde la poarta de la intrare.

Se bătea cu putere şi repetat. Vulpe Şireată merse să vadă cine era. Câteva momente mai târziu, trei oameni înarmaţi se prezentară înaintea sa.

Unul din ei înaintă spre Xia, îi prezentă un scurt salut şi zise cu voce tunătoare:

— Sunt generalul Defect de Jad, comandantul armatelor din regatul Qin. Mă însoţeşte generalul Shandong, de la statul major al armatei din Zhao, care a venit să verifice că zălogul dăruit de regatul său statului Qin este sănătos şi tratat bine!

Generalul din Zhao îi zâmbi compatrioatei sale şi se înclină în faţa ei respectuos,

Cel de-al treilea, îmbrăcat în costum civil, se prezentă la rândul său:

— Numele meu este Zongbi. Sunt directorul Biroului pentru Ostatici din Cancelaria Regală a curţii. Onorat să vă cunosc!

Zongbi servea de grefier la inspecţia ostaticei.

Era pentru prima oară că un militar venit din ţara sa venea să se asigure că prinţesa era tratată cum trebuie şi că îi merge bine.

Verificarea stării ostaticilor era o cutumă obişnuită între state care nu semnaseră un tratat de pace. Procedura era perfect reglementată. Statul care dorea să facă inspecţia

anunța Biroul pentru Ostatici al celuilalt stat, care nu avea dreptul să refuze, declanşând la rândul său o inspecție în statul solicitant. În felul acesta, inspecțiile aveau loc simultan, pentru a se păstra echilibrul strict pe care se baza acest sistem. Se redacta un raport scris în două exemplare, pe care statele le schimbau între ele.

— După cum puteți vedea, prințesa Xia este bine tratată, zise cu umor generalul Defect de Jad către emisarul din Zhao.

— Într-adevăr, aşa este, constată celălalt.

— Puteți acum, dacă doriți, să vă adresați direct ostaticei, îi propuse lui Shandong comandantul armatelor din Qin.

Trimisul din Zhao dădu citire lungii liste cu întrebările pregătite pentru prințesă. Enumerarea lor era lungă şi plicticoasă. Se referea la hrană, la condițiile de locuit, la dreptul la plimbare, hainele de care dispunea ostatica, la cărțile care i se puneau la dispoziție, la persoanele pe care avea dreptul să se vadă. Altele, şi mai şi, despre sentimentele pe care le încerca şi despre eventualele gesturi de impolitețe pe care le-a suportat. Xia făcu față cu brio acestui interogatoriu de unde reieşi că era bine tratată de către statul Qin în toate privințele, ca o prințesă cu sânge regal.

Ancheta, nefiind decât o simplă formalitate, se apropia de sfârşit.

— Cum se simte omologul meu? îl întrebă concubina ostatică pe generalul Shandong.

— Prințul Wangbi se simte foarte bine, cu toate că sexul şi condiția sa nu îi permit, vai, să se ridice la Handan la nivelul vostru!

Ambasadorul mințea cu neruşinare.

Sănătatea precară a lui Wangbi pusese pe jar autoritățile din Zhao care mobilizaseră o armată de doctori la căpătâiul său ca să nu le facă vreo figură la inspecția ce urma să aibă

loc la Handan cu o decalare de una sau două zile. Ostaticul încredințat de Qin statului Zhao era atât de slăbit încât de două săptămâni îl hrăneau de cinci ori pe zi în cantități infime, pe care le ingurgita cu foarte mare greutate. Obrazul său rămânea livid, asemeni unui cadavru.

Important era ca, în orice stare s-ar fi aflat, să se dovedească la momentul inspecției, că ostaticul decedase de moarte naturală şi nu din cauza suferințelor provocate de tratamentul necorespunzător oferit de statul Zhao.

— Cât de plictisit trebuie să fie... adăugă ea.

— Într-adevăr, se plictiseşte, afirmă Zongbi, regele nostru Zhong ar face bine dacă l-ar retrage şi ar trimite pe altcineva! Aş putea chiar să pun o vorbă în sensul acesta, cu tot respectul pe care vi-l port!

Dacă statul Qin dorea să înlocuiască persoana trimisă drept zălog cu alta, regatul Zhao avea dreptul să procedeze la fel. Asta voia să însemne că din Zhao putea să vină altcineva care să o înlocuiască pe Xia.

— Şi cu mine cum rămâne, în cazul acesta? se interesă prințesa ostatică, pe care perspectiva reîntoarcerii o umplea de nelinişte.

Nu avea niciun chef să părăsească Xianyangul, unde ducea o viață de prințesă al cărei fiu avea toate şansele să devină prinț moştenitor şi, mai târziu, poate, regele statului Qin, pentru Handan, unde nimeni nu o aştepta şi unde risca să se trezească măritată forțat cu vreun ministru oarecare.

Nu-i convenea să renunțe la o poziție sigură pentru o himeră.

— Nimic nu se va schimba. Cel puțin atâta timp cât autoritățile din Zhao îşi vor păstra decizia, zise directorul Biroului pentru Ostatici, spre marea uşurare a prințesei Xia, făcându-şi ultimele însemnări în raport.

Interogatoriul se încheiase.

Cei trei îşi luară la revedere înclinându-se ceremonios în faţa prinţesei Xia, în timp ce micul Yiren încerca să prindă, dar de astă dată era mult mai complicat, o libelulă care poposise pe luciul unui râu miniatural din grădina interioară.

— Nu găsiţi că e bizară, dacă nu chiar dubioasă, această vizită inopinată? o întrebă Vulpe Şireată pe stăpâna sa, îndată ce rămaseră singure.

— La ce te gândeşti?

— Nu pricep de unde această preocupare subită a regatului Zhao pentru soarta dumneavoastră, când iată, se fac trei ani lunari de când v-au lăsat ostatică la curtea Qin fără să fi căutat vreodată să afle cum o duceţi...

— Trebuie să mă sfătuiesc cu Pădure de Pinacluri. Am o încredere totală în acest eunuc care mi-a salvat viaţa atunci, cu Yiren. Dar de când este în serviciul regelui Zhong, s-a făcut invizibil ca o fantomă! se plânse prinţesa Xia.

— Multă lume de la curte ar dori să vă reîntoarceţi la Handan.

— Te referi la prima soţie a lui Anguo?

— La ea, desigur, dar nu e singura care îl vede cu ochi răi pe prinţişorul nostru, zise guvernanta.

La auzul acestor vorbe, Xia îşi luă băieţelul în braţe şi îl strânse la piept cu toată puterea.

— Ce putem face? ofta ea, mângâindu-şi pruncul.

— Am auzit că în *Arta războiului* de Sunzi există această frază: „Cea mai bună apărare este atacul...”!

Ciudat lucru, Vulpe Şireată obişnuia să citeze din marele strateg.

— Poţi să fii mai explicită?

— Noi ştim destule despre Huayang ca să-i întindem o cursă, şuşoti cu o voce gravă şi dură Vulpe Şireată.

Prinţesa ostatică îşi înălţă ochii spre cer. Nu era prima dată că servitoarea sa aborda acest subiect.

— Crezi cu adevărat că legătura ei cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei interesează pe cineva la curtea unui rege atât de depravat cum este bătrânul Zhong?

Chipul guvernantei, calm de obicei, începea să se anime, iar exaltarea care o cuprinsese îi transforma obrajii rotunzi în bujori roşii.

— Dacă nu i-aş fi văzut cu ochii mei, în seara aceea, n-am fi ştiut niciodată! Vă spun că lumea nu ştie încă şi că divulgarea lor ar provoca un mare scandal! Pe de altă parte...

— Dar anonima pe care i-ai trimis-o Marelui Şambelan nu a rezolvat nimic, în afară de faptul că nu prea i-a purtat noroc... A dispărut fără să lase vreo urmă. Au fost nevoiți să-l elimine! o întrerupse Xia, enervată în final de insistența servitoarei.

Vulpe Şireată tăcu. O lungă tăcere se instală între ele. Xia, derutată, nu prea ştia ce să zică. Micul Yiren dormea dus în brațele mamei sale. Se auzea doar blândul clipocit al apei din râurile şi cascadele în miniatură. O mierlă începu să cânte.

— Mai este o maximă din Sunzi, zise rar servitoarea. „Decât să te adresezi căpitanului, mai bine apelezi direct la general". Informația trebuie să-i parvină regelui Zhong în persoană.

Prințesa ostatică rămânea tăcută.

Era semnul indubitabil că Vulpe Şireată marcase un punct. Căci prințesa ostatică ştia oricând să zică nu, dar niciodată da.

— Trebuie doar să găsim mijlocitorul potrivit pentru ca mesajul să ajungă la rege nedeformat şi regele să nu vadă prin asta o uneltire împotriva lui Huayang, reluă servitoarea.

— Cred că tot Sunzi a spus: „Mesagerul este la fel de important ca şi mesajul", zise atunci prințesa ostatică.

Vulpe Şireată se uită uimită la stăpâna sa. Glumea oare, sau era de acord cu propunerea sa? Obrazul prinţesei Xia era neted ca marmura. Era imposibil de ghicit ce urmărea. Era modul ei de a păstra distanța față de ceilalți, şi asta îi dădea putere. Vulpe Şireată, cufundată în ceață de raționamentul stăpânei sale, nu mai ştia în ce să creadă.

Concubina ostatică socoti că era timpul să-şi informeze servitoarea.

— Până când nu vei găsi un mesager credibil care să-l avertizeze pe regele Zhong, este inutil să mai vorbim. Cât despre a o face tu însăți, asta mi-ar semna condamnarea la moarte căci aş fi suspectată de o reglare de conturi, îi mărturisi ea direct.

Părăsi apoi grădina pentru a-l culca pe micul Yiren care continua să doarmă dus.

*

Lui Lisi îi plăcea să bată mingea în tovărăşia lui Regret Etern.

Inițiativa îi aparținuse lui Lisi. Nimerise o dată cu micul ghem de cârpe între picioarele băiatului plăpând şi fin la față, iar Regret Etern i-l aruncase înapoi cu stângăcie, prevenindu-l că nu ştie nimic despre acest joc. Lisi insistase şi, încetul cu încetul, Regret Etern, care începuse să-i prindă gustul, nu se lăsa mai prejos în pasele cu piciorul.

De atunci, cei doi colegi îşi făcuseră un obicei din a trage câte o partidă cu micul balon în fiecare zi, după terminarea cursurilor, pe terenul viran din fața porții de intrare a Colegiului înalților Funcționari Publici. Adeseori li se alăturau băieți şi fete din cartier, care profitau şi ei de spațiul terenului ca să-şi înalțe zmeiele atunci când sufla vântul.

În ziua aceea, rafalele puternice dinspre nord alungaseră

norii de pe cerul de azur, stârnind o volbură de praf fin deasupra solului, dar nu apăruse niciun zmeu. Nu mai era nimeni pe teren, în afară de trei dulăi cu blana galbenă care, la capătul opus, îşi disputau un os de bivol.

— Eşti un băiat desăvârşit, capabil la studiu şi subtil în jocul cu mingea! zise râzând Regret Etern, proiectând balonul la o distanţă apreciabilă.

Lisi se avântă să-l prindă cu capul, plonjă înainte, îl rată de puţin şi îşi termină cursa printr-o căzătură în nisip, incapabil să prindă mingea de cârpe pe care coechipierul său reuşea de fiecare dată să o paseze tot mai departe.

— Dar progresezi, nu glumă! în curând o să mă întreci, zise Lisi, scuturându-şi praful de pe umeri.

Mingea se afla din nou la Regret Etern care, ţinând-o în mâini, o luase la fugă cât îl ţineau puterile către fundul terenului. Lisi se luă după el, râzând în hohote.

— Nu joci corect. Nu e permis să fugi cu mingea în mână. Doar la picior ai voie, striga el.

Dar Neclintita Stea de Răsărit îşi pusese în cap, în acea zi, să-l întreacă pe Lisi. Continua să alerge spre capătul opus al terenului, unde câinii galbeni, care o observaseră, se uitau fioros la ea, arătându-şi colţii.

— Atenţie! striga zadarnic Lisi către tovarăşul său de joacă, câinii aceia atacă urşi!

Purtată de elanul cursei, ea ajunsese periculos de aproape de animalele care nu întârziară să se năpustească asupră-i, cu lătrături sălbatice. Erau dulăi de mărimea unui viţel, cu caninii lungi cât degetul, din aceia pe care ciobanii îi foloseau la paza turmelor, împotriva urşilor atacatori.

Unul din câini înşfăcase cu botul tunica fetei şi trăgea furios de ea ca s-o sfâşie. Reuşise s-o doboare la pământ, căutându-i gâtul în timp ce ea se zbătea şi riposta cu ultimele puteri. Fălcile înspăimântătoare se pregăteau să-l sfârtece pe bietul Regret Etem în vreme ce ceilalţi doi câini

stăteau pe-aproape, gata să se arunce asupra prăzii de îndată ce avea să fie definitiv anihilată.

Lisi se uită de jur-împrejur pentru a striga după ajutor. Spre disperarea sa, esplanada rămânea în continuare pustie. Trebuia să acționeze, nu mai era timp de aşteptat! Se repezi cu picioarele înainte, lovind cu toată energia disperării pentru a-i dispersa pe câinii care începuseră deja să sfâşie partea de sus a tunicii nefericitului de Regret Etem, care reuşise cumva să se ghemuiască cu fața în jos ca să-şi protejeze fața şi gâtul.

Abia ce-l goni pe primul din câini, că un altul îi luă locul, apoi şi al treilea. Forțele îi slăbeau din ce în ce, când reuşi, în sfârşit, cu lovituri repetate cu picioarele, să-i facă să bată în retragere pe cei doi câini mai puțin întărâtați. Mai rămânea primul, care nu renunța să-şi țină prada strâns cu fălcile-i enorme, scuturând-o ca pe un braț de paie.

În momentul acela observă osul de bivol care zăcea pe sol. Era un femur masiv, pe care furnicile îl curățaseră până la luciu. Puse mâna pe el şi începu să-l croiască pe dulău țintindu-i capul; acesta bătu în retragere cu coada între picioare. Pe al doilea îl nimeri între ochi. Gâfâind, la capătul puterilor, el înfipse violent osul între dinții ultimului animal pentru a-i bloca maxilarele. Luat prin surprindere, animalul dădu îndărăt şi o luă la sănătoasa urmat de ceilalți doi. Reuşise să pună pe fugă haita dezlănțuită.

Lisi alergă la tovarăşul său, care rămăsese întins la pământ. Nici nu-i observă mâinile învinețite şi tumefiate de la muşcăturile câinilor. Se aplecă deasupra camaradului său al cărui obraz era în continuare întors în jos. Regret Etem plângea cu lacrimi fierbinți, terorizat de evenimentul prin care trecuse. Lisi îl pipăi uşor cu mâna pe spate, de-a lungul tunicii deşirate pentru a se asigura că nu pățise ceva mai grav, după care îl ajută să se ridice. Ghearele câinilor, din fericire, nu pătrunseseră în carnea prietenului său.

Lisi îl cuprinse pe după piept ca să-l ajute să se aşeze. Cu stupoare, constată că mâinile sale se odihneau pe doi sâni mici, calzi şi rotunzi. În acest mod descoperi că Regret Etern era de fapt Neclintita Stea de Răsărit.

Cei doi tineri se aflau acum faţă în faţă. Amândoi aveau nevoie să-şi tragă sufletul şi, din motive diferite, să-şi vină în fire.

Fata văzu că tânărul se uita insistent la pieptul ei. Coborându-şi privirea, observă că sfârcurile sânilor ieşiseră la iveală prin crăpătura largă ce se căsca în mijlocul tunicii de la muşcăturile dulăilor. Ochii săi se încrucişară cu ochii înspăimântaţi ai lui Lisi.

— Îţi mulţumesc! Fără tine, n-aş mai fi acum aici, admise ea pe un ton sobru.

— E în regulă, se mărgini el să răspundă.

În jurul lor domnea o linişte mormântală.

— Îţi datorez o explicaţie, zise către Lisi Neclintita Stea de Răsărit.

— Într-adevăr, răspunse, cu vocea sugrumată, tânărul.

— Deghizarea asta a fost singura mea soluţie ca să mă pot prezenta la concursul de admitere la şcoala noastră. Fetele nu sunt admise. Acum, suntem trei care cunoaştem secretul.

— Cine este al treilea?

Puţin lipsi ca Lisi să cadă pe spate când fata îi răspunse:

— Este Măria sa Zhong.

— Ce are a face regele din Qin cu mascarada asta?

— Regele Zhong ţine la mine ca la lumina ochilor...

— Explicaţia ta este cam scurtă! zise tânărul, care se făcea că nu pricepe.

— Te las să ghiceşti, replică Neclintita Stea de Răsărit, ajustându-şi pliurile tunicii.

Se auziră râsete sonore. Puştanii şi fetişcanele invadau esplanada, cu zmeii lor multicolori.

— Pot, în sfârşit, să-ţi dezvălui acum numele meu adevărat, mă cheamă Neclintita Stea de Răsărit, continuă ea surâzând.

Mâna sa o prinse pe a lui Lisi. Uimirii acestuia îi urmase amuzamentul pe care i-l suscita o situaţie atât de inedită şi fericita surpriză de a afla motivul atracţiei pe care o simţea pentru Regret Etern.

— Promite-mi că nu vei spune nimănui. Mă încred în tine, adăugă ea.

— Bine faci, zise tânărul care simţea căldura blândă a mâinii mici a fetei în căuşul palmei sale.

Când ajunseră înaintea porţilor colegiului, mâinile lor se despărţiră şi fata dispăru în dormitor pentru a-şi schimba ţinuta şi pentru a-şi relua în cea mai mare viteză înfăţişarea de băiat.

Pentru juristul în devenire, exigent şi devotat legilor şi regulamentelor, cum se voia a fi Lisi, descoperirea recentă îl întorsese pe dos.

Faptul că regele statului Qin accepta să-şi asume un astfel de risc îl înmărmurea. În corpul de texte administrative care reglementau organizarea statului, aşa cum se statua în *Zhuliy* nu stătea scris nicăieri că femeile pot să devină funcţionare. Şmecheria cu travestiul tinerei fete era o violare flagrantă a legii fundamentale a statului! Şi tocmai garantul acestei legi, regele însuşi, era primul complice. Lisi, tânărul aspirant, nu-şi putea imagina că aşa stăteau lucrurile la nivelul cel mai înalt al puternicului stat Qin.

Dar pielea degetelor tânărului jurist în devenire era impregnată încă de dulceaţa rozelor sfârcuri ale fecioarei, care semănau cu mugurii florilor de migdal. Se dumirea acum de ce îi păruse întotdeauna atât de fin şi delicat chipul lui Regret Etern. Încrederea pe care i-o dovedise tânăra fată care purta numele acesta de împrumut nu făcuse decât să-i

mărească atracția ascunsă de până atunci.

În definitiv, Ritualul din Zhu nici măcar nu făcea referire la partea femeiască. Drept urmare, hotărî să considere că această omisiune nu echivala cu o interdicție.

Lui Lisi nu-i trebui mult ca să-şi găsească toate argumentele valabile pentru a păstra secretul încredințat de Neclintita Stea de Răsărit.

Începând din acel moment, cei doi tineri deveniră inseparabili. Marea taină înfricoşată pe care o împărțeau îi aruncase unul în brațele celuilalt. Fiind singurii din lume care cunoşteau natura ascunsă a relației dintre ei, erau în mod inevitabil făcuți să se iubească.

Prinseseră obiceiul să facă lungi plimbări prin pădurile din împrejurimile Xianyangului, de fiecare dată când dispuneau de un moment liber. Fata putea atunci să redevină ea însăşi.

Acolo, la adăpost de soarele primăvăratic, sub coroanele generoase ale brazilor şi lariței, în mijlocul ierburilor înalte şi al mărarului sălbatic, unde Neclintita Stea de Răsărit, dezlegându-şi turbanul pentru a-şi lăsa pletele lungi să i se răsfire pe umeri, în care Lisi îşi înfunda obrazul, învățară într-o zi împreună primele gesturi de iubire.

Fiica de taină a bătrânului rege se oferi lui Lisi, natural, când acesta începu să o acopere cu săruturi. Ea îşi descheiase încet corsajul şi îl lăsase să-i culeagă bobocii roz ca florile de migdal ai vârfurilor ascuțite ale sânilor. Se lipiră apoi unul de altul, lăsând dorința să-i conducă fără cea mai mică reținere, înfierbântați de atracția lor reciprocă. Abia dacă Neclintita Stea de Răsărit lăsase să-i scape un scâncet atunci când pasărea forțase pentru prima oară Poarta Coliviei Aurite.

— De-acum înainte împărțim încă un secret, la fel de mare, al iubirii ce ne-o purtăm şi pe care nimeni nu trebuie să o cunoască., murmurase ea drăgăstos iubitului.

Pentru a-i răspunde, juristul ştiuse să se transforme în poet:

— *„Gura ta dulce cu surâs fermecător, frumoşii tăi ochi încântători de pe chipul tău mă duc cu gândul la culorile ce înviorează albeaţa imaculată a mătăsii”.*

— Din ce culegere este această strofă meşteşugită?

— Este al cincizeci şi cincilea poem din *Versuri clasice*, pe care Confucius l-a comentat în *Analecte,* punând în exergă faptul că fondul este întotdeauna indispensabil culorilor, afirmase Lisi, nu fără mândria de a-i arăta iubitei sale până în ce punct avea el aceste versuri clasice în vârful degetului.

— Vino din nou în braţele mele, iubirea mea, şoptise tânăra fată pe care dorinţa nu o părăsise încă.

Plonjaseră din nou cu tandreţe în extazul reciproc savuros unde se uneau, la capătul divinei căi, Yin şi Yang.

Când se încheie fuziunea lor, soarele coborâse de mult către asfinţit şi ultimele raze tiveau vârfurile copacilor cu reflexe roşiatice.

— Eşti fiica bătrânului rege Zhong, nu-i aşa? Vreau să ştiu. De-acum încolo, nu mai trebuie să existe niciun secret între noi, şoptise el la urechea lui Neclintita Stea de Răsărit.

În loc de răspuns, ea se mulţumise să-i dea cel mai tandru şi mai dulce sărut.

18

— Maiestate, postul de frontieră din Marele Sud ne semnalează întoarcerea prinţului Anwei. Ştafeta care a adus informaţia tocmai a plecat înapoi.

Linie Frântă tremura ca varga în timp ce îi anunţa regelui Zhong vestea bună a întoarcerii fiului său preferat.

De fiecare dată păţea la fel când intra în biroul suveranului; panica la gândul de a fi interogat în legătură cu gafa pe care o făcuse, când îl strangulase pe hoţul din

mausoleul Stelei Sudului, îi dădea fiori. Bătrânul rege nu mai făcuse nicio aluzie de atunci. Episodul cu discul Bi negru înstelat părea să i se fi şters complet din memorie. Fireşte că o astfel de minune nu putea să dureze! Linie Frântă îşi zicea că boşorogul putea să-şi amintească dintr-un moment în altul, căci pe măsură ce organismul său se degrada sub stigmatul timpului creştea şi obsesia sa pentru longevitate.

O dată cu mazilirea lui Drept înainte, i se spulberase speranța ca Marele Şambelan în funcție la momentul faptei să-i servească drept țap ispăşitor. Linie Frântă nu se aştepta să găsească vreo înțelegere, cât de mică, din partea lui Pădure de Pinacluri, care numai ce îi luase locul lui Drept înainte şi, ca urmare, nu ştia nimic – cel puțin aşa credea el – despre nefericitul episod. În caz că regelui Zhong îi revenea memoria, el avea să se găsească, în mod implacabil, în prima linie.

Vestea sosirii neaşteptate a fiului regal din dimineața aceea nu rezolva lucrurile. Dimpotrivă, situația devenea disperată. Mama prințului Anwei nu era alta decât Steaua Sudului, al cărei mormânt îl cercetase la porunca regelui, cu scopul de a recupera faimosul Bi negru înstelat! Linie Frântă nu se îndoia că bătrânul avea să facă o conexiune, la un moment dat, între întoarcerea acestui fiu pe care îl adora şi obiectul ritual pe care îl pusese în necropola primei sale concubine. Din nou se vedea cu nasul retezat de sabia călăului, asta dacă avea noroc, şi cu gâtul supus aceluiaşi tratament, în cazul cel mai defavorabil.

Şi totuşi, spre marea sa stupoare, minunea părea să continue. Regele nu făcu nicio aluzie la mama fiului său şi cu atât mai puțin la obiectul ritual.

— Iată o veste foarte bună! Vreau să-l văd pe Anwei îndată ce ajunge la Xianyang, se mărgini el să zică, zâmbindu-i şefului gărzilor.

Linie Frântă profită de ocazie pentru a şterge putina, în vreme ce Pădure de Pinacluri îl anunța pe rege că generalul Defect de Jad dorea să fie primit într-o chestiune urgentă.

— Bine, să intre generalul, dacă e atât de urgent! acceptă regele, cu vocea morocănoasă şi oarecum plictisită.

Se auzi zăngănitul caracteristic săbiilor de bronz care se ciocnesc de zalele de jad ale armurii. Era Defect de Jad, urmat de un alt general care purta la rândul său o pavăză din piele de rinocer, animalul simbol al corpului de armată din Marele Sud.

— Maiestate, am dorit ca generalul Daoming, care comandă armatele meridionale, să vă prezinte el însuşi, înainte de a se reîntoarce, raportul cu privire la avanposturile noastre din regatul Chu, zise cu mândrie

Defect de Jad, prezentându-şi omagiile în fața bătrânului suveran.

Prăbuşit în jilț precum o ambarcațiune cu vela coborâtă, bătrânul îşi ridică sprânceana stufoasă. Era semn că această vizită inopinată îi provoca îngrijorare.

Voia să ştie ce şi cum.

— O, rege, de câteva zile, trupele noastre au reuşit să ia în stăpânire citadela Sui. Avem cale liberă acum spre capitala Yang. Mai rămâne doar să cucerim podul fortificat ce traversează râul Han, declară ceremonios generalul Daoming.

Părea, într-adevăr, o veste bună!

— Câți cai am pierdut în luptă? îi iscodi bătrânul, cu un aer bănuitor, pe cei doi generali.

— Foarte puțini, răspunse Defect de Jad. Statul Chu nu mai utilizează cai, este o țară meridională. Nu le acordă aceeaşi importanță ca şi noi. Ofensiva am lansat-o cu infanteria şi cu arcaşii pedeştri.

— Aşa este, uitasem. Dar ce legătură are prințul Anwei cu afacerea asta? zise regele Zhong, luându-şi un aer cât mai

detaşat.

— După capitularea cetății Sui, am negociat cu autoritățile din Chu. Au acceptat să ne înapoieze gajul în schimbul stopării ofensivei noastre, zise Daoming.

Aşa se explica deci reîntoarcerea fiului său.

— O oprire provizorie... Vom trece din nou la atac imediat ce potențialul nostru militar va fi pregătit! completă Defect de Jad, sigur de sine.

— Să începeți ofensiva numai după ce fiul meu va fi în siguranță.

— Dar, Maiestate, se înțelege de la sine. De altfel, prințul trebuie să ajungă dintr-un moment în altul, murmură Defect de Jad, pe un ton slugarnic.

— Ştiu. Postul de frontieră m-a informat.

Bătrânul Zhong se ridicase din jilțul său de rege cu o energie de care nimeni nu-l mai credea în stare.

Reîntoarcerea fiului iubit era o surpriză divină, care îl bucura peste măsură. Se împlineau patru ani de când curajosul şi inteligentul Anwei fusese trimis de regatul Qin drept zălog la curtea din Chu. Patru ani lungi care îi păruseră o eternitate. În timpul scurs, aproape că uitase de acest fiu pe care îl trimisese să se plictisească la Ying, sub presiunea reginei Mei.

Mama lui Anguo se opusese cu îndârjire ca fiul ei să fie trimis ostatic, fie şi într-un regat atât de important precum Chu, aşa cum i-ar fi plăcut regelui. Zhong se lăsase convins, cu toate că îl prefera de departe pe Anwei lui Anguo.

Încă de mic, Anwei dovedise calități superioare celor ale fratelui său vitreg mai vârstnic. Era un copil vioi, deschis la fire, strălucit la studii, în vreme ce aceiaşi dascăli îşi smulgeau părul când trebuia să-i bage în cap lui Anguo cea mai simplă frază dintr-un text antic. La fel, când tatăl îşi lua băieții la vânătoare de urşi, Anwei se dovedea mult mai perspicace şi mai voluntar decât fratele său, nu numai în

hăituirea animalului ci şi, mai ales, când era momentul să înfrunte cu spada sălbăticiunea ridicată pe labele din spate, cu ghearele gata să se înfigă în vânătorul pe care animalul îl depăşea cu două trei capete. Tot Anwei era acela care, cu braţele întinse ca o lance, tăbăra asupra ursului în timp ce Anguo, terorizat, rămânea cel mai ades pitit după câte un trunchi de copac. Şi mai presus de toate, Anwei era mult mai afectuos cu tatăl mult admirat de care nu se despărţea nicio secundă.

Relaţiile afective speciale şi această înţelegere secretă îl recomandau pe Anwei ca principalul succesor pe care şi l-ar fi dorit regele Zhong.

Regina Mei remarcase de timpuriu calităţile care îl dădeau drept favorit pe fiul rivalei sale şi viitor moştenitor al tronului. Moartea Stelei Sudului îi simplificase manevrele pe care le întreprindea pentru îndepărtarea tatălui de fiul preferat.

Ocazia potrivită i se ivise atunci când se pusese problema alegerii unui zălog cu sânge regal în vederea stopării unui război care se eterniza cu puternicul stat Chu. Făcuse uz de toată greutatea sa pentru a-l convinge pe Zhong să-l aleagă pe Anwei şi nu pe Anguo.

Cu zece ani în urmă tentativa reginei Mei eşuase. Dar, înaintând în vârstă, regele se înmuiase şi rezista mai puţin în faţa caracterului înverşunat şi asalturilor viclene ale primei sale soţii. De voie de nevoie, cedase.

Doi ani mai târziu, sub aceeaşi presiune insistentă a reginei mamă Mei, îl desemnase pe Anguo prinţ moştenitor al statului Qin, la împlinirea vârstei de douăzeci de ani. Cât despre Anwei, care avea cu trei ani mai puţin, şi exilat în statul Chu, nu se ştia precis când avea să revină din acest ţinut meridional.

Zhong se consola cum putea, şi în special prin uitare, de surghiunirea fiului iubit într-un ţinut în care viaţa, de altfel,

era mai plăcută decât în Qin din cauza climei calde şi a femeilor mult mai numeroase, după cum se zicea, şi mai uşuratice.

Se obişnuise deci, în pofida simţămintelor sale, cu ideea că fiul său mediocru era chemat, într-o zi, să-l urmeze în timp ce celălalt, care poseda toate virtuţile necesare, ducea un trai liniştit şi monoton sub soarele ţării Chu.

Vestea cuceririi citadelei Sui de către oştile din Qin, care îi permiteau lui Anwei să se întoarcă la Xianyang, bulversase această stare de fapt. Bătrânul Zhong îl avea din nou aproape pe fiul său preferat.

În câteva luni, Anwei urma să împlinească douăzeci de ani. Regele Zhong putea atunci, dacă dorea, să-l deposedeze în deplină legalitate pe Anguo de titlul de moştenitor al regatului şi să-l blagoslovească pe mezin. O asemenea perspectivă, de la care îşi luase gândul, devenea, iată, realizabilă!

Acesta era motivul pentru care vizita inopinată în biroul său a lui Linie Frântă, urmată de cea a lui Defect de Jad, îi umplea sufletul de o bucurie ce colora paloarea obrazului său de bătrân cu puterile din ce în ce mai slabe. Exulta în avans de lovitura de teatru pe care avea să le-o dea acelora, şi mai ales aceleia, care îl vedeau deja pe Anguo pe tronul regatului Qin. Reîntoarcerea nesperată a fiului adorat reprezenta revanşa şi, totodată, semnul destinului.

Bătrânul suveran se pierduse atât de adânc în planurile sale viitoare încât nici măcar nu auzise finalul discursului celor doi militari.

Aceştia, înţepeniţi în poziţie solemnă de drepţi, trebuiră să aştepte ca regele să iasă din amorţeală.

La un moment dat, cu un aer mulţumit, el se mărgini să aprobe printr-o ridicare imperceptibilă din sprâncene. Era semnul că puteau să se retragă.

Cei doi militari părăsiră fericiţi biroul de-a-ndărătelea,

respectând eticheta conform căreia un militar echipat cu tunică făcută din zale de jad nu avea voie să-şi arate regelui, ceea ce ar fi fost o lipsă de respect, spatele descoperit.

*

— Maiestate, negustorul din Handan pe care aţi dorit să-l primiţi aşteaptă în anticameră de două ore; poate să intre? îl întrebă cu timiditate Pădure de Pinacluri pe bătrânul Zhong.

Trecuse destul de mult de când ieşiseră generalii.

— Să intre!

Perspectiva întoarcerii Fiului său cel mic îl făcuse să uite de această vizită, preocupat fiind să-şi urzească planul.

Mângâia distrat minusculul tripod de bronz gravat cu numele său care era aşezat pe masa la care stătea.

Îi transmisese lui Lubuwei prin intermediul lui Pace a Armelor că dorea să-l vadă. Negustorul fusese extrem de flatat şi onorat, necunoscând însă scopul convocării. Era pentru prima oară că era primit în audienţă privată de către bătrânul suveran. Ca să se prezinte cât mai bine, se îmbrăcase în costumul din brocart de mătase de Chu tivit cu o bordură de zibelină. Îl rugase din prudenţă pe Hanfeizi să-l însoţească.

Pădure de Pinacluri îi introduse pe cei doi şi le făcu semn să ia loc pe două scăunele înguste de bambus, regula fiind ca invitaţii regelui să nu se simtă în largul lor înaintea acestuia din urmă, în timp ce un servitor aranja pliurile mantoului de culoare gri şobolan din lână numită „pană de cocor”, al bătrânului monarh.

— V-am chemat ca să aud din gura voastră numărul de cai de care dispuneţi în momentul de faţă pe proprietatea dumneavoastră, declară sus şi tare bătrânul rege, trecând direct la subiect.

— O mie trei sute cincizeci şi patru din care cinci sute

şaizeci şi şapte de iepe cu capacitate de fătare în cursul acestui an, răspunse prompt Lubuwei, care se aşteptase la această întrebare.

— Să vină numerologul de serviciu, îi porunci regele lui Pădure de Pinacluri.

La curtea regatului Qin existau trei numerologi la dispoziția regelui zi şi noapte, care făceau cu schimbul.

Câteva clipe mai târziu, numerologul, un omuleț durduliu, îşi făcea intrarea în biroul regelui, înarmat cu o socotitoare mare.

— Am numărul cinci sute şaizeci şi şapte! începu bătrânul Zhong.

Numerologul mânui socotitoarea cu viteza fulgerului. Micile bile de lemn începură să se ciocnească de pereții laterali trosnind asemeni lemnului uscat cuprins de flăcări.

— Cinci sute şaizeci şi şapte conține cifra perfectă de şaizeci şi trei de ori. Iar şase plus trei dă de asemenea cifra nouă, zise omul pe un ton mecanic înainte de a se retrage.

— E de bun augur! exclamă regele al cărui chip se destindea încetul cu încetul.

Bătrânul Zhong credea în cifre, şi cu deosebire în cifra nouă, a lui Yang, a puterii desăvârşite, cifră rotundă şi întreagă prin excelență, a cărei evidențiere în suma anunțată de Lubuwei, nu putea fi, în consecință, decât un semn prevestitor foarte fericit.

Încurajat de rezultat, putea să-şi continue fără reținere sau neîncredere interogatoriul.

— Voi fi foarte direct. De cât timp aveți nevoie pentru a furniza două mii de cai în plus țării mele, ştiut fiind că la ultimul recensământ erau ceva mai puțin de patru mii?

În momentul acela, înfruntând gângăveala, Hanfeizi luă cuvântul.

— Sire, totul depinde de poziția pe care o veți adopta. Dacă toți caii sunt trimişi la luptă, riscăm să piară şi atunci

şeptelul se va micşora. Dacă vreţi să înnoiţi şeptelul din Qin, trebuie să începeţi prin a păstra iepele gestante. Să nu le mai trimiteţi pe câmpul de bătălie. Cel mai bun lucru pe care puteţi să-l faceţi, în această privinţă, este să încheiaţi armistiţii provizorii cu statele inamice pentru ca la momentul potrivit să declanşaţi ofensive fulgerătoare şi decisive. În mai puţin de trei ani, regatul Qin îşi va regăsi forţa ecvestră şi va cuceri dintr-o lovitură statele duşmane.

— Statul Qin va avea nevoie de un spirit de calitatea dumneavoastră, capabil de o astfel de şiretenie, zise bătrânul rege trimiţându-i filosofului bâlbâit o privire admirativă sinceră. Spuneţi-mi reţeta dumneavoastră, se interesă el adresându-se negustorului. Cum vă procuraţi animalele, de vreme ce nu dispuneţi de oşti care să le captureze de la inamic?

— Metoda mea e simplă, maiestate, le cumpăr. Câteodată la un preţ mare. Trimişii mei îmi semnalează cele mai frumoase herghelii şi cei mai buni crescători. Am putut în felul acesta să pun mâna recent pe loturi de peste o sută de cai cereşti, mai ales din ţinuturile din nord învecinate cu stepele unde aceşti armăsari trăiesc în libertate în stare sălbatică. După aceea, toată treaba constă în selecţia şi trierea lor, pentru a izola, pe de o parte iepele capabile să fete şi de cealaltă parte cele mai bune exemplare de masculi de reproducţie. Aşa se obţin mânjii cei mai valoroşi. Important este de stabilit descendenţa şi clasamentul, răspunse negustorul.

De altfel, aceasta era şi raţiunea de a fi a numeroaselor padocuri şi culoare de bambus pe care rândaşii lui Lubuwei le construiau cât era ziua de lungă, pentru a nu permite animalelor să se amestece între ele. Acest veritabil labirint îi mira pe trecători prin complexitate şi ciudăţenie atunci când se aventurau prin apropierea a ceea ce în Xianyang era cunoscut de-acum ca „colina cu cai dominată de un palat”.

— Dacă deții metoda, poți ajunge la acelaşi rezultat ca şi utilizând forța oarbă, concluzionă cu sobrietate filosoful bâlbâit.

Bătrânul rege îşi întorsese privirea spre fereastra balconului şi admira gânditor acoperişurile oraşului.

Trebuia să aştepte deci trei ani până să relanseze cu eficiență maşinăria de război a semeților regat Qin. Trei ani treceau repede, dar trupul său uzat avea să mai reziste? Va mai vedea el această renaştere a armatelor țării sale? Asta îl frământa.

Simțea pe pielea sa că forțele îl lăsau cu fiecare zi care trecea.

Teama de moarte, dintr-odată, îl cuprinse din nou, surdă şi tenace. Simți o greutate care îi comprima Câmpul de Cinabru al pântecului. Îşi privi interlocutorii. Voia să se asigure că aceştia nu observau nimic.

Îi vedea în prezent ca prin ceață, ca şi cum flacăra spiritului său, nemaifiind alimentată cu suflu vital, se micşorase brusc, împiedicând orice conversație cu vizitatorii săi. Trebuia să pună punct cât mai repede şi să nu se dea în spectacol cu forțele care îl părăseau în fața acestor doi străini.

Găsi puterea să răstoarne tripodul de bronz pe care era gravat numele său de rege şi data naşterii sale. Era semnalul mut prin care suveranul îl înştiința pe Marele Şambelan că o întrevedere lua sfârşit.

Pădure de Pinacluri îi conduse pe cei doi în anticameră, unde Linie Frântă îi aştepta ca să-i însoțească până în curtea de onoare.

— Adu-o pe micuță, îi suflă bătrânul eunucului când rămaseră singuri, simt că suflul vital mi se epuizează.

La intrarea lui Zhaoji se lumină la față.

— Te rog să-mi dai, ca de obicei, o pilulă! zise el cu voce blândă.

Femeia-copil deschise dulapul şi luă o cupă de bronz pe care o umplu cu apă, după care dizolvă pilula de viaţă lungă.

Se apropie încet de bătrân şi îi dădu să bea puţin câte puţin din băutura în care ar fi fost suficient să dubleze doza pentru a deveni o otravă cu efect fulgerător.

*

Prinţul moştenitor scoase un grohăit de plăcere intensă când sfârşi prin acea izbucnire în extazul trupului, după lentul urcuş din Câmpul de Cinabru din josul pântecului.

Limba trandafirie şi ascuţită a lui Huayang adusese un omagiu rapid dar eficient sceptrului de jad al lui Anguo, al cărui corp masiv continua să tremure ca un animal în călduri.

Prima soţie făcea ce ştia mai bine ca să alimenteze flacăra dorinţei în soţul infidel. Sesizase atracţia lui pentru concubina ostatică care îi dăruise un fiu, şi înţelegea să depună toate eforturile pentru a-l deturna, ba chiar, pe cât posibil, să pună capăt acelui moft.

Totuşi, în ziua aceea gândurile îi zburau în altă parte, mai precis de când aflase că cumnatul Anwei revenise la Xianyang şi că bătrânul rege Zhong îl primise cu toate onorurile cuvenite unui fiu legitim.

Era un semn foarte îngrijorător pentru Anguo.

Huayang ceruse informaţii de la jurişti, care fuseseră fără echivoc: la împlinirea vârstei de douăzeci de ani, Anwei îndeplinea toate condiţiile legale iar regele putea să-l numească moştenitor al regatului Qin în locul soţului ei. Era suficient ca regele să poruncească să se graveze edictul pe un tripod de bronz şi să-l păstreze la loc sigur, urmând să fie scos la vedere în ziua decesului său.

Vestea reîntoarcerii cumnatului său o mulţumea şi o

neliniştea în egală măsură.

La urma urmei, dacă Anwei devenea prinţ moştenitor în locul lui Anguo, micul Yiren nu mai prezenta nicio importanţă. Pericolul întruchipat de Xia, duşmana sa, dispărea ca prin farmec. Din nou avea toate şansele să acceadă la statutul de regină mamă.

Dar pentru asta trebuia să aducă pe lume un rege, ceea ce presupunea nici mai mult nici mai puţin decât să îl seducă pe prinţul Anwei, un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea, încă. Manevra părea la prima vedere extrem de complicată iar reuşita absolut aleatorie.

Aici era buba. Huayang detesta necunoscutul. Era conştientă de eficacitatea farmecelor sale şi de slăbiciunea tuturor acelora pe care le exercitase. Niciun bărbat nu-i rezistase până atunci. Dar în speţă, o încerca un sentiment ciudat care o îngrijora. Era destul ca o singură dată farmecele sale să-l lase indiferent pe Anwei şi planul ei se năruia.

Ca să-şi evalueze şansele, era absolut necesar să dea ochii cât mai curând posibil cu fiul adorat al regelui.

— Ştii că a venit fratele tău? îi zise cu asprime lui Anguo, zgâlţâindu-l de umeri pe nătângul care, epuizat de recentul du-te-vino, moţăia în culcuş.

Cu ochii tulburi, răspunse distrat:

— Da. Şi ce dacă?

Ea îşi înălţă privirea spre cer, dar de fapt nu o mira decât pe jumătate atâta orbire.

Hotărât lucru, Anguo era aşa cum era şi nu putea să aştepte nimic din partea lui. El avea să rămână un simplu baston de jad lipsit cu desăvârşire de spirit critic.

— Aş dori ca măcar să mă prezinţi lui Anwei, adăugă ea cu o voce din nou seducătoare.

— O voi face chiar mâine. Dintotdeauna m-am înţeles de minune cu fratele acesta al meu vitreg. Când eram mici, ne

distram împreună zile întregi. Eram nedespărțiți!

Nu putea să-şi închipuie, evident, ce ascundea dorința soției sale. Făcu tot ce-i stătu în putință ca să o mulțumească.

În ziua următoare, când îşi văzu cumnatul pentru prima oară, nu-i trebui mult ca să-şi dea seama de ce bătrânul rege Zhong îl prefera pe prințul Anwei soțului ei.

Regreta că nu-l cunoscuse mai din timp, înaintea prințului moştenitor oficial.

Ochii căprui ai lui Anwei scăpărau de inteligență, iar obrazul său cu trăsături fine şi subtile contrasta cu al lui Anguo, a cărui frunte îi părea acum teşită şi îngustă. Zvelteța trupului şi noblețea portului, lipsită de îngâmfare, spre deosebire de atitudinea lui Anguo, nu puteau decât să frapeze, comparate cu suficiența fratelui său mai mare, care amenința să-i lăbărțeze din cale afară pântecul umflat deja din cauza exceselor alimentare.

Huayang se prezentă într-o ținută ademenitoare, cu un melanj savant de gaz transparent şi mătase mulată ce nu lăsau să scape vederii, la fiecare mişcare a picioarelor, formele şi ungherele cele mai secrete ale trupului său magnific. Îşi pomădase părul cu esențe mentolate iar buzele şi le acoperise discret cu ruj

Şi se mai şi aşezase, la momentul oportun, drept în fața lui Anwei.

În primul rând, constată, cu ciudă, că între cei doi frați nu exista nicio rivalitate vizibilă şi că păreau să se înțeleagă atât de bine încât, absorbiți cum erau să-şi depene amintirile comune, nu-i dădeau nicio atenție.

— Iată-te, în sfârşit, după atâta vreme, îi zise Anguo fratelui său vitreg după ce îl îmbrățişase călduros.

— Am impresia că nu ne-am văzut de ieri, răspunse celălalt, care nu-şi mai lua privirea de la fratele său, indiferent față de prezența lui Huayang.

— Povesteşte-mi despre Chu. Se zice că femeile din ţara aceea sunt printre cele mai dezirabile, îi ceru prinţul moştenitor en-titre fratelui său vitreg.

Privirea lui Anwei se intersectă cu a lui Huayang preţ de o clipită. Sub impulsul acestei mişcări instinctive, ea schiţă o mişcare de depărtare a gambelor ca să se asigure că văzuse just. Celălalt însă îşi întoarse brusc capul şi se făcu că nu observă nimic.

Interogat de fratele său, Anwei începu să descrie condiţiile lui de viaţă din regatul Chu fără să mai arunce o singură privire în direcţia lui Huayang. Era ca şi cum i-ar fi dat de înţeles că nu cădea în capcană şi că îşi pierdea timpul degeaba.

Huayang se simţi umilită. Pe chipul său se putea citi o urmă imperceptibilă de dezamăgire şi de mânie stăpânită. Anwei avea să fie în mod sigur pentru frumoasa vânătoreasă o pradă mult mai greu de înhăţat decât precedentele.

— Am locuit într-o vilă de la periferia oraşului Ying, pe malul unui râu bogat în peşte. Duceam o viaţă de huzur, împărţită între lecturile din clasici, tirul cu arcul şi pescuitul de păstrăvi. Aveam şi o grădină, foarte frumoasă. Tu ştii că dintotdeauna am fost înnebunit după plante şi copaci. Am fost foarte bine tratat, continuă Anwei.

— Şi femeile? îl iscodi Anguo cu un glas pofticios după ce Anwei îşi încheiase relatarea.

Anwei făcu o scurtă pauză. Părea în continuare a nu observa postura şi mai interesantă şi provocatoare pe care, într-o ultimă tentativă, şi-o luase Huayang, cu buzele trandafirii ale despicăturii intime clar şi vizibil întredeschise, precum o gură suavă numai bună de sărutat.

Înţelesese perfect tertipul cumnatei sale.

— Am cunoscut acolo o tânără pe care intenţionez să o aduc la Xianyang ca să o prezint părintelui nostru, zise el privind-o pe Huayang drept în ochi.

Privirea dură şi ostilă străpunse platoşa femeii. Îi răvăşea cele mai adânci unghere ale sufletului. Era o privire dispreţuitoare şi acuzatoare. Prima soţie a lui Anguo, rănită drept în inimă, îşi lăsă ochii în jos.

Îi dăduse de înţeles foarte limpede că era inutil să mai încerce să-l seducă pe acest frate vitreg, din păcate, atât de atrăgător. El nu avea să cedeze.

— Cum o cheamă? întrebă în treacăt.

— Floare de Jad Maleabilă. Provine dintr-o familie nobilă. Dansează precum frunza ce cade toamna din copac şi cântă la fel de bine ca o turturea. Este femeia pe care o iubesc, zise cu mândrie Anwei.

Se folosise anume de accentele poetice pentru a o face să priceapă clar că alegerea sa era făcută şi că nu va răspunde niciodată avansurilor.

După ce plecară fraţii, Huayang se dezlănţui. O expedie pe slujnică şi se trânti pe pat, plângând în hohote violente.

Imagini începură să-i defileze prin ochii minţii, unele mai inacceptabile decât altele.

Îl vedea pe inaccesibilul şi incoruptibilul Anwei însurat cu Floare de Jad Maleabilă şi încoronat la curtea din Qin. Pe Anguo, asistând fără să crâcnească, ba chiar încuviinţând deposedarea sa de titlu în favoarea acestui frate pe care îl admira nespus. Pe curteni, şi pe bună dreptate, felicitându-se şi considerând normal să se bucure. În fine, o vedea pe prinţesa Xia, rivala sa mai tânără, luându-i locul încet, încet în inima – şi în trupul – unui Anguo fără valoare de-acum în ochii ei, odată ce pierduse calitatea de prinţ moştenitor.

Dar imaginea ce revenea obsesiv era teribila privire a lui Anwei, în momentul când îl provocase.

Fusese dezgolită asemeni unui fruct ce se dezghioacă până la miez. Avea senzaţia că îi descoperise, într-o frântură de secundă, cu de-a sila, cele mai intime secrete, toată duplicitate şi viclenia de care era capabilă, şi pe care le

păzea cu străşnicie în tainiţele cele mai inaccesibile ale fiinţei sale, nebănuite de nimeni. Anwei îi disecase inima.

Goliciunea văzută astfel era insuportabilă. Îşi înstrăinase definitiv cumnatul şi mai mult decât atât, se temea că îşi făcuse din el un duşman redutabil. Dacă de pe poziţia în care se afla acum lăsa să-i scape lucrurile din mână, situaţia devenea extrem de gravă: era în pericol să nu mai poată dispune în mod nemijlocit de propria-i soartă.

Huayang era o luptătoare. O femeie liberă, care nu accepta să hotărască altcineva pentru ea. Şi mai cunoştea şi preţul unor decizii care se cereau a fi luate, la o adică, dacă nu voia să rişte să piardă tot.

Se sculă din pat şi îşi şterse lacrimile.

Alegerea se impunea de la sine, cu o evidenţă cutremurătoare.

Era o soluţie implacabilă pe care n-o putea dezvălui nimănui. Anwei o respinsese; ei bine, avea să facă în aşa fel încât să-l distrugă.

Refuzând să muşte din momeala întinsă de Huayang, Anwei se priva, fără s-o ştie, de un destin glorios binemeritat. Şi doar îi oferise şansa! Nu avea nicio vină că el nu se lăsase sedus. Cu atât mai rău pentru el!

Nu mai era timp de pierdut, trebuia să acţioneze.

În mai puţin de patru luni, eliminarea prinţului Anguo din linia succesorală rămânea la bunul plac al bătrânului rege. Era suficient un simplu gest, acela de a convoca un gravor care să scrijelească numele lui Anwei, cu specificarea titlului de prinţ moştenitor, pe burta unui mic tripod. Atât, şi era destul pentru a spulbera toate eforturile depuse de ea ca să devină altceva decât nevasta obscură, stearpă şi supusă de un soţ slab la minte cu care fusese silită să se mărite.

Huayang dispunea de un stilet numai al ei.

Era un stilet special, mai ascuţit decât un pumnal şi care

nu se limita să zgârie burta unui vas ritual de bronz...

Stiletul se numea Zhaoji, femeia-copil.

Îi va cere pur şi simplu să pună două pilule în loc de una în cupa bătrânului rege, seară de seară, timp de trei sau patru zile, înainte ca acesta să adoarmă.

Wudong o asigurase, efectul otrăvii era garantat.

Eunucul Pădure de Pinacluri va da peste cadavrul răcit al bătrânului rege în zorii celei de-a patra zi. Examinarea viscerelor de către medicii legişti, care, printre altele, vor astupa toate orificiile corpului aflate în legătură directă cu exteriorul, prin introducerea unor dopuri de jad în formă de greier care să împiedice spiritul regelui mort să se disipeze, nu va descoperi nimic dubios, din moment ce defunctul obişnuia de multă vreme să-şi ia raţia de cinabru.

Verdictul nu putea fi decât unul singur, moarte naturală. Atinsese bine deja vârsta la care se poate muri frumos frumuşel în somn, atunci când suflul Qi nu mai are forţa de a iriga, plecând din centrul abdomenului, din dreptul ombilicului, diversele organe vitale ale corpului.

Anguo, prinţul moştenitor în vigoare, va urca atunci pe tronul regatului Qin.

Ceea ce îi mai rămânea de făcut era să înalţe potop de rugi şi ofrande zeiţei dătătoare de prunci, pentru ca aceasta să-i acorde în sfârşit graţia unui pântec roditor.

Ştia însă că nici după toate astea grijile ei nu încetau. Mai rămânea Xia, rivala reginei.

Cu cât Yiren creştea cu atât zvonurile arătau o Xia întreprinzătoare, avidă şi orgolioasă, sigură de ea, hotărâtă să o alunge pe Huayang din inima soţului acesteia. În ziua când Anguo va deveni rege, fără îndoială că Xia va declanşa atacul.

Cu toate astea, Huayang se simţea mai puternică decât concubina ostatică. Cel puţin în această confruntare al cărei rezultat, după părerea sa, nu putea decât să-i întărească

abilitatea de a-şi conduce în continuare propriul destin după cum credea de cuviinţă. Una peste alta, mai bun era un Anguo rege mediocru al statului Qin, pe care ea putea să spere că-l va ţine sub fustă după eliminarea adversarei sale, decât un Anwei atotputernic şi ostil pe care încercase, fără sorţi de izbândă, să-l farmece.

Îşi ajustă ţinuta şi îşi şterse ultimele lacrimi de pe obraz, recăpătându-şi frumoasa-i înfăţişare, după care se puse pe căutat vorbele pe care avea să i le şoptească lui Zhaoji pentru a-i trasa misiunea pentru care o programase.

19

— Dragi prieteni, biroul Cercului Phoenix va depune în noaptea aceasta jurământul sângelui, anunţă cu voce coborâtă Cuţit Rapid.

Ca la un semn, eunucii prezenţi îşi întinseră braţul stâng iar chirurgul le crestă cu scalpelul, pe rând, încheieturile de la mâini, adunând firicelele de sânge într-o ţeastă de om care servea drept cupă. După ce încheie cu toţi, tigva trecu pe la fiecare, de la gură la gură. Buzele lor se vopsiră cu sânge şi arătau de parcă erau date cu ruj.

— Jurăm, după datină, să păstrăm secretul absolut al reuniunii noastre! proclamară în cor.

Dacă cei doisprezece capi ai confreriei eunucilor îndeplineau acest ritual al sângelui, pentru care se strânseseră în mare taină într-un hambar de ceriale dezafectat de la periferia capitalei Xianyang, însemna că momentul era grav.

Aceasta nu se întâmpla decât o dată, maximum de două ori la fiecare doi ani. Reuniunile se ţineau întotdeauna în plină noapte şi participanţii se înţelegeau să nu ajungă în acelaşi timp, pentru a atrage cât mai puţin atenţia unor eventuali martori care ar fi semnalat autorităţilor existenţa

grupării lor.

Înființată sub semnul păsării legendare şi proteiforme, asociația nu apărea în niciun document oficial, nici chiar în corpul instituțional al adunărilor, şi cu atât mai puțin pe lista exhaustivă a asociațiilor oficiale expuse la Turnul de Afişaj.

Existența sa data din timpuri imemoriale şi stătea la baza atotputerniciei acestor oameni supuşi unei alegeri contra naturii, care le deschidea porțile unei puteri cu totul aparte. Scopirea le dădea posibilitatea să pătrundă într-o lume specială, diferită de cea organizată după sistemul secular consacrat. Eunucul nu putea fi suspectat că acționează în folosul urmaşilor săi din moment ce era incapabil să procreeze, şi nici că urzeşte o lovitură de stat, deoarece nu-i era permis să devină rege, codurile rituale excluzând castrații de la şefia supremă a unei țări. Îi rămânea însă puterea ocultă, pe care putea să şi-o exercite nelimitat. Or, eficacitatea acestor oameni din umbră era cu atât mai mare cu cât acționau mai uniți. Setea de putere şi voința de a-şi proteja influența hotărâtoare cimentase de-a lungul secolelor casta eunucilor, care se organizase în consecință.

Imediat ce un eunuc trecea prin operația traumatizantă, devenea automat membru al acestei societăți secrete, despre a cărei existență nu aveau cunoştință decât castrații înşişi. Eunucii se legau întotdeauna prin jurământ să nu divulge nimănui secretul.

În cadrul unei convenții trienale, membrii societății secrete alegeau un număr de doisprezece directori care aveau sarcina de a administra şi a conduce confreria. Aceştia erau în genere cei mai bătrâni şi mai experimentați eunuci, cu gradele cele mai înalte în ierarhia administrativă, dar puteau fi şi dintre cei mai tineri, dacă aveau limba mai ascuțită decât a celorlalți confrați. Cuțit Rapid făcea parte din utima categorie. Cei doisprezece dispuneau fiecare de

câte un vot pentru deliberări.

În noaptea aceea, o atmosferă tensionată domnea în hambarul dezafectat. Directoratul se reunise pentru a trata cea mai gravă problemă de la alegerea sa. Primul care luă cuvântul fu Pădure de Pinacluri.

— Prieteni, lăudat fie modelul nostru, al tuturor, Dongfangshao! V-aţi mobilizat cu mare repeziciune ca să faceţi în aşa fel încât eu să-l pot înlocui pe Drept înainte... Vă mulţumesc pentru încrederea ce mi-o arătaţi, exclamă el.

— Decât să-l invocăm pe înaintaşul nostru, ale cărui calităţi i-au permis să îl seducă pe prinţul şi stăpânul său, mai bine l-am pomeni pe Laozi, care să ne treacă în rândul acelor vajnici nemuritori, cu pielea rece ca zăpada îngheţată! se auzi o voce.

Ea venea de la un personaj cu coama de culoarea focului; era o voce înaltă şi ascuţită şi avea intonaţii de curtezană.

— *Nemuritorii sunt discreţi ca o fecioară, beau rouă şi respiră vânt, şi merg călare pe dragoni zburători cu care se avântă dincolo de cele patru mări",* completă Pădure de Pinacluri citând din descrierea Nemuritorilor care figura în primul capitol al cărţii lui Zhuangzi.

— E drept că nu ne-am mai găsi aici dacă acest nefericit de Drept înainte ar fi un Nemuritor! Dar gata cu joaca de-a cuvintele. Situaţia este gravă. Pentru prima oară, din câte ştiu, unul dintr-ai noştri, şi nu unul oarecare, suportă rigorile acestui stat fără să existe nicio dovadă a culpabilităţii sale în afară de pledoaria strălucită a unui filosof bâlbâit, declară Cuţit Rapid pe un ton dur.

— Ştim unde se află? zise vocea cu inflexiuni de curtezană.

— Din păcate, în pofida noii mele funcţii, nu ştiu să vă spun unde îl ţin ascuns pe bietul băiat! Poate prin vreun locaş ceresc de pe muntele Kunlun, zise Pădure de Pinacluri reprimându-şi un oftat.

— Despotul acesta bătrân, în ciuda vârstei sale, este extrem de vigilent! Ştie să se folosească de oameni în aşa fel încât unul să nu afle ce face celălalt. Domneşte destul cât să dezbine, constată cu amărăciune o altă ființă cu coama scânteietoare.

— Dacă în regatul Qin un Mare Şambelan poate să dispară astfel de la o zi la alta, ca orice servitor de rând, să ştiți că confreria noastră trece prin cel mai mare pericol. De altfel, prezența nevârstnicei copile care serveşte drept guvernantă bătrânului rege este un semn prevestitor... afirmă cu emfază şi gravitate Cuțit Rapid.

— Este adevărat, dar ce putem face în aceste condiții? întrebară într-un glas ceilalți.

Nimeni nu mai spunea nimic.

În sânul acestei grupări de ținute multicolore şi foşnitoare, asemeni unor flori voluminoase şi bizare, ivite în mod miraculos din sol, toți se uitau unii la alții cu îngrijorare. O tăcere de sfârşit de lume se înstăpânise în clădirea pustie în care mai plutea încă un miros de praf şi grâne uscate.

La un moment dat, Cuțit Rapid vorbi din nou.

— Avem datoria să-l răzbunăm pe sărmanul Drept înainte. Să fie clar, nimeni nu are dreptul să procedeze în felul acesta cu unul din cei mai străluciți confrați ai noştri.

— La ce te gândeşti, mai precis? se interesă timid aceeaşi voce cu intonație de curtezană.

— Pădure de Pinacluri şi cu mine avem un plan pe care vi-l propunem. Şansa noastră stă în prințesa ostatică Xia. Are o mare stimă pentru eunuci de când îi datorează viața unuia dintre ai noştri. Prietenul nostru Pădure de Pinacluri a salvat-o de la moarte când era în chinurile facerii... A izbutit să-i dăruiască prințului Anguo un prunc de sex bărbătesc şi un nepot, unicul de altfel, bătrânului rege Zhong. Xia, care are numeroase avantaje, începe a avea

oarecare influență asupra lui Anguo, deoarece acesta pare din ce în ce mai sensibil la farmecele sale. În ziua când Anguo va deveni rege, vom avea prin ea cel mai fervent susținător. Începând din acel moment, noul rege nu va îndrăzni vreodată să se atingă de un singur fir de păr de-al unuia dintre ai noştri, conchise el în fața restului membrilor directoratului, uluiți de sclipitoarea demonstrație.

— Dar ce te faci cu Huayang şi cu puterea sa asupra prințului Anguo? întrebă coama scânteietoare.

— Va trebui să lucrăm pentru ca influența sa să intre în declin. Huayang rămâne în continuare stearpă, iar Xia este mai tânără decât Huayang. Oricum ar fi, proastă însă nu e. Mai devreme sau mai târziu, situația va sfârşi prin a o avantaja definitiv.

— Dacă înțeleg bine, trebuie să facem ce putem pentru ca Anguo să devină rege în Qin cât mai curând posibil, reluă coama de foc.

— Nu eu te-am obligat s-o spui, râse pe înfundate şi cu un aer complice Cuțit Rapid.

Chirurgul şef nu era nemulțumit de efectul discursului său asupra biroului de conducere al confreriei Cercului Phoenix.

— Eliminarea unui rege în funcție nu e lucru uşor, încercă din nou vocea foarte acută de curtezană.

— Aşa e. De aceea vă cer să dați dovadă de imaginație, răspunse cu asprime Pădure de Pinacluri, punând punct şuşotelilor care străbăteau mica adunare.

Încetul cu încetul, în ciuda gravității temei propuse asupra căreia fuseseră invitați să reflecteze, eunucii începură să tăifăsuiască precum babele, aşezați direct pe pământul bătătorit, unde unul dintre ei aţâţase un foc.

Un străin care ar fi intrat pe neaşteptate în hambarul dezafectat ar fi luat-o la fugă cât l-ar fi ținut picioarele, tremurând de frică în fața a ceea ce negreşit ar fi luat-o

drept un sobor de vrăjitori. Se adunaseră acolo tot ce poate să producă specia umană mai excesiv, atât în materie de atitudine cât şi de înfăţişare. Unii aduceau cu cocote bătrâne sulemenite; alţii cu tineri efeminaţi; alţii cu războinici falnici ai căror muşchi supradezvoltaţi le sculptau trupurile atletice. Fiecare eunuc era preocupat de imaginea sa şi căuta să se particularizeze prin semnalmente proprii. Singurul punct comun erau sandalele cu tălpi groase pe care le purtau şi pe care fiecare şi le pusese la spate înainte de a se aşeza în jurul focului.

Discuţia prinsese cheag şi se făcea schimb de idei pentru a găsi mijlocul adecvat de a-l face pe bătrânul Zhong să dispară. Se divaga într-o veselie, cu noianul de exagerări de rigoare. Trei directori din cei doisprezece veniseră cu propunerea ca nici mai mult nici mai puţin să se sacrifice ei înşişi asasinându-l cu propriile mâini.

— Văd că nu aveţi o viziune clară asupra sistemului de pază de care beneficiază bătrânul! le-o întoarse, enervat, Pădure de Pinacluri candidaţilor la suicid.

— În cazul acesta, nu mai rămâi decât tu, din moment ce eşti Marele Şambelan, căci ai posibilitatea să acţionezi sigur şi eficace, afirmă coama de culoarea focului ce părea că împrumutase flăcările de la vreascurile aprinse.

— Tu crezi că nu este şi ăsta unul din motivele pentru care ne-am unit forţele ca el să ajungă în funcţia actuală? replică Cuţit Rapid.

Sigur de efectul său, schiţă un zâmbet răutăcios care spunea mult.

Un murmur de admiraţie străbătu asistenţa. Dezvăluirea demonstra eficacitatea redutabilă a tandemului format din Cuţit Rapid şi Pădure de Pinacluri.

În biroul de conducere, ei jucau de la dispariţia lui Drept înainte un rol preponderent de animatori şi călăuzitori pe care nimeni nu se gândea să-l conteste.

— Cel mai bine ar fi să moară în somn. În felul acesta, nu ar avea cum să strige după ajutor, sugeră noul Mare Şambelan.

— Dar nu riscăm ca degustătorii să sesizeze cea mai mică urmă de otravă în alimentele regelui? se nelinişti coama de foc.

— Aici e problema. Regele nu mănâncă nici măcar un biscuit fără să fi fost gustat în prealabil! Tânăra guvernantă care îl asistă la trezire şi la culcare nu pare a fi tâmpită. Nimic nu-i scapă, recunoscu Pădure de Pinacluri.

— Prieteni, să ne luăm un răgaz de cincisprezece zile pentru a găsi o soluție, acum că am căzut cu toții de acord asupra obiectivului de atins. Vă propun să ne reîntâlnim aici peste două săptămâni pentru a delibera, încheie Cuțit Rapid, ridicând şedința.

După care membrii directoratului se sculară în picioare, îşi încălțară sandalele şi se împrăştiară în noapte, dar nu înainte ca Pădure de Pinacluri să calce cu picioarele tăciunii aprinşi, stingând focul ca să nu lase urme ale reuniunii lor secrete.

*

Mâinile firave ale lui Zhaoji tremurau imperceptibil în clipa când turnă în cupa de bronz două pilule de cinabru în loc de una, după ce în prealabil le mărunțise fin în mojarul de piatră. Făcea lucrul acesta pentru a patra şi ultima oară.

Agită cu o lingură plată pudra, pe-ndelete, amestecând-o bine cu apa până ce obținu un lichid negricios. Nu-i mai rămânea decât să aştepte ca regele s-o cheme.

Aşteptarea îi păru infinită. Se gândea chiar că bătrânul Zhong adormise fără să mai ceară medicamentul. Caz în care totul trebuia luat de la început a doua zi.

Tot aşteptând, aproape că ațipise când Linie Frântă intră,

scoțând-o din toropeală.

— Nu auziți că vă strigă regele, ca să-i dați pilula de seara? şopti şeful gărzilor.

Zhaoji ținea ceva mai strâns cupa în mână în timp ce înainta către bătrânul suveran.

Îl ajută s-o bea dintr-odată.

După ce bătrânul termină de înghițit, se aşează pe marginea patului şi îi mângâie părul alb şi rar care mai poposea în vârful creştetului.

Huayang o povățuise să rămână lângă rege până adoarme, de teamă ca acesta să nu regurgiteze poțiunea mortală, căreia doza dublă de cinabru îi dădea o amăreală cumplită. Mânuțele moi ale femeii-copil se plimbau în sus şi în jos pe pielea gălbejită şi uscată de pe țeasta bătrânului. Grimasele provocate de înghițitul băuturii otrăvite dispăruseră pentru a face loc unei mine destinse. Ochii ridați se închiseră într-o fantă imperceptibilă, în timp ce respirația devenea tot mai regulată.

Epuizat de tratamentul pe care i-l administrase, bătrânul se cufunda în somn pentru ultima oară.

Numai atunci Zhaoji, cu misiunea încheiată, se retrase în vârful picioarelor, fiind atentă să îl salute cu glas tare pe Linie Frântă, pentru ca acesta să poată confirma la o adică faptul că ea nu stătuse prea mult în iatac după ce regele se culcase.

Părăsind acest putregai bătrân, care urma să se preschimbe într-un cadavru cu obrazul îngrozitor de desfigurat de intensitatea durerii de burtă provocată de ingestia unei cantități atât de mari de sulfură de mercur şi arsenic, nu simțea nicio emoție. Huayang găsise cuvintele potrivite prin care să o convingă să săvârşească crima fără remuşcări.

Ea nu era decât instrumentul unei răzbunări care o depăşea. Se simțea în totalitate străină de actul pe care îl

comisese, înțelegând perfect motivațiile comanditarei.

Prima soție a lui Anguo ştiuse cum să şi-o atragă, asigurând-o de legitimitatea acestui asasinat prin otrăvire şi convingând-o că numai prin intermediul ei putea să acționeze. În schimb, Zhaoji avea să-i devină fiică adoptivă, al cărei destin rămânea indestructibil legat de al său.

Zhaoji acceptase fără reținere termenii acestui contract despre a cărui existență numai ele două aveau cunoştință.

Femeia-copil dispunea de forța celor care, deposedați în mod brutal de iluzii, nu au niciodată regrete şi sunt capabili de orice, dacă consideră că e just, fără scrupule, ştiind în acelaşi timp că gestul reprobabil poate oricând să se întoarcă împotriva lor, aducându-le o soartă identică cu a victimei.

În zorii zilei, Pădure de Pinacluri intră în dormitorul regelui ca să se asigure, ca de obicei, că suveranul se odihnise bine.

Puțin lipsi să nu leşine.

În patul uriaş, cadavrul bătrânului Zhong se răcise deja.

O limbă lungă, acoperită cu secreții biliare şi sânge, îi atârna din gura larg deschisă, accentuându-i crisparea. În ochii dați peste cap se mai putea citi încă panica ce trebuie să-l fi cuprins pe bătrân atunci când simțise primele atacuri ale otrăvii în pereții stomacului. Mâinile sale chircite precum rădăcinile bătrâne de catalpa rămăseseră înfipte pe abdomenul umflat din cauza băuturii mortale, semănând cu acele vase enorme de pământ ars în care îşi păstrau țăranii recoltele de cereale ca să le apere de guzgani.

Mirosul acru, de mort, plutea deja prin încăpere.

Văzând postura cadavrului, Marele Şambelan nu mai avu nicio îndoială: nu putea fi vorba de moarte naturală. Cineva fusese mai rapid decât directoratul confreriei eunucilor.

Încetul cu încetul, Pădure de Pinacluri îşi reveni în fire.

Cum era mai bine, să strige „asasinat”, sau să facă să

pară ca şi cum bătrâneţea reuşise în sfârşit să-i vină de hac slăvitului rege? De el depindea...

După ce cântări cu atenţie argumentele pro şi contra, Marele Şambelan se gândi că era mai convenabil, din mai multe puncte de vedere, să opteze pentru a doua variantă.

Dacă denunţa un asasinat şi declanşa o anchetă, îşi lua riscul ca uneltirea eunucilor să fie dată în vileag, deoarece confreria ar fi fost suspectată că s-a folosit de un mijloc radical pentru a răzbuna dizgraţierea lui Drept înainte.

Dacă gira explicaţia morţii naturale, lăsa să-i scape asasinul sau asasinii, dar asta nu schimba cu nimic faptul că Anguo avea de-acum cale liberă la tronul regatului Qin.

Asta era de fapt esenţialul.

În fine, eunucul Pădure de Pinacluri nu se simţea capabil de campanii justiţiare şi memoria sa abunda în exemple de anchete care se întorseseră împotriva celor care le iniţiaseră considerând că procedează bine.

Cineva – dar cine? – făcuse toată treaba în locul confreriei Cercul Phoenix.

Nu mai era nevoie nici să se adune pentru a decide cum să acţioneze! Cel mai bine era să profite de chilipir fără ca cineva să bănuiască adevărul că regele Zhong fusese ucis şi că nu decedase de moarte naturală.

Pădure de Pinacluri îşi compuse o mutră dezolată şi se repezi în anticameră frângându-şi mâinile.

— Maiestatea Noastră a murit! Vai de regatul Qin! maiestatea Noastră a dispărut în muntele Kunlun! strigă el în timp ce gărzile, cu ochii cârpiţi de somn, făcuseră roată în jurul său unindu-şi văicărelile cu ale sale.

— Nu ar trebui ca înainte de orice să chemăm un medic legist? întrebă Linie Frântă.

— Ba da, pe chirurgul Cuţit Rapid, aduceţi-l deîndată aici. Până atunci, vă interzic să răspândiţi vestea! replică Marele Şambelan fără să ezite o secundă.

La anunțarea decesului, gărzile din anticameră începură să se lovească cu pumnii în piept. Linie Frântă găsise o panglică de stofă de culoare albă care să-i servească de brasardă.

Albul era culoarea doliului. Acesta era semnul prin care trebuia să-şi exprime regretul pentru plecarea suveranului spre cele veşnice.

Fu anunțată sosirea chirurgului şef al eunucilor. Cuțit Rapid şi Pădure de Pinacluri se sfătuiră în şoaptă ca să se înțeleagă asupra poziției comune pe care aveau să o adopte.

— Unde este corpul? întrebă cu glas tare chirurgul, luându-şi un aer cât mai detaşat.

— Pe pat, în cameră. Probabil a murit în somn, răspunse Marele Şambelan dezolat.

Imediat ce intrară în dormitorul regelui, una din gărzi întinse o fâşie de stofă albă de-a curmezişul uşii deoarece eticheta cerea ca nimeni să nu pătrundă în interior înainte ca persoanele care îmbălsămau cadavrul să-şi facă datoria.

Cei doi eunuci erau singuri. Puteau să-şi vorbească deschis.

— Cineva a avut aceeaşi idee ca şi noi, constată Cuțit Rapid care părea oarecum intrigat.

— Ceea ce mă deranjează este mai puțin actul propriu-zis, care ne scoate un spin din talpă, cât faptul că noi nu aflăm niciodată cine sunt autorii, murmură cu vocea înfundată Pădure de Pinacluri.

— Şi totuşi, corporația noastră se presupune că ar trebui să ştie tot! Este adevărat că tu eşti în funcție de doar câteva zile. Dacă dragul nostru Drept înainte ar fi printre noi, sunt sigur că ar fi ghicit până acum cine sunt aceia, sau aceea, care ar fi putut să-l otrăvească...

De formă, întoarseră corpul pe spate şi îi descheiară tunica. Şterseră apoi cu grijă dârele de sânge cu secreții şi închiseră gura regelui strângând-o cu o feşă pe care o

înnodară în creştet, nu înainte însă de a-i vârî un greier mare de jad între dinți. În fine, îi aliniară mâinile şi picioarele.

Cadavrul lui Zhong părea că doarme liniştit. Ieşiră afară din cameră.

Marele Şambelan se adresă lui Linie Frântă:

— Acum poți să mergi şi să dai de ştire țării că preafericitul nostru rege s-a stins în somn.

Şeful gărzilor regale se îndreptă agale către curtea de onoare.

Linie Frântă oscila între uşurare şi panică nelămurită. Nu mai era nevoit să se canonească să găsească justificări pentru dispariția discului Bi negru înstelat. Însă moartea bătrânului suveran îl luase pe nepregătite şi, totodată, îl şi contraria. Linie Frântă se temea de moarte. Se obişnuise cu ideea că remediul pe care marele preot Wudong i-l administra bătrânului rege îşi va produce în final efectul de a-i prelungi viața la nesfârşit. De aceea, subtiliza şi el câte una sau două pilule în fiecare zi, pe care le înghițea pe ascuns.

În visele sale cele mai nebuneşti se vedea pe el însuşi atingând nemurirea care-l obseda pe bătrânul rege. Decesul punea acum sub semnul întrebării toate speranțele pe care şi le pusese în aceste practici fondate pe alchimie şi pe controlul trupului. Confucianiştii de la curte aveau dreptate deci să ia în derâdere gogoşile lui Wudong taoistul! Se felicita că nu acceptase propunerile de inițiere venite de la acolitul Zhaogongming, însoțite de ocheade insinuante, cum că era un băiat frumos.

Cufundat în gânduri, şeful gărzilor regale nu observă că trecuse de pragul porții uriaşe de bronz cu două canaturi care dădea în curtea de onoare, unde o armată de servitori forfotea deja să lustruiască locul, care trebuia să fie curat lună când se trezea regele şi înainte de inspecția

Directorului cu Curățenia apartamentelor regale.

Îşi sprijini mâinile amândouă pe parapetul de marmură albă al terasei şi strigă cu voce tare:

— Vai de regatul Qin! Regele nostru, prințul Zhong, a murit azi-noapte!

Preț de o secundă, toți înmărmuriră. Apoi, precum unda de şoc, se transmise „Regele a murit!", din gură în gură, de la unul la altul, în galerii şi curți, pe esplanade şi prin grădini, pe terase, străbătu zidurile înalte de piatră, se cățără în vârfurile trunchiurilor seculare ale arborilor şi pătrunse în vasele de bronz destinate să păstreze apele pluviale.

Rumoarea se amplifică asemeni unui bubuit de tunet, până ce deveni o imensă jelanie ce făcea să răsune Palatul Regal ca o gigantică tobă de ploaie. Curtea aflase deja. În scurt timp avea să afle tot oraşul. Apoi întreg regatul Qin va şti, din cel mai mic cătun, şi până la granițele vastului teritoriu care se întindea de la câmpiile aride şi deşertice ale stepelor din vest şi nord la lanțurile muntoase şi luxuriante din sud şi vest, unde ştafeta va aduce sinistra veste poporului care îl va plânge cu lacrimi de crocodil pe acest rege îndepărtat.

Gărzile şi funcționarii vor smulge atunci omagii de la cei bogați, în principal de la negustori, sub formă de donații obligatorii, destinate, vorba vine, pompei funeraliilor regelui.

Gloriosul şi cotropitorul regat Qin se pregătea să țină un doliu de douăzeci şi una de zile pentru a cinsti memoria suveranului decedat.

Îndată ce se anunță vestea, Desăvârşire Naturală fu printre primii care veniră.

Ducea cu el sub braț manualul de proceduri funerare *Zhuli*, marele ritual al dinastiei Zhu pe care defunctul rege Zhong, în dorința de restaurare a spiritului ce domnise în vremurile Marilor Imperii de altădată, poruncise să fie

adoptat de către statul Qin.

Respectabilul cărturar se instală într-un mic birou unde i se alătură şi ministrul Ceremoniilor. Celor doi le revenea sarcina organizării diverselor ritualuri care trebuiau să fie îndeplinite cu acest prilej: îmbălsămarea, expunerea în public în curtea de onoare a palatului, în sfârşit înmormântarea propriu-zisă în marele mausoleu care îl aştepta pe rege nu departe de necropola Stelei Sudului, a cărui construcţie începuse în ziua încoronării sale şi se terminase câţiva ani mai târziu.

Prima decizie a fost aceea de a se trece la rechiziţionarea bocitorilor şi bocitoarelor de profesie care aveau să facă cu schimbul zi şi noapte la picioarele catafalcului. Erau îmbrăcaţi în tunici albe imaculate, „puf de lebădă", încinse cu centuri de in roşu, dotate cu câte două timpane de bronz din care băteau în cadenţă pentru a-şi acompania trista melodie. La capătul a douăzeci de zile, în zorii celei de-a douăzeci şi una, ziua funeraliilor, din această gardă formată din treizeci de bărbaţi şi tot atâtea femei, zece erau aleşi să însoţească cadavrul regelui în ultimul lui lăcaş, în care erau îngropaţi de vii. Foarte curând, cântecul lor se transforma în plânsete de foame şi în urlete de spaimă care abia se mai auzeau după ce groparii aruncau ultima lopată de pământ pe movila de deasupra mormântului.

Vestea îl prinse pe Anguo în pat, unde mai dormea încă în braţele lui Huayang.

Prima soţie aranjase în aşa fel încât să-l ţină lângă ea în noaptea aceea, ultima pentru bătrânul rege. Linie Frântă dădu buzna în camera lor şi se prosternă în faţa lui Anguo, întinzându-i sceptrul greu de bronz al tatălui său alături de micul tripod pe care-l puse pe tăblia biroului.

— Trăiască noul rege! exclamă el, întinzându-şi ceafa celui care avea să-l înlocuiască pe regele Zhong.

În vremea dinastiei Zhu, noul împărat putea să refuze

jurământul de credință al supușilor. Era de-ajuns ca Anguo să-și așeze mâna cu latul palmei pe grumazul său plecat, și șeful gărzilor regale ar fi fost condamnat la moarte prin tăierea capului, căci nu stătea scris niciunde ca noul rege să se încreadă automat în oamenii fideli predecesorului său.

În pofida naturii sale agitate, Linie Frântă nu simți de astă dată niciun fior de teamă. Gestul pe care îl făcea era din pură tradiție.

— Este cea mai frumoasă zi din viața mea! îi șopti Huayang soțului, atingându-i ușor cu degetele-i fine pântecul, în timp ce șeful gărzilor ieșea din încăpere de-a-ndărătelea.

Prințul Anguo sări din pat ca un arc, cu privirea îngrozită de vestea morții tatălui său.

Niciodată nu realizase cu adevărat că într-o bună zi avea să-l succeadă.

Afară, în galeria lungă ce ducea de la camera lui Huayang în Curtea de Onoare, se auzea zăngănitul săbiilor și lăncilor gărzii regale care lua poziție în formație pentru a da onorul noului stăpân, regele Anguo.

Cel care tocmai devenise regele statului Qin o privi pe soția sa nevenindu-i să creadă.

— Nu sta așa în fața servitorilor! Regele trebuie să se facă ascultat. Arăți de parcă te-ai teme de noua ta datorie, îi reproșă ea.

— O să mă ajuți? întrebă el, naiv.

Ea îl îmbrățișă îndelung înfigându-și unghiile lăcuite pe brațele lui, ca o tigroaică ce se pregătește să-și devoreze prada.

— Voi pune să te îmbrace ca pe un rege, zise ea sunând dintr-un clopoțel de argint. Să vină croitorul regelui! porunci ea unui servitor. Soțul meu trebuie să poarte tunica ornată cu guler de vulpe! porunci ea croitorului care așteptă deja în anticameră și intrase cu capul plecat.

— Prințesa Huayang face aluzie la mantoul împăraților din vechime, aşa cum stă scris în *Cartea Odelor*, completă persoana care intrase în cameră în urma croitorului, aducându-l pe bărbier.

Huayang întoarse capul şi îl recunoscu pe literatul Desăvârşire Naturală secondat de ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. Surâse.

— Sunteți întotdeauna prezenți când este vorba de respectarea tradiției şi etichetei, zise ea către Preaînțeleptul Conservator în vreme ce Anguo, coborât din pat cu ajutorul gărzilor şi instalat într-un fotoliu, intrase deja pe mâinile bărbierului care îi fricționa obrajii cu o alifie cu miere.

— Am consultat *Zhouli* şi aş propune regelui nostru să procedeze pe cât posibil ca la carte. La urma urmei, nu au mai rămas decât şase state vecine de cucerit pentru ca regatul Qin să ajungă iar la dimensiunea străvechiului imperiu al strămoşilor noştri, glorioasa dinastie Zhou, spuse literatul.

— Este o inițiativă excelentă, adăugă înclinându-se ceremonios Marele Ofițer cu Delictele.

Anguo asculta toate astea cu un aer pierdut şi străin, copleşit de noile sale responsabilități pentru care nu se pregătise în niciun fel.

Barba noului rege era aproape în întregime aranjată când o mare hărmălaie se făcu auzită. Cineva se zbătea să-şi facă loc prin mulțimea de curteni şi servitori care se înghesuia în galeria ce ducea spre curtea de onoare.

Era prințesa Xia, cu micul Yiren în brațe.

Când se dumiri că e vorba despre rivala sa, Huayang făcu o mutră sfidătoare.

Era prea târziu însă ca s-o mai poată opri pe intrusă. Şi să-i facă o scenă în public lui Anguo sau să se lanseze în invective era exclus. Nu-i rămânea decât să facă pe amabila şi să strângă din dinți.

— Fiul tău vrea să aducă un omagiu noului rege, tatăl său! rosti cu glas tare şi răspicat prinţesa ostatică.

Apoi îl plantă pe băieţel în faţa fotoliului unde oficia bărbierul.

Yiren întinse mâinile când îl văzu pe Anguo.

Regele îl ridică în braţe şi-şi lipi nasul de fruntea micuţului, care izbucni în râs.

Uluiţi, cei din jur amuţiseră, observând provocarea pe care şi-o lansau cele două femei, susţinându-şi privirile una alteia fără să le coboare, în timp ce fiul şi tatăl râdeau în hohote.

Era o confruntare între două ambiţii extreme, pe care de-acum încolo nimic nu le mai putea stăvili.

Partea a doua

20

Numărul treisprezece nu era un fetiş în regatul Qin.

Treisprezece ani trecuseră de la moartea lui Zhong. Treisprezece ani în care foarte puține lucruri se schimbaseră.

Discul Bi negru înstelat se afla tot în dulapul lui Lubuwei, care se instalase definitiv la Xianyang. Cei care veniseră cu el din Handan, Omul fără Frică, instructorul Mafu şi filosoful Hanfeizi – ale cărui principii continuaseră să penetreze în statul Qin – rămăseseră la rândul lor, cu excepția lui Zhaosheng, pe care îl chemase nevasta şi care se întorsese în Zhao, unde administra afacerile lui Lubuwei.

Se scurseseră puțin peste doisprezece ani de când Anguo îi urmase la tron părintelui său regele Zhong, la şase luni după decesul acestuia, la o dată exactă aleasă de astronomii şi geomanții cerului.

Noul rege, după cum era de prevăzut, nu strălucise nici prin inteligență, nici prin agerime. Timiditatea în decizii, absența totală a ambiției şi lipsa de luciditate care îl caracterizau îl făcuseră să guverneze fără să mai sporească ceea ce construise părintele său.

Nimeni nu reuşea să priceapă însă cum se făcea că prin prudență şi lipsă de strălucire îi ieşise până la urmă. După doisprezece ani de domnie a regelui Anguo, statul Qin se prezenta mai puternic decât îl lăsase bătrânul despot Zhong şi nimeni nu se gândea să conteste autoritatea regelui, chiar dacă acesta nu era atât de sclipitor şi de viclean precum tatăl său.

Poporul era în continuare strivit de impozite deoarece

numărul funcționarilor creştea inexorabil de la an la an. Armatele din Qin, grație lui Lubuwei căruia influența îi crescuse constant, ajungând să fie numit de către Anguo ministru al Resurselor Rare, dispuneau în sfârşit de caii necesari invaziilor asupra teritoriilor regatelor învecinate.

Prezența ostaticilor, plasați în mod adecvat de diplomația sa în statele cele mai primejdioase şi mai vindicative, oferea regatului tot atâtea armistiții salutare, propice campaniilor militare în alte direcții. Oraşe ca Yiyang şi Cai, aparținând statelor Han şi Chu, intraseră astfel, în detrimentul suveranilor lor, în portofoliul său.

Capitala Xianyang se îmbogățise în monumente, majoritatea fiind opera arhitectului Perfect în Toate, căruia construcțiile lui Lubuwei îi aduseseră notorietate şi glorie.

Lisi, care se însurase cu Neclintita Stea de Răsărit, îşi continua cariera strălucită de înalt funcționar. După ce guvernase o provincie nordică de mărime medie, fermitatea şi tenacitatea sa în muncă îl aduseseră în postul de vicecancelar, însărcinat cu promulgarea legilor şi decretelor.

Zhaoji şi Lubuwei alcătuiau, la rândul lor, un cuplu sudat prin inteligență şi ambiție. Cea care nu mai era acum o femeie-copil cedase în final avansurilor negustorului care se topea după ea şi care îi declarase la un moment dat iubirea.

Şase ani îi trebuiseră negustorului ca să-şi atingă țelul. E drept că atâta frumusețe şi maturitate meritaseră efortul.

Tânăra îi cedase până la urmă lui Lubuwei deoarece Huayang, căreia i se confesase, o încurajase cu căldură. Teribilul secret al celor două femei le cimenta profunda complicitate. Regina Huayang juca rolul de mamă protectoare şi de maestră în inițiere. După modelul mamă-fiică, nu luau nicio decizie fără ca cealaltă să fie de acord.

Lupta implacabilă dintre prințesa ostatică Xia şi regina Huayang, rămasă din păcate stearpă, nu încetase. Regele Anguo nu făcuse decât să asiste la această hărțuială

groaznică, ferindu-se să ia partea vreuneia. Vânătoarea de urşi şi tigri îi ocupa majoritatea timpului, atunci când nu-şi inspecta de formă oştile, de preferinţă pe cele din ţinuturile ce abundau în vânat. În felul acesta evita reclamaţiile şi plângerile celor două protagoniste care îl făceau pe rând să plătească scump neutralitatea la care se preta. Regele nu putea să aleagă. Combatantele erau prea puternice pentru el.

Trebuie adăugat că profita de această rivalitate, dat fiind că cele două femei îşi jucau permanent toate cărţile pentru a-l seduce şi a se elimina una pe cealaltă. Îl răsfăţau cu cele mai speciale atenţii fără să fie nevoit să le-o ceară. De aceea prefera să se abţină de la orice intervenţie care ar fi dezechilibrat jocul subtil al balanţei.

Singura umbră din tablou era acel tremurat imperceptibil al mâinii stângi care îl deranja tot mai des când mângâia sânii şi pântecele iubitelor sale.

Bătălia dintre cele două tigroaice, de treisprezece ani, iată, ajunsese la apogeu. Prima victimă a acestui război încrâncenat fusese Yiren.

*

Soarta ostaticului din Qin la Handan era mult mai puţin de invidiat decât cea a prinţesei Xia la Xianyang.

Păzit cu străşnicie, acesta locuia în două camere în pavilionul de cărămidă din mijlocul parcului cazarmei centrale, care ocupa o bună parte din oraş.

În spaţiul acesta strâmt, mobilat sumar şi încălzit cu zgârcenie iarna, zilele se scurgeau monoton, întrerupte doar de exerciţiile de curse sau de tir cu arcul pe care ostaticul le practica alături de soldaţii din cazarmă. În mod excepţional, de două, trei ori pe an cel mult, era dus la vânătoare de vulpi sau de urşi în pădurile bogate în vânat din

împrejurimile Handanului. Atunci era o adevărată sărbătoare pentru ostatic, această activitate scoţându-l din orizontul strict limitat al parcului cazărmii apărate de ziduri de înălţimea unei clădiri cu trei etaje. Hălcile de carne aduse de vânători îi suplimentau raţia de hrană, mai tot timpul frugală.

În rest, era exclus ca ostaticul să plece şi să vină când voia el. Nu era tratat rău dar era realmente prizonier în regatul Zhao.

Capitala acestui stat era un orăşel de provincie prin comparaţie cu fastuoasa rivală din Qin, şi se făceau deja trei ani bătuţi pe muchie de când tânărul Yiren se plictisea acolo.

Când predecesorul şi unchiul său, Wangbi, cu sănătatea şubrezită, murise prin sufocare după mai multe luni de suferinţă în care îşi scuipase plămânii, se punea problema persoanei care să-l înlocuiască.

Huayang se folosise de toate subterfugiile ca să-l determine pe rege să-şi expedieze fiul la Handan împotriva voinţei mamei acestuia, care se bătuse ca o leoaică, fără succes însă, pentru a-l împiedica. Regina fusese nevoită să-l satisfacă în trei reprize, oferindu-şi de fiecare dată cele trei delicate şi preţioase orificii asalturilor amoroase ale Tijei de Jad a lui Anguo. Desemnarea succesorului lui Wangbi făcuse astfel obiectul a trei luni neîncetate de încleştări între cele două femei, pe parcursul cărora s-a făcut uz de cele mai josnice lovituri.

În zadar încercase prinţesa ostatică să-l convingă pe Anguo să-l trimită la Handan pe fratele acestuia, Anwei, care ducea un trai tihnit la ţară, diriguind Arboretul regal împreună cu soţia sa Floare de Jad Maleabilă, bucurându-se de cele cinci odrasle ale lor. Anguo, ataşat de acest frate, şi convins fiind de argumentele decisive aduse de Huayang, refuzase categoric să despartă familia care era dată mereu

exemplu de armonie.

— Nu voi separa nicicând petalele unei flori de lotus, după cum niciodată nu voi separa o familie atât de unită! se pronunțase el cu vehemență, spre marea uimire a Xiei, care foarte rar îl văzuse angajat atât de fățiş într-un subiect oarecare.

— Dar şi eu cu Yiren suntem uniți precum cele două părți ale unui Hufu, protestase prințesa ostatică.

Hufu erau acele legitimații militare caracteristice în formă de tigru, alcătuite din două bucăți care se asamblau perfect una cu cealaltă, destinate să valideze un ordin dat sau primit de către o persoană autorizată. Fabricarea însemnelor Hufu presupunea o precizie desăvârşită din partea artizanilor în bronz, ale căror ateliere erau păzite ca nişte veritabile fortărețe. Una din bucăți rămânea la Palat, în posesia regelui, iar cealaltă se înmâna generalului desemnat să plece în vreo regiune îndepărtată sau pe vreun câmp de bătălie. Atunci când regele expedia un ordin numitului general, acesta nu avea voie să-l execute dacă mesagerul nu aducea cu el cealaltă bucată din însemnul Hufu.

Anguo nu-i dăduse niciun răspuns mamei fiului său. Împărțit între cele două femei, nu îndrăznea să mărturisească prin ce mijloace reuşise Huayang să-l determine să încline balanța de partea ei.

— Singurul mod de a garanta o pace durabilă cu statul Zhao, care are la dispoziție o armată de temut, este să-l trimiți pe însuşi fiul tău, îi susura în fiecare seară la ureche prima soție.

De săptămâni întregi, mângâierile sale deveneau de fiecare dată mai îmbietoare şi mai insistente în momentul când îşi deschidea toate porțile trupului.

De partea cealaltă, Xia îşi punea la bătaie întreaga ştiință amoroasă pentru a-l proteja pe micul Yiren. Cu aceste prilejuri făcuse asemenea progrese încât o concura de-acum

serios pe rivala sa, cu toate că nu dispunea încă de incomparabila sa experiență în ale amorului şi extraordinara capacitate de a-şi mobiliza eficient diferitele porți pentru a-i redeştepta lui Anguo dorința la moment.

Flancurile văii sale de jad erau fine precum mătasea. De toaleta sa intimă se ocupa Vulpe Şireată, aceasta fiind una din cele mai importante sarcini ale ei, pe care o efectua cu lame de ras, foarfeci şi unguente parfumate adecvate. O dată pe lună, cele două femei se puneau de acord într-o chestiune controversată: triunghi perfect, linie dreaptă, formă de inimă sau trifoi cu patru foi, care trebuia delimitat cu instrumentul de ras pe abdomenul de o albeață imaculată şi conturat apoi, distinct, printr-un desen executat cu cerneală. Anguo avea o plăcere deosebită să pipăie delicat fiecare nou desen cu vârful nasului.

Regele avea tot interesul să tragă de timp în anunțarea deciziei; femeile sale se străduiau care mai de care...

Tergiversările ar mai fi durat încă multă vreme dacă un ambasador al regelui din Zhao nu s-ar fi prezentat la Palatul Regal din Xianyang, cerând să fie trimis în cel mai scurt timp un zălog în locul lui Wangbi. Aducea cu el un mesaj din partea ministrului Războiului din Zhao, prin care era amenințat că vor porni imediat ofensiva contra regatului Qin dacă acesta nu respecta paritatea ostaticilor. Trebuia să decidă cât mai rapid, deoarece mesajul stipula că ostaticul desemnat trebuia să plece împreună cu ambasadorul.

Pentru a-şi justifica decizia prin greutatea unei argumentații filosofice, regele Anguo îl convocase pe Hanfeizi, căruia îi explică problema în amănunt.

— Nu văd pe cine aş putea expedia la Handan, în afară de fiul meu Yiren sau de fratele meu Anwei, îi mărturisise filosofului bâlbâit cu un aer foarte plictisit.

Celuilalt nu-i trebui prea mult să se gândească.

— Avantajul trimiterii lui Yiren rezidă în faptul că este fiul

ostaticei din Zhao la curtea regatului Qin. Autoritățile din Handan vor vedea în asta o dovadă în plus a valorii pe care o acordați unei păci durabile cu statul Zhao. Ceea ce vă va permite să pregătiți o vastă expediție contra acestui stat luându-l prin surprindere.

Argumentele filosofului erau foarte plauzibile, aşa că Anguo consideră că mama copilului său nu mai avea ce să comenteze. Îi promise Xiei că Yiren nu va rămâne ostatic la Handan mai mult de un an lunar şi dădu dispoziție ca fiul său să fie încredințat ambasadorului din Zhao.

În noaptea aceea, Anguo nu a avut de regretat că împarte patul cu Huayang, deoarece, în culmea fericirii produse de această decizie, prințesa îşi răsplăti soțul cu cea mai generoasă desfăşurare de talente de care el avusese parte până atunci.

Aşa se face că Yiren, adolescentul fără trecut, părăsise, spre disperarea mamei sale care îl ura profund pe regele din Zhao, traiul în răsfăț şi lux al prințului moştenitor nelegitim al regatului Qin pentru statutul mult mai auster şi pe deasupra şi nesigur de zălog al acestei țări la curtea din Handan.

La finele primului an, Yiren şi mama sa aşteptaseră în zadar ca un alt ostatic să fie numit în locul său. Nu primiseră nimic, nicio explicație măcar. Anguo părea să fi uitat complet de existența fiului său iar cel din urmă rămăsese oarecum decepționat, cu toate că relațiile sale cu tatăl nu fuseseră niciodată prea apropiate. În aşteptarea unei ipotetice libertăți, Yiren, al cărui caracter nu era predispus spre imaginație şi nici spre visare, se plictisea din ce în ce mai tare cu fiecare zi.

În dimineața aceea, ca de obicei, trăsese trei săgeți una după alta în panoul de țintă, toate reuşite. Devenise un arcaş remarcabil, care nu rata niciodată minuscula țintă situată la o distanță de peste douăzeci de paşi.

— O să-l întreci în dibăcie pe şeful arcaşilor! îi zise caporalul care avea sarcina să adune săgeţile ce nu nimereau ţinta.

— Dar tu ai norocul să poţi ieşi dintre zidurile astea. După şedinţa de tir, eu o să mă plictisesc iar buchisind texte antice din care nu pricep o iotă, bombăni Yiren, desfăcând coarda de cânepă care tensiona arcul.

— De ce nu sari şi tu zidul într-o seară? Te-aş aştepta de partea cealaltă şi te-aş duce la fetiţe. Sunt câteva excepţionale la bordelul Podul Dărâmat! strigă râzând caporalul.

Adolescentul îl privi cu un aer sceptic. Având în vedere vârsta, el nu ştia încă nimic despre femei. În schimb, ideea de a escalada zidul ca să scape din cazarmă îl încânta mai tare.

— Dar mi s-a interzis cu desăvârşire să părăsesc parcul, gemu el.

— Haide! Doar nu te opreşte pe tine un consemn ca ăsta să nu treci zidul seara şi să te întorci în cameră când se crapă de zori! Cine o să-şi dea seama? În niciun caz cele câteva santinele pe care le auzi sforăind...

Yiren acceptă până la urmă propunerea caporalului şi, chiar în seara aceea, se căţără cu uşurinţă pe zidul înalt de cărămidă care înconjura parcul. Cu ajutorul unei frânghii îşi dădu drumul în partea cealaltă, unde îl aştepta caporalul însoţit de un alt soldat.

Începând din acea zi, viaţa lui Yiren se schimbă.

Peregrinările sale secrete şi nocturne, în afară de faptul că îi permiteau să suporte mai bine solitudinea şi izolarea, avură ca efect diversificarea condiţiilor sale de existenţă. Îşi drămuia forţele pe parcursul zilei ca să profite de ele în escapadele nocturne.

De fiecare dată când sărea în toiul nopţii peste zidul înalt simţea excitaţia vânătorului care pleacă să vâneze fără să

ştie încă ce va prinde. Toate simţurile i se ascuţeau. În plus, nesocotirea regulamentului îi făcea plăcere. Foarte tânăr încă, nu avusese prilejul niciodată să hoinărească noaptea printr-un oraş pentru a-i descoperi faţa ascunsă.

Pe timpul nopţii, Handanul era o junglă unde niciuna din legile diurne nu funcţiona. Zona din apropierea Palatului Comerţului, proprietatea lui Lubuwei, era singurul loc pe unde puteai să umbli încoace şi încolo fără să fii deranjat. Bogatul şi spaţiosul palat era luminat de torţe ca în plină zi şi supravegheat zi şi noapte de paznici înarmaţi, deoarece aici lucrul nu se întrerupea niciodată.

Yiren era fascinat de fluxul neîncetat al convoaielor cu mărfuri care intrau şi ieşeau din acele imense antrepozite. Nu ştia că lucrurile acelea pe care le privea foarte des cu încântare aparţineau în întregime negustorului de cai din Xianyang, pe care părintele său îl numise cu doi ani în urmă ministrul Resurselor Rare din guvern.

În rest, pe micile străzi întunecoase pe unde îşi ghida paşii cu ajutorul unui opaiţ, se lovea de o faună de borfaşi şi de bătăuşi care îşi reglau conturile cu securea sau cuţitul. Negustorii ambulanţi şi traficanţii de toate speţele profitau de situaţie ca să-şi desfăşoare afacerile ilicite prin dosul porţilor şi prin galeriile descoperite. La ieşirea din taverne, beţivanii puneau lumea la cale în timp ce femeile de stradă se întreceau să stoarcă şi ultimul bănuţ de bronz de la clienţi. Yiren era prea crud şi nu cutezase încă să meargă să vadă ce le ofereau aceste fete clienţilor care intrau după ele în bordeluri. Şarlatanii, în bună pace, îşi vedeau nestingheriţi de mişmaşurile lor.

Când se arătau primele semne ale zorilor, viermuiala nocturnă dispărea ca prin farmec. Viaţa „normală” îşi relua cursul. Oraşul era, din nou, frecventabil. Poliţiştii îşi reluau atribuţiile ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Adolescentul escalada atunci zidul în sens invers şi se

strecura în pat cu ochii plini de ciudatul şi fascinantul spectacol la care asistase.

Dacă se întâmpla ca soldatul complice să fie de gardă sau dacă, din alte motive, nu putea să-l însoţească, tânărul, care devenise din ce în ce mai îndrăzneţ, nu ezita să se aventureze de unul singur.

Acele seri îl excitau şi mai abitir pe Yiren. Modesta capitală a regatului Zhao care îl ţinea prizonier îi aparţinea cu totul. Se simţea pentru puţin timp, în sfârşit, liber!

*

De data aceasta, expediţia nocturnă a lui Yiren începuse destul de rău, dar nu ar fi ratat-o pentru nimic în lume.

Se întunecase deja şi ploua cu găleata. Cărămizile de care se folosea de obicei ca de treptele unei scări erau alunecoase. Yiren îşi pierdu echilibrul şi căzu de trei ori până se văzu de partea cealaltă a zidului cazărmii. Se redresă şi constată că nu-şi rupsese nimic.

Era singur, hotărât, în ciuda timpului vitreg, să profite de această nouă ocazie de a vagabonda.

Ajuns pe străduţele din centru, văzu că erau pustii. Ploaia alungase lumea interlopă, golanii şi răufăcătorii. Toate uşile tavernelor erau închise.

Yiren era dezamăgit. Fără să ştie de ce, paşii îl conduseră în piaţa spre care dădea faţada impunătoare a Palatului Comerţului.

Deşi luminat ca de obicei, locul părea la fel de părăsit ca şi restul oraşului. Nu se vedea niciun convoi cu mărfuri, din motive de vreme desigur, intrând sau ieşind din clădire.

Tocmai se pregătea să facă cale întoarsă când auzi un zgomot surd şi simţi o durere ascuţită în creştet. Cineva îl lovise cu o bâtă în tâmplă. Căzu greoi la pământ şi leşină.

Când deschise ochii, privirea sa se încrucişă cu a unui

om care, aplecat deasupra lui, îl întreba dacă e în regulă. Vocea era blândă, persoana zâmbea prietenos bătându-l uşor pe obraz ca să-l ajute să-şi revină.

— Nu-i nimic, tinere, zise el, aţi fost atacat, dar strigătele dumneavoastră mi-au atras atenţia la timp ca să-i pun pe fugă pe agresori.

Neavând niciun chef să se explice în faţa unui necunoscut, Yiren se ridicase deja să plece fără o vorbă, dar abia îl mai ţineau picioarele. Celălalt îl sprijini de braţ ca să-l împiedice să cadă.

— Intraţi în palat, o să vă pun o compresă rece pe tâmplă, propuse persoana, căreia i se alăturaseră între timp doi servitori.

Yiren, căruia durerea din tâmplă continua să-i provoace ameţeli, nu se afla în cea mai fericită postură ca să-şi permită să-l refuze.

Servitorii îl luară de după umeri şi îl duseră înăuntru, în Palatul Comerţului. O servitoare îi aplică uşor pe tâmplă o compresă înmuiată în apă rece ca gheaţa, iar un slujitor îl îmbie cu o ceaşcă cu ceai fierbinte din care sorbi cu lăcomie.

— Cine sunteţi? îl întrebă adolescentul pe amfitrion, cu un aer circumspect.

— Numele meu este Zhaosheng şi sunt directorul acestui aşezământ. Dar ce faceţi pe aici, la o oră ca asta?

— Trebuie că sunteţi foarte înstărit de posedaţi asemenea locuinţă, continuă adolescentul care nici nu se gândea să răspundă la întrebare.

Nu ţinea cu tot dinadinsul să-i mărturisească peripeţia cu săritul zidului cazărmii unde locuia, şi cu atât mai puţin să-şi dezvăluie adevărata identitate.

— Nu sunt eu proprietarul, eu sunt doar administratorul general, zise sobru Zhaosheng.

— Şi care este numele celui care posedă o astfel de bogăţie? îl chestionă curios adolescentul.

— Nu locuieşte în Zhao, unde am sarcina să-i reprezint interesele. Trăieşte la Xianyang, în regatul Qin, unde ocupă funcţii importante.

— Acolo m-am născut! se scăpă Yiren care, dându-şi seama pe loc de gafă se oprise cu fraza la jumătate.

Spusese prea mult.

Isteţul Zhaosheng începu să-l descoase de-a fir a păr ca să-l facă să mai vorbească.

— Înseamnă că îl cunoşti pe negustorul de cai Lubuwei! făcu Zhaosheng care începuse să-l tutuiască pe adolescent.

— Nu-l ştiu numai pe el. Şeful grajdurilor sale m-a învăţat să călăresc! zise Yiren, din ce în ce mai exaltat.

— Ei bine, aici eşti la el acasă. Palatul Comerţului îi aparţine în totalitate, se făli Zhaosheng.

Se instală un moment de linişte, timp în care fostul secretar particular al negustorului cugetă. Mergea încoace şi încolo prin faţa scaunului în care Yiren stătea şi-şi bea ceaiul. Apoi făcu o pauză.

— Să nu-mi spui că eşti Yiren, zălogul lui Qin la Handan! reluă el cu vocea rară.

Plouat, acesta din urmă plecase nasul fără să scoată o vorbă.

— Poţi să-mi spui ce căutai pe-afară la ora asta? Umbli după femei? adăugă Zhaosheng, din ce în ce mai mirat, dar cu un aer binevoitor.

Yiren, cu o voce tremurată, începu să-şi depene povestea înflorind-o cât mai convenabil pentru el.

Era prea tânăr încă pentru a merge la femei. Dar nu mai suporta singurătatea din cazarmă şi fusese convins să escaladeze zidul de către un caporal care, profitând de frustrarea pe care i-o provoca această situaţie, îl căra după el în ieşirile sale nocturne. Îl implora pe Zhaosheng să nu-l trădeze deoarece dacă autorităţile din Zhao ar afla că ostaticul trecuse de zid, fără îndoială că l-ar arunca într-o

hrubă întunecoasă de unde nu mai putea să iasă niciodată.

— Dar unde este caporalul? De ce nu te-a salvat în seara asta? întrebă Zhaosheng, care nu părea deloc convins de istorioara ostaticului Yiren.

— Eh... Mi-a tras clapa încă de la începutul serii şi m-a lăsat singur. Trebuie să plec, marele dragon nu va întârzia să-şi deschidă ochii pentru a aduce aurora. La cazarmă, risc să mi se observe absența, se nelinişti adolescentul din ce în ce mai jenat de interogatoriul lui Zhaosheng.

Se ridică în picioare. Nu-i mai era atât de rău, compresa cu apă rece îi calmase durerea. Mulțumi gazdei sale şi porni în bezna nopții fără să se mai uite în urmă.

*

După ce îl văzu plecat, Zhaosheng se duse la Intenție Lăudabilă, care tocmai termina de aranjat un superb buchet de bujori roşii ca sângele în compania însoțitoarei sale. Descotorosindu-se de ea, închise cu grijă uşa camerei astfel ca nimeni să nu le audă conversația.

— Ştii cu cine m-am întâlnit? Cu tânărul Yiren, fiul regelui Anguo din Qin, care este ostatic la Handan, şopti el.

— Dar credeam că e un copil încă! se miră Intenție Lăudabilă.

— E cât mine de înalt! Mi s-a părut chiar că sesizez o oarecare asemănare între chipul său şi al meu. De parcă tata ar fi neam cu Anguo, zise Zhaosheng, amuzat de această asemănare uimitoare.

— Mama lui nu este chiar fiica fratelui mai mic al regelui nostru? întrebă Intenție Lăudabilă, aplicând un ultim retuş aranjamentului floral din vaza de lut smălțuit.

— Ba da, răspunse celălalt.

— Dar ce-ai avut cu el?

— Nu eu l-am chemat. Eu doar l-am cules din fața

Palatului Comerțului, unde tăbărâse pe el un tâlhar şi îl lovise. Când i-am sărit în ajutor, nici prin cap nu mi-a trecut că era vorba de Yiren.

Foarte calm de obicei, Zhaosheng se făcuse roşu de exaltare precum buchetul de bujori.

— Cine s-ar fi gândit că bietul băiat este ținut prizonier în Zhao... Dacă ar afla Ritual Imuabil, ar cădea pe spate, zise pe gânduri Intenție Lăudabilă, uimită de toată această tărăşenie.

— Jură-mi că acest secret va rămâne între noi. I-am promis vlăstarului regal, şopti fostul secretar particular al lui Lubuwei, făcând un gest sugestiv din buze.

Ea aprobă ducându-şi la rândul său degetul la buze.

Zhaosheng ştia că de regulă nevastă-sa nu prea îşi ține gura, dar ataşamentul lui față de ea era atât de profund încât nu se putea stăpâni să nu-i împărtăşească toate secretele. Înainte de toate îşi propuse să-i povestească lui Lubuwei, printr-o scrisoare, ceea ce i se întâmplase. Oricum îi trimitea stăpânului său o dată la trei luni un raport detaliat despre bunul mers al afacerilor sale din Zhao.

— Confidență contra confidență, jură-mi şi tu că vei păstra secretul meu, continuă femeia zâmbind.

— Despre ce este vorba? întrebă el cu un aer îngrijorat.

— De la roşul acestor bujori mi-a venit gândul. A trecut mai bine de o lună şi jumătate de când nu am mai văzut sânge menstrual, i se confesă ea.

Îl urmărea cu privirea, sigură de efectul pe care vorbele sale aveau să-l aibă asupra soțului care aştepta de multă vreme evenimentul.

— Mă rog la cer să fie băiat! murmură Zhaosheng, strângând-o în brațe pe Intenție Lăudabilă.

În timpul acesta, în cealaltă parte a oraşului, ostaticul Yiren escalada zidul cazărmii.

Luna se pregătea de culcare, dar la lumina stinsă a

astrului se mai putea zări încă, de fiecare parte a Căii Lactee, constelația Văcarului şi a Ţesătoarei.

21

Prințesa ostatică Xia obişnuia să admire panorama albastrului întunecat al cerului, pe care se desenau coroanele copacilor înşiruiți pe vârful muntelui ce domina valea.

Semăna cu un şarpe lung şi verde, tolănit pe creasta muntelui. Îşi zicea că acela este protectorul său, dragonul verde. La picioarele sale, prăpastia abruptă de calcar imaculat, pe peretele căreia minusculi pini piperniciți făceau efortul să se agațe, se prăbuşea în gol până la firicelul argintiu al torentului aflat la o distanță amețitoare în fundul văii.

Mai mult decât orice, îi plăcea acel loc care se mai numea şi „Versantul Liniştii" pentru că nicio casă sau pavilion nu fuseseră construite încă acolo. Situat la distanță de oraş, îți trebuia o bună jumătate de zi dus-întors.

Xia mergea cel puțin o dată pe săptămână ca să mediteze în linişte şi să privească zborul răpitoarelor care pluteau în înaltul cerului peste versant. De-a lungul orelor, în această natură ostilă totuşi, unde suflurile Sha nocive şi negative îşi dispersau energiile în surplus aruncându-se în gol, i se părea că vede coada dragonului verde mişcându-se imperceptibil. Ba chiar sfârşea prin a auzi murmurul binefăcător al vorbelor rostite de această creatură fabuloasă, aduse de vânt. Putea apoi să se întoarcă acasă, cu inima împăcată.

Totuşi, în ziua aceea Xia nu se dusese la plimbare pe Versantul Liniştii. Şedea apatică într-un scaun din camera sa, cu privirea întunecată şi cu ochii înceţoşați de lacrimi.

— Nu faceți mutra asta tristă. Sunt sigură că nu mai e

mult până când dragul nostru Yiren va fi în sfârşit printre noi.

Vulpe Şireată nu se dădea bătută. Ori de câte ori moralul Xiei cobora la zero, se străduia să găsească vorbele potrivite de încurajare care o ajutau să meargă mai departe.

— Au trecut doi ani de când trebuia să fi revenit din Zhao. Regele Anguo îmi dă numai răspunsuri evazive când îi cer să-l înlocuiască pe fiul meu cu altcineva. Uneltirile lui Huayang au mereu câştig de cauză, zise ea înciudată, îndesându-şi o pernă de mătase sub bărbie.

O strângea atât de puternic de parcă ar fi fost gâtul rivalei sale.

— Nu-i acordaţi mai multă atenţie lui Huayang decât merită, avansă Vulpe Şireată, sperând că remarca sa o va calma pe prinţesa ostatică, şi constatând foarte repede că nu avusese niciun efect.

La drept vorbind, această remarcă mai degrabă o înfuriase pe Xia, care luase vorbele drept o obrăznicie deplasată.

— Nu ştii ce vorbeşti! Uite că sunt trei săptămâni de când Anguo nu a mai venit să-mi aducă cel mai mic omagiu. Sunt absolut sigură că femeia asta cloceşte un complot împotriva mea! Şi acele tremurături ale lui! Poate că încearcă să-l otrăvească, ar fi în stare... gemu ea, turbată de furie.

— Haideţi, trebuie să ne gândim la altceva! i-o întoarse ferm Vulpe Şireată.

— Circulă zvonul că s-ar fi încurcat şi cu o fată, mult mai tânără, de parcă Huayang nu i-ar fi de-ajuns, adăugă Xia printre sughiţuri.

Perna de mătase semăna în prezent cu un bulgăre diform, plin de urme de lacrimi. Vulpe Şireată nu o mai văzuse niciodată pe stăpâna sa în asemnea hal de disperare; era complet întoarsă pe dos. Se apropie uşurel de ea şi încercă să-i mângâie cu stângăcie părul ca s-o liniştească.

— Lasă-mă-n pace, m-am săturat! Nu-mi trebuie dulcegăriile tale! urlă prințesa ostatică, în pragul unei veritabile crize de nervi.

Împinse cu violență mâinile însoțitoarei sale, provocându-i zgârieturi adânci pe brațe.

Mişcarea declanşă furia acesteia din urmă, care consideră că nu este tratată just.

— Au trecut treisprezece ani, trebuia să mă fi lăsat atunci să denunț legătura amoroasă pe care o întreținea cu ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei. Dumneavoastră m-ați împiedicat s-o fac! Dacă nu v-ați fi împotrivit, acum erați regina statului Qin şi Huayang ar fi sădit bujori pe muntele Kunlun, replică ea cu duritate.

— Habar n-am despre ce tot vorbeşti acolo, săraca de tine, răspunse, ieşindu-şi din fire de-a binelea şi cu o voce încă şi mai mânioasă, prințesa ostatică, neezitând s-o mintă în față pe slujnica sa.

Aceasta nu suportă să fie luată drept o idioată.

Păstra încă în memorie, deoarece continua să o resimtă ca pe o umilință, dialogul enigmatic pe care îl avusese cu stăpâna sa, ocazie cu care aceasta din urmă îi citase un fragment din Sunzi referitor la importanța mesagerului în raport cu mesajul. În zadar încercase atunci să găsească persoana potrivită de la curtea Qin care să-i servească drept intermediar pentru a-l avertiza pe bătrânul rege Zhong, după dispariția lui Drept înainte, căruia cele două femei îi trimiseseră o misivă anonimă.

Moartea bătrânului monarh pusese capăt cercetărilor lui Vulpe Şireată. Odată cu dispariția lui Zhong, acuzația contra lui Huayang nu mai avea aceeaşi greutate şi nici aceleaşi consecințe.

Toate astea le ascunsese într-un sertar. Stăpâna sa nu mai adusese vorba de-atunci.

În ziua aceea însă, cuvintele atât de dure adresate ei de

către prințesa Xia îi răscoliseră într-un mod neplăcut amintirea pe care Vulpe Şireată o considerase întotdeauna ca fiind o ocazie ratată.

Companioana privea furioasă dârele roşii ale zgârieturilor care sclipeau pe pielea lăptoasă a brațelor sale. Atitudinea prefăcută şi acest gest deplasat al stăpânei o umpleau de amărăciune şi de ciudă. Realiza dimensiunea disprețului pe care prințesa ostatică nu încetase, în sinea ei, să i-l poarte.

După atâția amar de ani petrecuți în serviciul său, şi trăiți prin procură deoarece îşi aparțineau atât de puțin una alteia, sentimentele pe care le încerca erau atât de insuportabile, încât prefera să uite de ele.

Sacrificase totul pentru prințesă, şi iată, descoperea dintr-odată că nu avea să fie niciodată decât o ființă supusă, la bunul plac al unei femei pe zi ce trecea tot mai capricioasă şi mai arțăgoasă.

Lăsând la o parte orice considerente, decise să se lase dusă de val şi, din momentul acela, începu s-o urască din inimă. Era ciudat, dar evident: Vulpe Şireată constata cu stupoare că, acceptând să resimtă această ură, îşi ostoia sufletul. Xia era aceea care o făcea nefericită.

Se mai uită o dată către stăpână. Cu genunchii strânşi în fotoliu, aceasta se prefăcea că nu-i observă prezența. Transparentă ca o picătură de apă... îşi spunea că nu reprezintă pentru ea decât o picătură transparentă de apă. O foarte mică picătură de apă care avea să se evaporeze într-o zi sub căldura soarelui, fără ca cineva să-i găsească vreo vină, fără ca măcar să observe.

Îşi aminti pe loc acea istorie cu prizonierul care, lăsându-i-se să-i cadă câte o picătură de apă în creştet la intervale regulate, este făcut în final să vorbească. Câteva ore sunt de ajuns. Zgomotul asurzitor al picăturii ce sfârşeşte prin a fi resimțit în creier asemeni loviturilor de gong dezleagă limbile cele mai mute.

Picătura de apă îi vine de hac întotdeauna craniului pe care cade.

Vulpe Şireată se gândi ea că ar putea fi picătura de apă pentru prinţesa ostatică. Transparentă şi imperceptibilă, dar în final mortal de eficientă.

*

În vreme ce mama lui Yiren şi servitoarea sa semănau vrajbă între ele, pe terasa somptuosului palat pe care şi-l construise pe colina cu cai, reamenajată pentru nevoile sale, ministrul Resurselor Rare savura o băutură răcoritoare în compania acelora pe care îi plăcea să le numească „cele două femei ale vieţii mele", Zhaoji şi Huayang.

Noile sale răspunderi administrative, care-l făceau unul dintre cei mai importanţi membri ai guvernului din Qin, nu schimbaseră câtuşi de puţin comportamentul negustorului din Handan. El poseda luciditatea fiinţelor extrem de dotate cu inteligenţă şi abilitate.

În timp ce alţii, în momentul când deveneau miniştri îşi pierdeau capul şi cădeau rapid în mania grandorii, Lubuwei avusese bunul simţ, în aceleaşi circumstanţe, să rămână egal cu el însuşi. Rămăsese acelaşi negustor accesibil şi simplu în relaţiile cu ceilalţi. Putuse, de altfel, să cântărească ce însemna în realitate puterea politică din postura de ministru, mai cu seamă în materie de înfăţişare exterioară şi de etichetă. Conţinutul ei era mult mai subtil decât s-ar fi crezut, dar pentru a-şi da seama de asta, trebuia exersată.

Birocraţia sfârşea întotdeauna prin a bloca deciziile miniştrilor. Înalţii funcţionari, care stăpâneau cel mai bine angrenajul administrativ, ştiau cum să-i flateze şi să-i umple de onoruri până îi rătăceau în meandrele procedurilor lor. Această administraţie chiţibuşară controla

astfel toate actele ministrului desemnat să o conducă. Ea îl împiedica să iasă de pe cărările bătute, îi opunea inerţia cutumelor şi juca cu iscusinţă, îmbrobodindu-l cu încuviinţări false.

Lubuwei se bucura de puteri mai mari în afacerile sale comerciale decât în aparatul de stat, cu toate că ocupa un minister zis „de importanţă maximă". Iată de ce această putere căreia îi putea măsura zilnic latura deşartă, nu i se urcase la cap.

Dar persistenţa ce zăcea în fiinţa sa avea şi un revers.

Ambiţia sa, de fapt, rămăsese perfect intactă, pură precum cristalul. Accederea la acest ministeriat strategic nu-l mişcase nici pe departe. Frustrarea provocată de sarcinile sale prezente îi dădeau mai degrabă o insatisfacţie.

Dorinţele sale erau de-acum şi mai mari. Voia să-şi pună amprenta pe serviciul public şi nu să i se supună mai mult sau mai puţin inconştient.

Nu visa decât ca într-o zi să deţină în sfârşit puteri în stat la fel de eficace precum era cea pe care o exercita în fruntea afacerilor sale private. Această ambiţie, care nu era nelegitimă, îl condamna să urce mereu mai sus. Căci pentru a imprima acest impuls novator era obligatoriu să ajungă în funcţii şi mai înalte, chiar la cele de primă mărime.

Pe scurt, se visa prim-ministru. Un prim-ministru a cărui principală datorie va fi aceea să-i pună în banca lor pe birocraţii care împiedicau pe miniştri să-şi exercite puterea în plenitudinea sa. Un prim-ministru căruia aparatul de stat să-i răspundă aşa cum o armată se supune ordinelor generalului comandant suprem.

Lubuwei se vedea deja reformator al statului Qin, ceea ce, într-un fel, îl condamna să preia conducerea...

Huayang, în schimb, mai prozaică, era exasperată de lipsa ei de fermitate. Reuşise să-l alunge din Xianyang pe fiul soţului său, dar ştia că nu era decât ceva provizoriu. Cu

cât treceau lunile cu atât îi scădeau şansele să devină mamă.

Această rană intimă, care tindea să se adâncească, nu o împărtăşea nimănui în afară de Zhaoji. Niciodată nu s-ar fi coborât până într-acolo încât să se plângă în public sau să-şi arate deznădejdea în faţa unor apropiaţi. Ţinea pur şi simplu de voinţă. Această disperare ascunsă îi alimenta ura tenace pe care o avea pentru prinţesa ostatică, a cărei aroganţă îi era insuportabilă. Îşi făcuse un jurământ secret pe care i-l destăinuise doar complicei sale.

Avea să facă totul, absolut orice, ca să-l împiedice pe fiul rivalei sale să ocupe tronul regatului Qin. Nu-şi accepta condiţia de femeie stearpă decât cu acest preţ! Nu ar fi avut nimic împotriva lui Yiren, dacă acesta nu s-ar fi născut din fiinţa pe care o ura cel mai tare din lume. I se întâmplase o dată sau de două ori să-l vadă pe copil pe vremea când acesta făcea primii paşi şi se juca cu mingea prin grădina botanică, avea încă senzaţia de moliciune a părului fin şi deschis la culoare al prichindelului care îi zâmbise când îşi trecuse mâna prin el. Nu-i dorea răul, dar ştia că putea să ajungă până acolo încât să-l ucidă dacă asta era necesar ca să-l oprească să-i urmeze părintelui său.

La această ură tainică şi irevocabilă se adăuga atracţia la fel de tăinuită pe care o încercase încă de la prima întâlnire cu Anwei, şi a cărui indiferenţă la adresa ei o multiplica.

Îl iubea pe Anwei. Puţinele lucruri pe care le ştia despre acest om o atrăgeau ca şi cum, cunoscându-l dintotdeauna, îi depistase toate calităţile neprețuite. Curajul şi inteligenţa, înţelepciunea dar şi prestanţa. Ea, care nu capitula niciodată, nu-şi pierduse speranţa că într-o zi îl va seduce.

Înţelesese că nu servea la nimic să-l ademenească cu farmecele sale ca pe un om de rând, de sub voalurile sale transparente precum norii. Anwei era o pradă mult mai greu de prins. Huayang era convinsă însă că dispunea de

atuurile necesare ca să-l subjuge odată şi odată.

De aceea, nu scăpa niciodată ocazia să-i caute privirea atunci când acesta îşi vizita fratele, şi să-i răsfeţe cu cadouri pe copiii acestui cumnat inaccesibil zicându-şi că în lipsa tatălui, nu strica să-i atragă odraslele.

În pofida comorilor de farmece şi de viclenie de care se folosea, încercările sale de a-l ademeni rămăseseră zadarnice.

Zhaoji era deci singura consolare pentru Huayang, care o şlefuise după chipul său, proiectând în ea toate dorinţele neîmplinite şi visele pe care nu şi le putea realiza.

Ceea ce ea nu putea să îndeplinească, avea să plătească foarte scump ca să o vadă pe Zhaoji îndeplinindu-le.

Cât despre Zhaoji, din copila care era încă în urmă cu zece ani, devenise o frumuseţe perfectă. Ochii săi de culoarea alunei cu irizaţii gălbui se măriseră uşor; când râdea, păreau că scapără scântei. Trupul său zvelt şi cu musculatura fină nu se schimbase, doar că devenise mai rasat, fiind întreţinut prin dans, pe care îl practica în continuare cu asiduitate. Singura noutate adusă înfăţişării sale era smaraldul în formă de gutuie pe care Huayang i-l dăruise la a douăzecea aniversare şi care îi împodobea frumuseţea de ombilic, în locul perlei fine.

Gestul abominabil săvârşit asupra regelui Zhong la cererea lui Huayang nu lăsase nicio urmă în sufletul său în comportamentul lui Zhaoji. Acea crimă nu o afectase în niciun fel. Nu simţise nicio remuşcare, din moment ce nu fusese decât braţul armat al aceleia care la vremea respectivă nu era decât prima soţie a prinţului moştenitor. Făcea parte din acele fiinţe pe care nimic nu le atinge, care pot suporta sau îndeplini ce-i mai rău fără ca loviturile date sau încasate să lase un cât de mic semn asupra lor. Sub acel calm perfect se ascundea o ambiţie şi o sete de putere cel puţin tot atât de puternice precum ale lui Lubuwei, care

cântăreau greu în doza de admirație pe care negustorul din Handan i-o purta tinerei femei.

Mulți ani îi trebuiseră să o îmblânzească pe tânăra ale cărei multiple fațete îi aminteau descrierea Dragonului, așa cum figura în *Tradiția munților și mărilor: „Dragonul cu cap de cămilă, cu coarne de cerb, cu ochi de demon, cu urechi de bivol, cu ceafa de șarpe, cu pântecul de broască, cu solzi de pește, cu gheare de vultur, cu labe de tigru; pe spinarea Dragonului sunt optzeci și unu de solzi; glasul îi este surd precum sonoritatea bazinului Pan de bronz; de fiecare parte a gurii are mustăți; la gât îi strălucește o perlă; pe piept are solzii inversați; în fine, pe cap poartă conul inversat Chimu care îl propulsează spre cer”.*

Se înarmase cu răbdare și știuse să uzeze de nenumăratele subterfugii necesare ca să o facă să simtă tot binele pe care, în modul cel mai sincer, i-l dorea. Se ferise mai ales să-i forțeze mâna indiferent în ce aspecte și cu atât mai puțin să profite în vreun fel de situația sa de protector. Știa că nu poate să prindă cu ușurință o asemenea pasăre phoenix în colivie.

Și totuși, reușise cu succes.

Totul începuse într-o seară blândă de vară, pe terasa palatului de pe colina cu cai.

Aerul cald încă unduia dungile zebrate ale acoperișurilor din Xianyang, care-și ofereau privirilor lui Lubuwei și Zhaoji paleta de culori galben-șofran.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când încerca să-i arate tinerei femei că o iubea sincer. La început, sesizându-i reticența și fragilitatea, se abținuse de la orice inițiativă.

Absolut totul îi plăcea la ea: înfățișarea distinsă, privirile atente cărora nimic nu le scăpa, inteligența ascuțită și simțul înnăscut al vorbelor de spirit. Îi pândea cel mai mic gest și se extazia la fiecare din posturile sale. Ea reprezenta chintesența calităților ieșite din comun. Nu urmărea să

atragă, se mulțumea să fie ea însăşi. Ştia că dispune de toate atuurile pentru a se face plăcută, dar se abandona ocupațiilor sale fără să o preocupe privirile celorlalți. Îndeosebi această indiferență în raport cu ceilalți era ceea ce îl făcea pe Lubuwei să înnebunească după ea. Se lansase în teribila provocare de a o cuceri pe această femeie unică fără a fi nevoit să o constrângă.

În ultimele luni hotărâse că era timpul să îndrăznească, aşa că începuse să-i facă complimente în privința toaletelor sau să-i laude vocea atunci când îşi cânta melodiile vechi acompaniindu-se la lăută. Azi una mâine alta, grație răbdării şi perseverenței, remarcase cu satisfacție că gesturile sale de atenție nu o mai lăsau indiferentă pe femeia adorată. Îşi lăsa ochii în jos şi o roşeață abia sesizată îi colora obrăjorii albi şi delicați.

Încetul cu încetul, pasărea sălbatică căpăta încredere şi se lăsa domesticită.

În seara cu pricina, Zhaoji moțăia într-un şezlong, la umbra unui palmier pitic. Căldura de peste zi se transformase în zăpuşeală. Îşi pusese o tunică lejeră, prin care nimic din formele sale perfecte nu scăpa vederii. Lubuwei poruncise unui servitor să le aducă suc de portocale. Bănuind că îi este sete, o îmbiase. Ea răspunsese afirmativ, iar el îngenunchease lângă ea cu un pahar în mână ca să-i dea să bea.

Capul său atingea genunchii tinerei femei. Mireasma răcoritoare a cremelor parfumate îi urca în nări. De aproape, îi putea auzi respirația întreruptă de micile contracții ale gâtului în timp ce sorbea cu desfătare sucul de citrice. Era emoționat precum un adolescent aflat pentru prima oară în fața unui trup de curtezană, la care l-a dus fratele său mai mare. Încremenise şi ar fi dorit, în acea clipă, atât de aproape de femeia iubită, ca timpul să-şi suspende zborul. Acela a fost momentul când, pe neaşteptate, inimaginabilul

s-a produs.

Simțise cum mâna fetei începe să-l mângâie uşor pe păr. Ridicase capul şi o privise, nevenindu-i să creadă. Văzuse, din surâsul tandru şi complice, că ea ştia perfect unde vrea să ajungă şi că gestul ei nu era deloc întâmplător.

— De multă vreme vă doriți această mângâiere. De cinci ani vă observ, şoptise ea.

— De când te-am văzut prima oară, am trăit cu speranța asta. Dar ştiam că va veni şi ziua aceea, răspunsese Lubuwei.

Apoi, buzele sale se oferiseră buzelor lui Zhaoji.

Urmase un sărut al cărui gust sălbatic şi tandru nu avea să-l uite niciodată. Fata răspunsese timidei sale atingeri a limbii pe gingii printr-un elan senzual la care nu sperase atât de curând.

Pricepuse numaidecât că ea aştepta de mult acel sărut şi că îi făcea plăcere. Brațele sale suple îl înconjuraseră pe după gât ca să-i potrivească mai bine obrazul, ca şi cum ar fi vrut să profite cât mai mult de această primă ofrandă. Mâinile lui Lubuwei se strecuraseră printre coapsele fremătânde ale tinerei femei, simțindu-le fierbinți pe sub tunica largă şi transparentă.

Stătuseră aşa multă vreme, sub palmierul pitic, fiecare căutând să descopere trupul celuilalt, înainte ca Lubuwei să o poarte în brațe ca pe un fulg şi să o aşeze delicat pe patul din cameră.

Pe durata primei nopți petrecute împreună nu mai schimbaseră nicio vorbă, ca şi cum între ei totul fusese spus. Zhaoji, în ciuda repetatelor traume din scurta sa existență, era încă virgină. Lubuwei procedase la fel de uşor precum „libelula care atinge apa”. Sub degetele sale experte, lăuta interioară a lui Zhaoji vibrase pentru întâia oară.

Chiar de la început, Lubuwei şi Zhaoji formaseră un cuplu profund unit şi complementar, asemeni cercului în

care se întrepătrund simbolurile Yin şi Yang.

Era firesc deci să o primească fără nicio reticenţă în casa lui pe Huayang, căreia Zhaoji îi devenise unica prietenă adevărată.

Învăţase să o cunoască mai bine pe aceea care era regina statului Qin. Foarte curând fusese frapat de asemănarea dintre caracterele celor două femei, care erau pe cât de frumoase, pe atât de inteligente şi pe cât de viclene pe atât de tandre. Împreună, alcătuiau un trio complice.

Vizitele lui Huayang acasă la Lubuwei şi la Zhaoji erau frecvente. Lăsând la o parte orice etichetă, regina venea la colina cu cai însoţită doar de un servitor. În salonul de muzică din palatul ministrului Resurselor Rare cânta la lăută alături de prietena sa, sub privirile duioase ale negustorului din Handan.

Încrederea ce le-o purta acestor femei şi dragostea sa pentru Zhaoji nu merseseră până acolo încât să le dezvăluie existenţa şi proprietăţile benefice ale discului negru înstelat, pe care îl păstra doar pentru el şi pe care nu l-ar fi împărţit cu nimeni. Discul Bi era taina sa ultimă.

Numai el şi nimeni altcineva nu avea cheia dulapului unde discul ritual se afla întotdeauna aranjat cu mare grijă.

Cunoştea prea bine pasiunea pe care o avea regina ţării Qin pentru obiectele de colecţie şi de arheologie, dar nu dorea ca ea să-l poată ţine în mână. Era sigur că ar fi fost încântată şi că l-ar fi vrut, iar el nu se vedea în postura de a o refuza.

Marele disc de jad era singurul bun de care nu dorea să se despartă vreodată.

Taina aceasta neîmpărtăşită nu afecta câtuşi de puţin relaţiile sale de complicitate cu Zhaoji şi Huayang.

În ziua aceea, cele două femei fuseseră invitate de Lubuwei pe imensa terasă care domina oraşul. Băuturile răcoritoare erau pregătite şi îi aşteptau.

Huayang părea absorbită de gânduri.

— Aveți o privire îngrijorată. Sunt indiscret dacă vă întreb ce mai faceți? zise Lubuwei către regina care luase o gură de suc de mango.

— Într-adevăr, ai un aer preocupat! întări Zhaoji, luându-şi prietena de braț şi trăgând-o mai la o parte. Cine te-a supărat? îi şopti ea la ureche după ce rămaseră singure.

— Anguo, ca de obicei, de parcă n-ai şti! De câteva luni îi tremură mâinile într-un fel ciudat. Şi dincolo de toate, iar s-a încurcat cu o curtezană, una necoaptă încă.

— Asta ar trebui să te bucure... Doar este şi în defavoarea prințesei Xia! îi atrase atenția Zhaoji în glumă, izbucnind în râs.

Huayang nu zicea nimic.

Nu atât ultima toană a soțului sau tremuratul mâinilor sale o preocupau, cât influența crescândă pe care o exercita prințesa ostatică asupra lui. Evidența pe care o ținea lunar era grăitoare: regele îşi petrecea mai multe nopți cu concubina decât cu prima soție.

— Aş vrea să am anii tăi, să vezi atunci cum şi-ar schimba comportamentul Anguo, suspină ea luând mâinile lui Zhaoji într-ale sale.

Tânăra femeie se mulțumi să zâmbească.

— Vă propun să veniți cu mine la crescătorie. Nu am avut timp să trec pe-acolo săptămâna aceasta. S-au schimbat multe de când ați vizitat-o ultima dată, le propuse Lubuwei celor două cu un aer jovial.

Spera ca în felul acesta să o înveselească pe regină, căreia îi făcea o plăcere deosebită să asiste la selecția mânjilor şi iepelor, operațiune care avea loc în general la sfârşitul zilei în numeroasele țarcuri amenajate la indicațiile ministrului Resurselor Rare şi extinse periodic de către arhitectul Perfect în Toate.

Țarcurile negustorului ocupau în prezent toate câmpiile şi

colinele din jur, până în zarea îndepărtată, formând un caroiaj impresionant. De o parte şi de alta a aleii centrale, care pornea de la stabilimentul al cărui acoperiş se asemuia cu o corabie răsturnată şi traversa câmpia până la poalele munţilor, se aliniau treizeci de pavilioane octogonale care puteau adăposti peste două sute de cai fiecare.

Era un adevărat oraş, dedicat în întregime calului. Aproape zece mii de cai îşi aveau acolo adăpostul. Totul se organiza astfel încât animalele, odată triate şi selecţionate, să nu mai aibă posibilitatea să se amestece între ele. La capătul aleii, Perfect în Toate construise un spital special pentru cai, care beneficia de condiţii atât de luxoase încât era supranumit „Palatul Calului Bolnav". Venea lume din toate direcţiile să-l viziteze, de parcă ar fi fost vorba de un muzeu.

Jumătate din efectivul de animale erau masculi adulţi, grupaţi în grajdul central, unde se proceda la înregistrarea lor înainte de a fi preluaţi de armată. Lubuwei rezolvase ca fiecare armăsar recrutat în armata regatului Qin să fie considerat soldat, cu normă întreagă şi tratat ca atare. Nu renunţase la ideea că avea să vină o zi când li se va conferi şi armăsarilor un grad militar, având în vedere capacităţile şi vechimea lor.

Pentru a evita jafurile şi furturile, reuşise în schimb să-l determine pe Anguo să promulge o lege care statua pedeapsa cu moartea pentru toţi cei care continuau să mănânce carne de cal.

Însă cea mai mare victorie a sa era faptul că reuşise să implanteze în regatul Qin, în urmă cu cinci ani, cea mai faimoasă rasă de cai din care Erete Purpuriu şi Erete Roz fuseseră primele specimene introduse: rasa cailor cereşti zişi Tekke Akkal, proveniţi din preriile Turkmenistanului prin cumpărarea unui lot de o sută de capete pe care negustori şi crescători curajoşi nu ezitaseră să-i facă să parcurgă miile

de li ce despărțeau de frontiera statului Qin patria lor de origine pentru a-i prezenta negustorului.

Lubuwei devenise proprietarul acestui lot de cai Akkal. Mafu şi Omul fără Frică le acordaseră cele mai bune îngrijiri. Negustorul pusese să le construiască un padoc separat, păzit zi şi noapte. În primăvara următoare, douăsprezece iepe fătaseră deja şi, în anul următor, descendența rasei Akkal era în sfârşit asigurată. Şeptelul număra cinci sute zece exemplare din aceşti cai supranumiți „cereşti”.

Când ajunseră la antrepozitul care servea de birou instructorului şef Mafu, acesta avea un aer abătut şi descurajat. În treisprezece ani albise, se gârbovise uşor, gambele longiline se arcuiseră şi mai tare de la călărit, dar îşi păstrase intactă prestanța de mare călăreț.

— Ce se întâmplă aici, de eşti atât de cătrănit? întrebă Lubuwei care se alarmase de cum observase privirea tristă a lui Mafu.

— Am pierdut ieri trei iepe Akkal gestante. Sper să nu fie debutul unei epidemii, răspunse instructorul, arătând spre cele trei leşuri de cai cu burțile umflate care zăceau pe pământ, în antrepozit.

Lubuwei strâmbă din nas. De-a lungul anilor petrecuți la Xianyang reuşise, grație organizării, cunoaşterii şi mijloacelor materiale să redea statului Qin efectivele de cai necesare armatei şi creşterii în amploare a expedițiilor de cucerire. Îşi atrăsese recunoştința din partea țării care, în semn de apreciere, îi dăduse un post de ministru. Sub denumirea pompoasă de ministru al Resurselor Rare se ascundea de fapt un mare minister al speciei cabaline.

Titlul era înainte de toate onorific. Nu acoperea niciun serviciu al statului. Organizarea pusă în funcțiune de către Lubuwei continua să-i aparțină în totalitate.

Încheiase cu regatul un contract de vânzare a cailor la un

preţ fixat dinainte, ceea ce-i permisese pe lângă altele să-şi sporească averea la o valoare inestimabilă. Hergheliile erau ale sale, la fel şi păşunile şi îngrijitorii care contribuiau la funcţionarea acestui sistem sofisticat de aprovizionare la scară foarte mare. El avea posibilităţi mai mult ca oricine să aibă grijă de nevoile armatei. Iscusitul Lubuwei devenise, cu acordul integral şi tacit al autorităţilor din Qin, un veritabil stat în stat.

Datorită acestui fapt, el era de departe persoana cea mai înstărită din regat, ceea ce nu întârziase să-i şocheze pe unii miniştri de strictă obedienţă confucianistă care considerau situaţia ca fiind contrară reprezentării lor asupra organizării puterilor publice. Situaţia sfârşise prin a zgândări şi orgoliile unor înalţi funcţionari, adepţi ai legismului, care vedeau în Lubuwei o primejdioasă contrapondere privată la puterea statului şi administraţiei sale.

Conştient de dificultăţile pe care le-ar putea suscita această situaţie odată şi odată, Lubuwei îi ceruse părerea lui Hanfeizi, care îi dăduse un răspuns cu tâlc:

— Ceea ce contează este finalitatea! Scopul pe care îl urmăriţi este acelaşi cu al regelui statului Qin: consolidarea puterii acestui regat. Mijloacele contează prea puţin. Atâta vreme cât regele acceptă această situaţie, nu văd cine ar putea să o schimbe. Cu singura condiţie să vă păstraţi loialitatea. Dar nu spun că asta nu dă naştere la gelozie şi invidie.

Fraza premonitorie a filosofului bâlbâit răsună subit în urechile ministrului Resurselor Rare în momentul când dădu ocol cadavrelor umflate ale celor trei cai Akkal.

Perspectiva unei epidemii îl neliniştea pe Lubuwei, cu atât mai mult cu cât crescătoriile sale nu se confruntaseră până atunci cu aşa ceva. Îngrijirile speciale pe care le lua ca să elimine animalele care prezentau cele mai mici simptome alarmante îl feriseră de acest flagel care putea să nimicească

herghelii întregi, provocând moartea a mii de cai în doar câteva zile.

Negustorul se aplecă deasupra celei de-a treia iepe moarte. La fel ca şi celelalte, purta o zgardă de piele pe care erau însemnate numărul matricol, numele, precum şi numele armăsarului şi al iepei Akkal din care se trăgea.

Lubuwei observase un petic de hârtie de bambus strecurat între zgardă şi pielea animalului. Se duse mai la o parte ca să-l citească.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, îi zise lui Mafu după ce citi textul de pe foiță, nu este epidemie.

Instructorul şef îl privi mirat. Lubuwei părea agitat.

După ce citi şi reciti foița, i-o întinse în final instructorului şef.

Ea cuprindea un scurt poem.

Fusese caligrafiată, era sigur, de o mână pricepută deoarece caracterele, perfect echilibrate şi dispuse cu acurateţe în coloane, fuseseră aplicate dintr-o singură trăsătură, suplă şi amplă totodată, fără ca vreo linie să depăşească rândul, fără vreo ezitare sau tremurătură, în modul cursiv al scribilor deprinşi să scrie repede şi bine.

Cuibul cucului Lubuwei este prea mare

Ca să încapă în gloriosul stat Qin.

Ar fi mai bine ca această pasăre să-şi mute cuibul în altă parte,

Dacă nu, caii, unul după altul, vor avea aceeaşi soartă.

După ce Mafu termină de citit, Lubuwei îi luă foița din mână, făcându-i semn să nu comenteze.

— Este certificatul de control al sărmanei iepe, pe care îl voi trimite chiar mâine veterinarului, zise Lubuwei, încropind o explicație.

Negustorul, din dorința de a le menaja pe cele două femei, cărora le voia tot binele din lume, nu le dezvăluise acest şantaj odios atunci când ele îl chestionaseră asupra celor

întâmplate.

22

— Vreau pentru mâine un raport cu situația exactă a desfăşurării trupelor noastre pe toate teatrele de operațiuni din afara granițelor.

— La ordinul dumneavoastră, domnule ministru al Războiului, răspunse generalul Wang Norocosul.

Purta panglica roşie de şef de stat major al armatelor din Qin pe boneta sa cu borul ridicat la cele două extremități, cu două rânduri de conuri şi spirale.

Generalul Wang era un brav soldat ridicat din clasa țăranilor săraci, care prin curaj şi eroism obținuse succesiv toate gradele militare. Se înrolase ca simplu soldat, după ce un recrutor îl selectase din familia sa prin câteva probe fizice, şi după ce un geomant, examinând poziția casei părinților săi în ansamblul cătunului nu găsise niciun element negativ, ajungând la desăvârşirea unei vieți dedicate războiului. Ocupa în prezent cel mai înalt grad militar, de generalisim, şeful statului major al armatei țării sale.

Ca să atingă această culme însă, soldatul Wang trebuise să îndure ani lungi de campanii grele contra puternicilor duşmani ai regatului Qin şi să câştige o serie de victorii decisive, la care îşi adusese o contribuție esențială. Dar simplul curaj în luptă nu l-ar fi ajutat să facă carieră. Îi trebuise şi un strop de noroc pentru a rămâne în viață în crâncenele bătălii unde morții se numărau adesea cu zecile de mii.

Iar norocul nu-l ocolise pe Wang.

La fiecare promovare, frații săi de arme care ar fi putut să-i fie rivali redutabili mureau întotdeauna la timpul oportun, pe câmpul de luptă. Wang nu acționa din vreun calcul şi nici nu-şi cruța curajul şi forțele, dar scăpa mereu

ca prin miracol de săgeţile otrăvite care treceau prin ceafă şi o spulberau, sau de loviturile mortale ale suliţelor, care traversau măruntaiele dintr-o parte în cealaltă. Trupul îi era acoperit de cicatrice, dar era vorba de răni care se vindecaseră de fiecare dată.

Astfel, când venea momentul să fie răsplătit cel mai viteaz dintre combatanţi prin avansarea la un eşalon superior, alegerea se oprea întotdeauna asupra lui Wang, el fiind de fiecare dată singurul supravieţuitor merituos!

Tocmai datorită acestei şanse, care nu-l părăsise nicicând, i se mai spunea şi Wang Norocosul.

Odată ajuns la gradul de general, avansarea în funcţiile superioare, de comandant de cavalerie, de infanterie, al trupelor de arcaşi şi al carelor de luptă, în funcţie de arma din care provenea, nu mai era o chestiune de curaj sau de merit. Şi cu atât mai puţin când se punea problema accederii la gradul de generalisim, comandant suprem al forţelor armate, care era direct subordonat autorităţii ministrului Războiului. Forţa braţelor şi picioarelor nu mai erau suficiente atunci, mai trebuia şi cap. Informaţia devenea mai importantă decât bravura. Se intra în câmpul politicii, cu alte cuvinte al intrigii şi arbitrarului, pentru care spirite de soiul lui Wang nu erau defel pregătite.

Norocul lui Wang, de astă dată, se numise Anguo.

La câtva timp după ce urcase la tron, noul rege al statului Qin făcuse schimbări notabile în modul de organizare al forţelor armate în raport cu cel de pe vremea părintelui său.

Regele Zhong nu dorise să aibă un ministru al Războiului. Considerase că luptase el însuşi atât cât trebuie ca să-şi aroge autoritatea necesară pentru comanda supremă a armatei sale, titlu pe care şi-l luase implicit. Anguo, a cărui legitimitate în faţa militarilor de rang superior era extrem de scăzută, avusese cumpătarea să reînfiinţeze ministerul Armatei, a cărui conducere îi revenea ministrului

Războiului.

Doi militari puteau pretinde să ocupe funcția: generalii Defect de Jad şi Pace a Armelor, ursiți parcă să se înfrunte pe veci unul cu altul.

Anguo nu fusese în stare să decidă de unul singur pe care dintre cei doi să-l aleagă. Nătăfleț cum era, socotise de cuviință să se sfătuiască cu Huayang şi cu Xia. Prima ținea cu Pace a Armelor, în vreme ce a doua, fireşte, cu Defect de Jad... Intrase şi de data aceasta într-o situație ambiguă, tras în două direcții opuse de cele două femei! Afacerea trenase luni de zile, instalând o dezordine profundă în sânul statelor majore. Se impunea să scape din clenci şi să ia o decizie categorică.

În final, câştig de cauză avusese Pace a Armelor, grație intervenției lui Huayang.

Avertizat de către Huayang şi Zhaoji în legătură cu ceea ce se urzea, precum şi cu indecizia suveranului, negustorul din Handan somase pur şi simplu autoritățile din Qin că oprea orice livrare de cai dacă ministru al Războiului avea să fie numit Defect de Jad. Declarase sus şi tare că nu putea să conceapă ca responsabilul suprem al armatei să nu fie totodată şi un călăreț experimentat; acela care denigra cu orice ocazie rolul de primă mărime al cavaleriei în victoriile repurtate de oastea regatului şi care refuza să călărească pe spinarea unui cal din simplul motiv că este alergic la mirosul caracteristic nu era demn să comande această armată şi nici să-i fie exemplu.

Mesajul nu întârziase să ajungă la cine trebuia.

La interval de câteva zile, decretul de numire a generalului Pace a Armelor în funcția de ministru al Războiului era afişat la balconul primului etaj din Turnul de Afişaj.

Ca semn al importanței pe care statul Qin o acorda brațului său armat, ministerul Războiului, spre deosebire de

celelalte ministere situate în oraşul de jos, ocupa corpul de clădire de la intrarea în Palatul Regal, făcând deci parte integrantă din acesta. În ordinea importanței, poziția sa era a doua după cea a Cancelariei.

Serviciile sale se întindeau pe trei etaje. Ultimul cuprindea biroul şi apartamentele ministrului. La etajul întâi, păzită precum o fortăreață inexpugnabilă, se afla Sala hărților şi planurilor tuturor teatrelor de bătălie prezente şi viitoare. În acea încăpere, în fața releveelor topografice întocmite grație informațiilor furnizate de spionii trimişi de regatul Qin în teritoriile inamice, se elaborau strategiile de luptă şi se puneau la punct atacurile fulgerătoare care îi permiseseră regatului să-şi extindă implacabil granițele în detrimentul țărilor învecinate.

La parter, imensele săli cu bolțile afumate de la focurile din forje adăposteau atelierele, unde inginerii militari fabricau noile arme, pe care fierarii şi tâmplarii le realizau întâi sub formă de prototip înainte de a fi testate pe câmpurile de bătălie, după care se trecea la fabricarea lor în serie.

Biroul lui Pace a Armelor era o încăpere spațioasă cu aspect solemn, pe pereții căreia erau agățate plăci de bronz reprezentând fiecare câte un motiv animalier distinct, care alcătuiau însemnele regimentelor din oastea regatului Qin. În centru trona o mare masă rotundă la care se reuneau cei doisprezece generali comandanți de armată. În fundul încăperii, un seif conținea jumătățile de insigne Hufu necesare transmiterii ordinelor în teren.

De fiecare dată când ieşea din biroul ministrului, Wang Norocosul avea o uşoară strângere de inimă, deoarece numai acolo devenea cu adevărat conştient de responsabilitățile sale.

Iar solicitarea pe care i-o adresase Pace a Armelor îi părea deosebit de importantă, fiind prima de acest fel. Nu i se mai

ceruse vreodată să întocmească un raport general despre situația forțelor armate ale regatului Qin pe teatrele de operațiuni din exterior. De obicei, singurele rapoarte care i se cereau erau legate de controalele pe care le făceau ofițerii superiori care îl conduceau prin cazărmi şi în taberele militare.

Coborî în Sala hărților şi planurilor şi îi ceru colonelului de serviciu să-i scoată toate releveele cuprinzând bătăliile în curs şi ale celor care urmau să fie angajate.

— Domnule general, în decursul acestei luni s-au desfăşurat şase bătălii, şi avem în plan să declanşăm încă trei în zilele următoare.

— Vreau să mi le prezinți pe toate, în detaliu.

— O să încep cu cea mai importantă. Este vorba despre ofensiva noastră contra statului Zhou. Preconizăm să atacăm Luoyangul, capitala. Prin cucerirea acestui oraş, urmărim să obținem capitularea definitivă a acestui regat care a provocat atâtea pagube oştilor noastre timp de secole, zise colonelul făcându-i semn lui Wang Norocosul să se apropie de un perete unde pe patru piei de oaie cusute laolaltă era desenată o hartă.

— Cunosc bine elementele acestei ofensive. Câți oameni şi câți cai sunt angajați în luptă?

Colonelul se apropie de hartă. În colțul din stânga jos se găseau înscrise datele cerute de şeful statului major.

— Douăzeci şi trei de mii de soldați şi puțin peste zece mii de cai.

— Sunt ceva probleme speciale?

— Nu, domnule general, din câte ştiu, nu sunt. Oamenii şi animalele se antrenează de luni de zile pentru asta. Am aprobat dublarea rației de nutreț pentru animale. Dar putem să-l convocăm pe generalul de la comanda acestei expediții, ca să-i raporteze direct ministrului, înainte de a începe atacul.

— Cred că-i o idee bună, luând în considerație importanța mizei, zise Wang Norocosul.

— În rest, celelalte țin mai degrabă de rutină. Cele șase bătălii în care suntem angajați se desfășoară la posturile de frontieră fortificate din Qi, Han, Yan și Wei, pe care le ținem sub asediu, prin înfometare, blocându-le aprovizionarea cu alimente. Trebuie doar să așteptăm.

— Știu, tactica de înfometare și de masacrare a soldaților pe care foamea îi va obliga să își părăsească fortăreața, sleiți de puteri. Această metodă infailibilă ne-a fost sugerată de strategul Hanfeizi.

— Există, în schimb, o operațiune mult mai riscantă. Mă gândesc la încercarea de preluare a controlului asupra podului de peste râul Han, principala cale de acces spre capitala statului Chu.

Wang Norocosul strâmbă din nas.

Fie și numai auzind cuvântul Chu, care îi evoca doar sânge, sudoare și lacrimi, și i se făcea rău. Luptase acolo în nenumărate rânduri, în condiții greu de suportat, lăsând în urmă numeroasele cadavre ale fraților săi de arme. Chu era singurul regat care le dădea cu-adevărat de furcă autorităților din Qin. Oștile sale erau la fel de numeroase și de bine antrenate, cavaleria fiind unicul punct slab al lor. În secolele precedente, Chu fusese cât pe ce să știrbească supremația statului Qin, ai cărui arcași călări abia izbutiseră să scoată trupele din încercuire, în cursul unei bătălii dintr-un război care se întinsese pe durata a trei ani și care făcuse peste o sută de mii de victime în cele două tabere.

— Am nevoie de un raport complet pentru mâine dimineață. Este cerința ministrului Războiului, îi ordonă șeful statului major colonelului.

— Se va face, îl asigură celălalt, chemând pe loc un scrib căruia începu să-i dicteze rezumatul informațiilor solicitate.

A doua zi dimineață, Wang Norocosul îşi prezentă cu fală raportul ministrului Pace a Armelor.

Acesta din urmă îl studie cu atenție.

— Singura operațiune delicată ar fi acest pod de peste Han care, pentru moment, ne blochează atacurile contra redutabilului Chu, remarcă gânditor ministrul.

Generalul Wang păstra tăcere din respect pentru superiorul său, lăsându-l pe ministru să reflecteze.

— E clar, vom fi departe de grosul trupelor din ariergardă, în inima unui stat duşman care nu se va jena să ne facă zile fripte! adăugă Pace a Armelor.

— Singura noastră şansă de a nu cădea într-o ambuscadă care ne-ar putea costa o armată întreagă ar fi să numim un comandant care să fie familiarizat la perfecție cu terenul şi să cunoască bine tacticile utilizate de inamicul acesta plin de iscoade, se încumetă să sugereze ministrului Wang Norocosul.

Obrazul lui Pace a Armelor se lumină. Generalul Wang avea dreptate, trebuia găsit un comandant familiarizat cu acest regat.

Or, persoana care cunoştea la perfecție regatul Chu, deoarece trăise acolo ca ostatic, era Anwei, fratele mezin al regelui, al cărui curaj şi, pe deasupra, şi inteligență nu intrau în discuție.

*

Aflând de promovarea rivalului său în postul de ministru al Războiului, pe Defect de Jad îl apucaseră furiile.

Vestea îl prinsese în mijlocul pajiştii unde trăgea cu arcul în fiecare zi.

De mânie, dăduse drumul corzii atât de brusc încât arcul răsunase precum un clopot. Călcase în picioare săgeata şi îi rupsese vârful pe pământ. Pentru el, acest eşec echivala cu

o condamnare. Să-şi vadă duşmanul dintotdeauna ajuns în funcţia jinduită de el era absolut insuportabil!

Dar mai presus de toate, asta însemna pierderea onoarei personale. Vreo nouă sute de mii de soldaţi titulari – şi cam tot pe-atâţia cu atribuţii secundare – care formau armata regatului Qin ştiau că generalul lor suprem Defect de Jad era candidat la şefia ministerului de Război. Fusese deci înfrânt şi dezonorat în faţa oamenilor săi de către acela care răspundea numai de cai, al căror număr, totuşi, nu întrecea jumătate din efectivul soldaţilor. Mai mult valora un general şef peste cai decât unul care comanda oameni.

Alegerea lui Anguo era o imensă batjocură la adresa lui. În aceste condiţii, nu mai putea fi vorba să rămână, nici măcar o singură zi, în slujba armatelor statului Qin.

Într-o dimineaţă, gărzile regale găsiseră pe podeaua sălii de audienţe, la picioarele tronului, jumătatea unei efigiii cu un tigru de bronz încrustat cu aur de lungimea unei jumătăţi de pumn. Semnându-şi astfel retragerea definitivă din cariera militară şi nesocotind eticheta care prevedea cea mai severă pedeapsă pentru un gest de o asemenea sfidare faţă de suveran, Defect de Jad depusese la picioarele tronului lui Anguo jumătatea de Hufu a cărei pereche se afla strict în posesia regelui.

Stăpânit de o confuzie nemărginită, generalului îi trecuse la început prin cap să-şi pună capăt zilelor. Umblase zile la rând, fără ţintă, când pe stânca Liniştii, la limita prăpastiei, când pe malurile râului Wei, fără a avea însă curajul să se arunce. Încercase apoi, tot fără efect, să-şi implânte un pumnal în burtă, după ce îl ascuţise îndelung cu o piatră de jad.

Constatând că nu este chiar atât de simplu să mori, stătuse luni întregi meditând în tăcere într-un pavilion de la poalele unui mic lac de munte doldora de păstrăvi, situat la cinci sau şase zile de mers de Xianyang.

Acolo, puțin câte puțin, un plan îi încolțise în minte. Un plan care avea gust de răzbunare şi care îi trezea o rază de speranță generalului dizgrațiat. Pierduse totul în calitate de militar de carieră, umilit de victoria eternului său rival. În schimb, putea să hotărască să trăiască altă viață... Afrontul pe care îl suferise ca general putea fi spălat printr-un alt mod.

Pentru asta, cu toate că era la vârsta maturității şi chiar o depăşise, trebuia să-şi schimbe viața şi să devină cineva.

În fapt, la curte exista o castă care dispunea de o putere fără egal, mult superioară celei militare, şi care nu se supunea regulilor din armata şi din administrația regatului Qin. Niciuna din celelalte puteri nu cutezase vreodată să se lege de ea, într-atât era de influentă şi de prestigioasă. Casta eunucilor era această lume aparte, cu regulile sale proprii, unde putea să înceapă o a doua viață şi în felul acesta să-şi ia revanşa. Nu exista o limită de vârstă pentru a intra în rândul lor, trebuia doar să treacă prin operația de castrare. Ca avantaj, Defect de Jad întreținuse întotdeauna raporturi amicale cu eunucii de vază de la curte, începând cu Drept înainte şi terminând cu chirurgul acreditat Cuțit Rapid.

Astfel îşi pusese generalul în cap că numai acolo avea unica şansă să ajungă la funcții civile care aveau să-l plaseze în intimitatea puterii supreme şi să şteargă ruşinea eşecului său usturător în fața lui Pace a Armelor. Putea, cu timpul, chiar să-şi regleze conturile cu vechiul său duşman.

Rămânea problema vârstei şi a capacității corpului său de a suporta o astfel de mutilare fără a-şi pierde tot sângele şi, ca urmare, viața. Se programase la clinica eunucilor, la o examinare din partea lui Cuțit Rapid.

— Am hotărât să intru în corporația ta. Nu mai am niciun viitor în cariera militară, dar socotesc că aş putea fi un bun eunuc! zisese dintr-o suflare către chirurg, pe care demersul bătrânului soldat îl țintuise locului de uimire.

— Ai fi fost acum bunic dacă ți-ai fi luat o nevastă, i-o întorsese chirurgul generalului dizgrațiat.

— Te implor, controlează-mă şi fii cinstit în diagnostic, se lamentase generalul dându-şi jos pantalonii.

Cuțit Rapid cântărise în mână organele genitale ale lui Defect de Jad şi le examinase cu atenție.

— Castrarea îmi pare extrem de riscantă, concluzionase el după un moment de gândire.

— Şi dacă accept riscul? insistase celălalt.

— În ce mă priveşte, este clar, nu sunt de acord, răspunsese chirurgul, al cărui obraz se înnegurase.

Degeaba se milogise şi se tânguise Defect de Jad. Cuțit Rapid, care nici măcar nu se obosise să-i spună în față cât de bizară îi părea solicitarea, luase decizia de a rămâne ferm pe poziție.

Nu atât teama de a rata aşa-zisa operație îi motiva refuzul, cât riscul de a trebui să suporte, odată faptul consumat, reproşurile celui mutilat.

Se întâmpla frecvent la candidații pentru castrare, mai ales la cei care depăşiseră o anumită vârstă. Totul era bine câteva luni, după care, brusc, începeau să regrete că fuseseră privați de atributele bărbăției şi, suportând din ce în ce mai greu postura incertă, nici femeie nici bărbat, negau această operație ireversibilă. Cel mai adesea ajungeau la suicid, când nu aveau curajul să dea vina pe chirurg, considerându-l principalul vinovat de această crimă la adresa integrității lor. Cuțit Rapid fusese obiectul mai multor tentative de asasinat din partea castraților pocăiți. Ca să scape, fusese obligat chiar să-i ucidă pe doi dintre ei, tăindu-le beregata cu scalpelul.

Defect de Jad, o veritabilă forță a naturii, precis dispunea încă de un arsenal de război care ar fi transformat în carnagiu expediția sa de răzbunare. Nu avea niciun chef să-şi asume riscul participând la o astfel de trăsnaie.

Generalul demisionar plecase cu buzele umflate de la clinica eunucilor. Negru de furie, traversase parcul cu catalpa şi ginko biloba centenari ale căror frunze începeau să semene cu nişte medalii de aur. Acolo, pe sub coroanele maiestuoase cărora nu fusese în stare să le acorde cea mai mică atenție, îi încolțise în suflet un sentiment de revoltă. Pierderea oricărei speranțe de a-şi reface viața ca eunuc îi declanşase, prin ricoşeu, o neţărmurită sete de răzbunare.

Îl ura de moarte pe acela pe care îl considera unicul responsabil pentru decăderea sa. Acest om ştiuse să găsească vorbele şi argumentele imparabile care îl făcuseră pe Anguo să-l aleagă pe Pace a Armelor.

Numele său era Lubuwei.

*

— Maiestate, vă deranjez pentru o chestiune importantă. Armata regatului Qin are nevoie de fratele domniei voastre, prințul Anwei, anunță Pace a Armelor, plecând capul în fața regelui Anguo.

În marele salon din apartamentul privat, instalat confortabil pe perne din piele umplute cu câlți şi ornate cu phoenicşi aşezați față în față, regele Anguo se delecta cu o partidă de dame contra lui însuşi, care îi dădea bătaie de cap. Îi repugna să acorde audiențe inopinate miniştrilor, dar Lisi, tânărul vicecancelar, care ținea agenda întâlnirilor sale, insistase atât de mult asupra importanței subiectului despre care voia să-l informeze ministrul Războiului încât până la urmă cedase.

Regele ridică sprânceana. Cererea ministrului Războiului îl deconcerta oarecum.

— Poți să dezvolți puțin? mormăi el, mutând un pion de fildeş pe tabla de dame.

— Maiestate, nu se poate să nu ştiți că regatul Qin

pregăteşte o vastă ofensivă pentru capturarea podului de piatră de pe râul Han, din statul Chu, şi care reprezintă cheia de acces spre capitala lor. Experţii noştri sunt categorici, ne supunem unor riscuri imense dacă la comanda acestei operaţiuni nu este dată unui cunoscător avizat al acestei ţări şi al tacticilor sale de război.

— A, acum înţeleg. Dar fratele meu ce zice? întrebă regele care părea mai preocupat de jocul de dame decât de subiectul prezentat de ministru.

— Nu l-am anunţat încă, aşteptăm aprobarea dumneavoastră, zise Pace a Armelor.

— Solicitaţi-l, dar dacă va refuza, vreau să ştii că nu-l voi obliga. Este căsătorit şi se simte foarte bine cu familia sa. În plus, pare fericit în locul unde se află. Pentru nimic în lume nu aş vrea să-l forţez să renunţe la fericirea pe care şi-a construit-o, insistă regele, absorbit într-o mutare prin care marca un punct contra propriei tabere.

Anguo nutrea pentru fratele său mai mic o tandreţe şi un ataşament pe care timpul nu reuşise să le atenueze.

Pentru a-i satisface dragostea de natură, îi oferise administrarea parcurilor şi grădinilor regatului, o funcţie care îi dădea posibilitate titularului să trăiască într-o locuinţă luxoasă, construită în mijlocul Pepinierei regale, unde erau plantate esenţe dintre cele mai rare. Anwei, pe care acest nou exil îl derutase la început, cu timpul prinsese gustul frumuseţii şi farmecului acestor locuri, unde îşi petrecea zilele cu grădinăritul, cu săpatul şanţurilor, cu irigarea puieţilor şi cu altoitul plantelor. Ocupaţiile domestice îl făceau să se simtă bine. Se şi vedea sfârşind ca grădinar chiar dacă uneori, în sinea sa şi fără să mărturisească nimănui, visa să ia armele în mână. Atunci, grădinarul atent la plantele sale se transforma în erou înflăcărat, imaginându-şi că spintecă duşmanul atunci când tăia crengile uscate ale vreunui arbore de catalpa.

Drumul de la Xianyang la Pepinieră dura o zi şi jumătate de mers călare. Pace a Armelor hotărâse să plece chiar a doua zi după audienţa sa la rege. Trebuia să acţioneze cât mai rapid, până nu se răzgândea Anguo. Pornise la drum însoţit doar de secretarul său particular. Bărbaţii călăreau doi căluţi Akkal cu părul lucios precum lacul.

Era prima oară că ministrul Războiului vizita Pepiniera regală.

Parcul, înconjurat de ziduri, fusese conceput de grădinarii şi geomanţii de la curte ca o reproducere a Palatului Marii Urse stelare, pe un teren în formă de potcoavă deschisă spre sud şi terminată cu o venă de dragon, adică o cută a reliefului capabilă să reţină Suflul Primordial Qi.

Se respectaseră toate principiile Fengshui pentru ca parcul să fie orientat adecvat în conformitate cu cosmosul. La răsărit curgea râul sinuos al Dragonului Verde în timp ce spre sud, mica insulă a Păsării Roşii domina heleşteul Zenitului. La vest, drumul şerpuit şi ascendent al tigrului Alb urca spre muntele Ţestoasei Negre din nord. Vegetaţia, fasonată asemeni statuilor, fusese dispusă cu grijă astfel încât rezultau trei tipuri de peisaje: al Şarpelui care sare peste râu din cer, al celor nouă trepte ale Palatului de Jad, şi al Bivolului cu lanţul de aur.

Graţie măiestriei peisagiştilor şi cioplitorilor în piatră, ansamblul dădea impresia de grandoare şi de spaţiu, ca şi cum în această rezervaţie închisă între ziduri ar fi creată o regiune întreagă, care se întindea până în zarea îndepărtată, cu stepele sale aride şi cu munţii stâncoşi sau acoperiţi cu păduri, lacuri, fluvii şi cascade.

Această Pepinieră ignora linia dreaptă şi se dezvăluia privirii puţin câte puţin, parcurgând aleile sinuoase şi traversând podurile în miniatură. Plantele Yin erau strict separate de plantele Yang. Grădinarii tăiaseră toate vârfurile malefice ale „săgeţilor veninoase” formate de bărbile ţepoase

ale crengilor îndreptate spre spiritul vizitatorilor. Tot aşa după cum sculptorii teşiseră asperităţile prea ascuţite ale stâncilor ale căror unghiuri ar fi putut agresa vizitatorul prin încărcătura lor cu energie negativă.

În mijlocul grădinii, un boschet de bambus fasonat în formă de minge uriaşă servea drept puţ de scurgere a suflurilor rele. Presărate în spaţiile verzi pe unde nu creşteau plante, pietre cu forme stranii duceau cu gândul la poemul *Pădurea de nori: „Lucrurile care sunt chintesenţa pură a cerului şi pământului, a lui Yin şi Yang, sunt înmagazinate în pietre; străpungând pământul, ele îmbracă forme stranii”.*

În acel peisaj mirific, în mijlocul stâncilor şlefuite şi la umbra insulei muntoase de pe lacul miniatural central înconjurat de pruni, migdali şi sălcii care alcătuiau un delicat paravan străjuit de o armată de merişori ajustaţi în formă de cuburi, prinţul Anwei îşi petrecea zilele în meditaţii şi cu întreţinerea meticuloasă a acestui domeniu vegetal peste care domnea în tihnă.

La intrarea în parc, Pace a Armelor se opri ca să admire ceea ce Confucius numea cei „Trei Prieteni”: pinul, prunul şi bambusul, plantaţi acolo special pentru a-i cinsti pe vizitatori.

Anwei, avertizat de unul din servitori, veni imediat să-l întâmpine.

Era îmbrăcat ca un grădinar şi ţinea în mână o pereche de foarfeci destinate tăierii acelor de pin.

— Ce suflu bun îl aduce în aceste locuri modeste pe un ministru atât de important? îl întrebă el zâmbind pe Pace a Armelor.

Înainte ca ministrul să răspundă, îl luă de braţ ca să-l conducă prin Pepinieră. Parcurgând aleile şerpuite ale domeniului, în timp ce fratele mezin al regelui îi dădea explicaţii avizate despre esenţele celor mai preţioase plante,

Pace a Armelor reuşi printre picături să-i explice lui Anwei motivul vizitei sale.

— Îmi faceţi prea multă cinste! mai sunt şi alţi strategi valoroşi care cunosc regatul Chu cel puţin la fel de bine ca şi mine, replică acesta din urmă, culegând cu gingăşie o floare de bujor roşu-aprins pe care i-o dărui vizitatorului.

— Am chibzuit foarte serios. Sunteţi singurul de rangul dumneavoastră care poate să stăvilească un dezastru militar care ar ruina toate speranţele regatului Qin de a cuceri într-o zi provincia Chu, declară cu gravitate ministrul Războiului.

Anwei era un tânăr curajos care îşi iubea ţara, cu atât mai mult cu cât stătuse departe de ea în anii de exil petrecuţi în statul Chu. Pe de altă parte însă, prinsese gustul fericirii şi al acelei inefabile păci interioare pe care o experimenta în mijlocul acelei naturi aranjate meşteşugit a Pepinierei. Nicăieri nu se simţea mai bine decât în grădina sa, în mijlocul acestor arbori fasonaţi în forme blânde şi benefice, învăluindu-l pe vizitatorul care descoperea urmând traseul, în spatele celui mai mic arbust şi la cotul fiecărei curbe, măreţia unei crengi răsucite în mod savant sau a unei flori care punea în valoare armonia locului.

Ajunsese, din cauza acestei Pepiniere, să nu mai creadă în războaie şi în atrocităţile barbare, acestea fiind exact opusul unei grădini organizate de sufluri pozitive. Pe câmpurile de bătălie, suflurile malefice Sha musteau în mijlocul pădurii de vârfuri şi de ţepi ascuţiţi care însemnau tot atâtea „săgeţi otrăvite” ce distrugeau atât spiritele cât şi trupurile. Războiul nu era decât dezordinea absolută a lumii, pe câtă vreme Anwei căuta în prezent armonia supremă în plantele şi arborii care populau parcul.

Iată de ce propunerea lui Pace a Armelor îl cufunda într-un abis de perplexitate. Nu reuşea să-i răspundă, pierdut cum era în reflecţiile sale. Contempla insula muntoasă de pe

lacul miniatural central, în vârful căreia se înălța un prun centenar cu trunchiul schingiuit de vitregia timpului. Nu depăşea în înălțime brațul lui Anwei, şi totuşi acest copac de dimensiuni reduse iradia o forță extraordinară, personificând centrul cosmic al grădinii, punctul originar, acolo unde se concentra totalitatea suflurilor pozitive Qi izvorâte din vegetația şi din rocile parcului.

— O să fiu mai precis. În caz că vom suferi o înfrângere pe râul Han, stalul Qin în întregime riscă să fie invadat de oştile din Chu! Un soldat de-al lor nu ar sta pe gânduri să reteze acest copăcel dintr-o lovitură de sabie! Din această Pepinieră nu ar mai rămâne decât pământ amestecat cu cenuşă, adăugă ministrul Războiului, pe un ton deosebit de grav.

Arăta spre prunul centenar şi, cu un gest mai larg, spre toți copacii şi plantele care creşteau de jur-împrejurul acestui ax central. Tot la picioarele unui prun se născuse şi venerabilul Laozi, care scrisese *Cartea Marii Căi şi a Virtuții.*

Anwei ştia că Pace a Armelor era un spirit pătrunzător şi subtil, dotat cu mare forță de convingere, dar că, în acelaşi timp, era şi profund onest. Era convins că generalul devenit ministru nu mințea.

Se uită vreme îndelungată la grădina sa. Auzea parcă o dulce muzică interioară răspunzând acestei armonii pure dintre plante şi pietre. Cunoştea prea bine barbaria soldaților din Chu ca să ştie că ei nu ar fi respectat nimic din ce era acolo atunci când aveau să năvălească în strigăte războinice. Aveau o plăcere bolnăvicioasă să dărâme şi să radă la pământ această chintesență de rafinament şi armonie.

Îşi suflecă pantalonii şi intră în lacul miniatural. Apa îi ajungea până sub genunchi. Apoi, în mai puțin de trei paşi şi având grijă să nu strivească fructele pline cu semințe a trei lotuşi care prinseseră rădăcini în nămol, se căță pe

micul pisc din vârful insulei-munte, chircindu-se lângă micul arbore cu trunchiul pipernicit. Freamătul frunzelor minuscule îi pătrundea în urechi. Pipăi trunchiul noduros precum butucul de viță şi închise ochii. Simți trunchiul vibrând imperceptibil între palmele sale strânse. Fu cuprins de o stare plăcută şi de căldura interioară a suflului pozitiv care izvora din trunchiul bătrânului prun asemeni unui izvor de viață din măruntaiele micului dâmb.

I se păru că aude un murmur blând ieşind din trunchi: era sigur, prunul miniatural, de la distanța sutelor de ani, îl soma să meargă şi să apere această armonie şi acest suflu pe care războinicii barbari din Chu aveau să le distrugă fără milă.

Nu era decât o paranteză necesară pe care el se va strădui să o închidă cât mai repede, după care îşi va regăsi liniştea în această grădină şi dragostea micii sale familii. Era condiția pentru ca toate astea să nu fie arse şi întinate, pentru ca toată această armonie dobândită atât de lent grație unor comori neprețuite de răbdare şi de cunoştințe botanice să rămână intacte şi să existe pentru generațiile viitoare.

Ca să aibă pace, trebuia să accepte, din când în când, să intre în război.

Îi făcu semn lui Pace a Armelor că este de acord să plece la luptă pentru a evita ca aceste vibrații atât de subtile să fie distruse de suflurile barbare şi malefice.

23

În clipa în care Neclintita Stea de Răsărit zări o ființă cu plete lungi apropiindu-se de leagănul pruncului său, instinctiv se năpusti la ea ca o tigroaică ca să o împiedice să-i facă acestuia vreun rău. Bebeluşul nu împlinise încă patru luni şi dormea dus sub o salcie din grădina casei

unde locuiau Lisi şi tânăra lui nevastă.

Creatura purta pe umeri o pelerină lungă de lână neagră lipsită de podoabe, cu excepția unui lanț de aur de care atârna un pandantiv de jad verde smarald reprezentând animalul legendar cu trup de şarpe, cap de bivol şi coarne de cervide. Părul lung şi sur o învăluia ca o a doua pelerină, vaporoasă, mai amplă chiar decât cea dintâi. Stătea cu spatele la lumină, aşa că tânăra femeie nu-i distingea trăsăturile feței.

Putea fi o vrăjitoare malefică sau, tot atât de bine, un duh blând, unul din acele spirite care cutreieră lumea căutând un trup în care să se încarneze...

Văzând această arătare bizară, Neclintita Stea de Răsărit se repezi urlând între leagănul copilului şi fantomă, barându-i drumul. Se pregătea să facă semnul coarnelor cu mâna, menit să alunge spiritele răului, când, brusc, se opri.

Surpriza îi era totală. Ceea ce auzea o lăsa, la drept vorbind, cu gura căscată.

— Nu-ți fie teamă, sunt mama ta, pronunțase ființa, cu o voce blândă de femeie.

Era Vale Adâncă.

Tânăra mamă încercă să-şi păstreze cumpătul, dar şocul fusese prea violent. Îşi întoarse capul instinctiv şi se agăță de marginea leagănului în care dormea fetița. Vale Adâncă desprinse atunci, cu infinită grijă, mâna fiicei sale, Neclintita Stea de Răsărit, şi o duse încet la gură, atingând-o fin cu un sărut.

— Cum îl cheamă pe bebeluş? o întrebă ea pe tânăra mamă.

— Rouă de Primăvară, este fetiță, murmură ea.

— E adorabilă! îmi dai voie s-o țin în brațe? zise Vale Adâncă.

Fata luă copilul şi îl dădu mamei sale. Aceasta se îndreptă către o bancă, unde se aşeză, făcându-i semn să vină lângă

ea. Copilița dormea în continuare dusă.

Timpul părea că se oprise în loc pentru Neclintita Stea de Răsărit.

Tatăl său, regele Zhong, nu-i spusese prea multe despre Vale Adâncă, doar vagi aluzii referitoare la puterile sale supranaturale şi la incomparabila-i frumusețe sălbatică, dar fără să se întindă, pentru că aceste amintiri îi trezeau simțăminte prea dureroase.

Odată, când se arătase mai curioasă şi mai insistentă decât în alte ocazii, el îi mărturisise că mama sa părăsise curtea din Qin şi se retrăsese într-una din insulele Penglai, acolo unde nu se moare niciodată deoarece fructele de jad care cresc în copaci alungă moartea vreme de zece mii de ani.

Asta fusese tot, pentru că regele nu avea să-i mai spună nimic în plus.

— Ce-ai mai făcut de când ai plecat din Xianyang? şopti ea.

— Vrei să ştii adevărul?

Făcu un semn afirmativ, tremurând.

Vale Adâncă îi povesti atunci cum se petrecuseră lucrurile cu douăzeci de ani în urmă, de la întâlnirea sa cu Zhong în grota unde sălăşluia până la alungarea sa de la curte. Se feri să-i relateze episodul în care Zhong se prefăcuse a nu o cunoaşte atunci când încercase să-i vorbească, în cursul unei audiențe regale la care reuşise să se strecoare.

Îi descrise refugiul pe care şi-l găsise, în grota stâncoasă de la poalele uriaşei cascade de pe piscul Huashan, unde trăia în comuniune cu elementele naturii.

— De ce n-ai venit până acum? strigă Neclintita Stea de Răsărit, cu obrazul scăldat în lacrimi.

Maică-sa o mângâie drăgăstos pe frunte.

— Nu aveam motiv să fac asta. Cercetând harta cerului şi ascultând glasul pământului, în şipotele cascadei, ştiam că

eşti bine. În urmă cu câteva săptămâni, cascada şi cerul m-au anunţat că ai născut. Iată de ce am venit astăzi aici, răspunse ea privind trupul plăpând al micuţei Rouă de Primăvară.

Îi întinse fiicei sale un săculeţ din pânză pe care îl scosese de sub cingătoare.

— E pentru ea. Praf de dragon. Se fabrică în douăzeci de ani. Am început să-l prepar de când m-au alungat de la curtea lui Zhong. Pudra de dragon se obţine prin sfărâmarea oaselor fosilizate, după ce au fost expuse la razele lunii timp de douăzeci de ani, îi explică ea.

— Care sunt calităţile sale? se interesă Neclintita Stea de Răsărit.

Vale Profundă se lumină la faţă.

— Nenumărate! Pudra de dragon a fost inventată de împăratul Galben. Face ca pielea femeilor să devină mai fragedă; face să le sporească inteligenţa; alungă bolile; prelungeşte viaţa. Nu va trebui decât să-i tamponezi din când în când limba cu o cantitate infimă din această pudră.

— Dar cum de-ai ştiut că am fetiţă?

— A fost suficient să ascult într-o dimineaţă glasul cascadei. Am sesizat o notă pozitivă care era un semnal sonor.

Tânăra femeie îşi privea mama cu intensitate. Ar fi vrut să ştie totul despre grotă, despre munte, despre cascada miraculoasă care popula liniştea acelei singurătăţi.

— Cum faci, de poţi trăi în sihăstrie? întrebă ea, cu compasiune.

— La grotă poposesc mulţi călători. Unii vin de foarte departe ca să mă consulte sau să-mi ceară favoruri. În urmă cu mulţi ani, l-am primit chiar pe unul Lubuwei din Handan care, mi se pare, a făcut avere aici din comerţul cu cai, se destăinui, zâmbind, Vale Adâncă.

— Şi ce voia Lubuwei de la tine?

— Mi-a arătat un disc de jad de mărime neobişnuită şi cu proprietăţi extraordinare. Acel Bi era cioplit dintr-o piatră de jad neagră presărată cu nenumărate steluţe. Îmi amintesc că am citit în acea piatră sosirea unui nou împărat Galben care va domni într-o zi peste regatul Qin...

Neclintita Stea de Răsărit îi curmă vorba. Îl zărise pe Lisi, care tocmai intra pe uşă. După ce îl salută, zise:

— Te rog să vii mai aproape, am o surpriză pentru tine!

Lisi înaintă spre ea. Descoperi ciudăţenia acestei fiinţe cu plete lungi şi cărunte care şedea pe bancă alături de soţia sa.

— Ţi-o prezint pe Vale Adâncă, mama mea. A venit să-şi viziteze nepoata, pe Rouă de Primăvară, îl informă ea pe soţul care, de uimire, nu prea ştia ce să zică.

Aspectul acestei soacre, care părea picată dintr-o altă lume, îl descumpănise în cel mai înalt grad, reducându-l la tăcere.

— Îl cunoaşte pe prietenul nostru Lubuwei, adăugă tânăra femeie.

Spera ca făcându-i această precizare să umple liniştea grea care începea să se instaleze între maică-sa şi el.

— Da, i-a descifrat semnele stelelor de pe un disc magic de jad negru care anunţă sosirea unui nou împărat, continuă ea, sub privirile din ce în ce mai uluite şi mai bănuitoare ale lui Lisi.

Spiritul logic şi formaţia de jurist a acestuia din urmă îl plasau la o distanţă astronomică de aceste poveşti despre predicţii gravate în pietre. Pe deasupra, îmbrăcămintea ridicolă a soacrei îl cufunda pe tânărul şi strălucitul vicecancelar într-un ocean de confuzie.

Sesizând tulburarea profundă care pusese stăpânire pe soţul ei, şi pentru a clarifica situaţia, Neclintita Stea de Răsărit începu să-i repete în amănunt, fără a uita niciun detaliu, toată istoria pe care i-o prezentase mama sa.

Lisi asculta fără să comenteze, ascunzându-şi cât putea de bine starea de derută.

În noianul de vorbe al soacrei, după cum le traducea Neclintita Stea de Răsărit, informația despre venirea unui nou împărat era singurul lucru care îi părea demn de reținut. Restul ținea de aiurelile cu care erau obişnuiți taoiştii şi şamanii.

Ca un bun om al legii, hrănit cu laptele din textele antice care celebrau gloria primilor împărați fondatori, el considera Imperiul ca rezultat ultim al supunerii implacabile în fața Legii, un deziderat al unui stat pentru poporul său. De aceea profeția lui Vale Adâncă nu-l lăsa indiferent.

— Lubuwei mai are încă acel disc?

— M-aş mira să se fi despărțit de el. Discul acesta nu are pereche. Şi mai are o calitate: îl face nemuritor pe acela care are norocul să-l posede, zise Vale Adâncă, care vorbea pentru prima oară în prezența lui Lisi.

Un servitor se apropie ca să-l anunțe pe vicecancelar că cineva îl aşteaptă în anticameră.

Cele două femei rămaseră singure.

— Îi doresc cea mai mare fericire micuței noastre Rouă de Primăvară, zise Vale Adâncă, ridicându-se pentru a-şi lua la revedere de la fiica sa.

Neclintita Stea de Răsărit o cuprinse de mijloc; se aşează din nou. Micuța, trezită de aceste mişcări, începuse să gângurească.

— De ce nu mai rămâi?

— Să nu spui la nimeni despre pudra de dragon pe care ți-am dat-o pentru Rouă de Primăvară. Aceasta trebuie să fie taina noastră!

— Nici măcar lui Lisi? întrebă fiica.

— Nici măcar lui, răspunse ea pe un ton categoric.

— Soțul meu nu-ți inspiră încredere? murmură Neclintita Stea de Răsărit cu o voce tremurată.

Vale Adâncă rămase tăcută. Dar privirea sa spunea totul. Întrebarea fiicei sale merita, la urma urmei, un răspuns tranşant. Legăna încetişor copila care i se cuibărise la piept, căutând deja sânul.

Îşi imputa mai cu seamă că vorbise prea multe despre discul de jad înaintea ginerelui căruia îi măsurase emanaţiile rele Sha pitite în tenebrele spiritului.

— Puterea poate să-l facă foarte crud pe cel care o exercită. Trebuie să ai grijă de tine şi de fiica ta... Am văzut în inima soţului tău sufluri Sha de care e bine să te fereşti, îi zise în final tinerei femei, strângând-o în braţe.

— Sufluri Sha distrugătoare? repetă, zdrobită, Neclintita Stea de Răsărit.

— Voi veghea asupra ta şi a nepoatei mele şi voi face în aşa fel încât să îndrept către voi fluxurile pozitive.

— Cum să procedez ca să-ţi dau veşti despre mine? reluă fata, ai cărei ochi se umpluseră iar de lacrimi.

Vale Adâncă depuse bebeluşul în braţele tinerei mame.

— Există la Xianyang cineva cu care păstrez legătura. Se numeşte Wudong. Amândoi posedăm puteri magice. Este preot al Marii Căi, şi locuieşte într-o clădire ruinată care este cunoscută sub numele de Palatul Fantomelor, cred. Dacă ai nevoie, trebuie să treci pe la el. Promite-mi că nu vei uita!

Plecă apoi cu paşi rari şi aerieni, dispărând, asemeni unei umbre, prin poarta-lună a zidului din fundul grădinii, dincolo de care începea pădurea întunecoasă de chiparoşi, de unde venise.

*

De când apăruse maică-sa, pe neaşteptate, în casa ei, Neclintita Stea de Răsărit nu-şi mai găsea somnul.

Trecuseră deja cinci zile şi ea bântuia prin grădină, ca o

lunatică, epuizată de nopțile de nesomn.

Această vizită îi răscolise sufletul şi îi întorsese viața cu josul în sus. Ştia în prezent de unde se trăgea, sângele regal care îi curgea prin vine era amestecat cu al unei femei dotate cu puteri supranaturale, care, cu siguranță, îi transmisese şi ei o parte din ele. Apăruse din această combinație alchimică între elementele subtile şi contrare a două forțe total opuse: temporală şi spirituală. Înțelegea mai bine, în prezent, de ce avusese dintotdeauna senzația că în ea se întrupează această putere a fuziunii dintre contrarii. Prin care dobândise acest caracter energic şi hotărârea cu care îi ceruse părintelui său să urmeze o şcoală rezervată bărbaților.

După ce se unise cu Lisi, hotărâse să-şi mai atenueze din asperitățile năravurilor. Din pură comoditate, se civilizase. Realiza acum că prin această schimbare de comportament devenise mai supusă.

Pătrunderea mamei în viața proaspetei soții o incita să redevină ea însăşi. Se simțea mai puternică şi mai puțin dependentă de influența bărbatului său Lisi. Mai mult decât atât, Vale Adâncă reuşise să strecoare bănuiala, vecină cu revolta, în inima şi spiritul fiicei sale.

Suspiciunea pe care o exprimase mama sa în privința tatălui copilei sale precum şi ostilitatea surdă ce se ascunsese în tăcerea sa la ivirea lui Lisi în grădină, o tulburaseră profund pe Neclintita Stea de Răsărit. Nu-l mai privea în acelaşi fel cum îl privise de la prima lor întâlnire la Colegiul înalților Funcționari Publici şi până în prezent. Înainte de asta, nu văzuse decât părțile bune ale acestui personaj sclipitor şi total devotat muncii sale. Vedea acum până la ce punct tânărul vicecancelar al regatului Qin nu ezitase niciodată să-şi pună ambițiile politice mai presus de orice alte considerente.

Vorbele şi mai ales atitudinea lui Vale Adâncă o făceau să

fie mai lucidă. Era ca şi cum, datorită mamei sale, l-ar fi pus sub supraveghere. Drept urmare, nu ezitase să-i urmeze sfatul, ținând în ea secretul pudrei de dragon pe care aceasta i-o dăruise ca să-i ungă fetiței limba.

Pentru prima oară nu-i spunea soțului ce avea pe suflet. Se simțea mai apropiată de Vale Adâncă decât de Lisi, ca şi cum acesta ar fi fost singurul mijloc de a compensa absența mamei pe care şi-o dorise toată viața lângă ea.

Voia să afle mai multe despre puterile supranaturale şi despre existența de pusnic pe care o duce mama sa pe piscul acela din muntele Huashan. Îşi reproşa că nu avusese prezența de spirit s-o oprească, cel puțin încă câteva zile, în casa ei ca să poată să o cunoască mai bine. Până una alta, împinsă de o curiozitate de nestăpânit, asemeni unui animal sălbatic crescut în cuşcă şi care descoperă brusc mirosul pădurii şi întinderea marilor spații, ardea de nerăbdare să purceadă la descoperirea propriilor puteri miraculoase, să meargă în vizită la acel Wudong, persoana despre care îi vorbise mama sa, şi care ocupa acel palat în ruină de care lumea zicea că ar fi bântuit.

Drept pentru care, în după-amiaza aceea, după ce o alăptă pe Rouă de Primăvară, îşi luă picioarele la spinare în direcția Palatului Fantomelor.

Când începu să bată cu ciocănelul greu de bronz în formă de broască buboasă în scândurile mâncate de carii ale porții, se temu că acestea se vor desface şi vor cădea la pământ. Nu trebui să aştepte mult până să vadă venind un personaj înveşmântat în negru din cap până în picioare.

— Dumneavoastră sunteți Wudong? întrebă ea, intimidată de obrazul scheletic şi livid al individului care aducea cu un spectru.

— Numele meu este Zhaogongming şi sunt asistentul său. Cu ce vă pot fi de folos? zise individul fantomatic pe un ton bănuitor.

Prin felul cum deschidea şi închidea gura, ca un crap, imprima obrazului o fizionomie de babă iscoditoare.

— Vin din partea lui Vale Adâncă, sunt fiica ei, anunţă ea cu un glas şovăitor.

Cuvintele sale avură efectul unui sesam. Poarta se deschise larg.

— De ce n-ai spus de la început! Mama ta vorbeşte adeseori cu marele preot Wudong despre tine, exclamă Zhaogongming, trăgând-o pe fată după el prin labirintul de coridoare ce duceau la sala de experienţe alchimice.

Ea nu îndrăzni să-l întrebe în ce împrejurări îi întâlnise mama sa pe marele preot şi pe acolitul său.

Ajungând în marea sală boltită unde mai plutea încă mirosul emanaţiilor de la experimentele nocturne, văzu un bărbat cu capul ras complet, cu excepţia unei scurte cozi mai neagră ca pana corbului. Magnetismul ochilor săi era amplificat de fardul negru de contur. Mustăţile sale fine, date cu ceară neagră, se arcuiau în două semicercuri perfecte de o parte şi de alta a colţului buzelor. Pieptul îi era împodobit cu un Bi şlefuit dintr-un smarald care strălucea cu mii de scântei când se apropia de micul focar aprins într-o nişă din zid.

— Sunt Wudong. Eşti sigură că nu ai fost urmărită? o luă din scurt marele preot.

— Atât de periculoasă este vizita mea?

— Clanul legiştilor mă supraveghează de luni întregi. Nu le convine defel succesul de care se bucură Marea Cale printre adepţii noştri. Mai trebuie să-ţi mărturisesc că soţul tău se numără printre cei mai virulenţi împotriva cauzei noastre. Pesemne că vede în ea fermenţii unor idei şi acţiuni subversive. În ce ne priveşte, noi îl considerăm pe Tao mai presus de Lege, decretă marele preot.

— Pot să jur că nu m-a urmărit nimeni! protestă cu vehemenţă Statornică Stea a Răsăritului.

Marele preot privi cu atenție în ochii limpezi şi transparenți ai tinerei femei şi aprecie că nu minte.

— În condițiile astea, putem vorbi. Te ascult, o pofti Wudong.

— Mama mi-a spus că dacă am ceva să-i transmit, pot s-o fac prin intermediul dumneavoastră...

— Desigur, răspunse marele preot, în timp ce turna o picătură dintr-un praf negru în arzător.

— Mergem frecvent la piscul Huashan, unde facem diverse experiențe cu ajutorul ei, completă asistentul.

— În ce constă credința voastră? se interesă tânăra femeie.

— Noi credem că întreaga viață de pe pământ este condiționată de suflul Qi şi că toate lucrurile se ordonează în funcție de raportul dintre Yin şi Yang. Mai credem că starea materiei nu este fixă şi că forțele viului însuflețesc, conform aceluiaşi mecanism, regnul vegetal, animal şi uman deopotrivă... Uitați-vă la flăcările astea: în urmă cu numai câteva secunde erau galbene, iar acum sunt verzi. Dar ca să stăpâneşti înlănțuirea de stări ale materiei, trebuie să fii inițiat. Aşa cum este Vale Adâncă, care poate să dirijeze, de exemplu, ploaia şi vântul, zise Wudong.

— Ploaia şi vântul... repetă, uluită, Neclintita Stea de Răsărit.

— Chiar şi tunetul! trâmbiță Zhaogongming, izbucnind într-un râs sonor.

— Este deci o femeie cu puteri supranaturale?

— Cuvântul supranatural nu spune nimic. Pur şi simplu cunoaşte natura mult mai bine decât noi. Dar asta înseamnă deja foarte mult, adăugă marele preot.

— Puteți citi în pietre, cum face mama?

— Ce înseamnă mai exact „a citi", după părerea ta?

Marele preot nu pricepea unde voia să bată.

— Păi a citit într-un jad negru impregnat cu stele, de

forma unui disc ritual extraordinar, că statul Qin va avea în curând un nou împărat, răspunse ea.

La aceste vorbe, sprâncenele lui Wudong se ridicară precum coada de coțofană când își ia zborul.

Făcuse imediat legătura cu acel disc ritual pe care bătrânul rege Zhong dorise să-l recupereze din mausoleul primei sale concubine. Își aducea aminte perfect de divinația cu carapacele de țestoasă pe care monarhul i-o comandase pentru a fi sigur că deschiderea mormântului nu-i va mânia pe zei.

— Vale Adâncă nu mi-a vorbii niciodată despre acest disc ritual. Ți-a spus și unde se găsește acum?

— Discul Bi negru înstelat se află în posesia ministrului Resurselor Rare.

— La Lubuwei? se minună marele preot.

— În persoană. Mama a fost categorică!

Wudong le cunoștea mult mai bine pe Huayang și pe Zhaoji decât pe Lubuwei. Cei doi nu se întâlniseră decât foarte rar.

Spre deosebire de tatăl său, regie Anguo nu practica taoismul în secret. Ca urmare, Wudong nu avusese ocazia să vină la curtea regală. Din anturajul noului rege făceau parte tot mai mulți oameni ai legii, ostili religiei naturii armonioase, ale cărei ritualuri esoterice șocau spiritele logice. Pragmatismul legismului se bătea cap în cap cu practicile mistice și cu încercările inițiatice prin care inițiații în taoism se obligau să treacă pentru a atinge extazul fuziunii corpului cu cosmosul.

Dar puterea crescândă a statului îi năpăstuia și pe cetățenii de rând care găseau în starea de bine personal și în armonia intimă promise de taoism o cale de a se opune tiraniei și omniprezenței acestuia.

Silit să conviețuiască în mijlocul acestor frecușuri dintre adepții legilor statului și cei ai legilor naturii, Lubuwei se

ferise să dea de bănuit că simpatizează cu vreuna dintre părți. Călăuzit de simțul înnăscut al abilității, din care își făcuse principiu suprem de conduită în viață, optase pentru calea de mijloc, în așa fel încât să nu-i rănească nici pe unii, nici pe ceilalți.

Cu atât mai mult se păzea ca nu cumva să se afle prin Xianyang, cel puțin până în prezent, că întreținea relații de o natură pe care oricine le-ar fi calificat drept taoiste, cu discul său negru înstelat și cu al său faimos haos originar Hongmeng.

Pe timpul zilei, ministrul Resurselor Rare se comporta ca un bun legist, acomodat cu rigoarea stufărișului de legi și regulamente administrative; noaptea, în fața căii lactee a Bi-ului negru, era la fel de familiarizat cu jungla Haosului său. În acele momente, când sufletul său reușea să fuzioneze cu magma galbenă până când devenea una cu ea, ar fi putut trece drept unul dintre discipolii cei mai înzestrați ai marelui preot.

Dezvăluirile pe care Neclintita Stea de Răsărit i le făcuse lui Wudong îl puseră pe acesta din urmă în gardă în privința negustorului.

— Îl cunoști bine pe ministrul Resurselor Rare? se interesă marele preot, privind-o drept în ochi pe tânăra femeie.

— Destul de puțin. Lisi îmi vorbește din când în când despre el. Sunt amândoi miniștri. Lubuwei crește cai și câștigă foarte mult, cam atâta știu în privința lui.

— Jură-mi că n-o să-i spui niciodată soțului tău despre toate astea! îi ordonă Wudong, cu vocea vibrând de mânie.

— Și mama mi-a interzis, zise ea tremurând.

— Bine a făcut, spuse el ceva mai calm, fărâmițând niște bucăți de piatră neagră într-un mojar de bronz.

— Credeți că acest personaj este chiar atât de periculos, de vă temeți de el?

Neclintita Stea de Răsărit rămăsese impresionată, făcând ochii mari la materialul pentru experiențele alchimice, care era expus pe o masă lungă.

Zhaogongming îi prezentă tot felul de prafuri multicolore şi materii rare cu denumiri primitive, care nu-i spuneau nimic. Asta era deci lumea despre care îi vorbise mama sa? Lumea materiei transformată de spirit, a elementelor cărora li se poate comanda... întrezărea, în acel talmeş-balmeş de prafuri şi resturi de plante, de animale şi de roci, de creuzete, piulițe, pisălogi şi arzătoare de mirodenii cu trepied, toate secretele transformării materiei, care explica originea tuturor lucrurilor şi la care doar un număr infim de aleşi aveau acces.

Se cutremură la gândul că ar fi putut trăi mai departe în ignoranță, dacă mamei sale nu i-ar fi venit gândul bun să o viziteze.

Existența sa, foarte agitată totuşi, începând din copilărie, când supusa copilă fusese crescută în taină de o guvernantă mută, continuând cu anii de şcoală de la Colegiul înalților Funcționari Publici pe care îl frecventase deghizată în băiat, până la căsătoria, foarte de tânără, cu strălucitul Lisi care o cucerise, toate astea îi păreau dintr-odată şterse şi limitate.

Îndoctrinată cu ceea ce învățase de la dascăli, se credea savantă, chiar superioară, când de fapt, constata acum că îi lipsea tocmai esențialul!

Dorea s-o fi întâlnit pe maică-sa mult mai devreme, să fi fost crescută şi educată de această femeie dotată cu astfel de capacități. Era convinsă că existența sa ar fi avut un cu totul alt parcurs.

Această taină pe care marele preot, în prezent, la fel ca şi mama sa deunăzi, îi ceruse s-o păstreze asupra celor văzute şi auzite, jură să n-o trădeze niciodată.

— Poți să vii când doreşti. De-acum încolo, eşti ca la tine acasă, faci parte dintre ai noştri, îi zisese Wudong pe când

se pregătea de plecare.

La revenirea lui Zhaogongming în sala de experienţe alchimice, după ce o condusese pe tânăra femeie, marele preot îl întrebă pe asistent ce părere avea despre toată povestea cu acel Bi negru înstelat.

— Apariţia discului Bi negru la acest Lubuwei este o enigmă atât de stranie, încât avem tot interesul să-i dăm de capăt, se pronunţă asistentul, care nu vedea unde vrea să ajungă maestrul.

— Cu cât mai repede cu atât mai bine, ignorantule! Un nou împărat în fruntea statului Qin echivalează pentru noi cu o primejdie de moarte... Religia noastră a fost aproape de colaps din cauza despotismului împăraţilor din vechime. Vreme de secole, preoţii noştri nu au cutezat nici măcar să iasă din ascunzători. Contribuţia noastră la trezirea conştiinţei poporului este prea mare ca să fim toleraţi de un împărat, concluzionă Wudong, cu un aer grav.

Aruncă apoi în micul arzător un vârf din pudra pe care o măcinase asistentul său mai devreme.

Flăcările ţâşniră, scăpărând scântei, asemeni limbilor de foc de forma şi lungimea unor şerpi, care ies din botul căscat al dragonului când se pregăteşte să provoace un dezastru.

24

Podul fortificat de peste râul Han îşi merita cu prisosinţă supranumele de „Podul-Crocodil”.

Era o cetate impresionantă, întărită cu blocuri de piatră şi bârne, care lega cele două maluri sprijinindu-se pe cinci piloni uriaşi.

Construcţia durase aproape douăzeci de ani şi umbla vorba că peste cincizeci de mii de lucrători pieriseră în timpul lucrărilor, înghiţiţi de valurile agitate ale fluviului, în

perioadele de umflare a apelor. Pe vremuri, un poet de la curtea regatului Chu comparase această fortăreață, şi pe bună dreptate, cu un „crocodil monstruos cu dinții fioroşi, străjuind domolul Han”. Porecla dăinuise.

Podul era primejdios şi perfid, asemeni reptilei de la care i se trăgea numele. Era obstacol şi capcană totodată. Ca să-l străbați, trebuia să treci printr-o poartă îngustă, închisă cu un grilaj prevăzut cu sulițe. Fără autorizație, nimeni nu putea să traverseze cetățuia păzită zi şi noapte de soldați înarmați.

Cadavrele mutilate ale nesăbuiților care încercaseră să treacă clandestin de pe o parte pe cealaltă a râului atârnau spânzurate de grilajul de la intrare. Cu toate astea, în fiecare noapte se găseau amărâți înfometați şi inconştienți, dar crezându-se abili, care cădeau în cursă. În plus, în dreptul podului-fortăreață râul era foarte adânc şi curentul puternic îi descuraja până şi pe cei mai vajnici înotători care ar fi fost tentați să-l treacă de-a înotul.

În concluzie, capturarea Podului-Crocodil nu se arăta a fi o problemă uşor de rezolvat. Prințul Anwei, cunoscând bine podul deoarece îl traversase în ambele sensuri, era conştient de această realitate.

Generalul Wang Norocosul îl convocase la întrunirea destinată să pregătească ofensiva asupra podului şi începuse prin a-i descrie configurația râului cu ajutorul unui releveu topografic trasat pe o piele de cerb agățată de către colonelul de serviciu pe peretele Sălii hărților şi planurilor.

Ministrul Războiului, Pace a Armelor, umbla agitat încoace şi încolo.

— Podul este strâmt ca o cursă de prins şoareci. Capturarea lui va fi extrem de dificilă. Iscoadele noastre ne-au trimis rapoarte alarmante: statul Chu a comasat trupe dincolo de pod, mai mult ca sigur că se pregătesc să

invadeze Qin-ul. Nu avem de-ales, trebuie să-l cucerim cu orice preț! anunță el asistența pe un ton neutru.

În sala care dispunea de planurile şi hărțile necesare statelor-majore de pe toate teatrele de operațiuni, se adunase întreg corpul de generali de armată, precum şi inginerul şef de la biroul pentru proiectarea de noi arme.

— Câți oameni şi cai preconizați să-mi puneți la dispoziție? se interesă Anwei.

— Rămâne să stabilim, răspunse Wang Norocosul. De asta ne-am adunat cu toții aici.

Între ofițerii de rang superior înzorzonați cu decorații şi galoane începură discuții înfocate. Unii propuneau un atac masiv în care, după părerea lor, determinant era doar numărul de soldați şi de cai angajați în luptă. Alții erau partizanii unei operațiuni de tip comando, mult mai focalizată, lansată noaptea şi destinată să neutralizeze fortăreața construită deasupra podului.

Dezbaterile se prelungeau.

La un moment dat, şeful inginerilor recomandă construirea unei nave fortificate care să fie lansată la apă în amonte. Purtată de curent, coca vasului s-ar fi înțepenit între pilonii podului iar atacul s-ar fi redus la escaladarea podului.

Colonelul care servea de secretar de şedință şi lua notițe îl rugă pe sus-numitul să repete, deoarece soluția se arăta a fi una extrem de interesantă.

— Complicat, dar ingenios. Cât de înaltă ar trebui să fie ambarcațiunea? îl întrebă Wang Norocosul pe inginer.

Ideea cu vasul de atac îi părea că prezenta cele mai mici riscuri dintre toate.

— Aş putea să o proiectez în aşa fel încât catargele să ajungă la înălțimea parapetului podului. Iar stâlpii să fie prevăzuți cu bare, asemeni scărițelor. În felul acesta, oamenii noştri nu trebuie decât să se cațere pe ele ca să

ajungă pe Podul-Crocodil, adăugă inginerul, mulțumit de efectul pe care îl produsese asupra micului ansamblu de comandanți militari.

— Soluția ta nu-mi displace! zise surâzând prințul Anwei.

Generalul-şef al arcaşilor din Qin făcu o grimasă. Găsea că era dificil să tragi cu arcul de pe un vas, cu atât mai mult cu cât intervenea tangajul şi ruliul provocate de curentul puternic al râului în dreptul obiectivului.

— Dar vor putea să țintească cu săgețile deîndată ce vor atinge parapetul, obiectă inginerul naval.

La sfârşitul dimineții, ministrul Războiului încheie şedința, nu înainte de a-i dicta colonelului responsabil lista cu deciziile:

— În numele armatelor din Qin şi ca urmare a dezbaterilor în prezența şefului de stat-major, s-au decis următoarele măsuri pentru atacul asupra Podului-Crocodil situat în Chu: un vas de luptă dotat cu catarge echipate cu scări; douăzeci de mii de soldați dintre care cinci mii de arcaşi; zece mii de cai din care trei mii de tracțiune şi tot pe atâtea care. Comanda operațiunilor este încredințată prințului Anwei, iar atacul va avea loc de-acum în patru luni lunare.

Lui Pace a Armelor nu-i mai rămânea decât să aplice sigiliul regal pe document pentru ca acesta să devină un decret pe care nimeni nu-l mai putea contesta.

— Pot să asist la construcția navei? îl întrebă Anwei pe inginerul naval.

— Nimic mai simplu. Şantierul naval se află în amonte de Xianyang, pe aceeaşi parte a râului Wei. Puteți chiar să mă însoțiți în codrii înalți ca să alegem copacii pentru stâlpii de catarg, declară inginerul.

A doua zi, îl condusese pe fratele lui Anguo în masivul muntos situat în susul râului Wei, unde creşteau molizi ale căror trunchiuri uriaşe se înălțau spre cer asemeni

coloanelor unui templu. Aleseseră cele mai drepte şi mai viguroase exemplare, pe care muncitorii forestieri le doborâseră cu topoarele. Unul câte unul fuseseră cărați cu ajutorul cailor grei de povară, cu deosebită grijă, până la Wei, unde li se dăduse drumul în apă pentru a se evita uscarea prea rapidă. Legați apoi în convoi de plute şi dirijați prin meandrele curentului de către oameni dotați cu prăjini, ajunseseră prin flotabilitate la danele şantierului naval.

După ce lemnul fusese ancorat la mal, prințul Anwei asistase la începerea construcției navei.

Ca să câştige timp, inginerul folosise coca unei nave de transport aflată în curs de carenaj. Cea mai complicată operație era fixarea celor două catarge pe puntea vasului. Ea trebuia să fie suficient de solidă pentru ca stâlpii să rămână drepți, în ciuda înălțimii lor, dar să fie şi demontabili, deoarece montajul definitiv al navei urma să se efectueze pe râul Han, în amonte de Podul-Crocodil.

Interesat să controleze permanent evoluția lucrărilor, Anwei îşi luase obiceiul s-o aducă cu el pe şantier pe soția sa, Floare de Jad Maleabilă, şi pe numeroasele lor odrasle.

Floare de Jad Maleabilă, după ce aflase că bărbatul ei fusese desemnat să conducă oştile contra țării sale de origine, trăia într-o stare continuă de tristețe şi teamă. Cunoştea sălbăticia şi îndârjirea în luptă a războinicilor din Chu deoarece îi văzuse la treabă în perioada tinereții sale petrecute în Ying. În zadar încercase să-l convingă pe Anwei să nu accepte o misiune atât de primejdioasă.

Începând din acel moment, nu-şi mai părăsea soțul nicio clipă, ca şi cum ar fi vrut să profite de prezența unei ființe pe care nu avea să o mai revadă vreodată.

Cei trei băieței ai cuplului, aşa cum le stătea bine unor puştani de vârsta lor, erau pasionați de artele marțiale şi de arme. La fel erau şi de această navă mare ce răspândea un miros plăcut de esență de molid, în jurul căreia se învârtea

un stol de meseriaşi, construindu-se încetul cu încetul sub ochii lor, precum un animal fabulos cu cele două catarge în loc de coarne; însemna o sărbătoare de la care nu ar fi lipsit pentru nimic în lume.

În ziua terminării construcției navei, ministrul Războiului Pace a Armelor îi adună la şantierul naval pe toți protagoniştii expediției contra Podului-Crocodil.

Anwei îmbrăcase uniforma de general de prim rang şi purta cu mândrie la centură lunga sabie de comandant. Inginerul naval avea pe cap boneta de ceremonii. În aplauzele ofițerilor secunzi, Pace a Armelor îi înmână solemn generalului Anwei bucata de Hufu care îi revenea. Pusese să se fabrice un crocodil de bronz, cu ochii şi ghearele încrustate în aur. Cele două părți ale animalului, care fuseseră lucrate separat, se încastrau perfect una în cealaltă.

Anwei îi mulțumi ministrului Războiului prin fraza rituală:

— Jur să mă supun purtătorului celeilalte părți din Hufu, care va vorbi în numele regelui!

După care ofițerii secunzi scoaseră strigătul gutural destinat să elibereze energia internă de care luptătorii valoroşi aveau nevoie înainte de a se avânta contra halebardelor inamicului.

Ştiau cu toții, date fiind circumstanțele, că nimic nu avea să reziste dinților imensei reptile care îi aştepta, la pândă peste Han, dacă din nefericire i-ar fi căzut în gheare.

*

În noaptea aceea, straja care supraveghea mecanismul grilajului de pe Podul-Crocodil ce bara accesul către malul stâng al râului Han, nu se mai întorsese. O voce o strigase din întuneric.

La început, crezuse că erau gemetele celor trei osândiți la moarte, închiși în cuștile de lemn instalate la intrarea podului și expuse în văzul trecătorilor. Aveau câte un laț în jurul gâtului, iar scândurile de sub picioarele lor erau coborâte progresiv de un călău. În două zile, din cauza sforțării de a sta pe vârfuri pentru a scăpa de sufocare, nenorociții sfârșeau prin a-și decontracta musculatura picioarelor. Călăul îi găsea fără viață, spânzurați în laț precum niște banale hălci de carne atârnate în cârlige de un măcelar, iar trecătorii nu mai găseau în ei un subiect de atracție.

Dar înainte de a ajunge acolo se văitau continuu, dorindu-și moartea care să-i elibereze de insuportabilul supliciu.

Straja scosese nasul afară și constatase că cei trei răufăcători trecuseră deja pe lumea cealaltă.

Și totuși, vocea continua să-l cheme.

— Hei, podari! Veniți să deschideți poarta, am lucruri importante să vă spun! se striga din umbră.

Străjerul deschise poarta cu gratii și se duse să vadă ce și cum.

Un bărbat în floarea vârstei, înfășurat cu o mantie lungă și neagră, se dezveli brusc, lăsând să apară o uniformă cu însemne de general.

Situația îi păru atât de ireală străjerului, încât la început îi râse în nas bărbatului care se apropiase de el, declinându-și identitatea și prezentându-i în șoaptă un scurt rezumat al carierei sale.

— Lasă-mă în pace, nu am chef de glume în seara asta, dacă nu, riști și tu să sfârșești într-una din cuștile astea! îi suflă străjerul bărbatului în uniformă de general.

Dar celălalt insistă până când nu avu încotro și se duse să-și anunțe șeful.

— Domnule sergent, este un om afară care pretinde că a

comandat armatele din Qin şi că vrea să ia legătura cu comandantul şef al armatelor noastre! Ce să fac?

Străjerul nu prea era în largul său. Sergentul nu suporta să fie trezit pentru fleacuri.

— Să se ducă dracului! răspunse el, mahmur.

— Uite ce mi-a dat ca să-şi dovedească seriozitatea... insistă străjerul, întinzându-i sergentului un sigiliu de bronz de mărimea unui pumn.

Sergentul nu ştia să citească dar obiectul îi păru destul de preţios pentru a se decide să-l ducă la căpitanul care conducea fortificaţia de pe Podul-Crocodil.

Căpitanul se închisese în cameră, într-o companie galantă. Sergentul avu de bătut la uşă până când acesta să catadicsească să deschidă într-un final.

— Ţi-am spus de sute de ori să nu mă mai deranjezi pentru nimicuri! urlă el la sergent, înainte chiar ca acesta să sufle vreo vorbă.

— Un om aşteaptă la zăbrelele de pe malul stâng. Pretinde că a condus armatele din Qin şi ne-a trimis să vă aducem sigiliul acesta ca dovadă de sinceritate, zise omul, întinzându-i căpitanului sigiliul de bronz.

Ofiţerul apropie o torţă de partea interioară a sigiliului. Purta numele lui Defect de Jad, urmat de titlul de „comandant suprem al bravelor armate din Qin”.

— Aşa e, este într-adevăr sigiliul comandantului armatelor din Qin, recunoscu ofiţerul cu voce coborâtă.

— Ce trebuie să fac cu individul, căpitane? întrebă sergentul.

— Lasă-l să treacă şi bagă-l la carceră. Vom vedea mâine, ordonă căpitanul, înlănţuit de o fetişcană goală care tocmai apăruse în cadru.

Defect de Jad fu condus în temniţa Podului-Crocodil.

Era o hrubă cu tavanul atât de jos încât nu se putea sta decât pe vine. Se mai aflau acolo alţi doi prizonieri, infractori

care aşteptau să fie spânzurați. I se aruncă pe podea o strachină cu orez cleios pe care o împinse de sub nas, într-atât era de insuportabil mirosul rânced. Uşa celulei se închise, lăsându-i pe locatari singuri, în întuneric.

Lungit în culcuşul pe care simțea fojgăitul gândacilor, generalul decăzut se întreba dacă planul urzit de el nu era pe cale să eşueze.

Orbit de ură şi însetat de răzbunare, plănuise să avertizeze autoritățile din Chu despre iminența atacului asupra Podului-Crocodil, sperând că acestea îi vor provoca statului Qin o înfrângere usturătoare care să-l coste postul pe ministrul Războiului, duşmanul său.

De luni de zile se pregătea de ofensivă statul-major din Qin. La Xianyang se vorbea peste tot, aşa că nu-i fusese greu să afle detalii despre preparative. Rămăsese în relații excelente cu colonelul responsabil de Sala hărților şi planurilor din ministerul Războiului, un nătâng care, departe de a-şi închipui că stă de vorbă cu un trădător, îi relatase cu lux de amănunte tot ce se stabilise în cursul faimoasei reuniuni a statului-major, la care se luase hotărârea unei ofensive pe fluviu cu ajutorul unui vas de război special construit şi echipat.

Se gândise că avea în sfârşit ocazia să se răzbune.

Era suficient să informeze dinainte regatul Chu, care ar fi avut răgazul să-şi posteze arcaşii în spatele parapeților podului şi, în momentul în care soldații din Qin aveau să se cațere pe catarge, să verse peste ambarcațiune ulei clocotit care i-ar fi anihilat pe atacatori, sau să aştepte ca vasul să se izbească de piloni pentru a arunca asupra sa cu bucăți de stâncă, făcând-o mii fărâmițe.

Setea cumplită de răzbunare îi purtase paşii fără ezitare spre regatul inamic, având ca unic bagaj sigiliul de comandant.

Îşi găsise un loc într-o căruță şi se ascunsese cât mai la

fund la postul de frontieră. Căruța era umplută cu urcioare de mari dimensiuni, pe care un olar trebuia să le livreze la o fabrică de ulei din nordul ținutului Chu. După o zi de mers, ajunsese la podul-fortăreață. Se afla în fața porții cu zăbrele la mai puțin de patru zile de când părăsise Xianyang-ul.

Iar acum, zăcea în mizerie într-o temniță din care nu ştia când avea să mai iasă. Regreta că se grăbise.

Îl vor crede oare? Aici era problema. Demersul său putea fi privit pur şi simplu drept o tentativă de intoxicare. Primirea de care avusese parte şi suspiciunea pe care o simțise din partea căpitanului nu prevesteau nimic bun.

Teama începu să-i dea ocol. Cunoştea mai bine ca oricine soarta rezervată trădătorilor în regatul Qin şi până să fie escortat la frontieră nu era decât un pas! Asta în cazul că nu i se destina aceeaşi soartă cu a celor doi tovarăşi de temniță, care vorbeau despre înălțimea spânzurătorii de care aveau să atârne a doua zi, sperând că aceasta va fi suficient de înaltă pentru ca sugrumarea să nu dureze ore lungi, aşa cum se întâmpla când călăul îi aşeza astfel încât picioarele osândiților să atingă solul.

Încercă să doarmă dar somnul nu se lipea de el. Simțea urcându-i pe picioare gângănii mai mari decât gândacii. Cu toate că în celulă era foarte frig, trupul îi era scăldat în sudoare. Ceilalți doi sforăiau. Aţipi înspre ziuă şi visă că-şi vede corpul luat de apele învolburate ale râului Han. Simți că se loveşte violent cu capul de un pilon al podului. Se trezi urlând.

Nu era decât temnicerul care îl bătea pe frunte ca să-l smulgă din somn.

— Hei, sculatea! Voi doi, fiți gata de spânzurătoare peste două ore. Tu, bătrâne, rămâi aici. O să te interogheze chiar căpitanul.

— Aş bea o gură de apă, dacă se poate, gemu Defect de Jad.

O mână soioasă îi întinse prin vizetă un castron. Apoi două gărzi veniră să-i ia pe condamnaţi, care prinseră să clănţănească din dinţi, implorând să fie lăsaţi în celulă.

Căpitanul ordonă să fie scos din carceră şi, după ce îl examină îndelung fără să scoată o vorbă, îl conduse într-o sală vastă ale cărei ferestre în formă de creneluri dădeau spre râul învolburat, de unde răzbătea zgomotul surd al curentului.

— Cum poţi să dovedeşti că sigiliul acesta este într-adevăr al tău? se răsti ofiţerul, bălăngănind sigiliul pe sub nasul generalului dizgraţiat.

Defect de Jad îşi desfăcu centura şi îi arătă sigiliul mai mic, de care nu se despărţea niciodată.

— Iată sigiliul meu portabil. Verificaţi. Are pe el aceleaşi caractere.

Examinarea sigiliului portativ îl mai potoli puţin pe tânărul căpitan care începu să străbată încăperea de la un perete la celălalt într-un du-te-vino continuu.

— Şi ce treabă are în Chu fostul comandant al armatelor din Qin? între ţările noastre există o duşmănie ereditară, zise el, circumspect.

— Deţin informaţii de cea mai mare importanţă pentru însăşi existenţa regatului vostru.

— Poţi să mi le spui, chiar acum?

— Sunt atât de grave încât le păstrez pentru un general din înaltul comandament.

— Ce motive vă îndeamnă să vă trădaţi patria?

— Nevoia de bani. Sunt plin de datorii. Creditorii sunt pe urmele mele. De altfel, nu voi vorbi decât în schimbul unei sume considerabile!

Tânărul căpitan făcu o strâmbătură. Era prima oară că se afla în prezenţa unui general atât de abject, trădător pe deasupra, şi dublat de o fire hrăpăreaţă.

Defect de Jad sesiză că discursul său avusese efect.

Adăugă:

— Timpul trece în defavoarea statului Chu...

Tânărul căpitan rămase perplex. Pricepea, în fond, că nu va scoate nimic în plus de la generalul din Qin.

— Generalul şef al provinciei va sosi aici peste două zile. Vei avea ocazia să-i explici atunci, hotărî el făcându-i semn gărzii să-l conducă pe prizonier înapoi în celulă.

Defect de Jad nu ştia că generalii diviziunilor teritoriale din regatul Chu purtau pe cap o bandă neagră, atunci când, două zile mai târziu, fu prezentat unui general cu sprâncenele negricioase încruntate a suspiciune şi îngrijorare.

— Mi s-a spus că sunteţi renumitul general Defect de Jad. Dacă e adevărat, sunteţi fie trădător, fie spion! tună înaltul gradat din Chu.

— La vârsta mea, titlurile nu mai contează. Sunt acoperit de medalii dar trăiesc la mine în ţară fără un ban de când mi-am pierdut comanda, replică Defect de Jad cu o voce surdă.

Generalul trădător hotărâse să se acopere de ruşine pentru a-l convinge pe celălalt general că nu-i va turna gogoşi.

— Şi care este informaţia aceea de o importanţă deosebită pe care eşti gata să o oferi statului Chu?

Defect de Jad ezită o secundă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să spună suficient cât să fie credibil, fără însă a dezvăluii chiar tot. Dacă spunea tot, viaţa sa nu mai valora nimic.

— Regatul Qin pregăteşte un atac împotriva regatului vostru.

— Noi ne războim de generaţii! Tot timpul pregătim atacuri unul contra celuilalt. Dacă asta-i tot ce ai de spus, mai bine rămâneai la Xianyang! replică înaltul ofiţer, cu chipul ca de gheaţă.

— Este un atac special. Inginerii noştri au găsit un mijloc prin care să cucerim acest pod.

Înaltul gradat izbucni într-un râs sonor.

— Podul-Crocodil este o fortăreaţă inexpugnabilă! Destul cu balivernele! se răţoi el făcând semn gărzilor să se apropie.

— Un vas special se află în construcţie la şantierul naval din Xianyang... continuă imperturbabil Defect de Jad.

La aceste vorbe, înaltul gradat concedie gărzile. Părea receptiv la dezvăluirea făcută de generalul trădător. Autorităţile din Chu nu puseseră în calcul niciodată că regatul Qin ar cuteza să atace de pe apă Podul-Crocodil. Informaţia lui Defect de Jad era importantă.

Cei doi bărbaţi erau acum singuri, faţă în faţă, cântărindu-se reciproc.

— Trebuie să raportez neîntârziat statului-major. La ce dată este prevăzut atacul?

— I-o voi comunica şefului de stat-major al armatelor voastre personal răspunse Defect de Jad, forţându-se, prin ridicarea tonului, să-şi ascundă cât de cât frica şi remuşcările care începeau să-l roadă.

Afară, bubuitul râului se intensificase. Semăna cu suflul puternic al dragonului.

Generalul din Chu îl lăsă pe Defect de Jad să se apropie de unul din creneluri.

Apele noroioase ale fluviului Han curgeau cu viteză ameţitoare, antrenând trunchiuri întregi de copaci care se sfărâmau ca nişte nuiele între pilonii gigantici ai podului

Inima trădătorului se strânse.

Îşi zise că probabil declanşase mânia demonului râului. Era însă prea târziu să-şi regrete gestul.

*

— Sunt Salt de Tigru, ordonanţa domniei voastre.

Generalul Wang Norocosul mi-a cerut să mă prezint la dispoziția dumneavoastră, şi m-am conformat, zise o voce către generalul Anwei.

Tânărul cu privirea surâzătoare se înclină înaintea sa, echipat impecabil în uniforma sa de arcaş.

Pesemne că se trăgea dintr-o familie nobilă căci folosise, în semn de respect, cuvinte din limba scrisă.

— Bucuros de cunoştință. Şeful statului-major m-a informat despre venirea ta, răspunse generalul Anwei strângând mâna noii sale ordonanțe.

— Este o cinste pentru mine ca, după zece ani de serviciu în corpul de arcaşi, să vă însoțesc în ofensiva contra regatului Chu. Îmi voi da toată silința, adăugă tânărul pe un ton aşezat.

Generalul împreună cu ordonanța merseră pe şantier ca să vadă în ce stadiu se afla construcția navei. Echipa se pregătea să o demonteze în vederea transportului părților componente la râul Han. Doar coca rămânea întreagă. Urma să fie fixată pe trei care legate unele de altele, trase de douăzeci de bivoli. Restul pieselor fuseseră dezasamblate şi numerotate.

Muncitorii se opinteau să urce pe punte cele două catarge imense. Trebuiau aşezate la orizontală, strâns legate între ele şi consolidate, pentru a putea fi deplasate în siguranță.

— Câte zile credeți că ne trebuie ca să ajungem cu nava la locul de reasamblare? îl întrebă Salt de Tigru pe prințul Anwei.

— Cel puțin cincizeci, dacă mă gândesc că pentru a parcurge distanța călare, ar trebui cam douăsprezece, şi asta cu un cal robust! Convoiul nu va cuprinde, cu totul, mai mult de douăzeci şi cinci de care, răspunse Anwei.

Salt de Tigru căscă ochii de mirare.

— Nu e ceva obişnuit să transporți o navă pe o distanță atât de lungă pe uscat, adăugă generalul.

Nici că putea fi spus mai bine.

Ideea care încolțise în mintea inginerului naval, de a cuceri Podul-Crocodil cu o corabie, constituia o premieră absolută. Nu se mai pusese niciodată în discuție varianta unui asalt naval asupra podului. Era prima oară când se organiza o astfel de expediție.

Campaniile militare ale Qin-ului, ca şi ale inamicilor săi de altfel, utilizau infanteria, caii şi carele de luptă. Niciun stat nu mai cutezase să transporte o navă pe uscat pentru a lansa un atac pe un fluviu vrăjmaş. Dar podului-fortăreață îi mersese vestea că era impenetrabil. Această operă de arhitectură militară, întinsă ca un teribil crocodil peste cotul unei meandre a râului Han, făcea elogiul strategilor din Chu. Monstrul cu ochii întredeschişi nu dormea decât pe jumătate. Nu puțini se lăsaseră înşelați de calmul aparent care domnea pe pod, pentru ca apoi să fie surprinşi de atacurile ucigătoare ale nenumăraților oşteni dosiți, care, la momentul oportun, ieşeau din burta dihaniei pentru a tăbărî pe intruşi.

Era mai bine să nu ajungi în preajma lui.

Nicio armată, niciun general, nici chiar grupurile de comando sinucigaşe nu reuşiseră să treacă de Podul-Crocodil fără să sufere pagube grave şi pierderi ireparabile. Efectul surpriză al unui atac dinspre râu constituia deci unica şansă de reuşită pentru expediția condusă de Anwei.

În caz că reuşeau să pună mâna pe pod, regatul Qin avea în sfârşit cale liberă către capitala Ying. În caz de eşec, urma reversul drastic pentru Qin, prin anularea păcii armate dintre cele două state, cele mai puternice din regiune, deschizând o epocă de insecuritate cu un final greu de prevăzut. Rezultatul expediției avea să fie, în ambele cazuri, încărcat de consecințe.

Generalul Anwei îi împărtăşise aceste reflecții noului său ofițer particular. După ce-şi termină discursul, observă că

acesta din urmă părea preocupat.

— Pot să vă încredințez un gând care mă nelinişteşte? zise Salt de Tigru.

— Am încredere în tine. Poți vorbi fără teamă...

— Ce s-ar întâmpla dacă inamicul ar afla că ne pregătim să-l atacăm cu această navă?

Fratele mezin al lui Anguo făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Toate eforturile noastre s-ar spulbera, răspunse el rar, cu glas posomorât.

În fața lor, perfect aliniate pe malul fluviului, piesele din lemn ale navei demontate nu aşteptau decât să fie încărcate.

25

De când devenise unul din cei patru vicecancelari ai regatului Qin, Lisi nu avusese ocazia să i se adreseze lui Desăvârşire Naturală.

Sarcinile sale ca responsabil cu promulgarea legilor şi decretelor din Qin erau de altfel foarte diferite de preocupările celui mai vârstnic literat de la curte.

Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuşti ajunsese un bătrânel cu pielea zbârcită şi cu părul încărunțit pe care încă mai reuşea să şi-l strângă într-un conci firav unde îşi împlânta pana de scrib. Mergea încovoiat asemeni unui trunchi de salcie bătrână şi se poticnea urcând treptele scării din Turnul Memoriei, unde continua să-şi petreacă în mare parte zilele recopiind şi arhivând toate scrierile importante din regatul Qin şi de aiurea.

— Am venit să vă cer părerea, ca savant, în legătură cu un obiect ritual despre a cărui existență probabil că aveți cunoştință. Este vorba despre un disc Bi din jad negru de o mărime excepțională, zise Lisi, adresându-se venerabilului cărturar pe un ton ceremonios, după ce se înclinase de trei

ori înaintea sa.

— Regele Zhong a dispus să se plaseze un disc Bi de jad negru, unic în felul său, în mausoleul primei sale concubine. Mormântul a fost jefuit ulterior iar Bi-ul negru a dispărut, afirmă bătrânul înțelept fără să clipească.

Îşi amintea la perfecție de toana bătrânului rege, care voise să recupereze discul de jad din acel mausoleu, după ce îi ceruse de zeci de ori să găsească pe hărți urma Insulelor Nemuritoare.

— Vi s-ar părea normal ca ministrul Resurselor Rare să se afle în posesia acestui obiect? zise în continuare vicecancelarul.

— Ar fi ceva ireal. Din câte ştiu, Lubuwei nu are reputația unui jefuitor de morminte! exclamă Preaînțeleptul Conservator, din ce în ce mai surprins de vorbele vicecancelarului.

— Există, fără îndoială, mai multe exemplare de acest tip... se grăbi să retracteze Lisi, impresionat de siguranța de care dădea dovadă bătrânul literat.

— Acest Bi negru înstelat este absolut sigur un obiect unic! A şi fost clasificat în registrul comorilor arheologice al dinastiei Zhou de Răsărit, din care posedăm şi noi un exemplar în Turnul Cărților. Nota explicativă precizează că jadul din care a fost cioplit provine din centrul pământului, de unde l-ar fi extras Yi Arcaşul, trimițând una din săgețile sale invincibile în inima celei mai înalte stânci din muntele Taishan. Discul se afla deja din vremuri imemoriale în colecțiile regale, când regele Zhong a decis să-l plaseze în mausoleul concubinei sale, în semn de ataşament şi considerație, răspunse prompt Desăvârşire Naturală care, în pofida vârstei înaintate, avea o memorie excelentă.

Lisi se uita cu un aer perplex la bătrânul literat.

Dacă nu exista decât un exemplar din Bi-ul negru înstelat, rămânea să afle dacă într-adevăr Lubuwei îl avea,

şi dacă da, cum şi-l procurase.

Îl cunoştea suficient de bine pe ministrul Resurselor Rare pentru a-l aborda direct, când aveau să se întâlnească la următoarea reuniune a miniştrilor pe care cancelarul o prezida lunar.

Aceasta avu loc câteva zile mai târziu, în marea sală a Cancelariei regatului.

— Îmi permiteți să vă pun o întrebare care mă frământă? îl întrebă discret vicecancelarul Lisi pe Lubuwei la sfârşitul şedinței, luându-l de braț în momentul când acesta din urmă se pregătea să plece la numeroasele sale îndatoriri.

— Despre ce este vorba? zise ministrul Resurselor Rare, care se aştepta ca Lisi să-l interpeleze pe marginea unui subiect administrativ oarecare.

— Despre un Bi negru înstelat care se afla în mormântul primei concubine a fostului rege Zhong.

Lubuwei rămase impasibil. Stăpânea la perfecțiune arta autocontrolului.

— Nu am nici cea mai vagă idee, nu ştiu despre ce vorbiți. Asta e tot? răspunse el repede, dându-i de înțeles că se grăbeşte.

De cum ajunse acasă, negustorul din Handan se duse glonț la dulapul de sicomor din camera sa, pe care o încuie cu mare grijă, şi deschise cele două uşi de bronz. Scoase tava de cedru pe care se afla discul ritual, desfăcu batista de mătase în care era învelit şi luă în mână Bi-ul negru înstelat.

— N-am ştiut că ai făcut parte din patrimoniul funerar al Qin-ului! Eşti atât de prețios încât lucrul acesta nu mă miră, îi şopti el discului ca şi cum s-ar fi adresat propriului copil.

Auzi paşi apropiindu-se.

Cineva bătu la uşă. În timp ce aşeza la loc discul ritual, îşi spuse că trebuie să-i găsească o ascunzătoare mult mai

sigură. Merse să deschidă.

— Stăpâne, masacrul cailor continuă... îi şopti Mafu, cu un aer consternat.

*

— Nu-mi vine să cred! Pudra ta este mult mai eficace decât am bănuit. E de ajuns o minusculă particulă în tainul de ovăz, pentru ca un cal să înțepenească în câteva clipe, îi mărturisi Wudong lui Zhaogongming, pipăind punga de piele pe care o ținea sub braţ.

— Este acelaşi praf exploziv a cărui formulă am descoperit-o întâmplător acum cincisprezece ani. Are efecte nemaipomenite! răspunse acolitul, cu un uguit de satisfacție nedisimulată.

Mergeau furişându-se prin bezna nopții. Purtau pe umeri cape lungi şi negre ca smoala, pentru a trece neobservați. Înaintau cu paşi repezi, fiind atenți să nu facă nici cel mai mic zgomot. Palatul Fantomelor era situat în cealaltă extremitate a oraşului față de colina cu cai a lui Lubuwei. Preferaseră să ocolească Xianyang-ul şi să treacă prin cartierele de la periferie, ca să fie siguri că nu vor fi recunoscuți. Palele uşoare de vânt îi stânjeneau la mers, înfoindu-le mantiile şi obligându-i să-şi țină strâns lipite pulpanele.

— Putem fi siguri de grăjdarul care a făcut amestecul şi care a strecurat mesajul nostru în căpăstrul calului mort? reluă, îngrijorat, marele preot.

— Răspund pentru el, este unul din adepții noştri. A primit inițierea în Marea Cale de aproape cinci ani. La fel şi scribul căruia i-am dictat poemul tău către Lubuwei. Nu ai de ce să-ți faci griji, îl asigură asistentul, care se căznea să țină pasul cu paşii ampli ai maestrului.

Wudong cunoştea discreția şi devotamentul de care erau

capabili credincioşii săi.

Iniţiaţii în taoism alcătuiau o mare familie şi se sprijineau reciproc. Iniţierea, care însemna încununarea unui lung parcurs presărat cu tot felul de încercări pentru candidat, echivala cu un legământ pe viaţă între membri. Adepţii acţionau de regulă în secret şi nu-şi divulgau în exterior apartenenţa la această religie. Zhaogongming, care îl pusese pe tânărul grăjdar iniţiat în taoism să jure că va păstra secretul, nu se îndoia nicio secundă că acesta din urmă îşi va respecta cu sfinţenie angajamentul.

Wudong avea întâlnire în seara aceea cu tânărul adept, la intrarea pe domeniul lui Lubuwei. Ţinuse să vină el însuşi ca să-l aprovizioneze cu praf de puşcă, fiind sigur de-acum de efectul mixturii inventate de Zhaogongming

Conform înţelegerii, grăjdarul îi aştepta sub falnicul cedru din partea stângă a porţii de la intrare pe care atârna elegantul panou: „Domeniul Calului”, marcat cu numele lui Lubuwei.

Wudong imită ţipătul de bufniţă. Era semnalul convenit cu grăjdarul, care răspunse în acelaşi fel.

— Să mergem în pădure, nu vreau să fim văzuţi, şuşoti marele preot.

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre un pâlc de bambuşi, de unde se auzeau greierii cântând. După ce se afundară destul de adânc în arboret, Wudong aprinse focul în arzătorul de mirodenii Boshanlu, ca să le servească de felinar.

— Ţi-am adus o doză mai consistentă de pudră, Acord Perfect. Poţi să ucizi cu ea pe puţin o sută de cai, zise el pe şoptite, cu voce răguşită.

Ochii de jar ai marelui preot păreau că scot fulgere care se întorceau spre vârful creştetului său lucios. Tânărul grăjdar, tremurând ca varga, îşi zicea că lui Wudong nu-i lipsea decât al treilea ochi în mijlocul frunţii ca să se

asemene cu Dingzhou, unul dintre zeii protectori ai cailor, la a cărui figurină obişnuia să aprindă câte o fărâmă de tămâie. Dingzhou culesese de pe jos ochiul lui Luban, zeul tâmplarilor, după ce acesta, într-un acces de furie, şi-l smulsese şi îl aruncase pe pământ. Cei trei ochi îi permiteau lui Dangzhou să vadă trecutul, prezentul şi viitorul.

— Numai că, se văită grăjdarul, de când a descoperit primele cadavre, Lubuwei a pus să fie supravegheate cu strictețe boxele. Veterinarilor le-a cerut să controleze în amănunt rațiile de ovăz!

— Un inițiat ca tine nu trebuie să se teamă atunci când acționează pentru o cauză dreaptă! tună Wudong.

— Trebuie doar să faci cumva ca să arunci un vârf de pudră în rația lor chiar înainte de masă. Te apropii şi te faci că mângâi calul. Nu-şi vor da seama de nimic, adăugă Zhaogongming, care îl simpatiza pe grăjdar şi voia să-l îmbărbăteze.

Alb la față şi mort de frică, acesta din urmă se uita fix la vasul de ars mirodenii şi tăcea chitic.

— Misiunea ta este de cea mai mare importanță, dragă Acord Perfect. Lubuwei unelteşte pentru înscăunarea unui împărat în regatul Qin. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, ceremoniile noastre ar fi interzise iar adepții noştri ar fi persecutați, printre care şi tu. Am stabilit să facem în aşa fel încât să priceapă că ar fi mai câştigat dacă s-ar întoarce în țara sa de baştină. În vremurile de demult, primii împărați i-au prigonit pe maeştrii noştri până i-au exterminat, un singur preot reuşind să scape cu fuga şi să rămână în viață găsindu-şi refugiu într-o cavernă. În numele acelui preot venerabil căruia îi datorăm existența noastră, trebuie să acționăm, explică Wudong.

Povestea cu venerabilul era o invenție de-a sa. Considerase că nu strica o minciună cu tentă evlavioasă, care să-l motiveze pe grăjdar să-şi ducă la bun sfârşit

însărcinarea.

Zhaogongming îl privea pe maestru cu un aer mirat. Era prima oară că auzea despre acest preot care scăpase ca prin minune de persecuția împăraților Zhou. Wudong, văzând că asistentul era pe punctul de a-i cere explicații, îl fixă cu o privire aspră, ca să-l intimideze. Acolitul nu cuteză să-şi înfrunte maestrul, aşa că îşi ținu gura.

— Pot să mă bizui pe tine? stărui marele preot.

— O să-mi dau toată silința, răspunse Acord Perfect, cu o voce şovăitoare.

Wudong îi dădu săculețul de piele, după care grăjdarul, fără să mai zică ceva, o luă înapoi către țarcuri.

— Nu cunosc episodul cu preotul care a stat ascuns într-o peşteră pe timpul dinastiei Zhou... îi mărturisi asistentul marelui preot, pe când se întorceau val-vârtej la Palatul Fantomelor.

Wudong tăcea. Zhaogongming, care voia să ştie mai multe despre această poveste, continuă să-l bombardeze cu întrebări tot drumul.

— În anumite situații, când în joc se află interese vitale, sunt permise unele libertăți în evocarea istoriei! răspunse pe un ton agasat marele preot, în final, în clipa când trecură de pragul locuinței.

*

Cu timpul, Pădure de Pinacluri şi Cuțit Rapid căpătaseră o înfățişare de matroane greoaie, cu chipurile grotesc sulemenite.

Ca să compenseze îndesarea trupului, scoasă în evidență de o burtă în fața căreia depuseseră armele, se cocoțau pe sandale cu tălpi din ce în ce mai înalte, care îi puneau în pericolul de a se prăbuşi la orice pas greşit şi îşi strângeau cu fâşii pliurile dizgrațioase ale pântecului, drept pentru

care umblau înțepeniți.

În seara aceea se îndreptau în mare grabă şi cu cea mai mare dificultate, ca nişte păsări mari şi neajutorate, către hambarul dezafectat care rămăsese locul de întâlnire al confreriei eunucilor.

Demult se dusese vremea când aceasta, la primele încercări de început, se situa la jumătate între o asociație de breaslă şi o asociație pentru apărarea drepturilor castraților. Confreria Cercul Phoenix se străduise să devină o veritabilă societate secretă, ai cărei membri se reuneau o dată pe lună.

Era o noapte cu lună plină. Ordinea de zi a adunării era importantă. Eunucii, epuizați de incertitudinea care plana asupra lor de luni de zile, se eternizau într-o poziție defensivă.

De la moartea regelui Zhong, influența lor la curte scăzuse continuu, pentru a atinge cota de jos față de un nivel de referință pe care trebuia să-l atingă din nou, cu orice preț. Anguo, succesorul la tron, nu binevoise să aleagă ca Mare Şambelan pe unul de-ai lor. Huayang şi Zhaoji avuseseră grijă de asta. Voiau să-l aibă pe rege numai pentru ele şi aveau rezerve față de omniprezența acestor persoane incomode, neîntrecute în a câştiga încrederea stăpânilor lor cărora le deveneau confidenți şi devotați trup şi suflet. Cele două femei îl convinseseră pe Anguo să anuleze pur şi simplu postul de Mare Şambelan. Asta marcase o veritabilă revoluție, punând capăt astfel unei tradiții ce data din vremuri imemoriale.

Deposedat de vechile atribuții, Pădure de Pinacluri fusese numit în funcția onorifică de şef peste Funcționarii Gustători. Această calitate presupunea să guste mâncarea destinată regelui, pentru a-l feri de indigestii şi de tentativele de otrăvire asupra persoanei sale.

Monarhii din Qin, deplin încrezători în devotamentul

bucătarilor personali, renunțaseră de ani buni la serviciile acestei corporații, care, date fiind circumstanțele, lâncezea într-o clădire din imediata apropiere a sufrageriei Palatului. Pădure de Pinacluri, care se plictisea de moarte, resimțise această schimbare ca pe o pedeapsă umilitoare. Funcția de director al Gineceului Central fiind încredințată deja unui alt eunuc, nu mai putuse nici să revină la postul său de dinainte.

Își petrecea zilele plângându-se de ingratitudinea lui Anguo și meditând la ceva care să-i dea ocazia să se răzbune.

Cuțit Rapid fusese mai norocos. Continua să taie și să coasă carnea vătămată a candidaților la statutul de eunuc. Își perfecționase tehnica operatorie și nu mai înregistra eșecuri atât de frecvente. Feciorii se înghesuiau în număr tot mai mare la clinica eunucilor, ale cărei dependințe fuseseră extinse. În pofida scăderii influenței, casta atrăgea un număr sporit de băieți proveniți din păturile sărace, descurajați de dificultatea examenului de admitere în funcțiile publice, dar care erau atrași de curtea regală precum fluturii de noapte de lumina lămpii.

Cercul Phoenix număra în jur de trei sute de membri. Aproape toți se strânseseră la reuniunea din noaptea respectivă.

Conform obiceiului statornicit, Cuțit Rapid dădu citire, în deschidere, numelor aspiranților la castrare, prezentându-i separat pe candidații admiși de cei respinși.

Când ajunse la numele lui Defect de Jad, specificând că nu cutezase să-și asume riscul de a-l opera, dată fiind vârsta înaintată a solicitantului, se iscă o zarvă generală, cu râsete amestecate cu vociferări.

— Te referi la fostul general șef al armatelor din Qin? pufni o strârpitură, al cărei trup ca un arac de vie plutea într-o rochie vaporoasă.

— Ce-i de râs că trebuie să-i refuzăm intrarea în grupul nostru unui personaj atât de important? Dacă aş fi în locul lui, după un asemenea afront aş încerca să mă răzbun pe toate căile, îi replică Pădure de Pinacluri, făcându-le semn colegilor să se potolească.

— Ce l-ar putea motiva pe un ex-general să intre în confreria noastră, după ce a îndeplinit o funcție atât de importantă? întrebă unul dintre puținii eunuci prezenți care nu se exhibau cu gesturi ridicole.

— Încă de când m-a solicitat mi-am pus această întrebare, fără însă a găsi un răspuns satisfăcător, recunoscu chirurgul şef.

— Cel puțin avem o confirmare că nu suntem pe ducă! interveni o voce de falset.

— Oh! Nici vorbă de aşa ceva! Cu condiția ca ofensiva tânărului frate al lui Anguo contra regatului Chu să nu se încheie prost şi ca acest regat, unde eunucii sunt proscrişi, să nu ne cotropească şi să ne surghiunească pe vreun şantier de construcții! exclamă, mai în glumă mai în serios, un alt membru al Cercului Phoenix.

Pădure de Pinacluri îi făcu semn să se apropie eunucului care vorbise.

— Verigă Esențială, comunică-le prietenilor noştri ce-ai aflat, îi ceru şeful Corpului de Gustători.

Verigă Esențială conducea Biroul Zvonurilor, o celulă ultrasensibilă, alcătuită exclusiv din funcționari de încredere, care făceau să-i parvină regelui bârfele şi cancanurile, cu scopul de a le demasca sursa şi de a-i pedepsi exemplar pe cei care nu erau capabili să-şi țină gura. În această calitate, el juca un rol decisiv în informarea Cercului Phoenix cu privire la chestiuni din cele mai secrete.

Verigă Esențială se urcă pe un taburet ca să le explice membrilor cercului despre ce era vorba.

— Colonelul responsabil de Sala hărților şi planurilor

statului-major al armatelor are limba cam lungă.

Individul i-a destăinuit unui funcționar de la arhive, de la care am aflat şi eu, că ai noştri pregătesc un atac fulger al Podului-Crocodil care barează râul Han şi închide trecerea spre capitala regatului Chu. Operațiunea i-a fost încredințată lui Anwei, fratele mezin al lui Anguo.

— Anwei are mai multă considerație pentru cei de soiul nostru decât suveranul, se grăbi să adauge Pădure de Pinacluri, pe un ton acru.

— Numai că acestui pod i s-a dus faima că ar fi impenetrabil! cotcodăci făptura ascuțită ca un arac de vie.

— Ai dreptate, Piatră de Lună, răspunse Verigă Esențială, există însă un plan secret. Oştile noastre vor ataca de pe apă podul, cu ajutorul unei nave de război.

Un murmur de aprobare şi admirație străbătu adunarea.

— Dar dacă proiectul răsuflă, Chu ar putea fi avertizat! interveni cineva.

— Aşa e, şi de asta îmi fac griji, atât pentru Anwei cât şi pentru Qin. Să sperăm că nu cade într-o cursă, lansând un atac sortit dinainte eşecului! spuse Pădure de Pinacluri.

— Ar trebui ca Verigă Esențială să se intereseze cu cine flecăreşte colonelul limbut. Pentru moment nu se pune problema să-l denunțăm, atâta vreme cât nu-i cunoaştem rețeaua. Jurăm pe Phoenix! interveni Cuțit Rapid.

Declarația sa se încheia cu formula care îl angaja pe orice membru al societății secrete, din momentul în care acesta o pronunța.

— Jurăm pe Phoenix! repetă la unison asistența.

— Verigă Esențială, contăm pe râvna ta! insistă vocea de falset.

— Îmi voi da silința să fiu cât se poate de eficient. Din nefericire, Biroul Zvonurilor, pe care am onoarea să-l conduc nu dispune de nicio rețea de spionaj în Chu. Mă voi strădui, cu toate astea, să culeg informații, zise Verigă

Esențială, care rămăsese cocoțat pe taburet.

— Chu este un stat care cultivă spionajul! strigă altă persoană. De ani de zile se vorbeşte că în Qin există spioni plătiți de Chu.

Rumoarea încetă brusc. Toți ascultau încremeniți. Nimeni însă nu credea cu adevărat că printre ei s-ar fi putut ascunde un spion. Condiția de eunuc presupunea apartenența la o singură cauză: a confreriei.

La drept vorbind, trebuie precizat că unul dintre membrii importanți ai confreriei nu împărtăşea dezaprobarea celorlalți, dintr-un motiv evident: era agent plătit de Chu!

— Când este programată să înceapă ofensiva lui Anwei? întrebă Pădure de Pinacluri.

— În mai puțin de patru luni, din câte am aflat de la sursă, răspunse Verigă Esențială.

— Asta înseamnă că trebuie să ne mişcăm repede... reluă şeful Corpului de Gustători pentru colegul său de la Biroul Zvonurilor.

— Prieteni, timpul trece. Vă propun să reluăm ordinea de zi şi să vă prezint lista cu viitorii voştri colegi care au trecut cu succes de operația de castrare şi care vor asista la următoarea adunare, zise Cuțit Rapid.

Începu apoi să înşiruie monoton numele celor chemați să depună jurământul secret care consfințea intrarea în Cercul Phoenix.

Lista cuprindea doisprezece candidați care supraviețuiseră scalpelului lui Cuțit Rapid. Unul dintre ei avea un nume bizar. Se numea Efluvii Negre.

— Ce idee, să te cheme aşa! constată râzând Pădure de Pinacluri, căruia începuse să i se scurgă fardul de pe obraz din cauza transpirației abundente provocate de căldura din sală.

Fluidele negre erau întotdeauna semne rău prevestitoare. Singurul care putea să le alunge era Lei Qiong, zeul

Molimelor, denumit şi Micul Demon, fiul împăratului legendar Zhuanxu, care era şi zeul epidemiilor.

Ori de câte ori malaria sau variola făcea ravagii în populaţie, credincioşii erau nevoiţi să se folosească de trucuri complicate pentru ca Lei Qiong să binevoiască să le acorde ajutor şi protecţie. Aşezau darurile presupuse că-i fac plăcere Micului Demon într-o bărcuţă joasă, confecţionată din lemn, pe care o lansau la apă, şi dădeau foc ofrandelor, barca trebuind să plutească până când acestea ardeau în întregime, ceea ce făcea aproape imposibilă combustia lor totală deoarece la un moment dat ofrandele în flăcări intrau în contact cu suprafaţa apei.

Câtă vreme jertfele nu se disipau în fum, invocaţiile către zeul Molimelor erau zadarnice; el rămânea surd la rugăminţi.

26

La curtea din Qin, lumea se ferea ca de ciumă de Biroul Zvonurilor.

Acest serviciu special ocupa, în imediata apropiere de Palatul Regal, o clădire banală în aparenţă, fără semne distinctive la exterior. Modul de organizare al acestui serviciu al administraţiei constituia unul din secretele de stat cele mai straşnic păzite. Nu figura în nicio schemă şi nu se cunoştea nimic despre funcţionarii săi, care erau puşi să jure la angajare că nu vor divulga nimănui din exterior locaţia unde aveau să îşi exercite atribuţiile.

La fel ca orice serviciu secret, Biroul Zvonurilor dispunea de agenţi de spionaj şi de contraspionaj, care erau racolaţi de la caz la caz contra unor sume de bani. Puţini erau cetăţenii din Qin, din toate categoriile sociale, de la ţăranul umil la negustorul înstărit, până la literatul caligraf, care să nu se pomenească acostaţi într-o bună zi de un necunoscut,

pe stradă sau direct la ei acasă. Acesta era un funcționar de la Biroul Zvonurilor care le cerea, extrem de politicos, informații despre cutare sau cutare sau, în plus, în funcție de persoană, să raporteze ce s-a discutat la evenimente la care fuseseră martori.

Vai de aceia care se eschivau şi refuzau să coopereze! Când nici nu se aşteptau, destinul nemilos le venea de hac: fie alunecau de pe o scară, fie căzeau într-o ambuscadă; dacă aveau cai, aceştia mureau de febră; chiar şi copiii lor, în unele situații, erau răpiți de către necunoscuți şi îi găseau mai târziu cu trupurile sfârtecate, asemeni prăzilor sfâşiate de tigrul alb.

Cei care acceptau să vorbească, cei mai mulți, desigur, se alegeau cu un bănuț sau cu un permis pentru a intra la audiențele regale publice, drept recompensă, în schimb, o dată intrați în tagma turnătorilor, deveneau ținta disprețului celor pe care îi denunțau şi rămâneau însemnați pe veci cu pecetea infamiei. Biroul Zvonurilor era o maşină eficace, menită să provoace ură şi să genereze oprobriu.

Serviciile speciale din Qin făceau astfel să domnească o teroare atât de eficientă încât sădiseră o neîncredere profundă în rândul populației, cu deosebire în marile oraşe. Se ajunsese până la falsificarea completă a raporturilor dintre indivizi. Fiecare vedea în celălalt, fie că era un străin care îi trecea pe sub fereastră sau vreun vecin apropiat care se comporta suspect, un agent în solda Biroului Zvonurilor. Toți cetățenii erau atenți la ce le ieşea din gură. Când aveau un secret, vorbeau cu fereală. Dacă voiau să-i facă rău cuiva, în general era suficient să răspândească o bârfă în dreapta şi în stânga despre el, că Biroul Zvonurilor nu întârzia să se ocupe de acea persoană...

Dar principala sarcină a acestui serviciu consta în a supraveghea permanent fidelitatea şi discreția înalților funcționari publici din primul eşalon şi a militarilor de rang

superior. Era un fel de poliție politică.

Că un spion de duzină, plătit de un stat străin, se ascundea în spatele vreunui țăran sărac, avea mult mai puțină importanță decât dacă era vorba despre un guvernator de provincie sau de un colonel comandant de garnizoană. Orice tentativă de nesupunere din partea unui general putea să degenereze într-o lovitură de stat.

Această logică, dusă la extrem, cerea ca demnitarii cei mai înalți ai statului să facă obiectul principal al anchetelor şi controlului agenților de la Biroul Zvonurilor.

Însăşi conducerea statului era supravegheată.

Funcționarea celui mai sensibil serviciu al regatului se afla sub autoritatea directă a Cancelarului din Qin, adică a prim-ministrului. Pentru o mai bună garanție a loialității şefului de serviciu, acesta trebuia să fie obligatoriu un eunuc ales de rege în persoană.

Ca să evite orice complicitate între membrii serviciului şi şeful lor, ultimul nu avea dreptul să-şi recruteze subalternii, aceştia fiind aleşi direct de către Cancelarie. Grupul de spioni era un cuib de şerpi, structurat de o manieră încât nimeni să nu poată conta pe nimeni. De asemenea, informațiile culese de anchetatori nu puteau fi transmise colegilor de serviciu decât cu aprobarea superiorului, ele fiind rezervate exclusiv urechilor suveranului.

Verigă Esențială ajunsese şeful biroului din întâmplare, la doar trei ani după ce intrase în serviciu, deoarece rămăsese singurul eunuc după ce fostul director fusese găsit mort prin înjunghiere în brațele unei tinere prostituate.

De teama unui scandal, Cancelarul din Qin ordonase ca asasinatul să nu fie făcut public. În aceste condiții, cum nici nu se punea în discuție înlocuirea directorului cu un eunuc din afara serviciului – care ar fi pus cu siguranță întrebări incomode asupra circumstanțelor dispariției predecesorului său – alegerea se îndreptase firesc către tânărul eunuc

recent intrat în serviciu şi foarte bine văzut.

De când preluase comanda Biroului Zvonurilor, Verigă Esențială nu mai avusese parte de o anchetă atât de delicată.

În colimator se afla acel colonel limbut, care avea însărcinări de importanță maximă, dat fiind faptul că era la curent cu toate ofensivele armate plănuite de regatul Qin. Era spion în solda unei puteri străine sau, pur şi simplu, un iresponsabil? Numai o anchetă putea stabili adevărul.

Ancheta lui Verigă Esențială trebuia să rămână secretă, având în vedere că se derula la comanda Cercului Phoenix. Dacă s-ar fi aflat că întreprinde investigații în folosul personal, sub acoperirea biroului pe care îl conducea, risca să-şi piardă şi funcția, şi căpățâna.

Ținând cont de circumstanțe, nu-i trebui mult până să decidă să nu se încreadă în nimeni altcineva în afară de el însuşi în derularea anchetei.

Se puse pe treabă începând chiar de a doua zi.

Pe când se îndrepta spre ministerul de Război, avu grijă să se întoarcă de mai multe ori pentru a fi sigur că nu-l urmăreşte nimeni.

— Cum te cheamă? îl întrebă el pe tânărul soldat care molfăia o scoarță de lemn-dulce în holul Sălii hărților şi planurilor.

Îi arătă, ostentativ, doi tael de bronz.

— Sunt paznicul Longwei, răspunse celălalt cu un zâmbet semnificativ.

Ghicise apropoul.

— Dacă eşti discret, sunt ai tăi, continuă Verigă Esențială.

— O să fiu mut ca peştele de pe fundul apei, îl asigură Longwei ducându-şi degetul la gură.

— Am nevoie doar de numele birtului unde se duce de obicei colonelul tău, îi şopti la ureche şeful Biroului

Zvonurilor.

— Merge numai la Potârnichea Albă. Este la trei străzi de aici. Nu ştiu să fi mers vreodată în altă parte, adăugă paznicul, prinzând în pumni cei doi bănuți pe care celălalt îi aruncase în sus.

Hanul Potârnichea Albă era o căscioară de pământ bătătorit pe a cărei firmă pictată trona prețioasa şi dolofana zburătoare. Locanta era ținută de o matroană ştirbă şi cu pielea obrazului înnegrită de jeg şi fum. Într-o încăpere joasă, în jurul meselor rotunde înjghebate din buturugi, militari de toate gradele tăifăsuiau despre femei şi despre bătălii cheltuindu-şi solda pe băutură.

Verigă Esențială ceru să-i fie adus vin îndoit cu apă. Ochi o slujnică mai tânără, care părea prietenoasă, şi îi făcu semn să se apropie.

— Îl cunoşti pe colonelul care răspunde de Sala hărților şi planurilor la statul-major al armatei? zise el, strecurându-i un tael de bronz în decolteul bluzei.

— Sigur! Băutura îi dă sămânță de vorbă! spuse fata cu un puternic accent de țărancă.

— Adică?

— De câte ori bea vin îndoit cu apă, ca tine, îşi povesteşte viața.

— Vine des în birtul ăsta?

— Cel puțin o dată la două zile. Mă şi mir cum de nu-i aici încă...

— L-ai auzit vorbind despre o navă de război?

— Sigur! Nu-i mai mult de o lună de atunci. Se tot lăuda față de un general, Defect de Jad, parcă, cu un atac asupra unui pod fortificat cu ajutorul unui vas de război, şi îi făcea o plăcere deosebită să-i dea de băut de să cadă sub masă! îmi aduc aminte că la aceeaşi masă mai era un om de la Biroul Arhivelor, răspunse cu precizie slujnica.

Verigă Esențială se gândi că putea să facă din ea un agent

de informații foarte eficient pentru Biroul Zvonurilor. În timp ce-şi continua interogatoriul, se simți bătut pe umăr.

Se întoarse şi văzu un flăcău bine legat şi cu părul îngrijit pieptănat la spate. Stratul imperceptibil de fard din jurul ochilor îi marca apartenența.

— Sunt unul dintre noii membri ai confreriei şi mă bucur că pot să te salut, Verigă Esențială, susură tânărul eunuc.

Verigă Esențială simți că îi îngheață sângele. Fusese urmărit de tânărul bine legat? auzise întrebările pe care i le pusese slujnicei? Simți că îi vine rău.

— Cum te cheamă? bâigui el.

— Numele meu este Efluvii Negre, zise tânărul.

— Şi cum de-l ştii pe al meu? îl chestionă şeful Biroului Zvonurilor, pe punctul de a leşina.

Efluvii Negre părea că savurează dinainte efectul răspunsului.

— Am fost repartizat de curând la Biroul Zvonurilor, de însuşi Cancelarul. Iată cum de ştiu cine eşti şi cum te cheamă... murmură el la urechea noului său şef, cu un zâmbet larg.

*

Roata se înfundase în glodul negricios până la osie, provocând o înclinare periculoasă a căruței spre dreapta.

Cele două catarge se puteau rostogoli şi riscau să cadă pe pământ în orice moment. Ar fi trebuit ore întregi de sforțări pentru a le reaşeza pe cele trei căruțe legate între ele cu funii, dintre care prima se împotmolise.

Salt de Tigru trecu ca vântul pe lângă şirul convoiului ca să-l anunțe pe generalul Anwei, care călărea în frunte.

Nici nu trecuseră bine zece zile de când plecaseră din Xianyang, că oameni şi animale la un loc erau deja epuizați de efort. Condițiile de climă le îngreunau şi mai mult marşul

pe un drum amenajat de muncitori pe măsură ce convoiul avansa. Era exclus să-şi desconspire strategia luând-o pe ruta normală ce lega Xianyang-ul de Ying.

Pe deasupra, convoiul nu ar fi primit autorizaţia să treacă graniţa de către autorităţile din Chu. Strategii din Qin hotărâseră deci să urmeze vechea rută părăsită, situată mai la vest. Mult mai anevoioasă decât ruta obişnuită, curbele şi pantele sale îi descurajaseră în final pe călătorii şi caravanele negustorilor. Doar unii bandiţi de drumul mare mai hălăduiau pe-acolo sperând să dea peste drumeţi rătăciţi de-a lungul costişelor abrupte şi alunecoase.

Transportul pe sol al unei nave de război demontată, a cărei cocă măsura aproape şase Bu[7] în lungime, era o întreprindere redutabilă pe care inginerul naval evident că o subestimase.

Fusese nevoie de treizeci de bivoli la cele trei căruţe pe care se aflau coca şi cele două catarge imense aşezate dedesubtul ei. Celelalte părţi mai mici ale navei, care urmau să fie reasamblate, precum şi zecile de cepuri pregătite să intre în caneluri, umpleau alte cinci care grele trase fiecare de câte doi cai de povară. Hrana necesară expediţiei fusese îndesată în baloturi pe spinarea cailor. Călăreţii mergeau pe jos şi ţineau animalele de hăţuri.

De o parte şi de alta a mijloacelor de transport trase de animalele de povară trebăluiau oamenii, asemeni furnicilor care îşi duc hrana şi crenguţele la muşuroi. Trei sute împingeau şi tot pe-atâţia trăgeau. Vizitii ghidau caii şi bivolii şi îi biciuiau dacă respectivii slăbeau ritmul. Mulţi alţii, proptiţi de pereţii şi roţile căruţelor, le împiedicau să se răstoarne atunci când făgaşele le clătinau periculos într-o parte şi în alta. De la un capăt la altul al interminabilei procesiuni, care număra cu totul vreo mie de persoane, se

[7] Un Bu = 1,6 m – n.a.

auzeau numai țipete şi înjurături.

De cum atacaseră masivul muntos ce marca granița dintre cele două state, Anwei hotărâse să grăbească pasul, impunând un regim de marş care solicita la maxim oamenii şi animalele din convoi. Pe traseu nu întâlniseră nicio ființă vie, cu excepția unui vagabond care se folosea de curse ca să vâneze iepuri şi care îşi luase tălpăşița deîndată ce văzuse convoiul apropiindu-se, luându-l drept o halucinație.

— Generale Anwei, una din căruțe s-a împotmolit de tot, strigă Salt de Tigru cu glasul întretăiat de efort, după ce urcase panta până în fruntea convoiului.

— Trebuie să împingeți şi să trageți mai cu forță. Ne apropiem de defileu, răspunse Anwei.

Arătă în direcția preriei care se profila vag în zare, la capătul drumului, printre petele strălucitoare a doi ghețari care luceau în soare.

— Dar catargele riscă să se prăvălească în mocirlă şi să alunece pe pantă în jos! Dacă se întâmplă una ca asta, va trebui să facem eforturi supraomeneşti ca să le urcăm din nou pe căruțe, insistă Salt de Tigru.

Anwei descălecă şi porni să vadă cu ochii lui. Trecând pe lângă oamenii din convoi, îi saluta şi le adresa cuvinte de îmbărbătare.

— Aduceți un car greu ca s-o sprijinim, porunci Anwei.

Îi dirija apoi pe fiecare să ocupe poziții precise în jurul căruței împotmolite. La comanda sa toți se executară, trăgând, împingând, ținând, fără să-şi menajeze forțele sau să-şi reprime strigătele. Încet încet, roata fu săltată din făgaş şi cele trei căruțe se urniră din loc într-un teribil scrâşnet de roți şi de funii tensionate la limita de rupere.

Anwei îşi reluă locul călare în fruntea convoiului.

Ajunseră la defileu. Preria era acoperită cu un covor de flori de câmp multicolore ale căror minuscule petale ascuțite străpungeau ierburile grase şi țepoase. Anwei dădu

semnalul de popas. Descălecă şi desprinse de la oblânc toba de lemn cu feţe din piele de crocodil care dădea semnalul de chemare la luptă.

În faţa lui se întindeau crestele albăstrii ale zidurilor naturale pe care le mai aveau de trecut pentru a ajunge la şesul arid unde curgea impetuosul Han. Urmau să se îndrepte apoi spre sud-vest ca să campeze în susul râului, la o distanţă apreciabilă de Podul-Crocodil, pentru a nu fi depistaţi în timpul operaţiunii de reasamblare a vasului de război. Convoiul nu avea cum să atingă malurile în mai puţin de trei săptămâni lungi şi grele de eforturi care întreceau puterile omeneşti, la fel cum fuseseră şi cele de până atunci, de când plecaseră de acasă.

Nava avea să fie lansată la apă şi, după îmbarcare, urma să fie lăsată să plutească la vale, în voia curentului, până ce avea să se oprească între pilonii podului. După care venea în sfârşit momentul unui asalt victorios asupra fortăreţei pe care el o cunoştea, deoarece o traversase pe vremea când plecase ca ostatic şi mai apoi, când revenise din capitala Ying. Numai atunci putea spune că şi-a încheiat misiunea.

Privit din punctul în care se afla, deznodământul îi apărea lui Anwei îngrozitor de sumbru, într-atât de numeroase se anunţau obstacolele şi situaţiile imprevizibile.

Aşezat pe o piatră, fratele lui Anguo îşi lăsă gândurile să-i zboare la iubita sa soţie, Floare de Jad

Maleabilă, şi la cei cinci copii dăruiţi de ea. Oare avea s-o mai vadă vreodată?

Nimic nu era mai nesigur. Şi când se gândea că părăsise armoniosul său refugiu de la Arboret pentru a se lansa în această expediţie nebunească ce putea să se transforme într-un dezastru! Acceptase această aventură riscantă din dragoste de patrie dar mai presus, constata el cu luciditate, pentru o glorie măruntă. Se va bucura de glorie într-o zi? Statul Qin îi va mulţumi? Anwei nu era omul care să se lase

tras pe sfoară, însă era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Salt de Tigru simți tristețea nedesluşită a şefului său.

— Păreți îngrijorat, generale Anwei. Pot să vă fiu de folos?

Anwei se uita la cei o mie de oameni ai săi, sfârşiți de efort, cum îşi înjghebau corturile şi pregăteau combustibilul ca să aprindă focurile, după cum cereau regulamentele militare, care îi obligau pe soldați să taie lemne înainte de a lua repaus, în vreme ce caii şi bivolii se îndopau cu iarba grasă şi cu floricele.

Îi asaltau presimțiri sumbre. Dacă un trădător le prevenise deja pe armatele din Chu? Ce se va întâmpla cu aceşti bravi soldați şi cu aceste animale curajoase de care începuse să se ataşeze?

Anwei socoti că nu era cazul să-i dezvăluie temerile sale lui Salt de Tigru, ca să nu-l alarmeze degeaba.

— Generale Anwei, eu mă pricep să ghicesc în vânt şi în culori. Ştiu să captez vibrația pe care o va produce aerul când se va pune în mişcare armata duşmană. Tot la fel, sunt în stare să citesc culoarea ce se degajă din norul de praf ridicat de galopul cailor pe sol. Un nor galben este semn bun. Cel roşu, în schimb, este semn de înfrângere. Voi fi bucuros să-mi pun cunoştințele în slujba voastră, se destăinui ordonanța.

Prezicerile cu ajutorul culorilor şi al vântului se practica din vremea dinastiei Zhou, după cum aminteau scrierile din acea epocă. Metoda era cel puțin la fel de eficace pe cât era ghicitul prin arderea carapacelor de broască țestoasă sau a oaselor de cervide.

— Nu e cazul să-ți faci griji. Când va veni momentul, zise Anwei zâmbindu-i lui Salt de Tigru, voi apela la ştiința ta, fii sigur. Sunt convins că ne va fi foarte utilă ținând cont de greutățile care ne aşteaptă.

*

Omul fără Frică reuşise, în ciuda taliei sale de uriaş, să se învelească cu pătura prin care nu pătrundea frigul muşcător al nopții.

Pândea de după trunchiul gros al unui cedru plantat în vârful unui dâmb. Avea sub priviri în întregime țarcul iepelor Akkal. Erau vreo treizeci, toate gestante, şi dormeau nemişcate precum statuile de piatră sub lumina alburie a lunii. Era țarcul cel mai valoros din crescătoriile lui Lubuwei. Aceste iepe constituiau şansa regatului Qin de a avea într-o zi sutele de căluți de stepă care aveau să confere în sfârşit cavaleriei o supremație militară definitivă şi zdrobitoare.

— Vreau să supraveghezi țarcul şi iepele Akkal şi să-l prinzi pe acela care se va apropia, îi ordonase în seara aceea ministrul Resurselor Rare.

Lubuwei avea de ce să fie precaut. Zece iepe de alte soiuri, mai puțin valoroase decât Akkal, fuseseră găsite între timp moarte în aceleaşi condiții ca primele trei.

Uriaşul hun lupta contra somnului care mai-mai că îl doborâse.

Iepele Akkal nu mişcau niciun deget, când brusc, văzu că urechea uneia dintre ele tremură imperceptibil.

Caii cereşti Akkal erau atât de sensibili încât erau capabili să sesizeze cea mai slabă vibrație a aerului. Omul fără Frică îşi ținu suflarea. Iepele începură să-şi mişte cozile. În pofida zgomotului pe care îl simțeau, nu dădeau semne de nelinişte, fapt care îl uimi pe uriaş, obişnuit să le audă nechezând la orice sunet suspect.

Auzi scârțâitul pietrişului de pe alee. Erau paşii unei siluete a cărei umbră fugitivă, alungită precum lama de sabie datorită unghiului făcut de razele lunii, se profila pe pământ.

Cineva se apropia de bariera țarcului.

Umbra purta sub braț un vas Hu care servea drept recipient pentru băuturile fermentate. Una câte una, iepele se apropiară lent, ca şi când ar fi fost cineva cu care erau obişnuite. Uriaşul hun observă un grăjdar, ceea ce explica atitudinea calmă a animalelor.

Grăjdarul ridică bariera. Se îndreptă către butoiul de lemn acoperit cu un capac de bronz care conținea rezerva de ovăz. Vărsă apoi conținutul vasului Hu în butoi. Pe când se pregătea să introducă un polonic lung în butoi pentru a mesteca mixtura, se pomeni luat pe sus precum un fir de pai. Scoase un urlet de groază. Iepele se porniră să necheze înfricoşate şi se împrăştiară în galop către celălalt capăt al țarcului.

Omul fără Frică îl ținea de curea pe grăjdar şi îl răsuci ca să-l vadă la față.

— Acord Perfect, tu eşti! Ce naiba faci aici? se minună uriaşul hun, care, luat prin surprindere, slăbise strânsoarea.

Acord Perfect profită de ocazie şi se opinti s-o ia la fugă, dar uriaşul îl imobiliză din nou, dintr-o singură mişcare a mâinii, la pământ.

— Derbedeule, dacă o să faci pe nebunul, o s-o încasezi! mârâi Omul fără Frică, strângându-l pe tânărul grăjdar de gât cu brațele ca într-un cleşte.

Începu să strângă, întâi mai uşor, apoi din ce în ce mai tare. Celălalt simțea că se sufocă. Se albise ca floarea de cireş, venele de la tâmple i se umflaseră precum larvele fluturelui de noapte.

— Mă predau, mă predau... îngăimă el, gata să leşine, cu fața scăldată în sudoare.

Omul fără Frică îl lăsă să-şi revină. Apoi îl luă pe după umeri şi îşi fixă privirea într-a lui.

— Acum să-mi spui ce aveai de gând să le faci cailor Akkal, bubui cu voce amenințătoare uriaşul.

Acord Perfect refuza să răspundă. Omul fără Frică îl prinse de gât cu mâna sa imensă şi începu din nou să strângă lent. Pe măsură ce apăsa, cartilajele de la gâtul acestuia trosneau precum un vreasc uscat. Când fu pe punctul de a sucomba, Acord Perfect îi făcu semn uriaşului să-i dea drumul din strânsoarea mortală. Uriaşul hun făcu întocmai. Mâna se deschise, eliberând brusc traheea nefericitului, care nu mai avea nicio scăpare dacă nu spunea tot.

Confesiunea sa fu scurtă, întreruptă de hohote de plâns şi pătrunsă de umilinţă şi remuşcări. Îi vându dintr-un foc: iniţierea sa secretă în taoism şi formidabila presiune pe care o exercitaseră asupra lui marele preot împreună cu asistentul său ca să-l forţeze să comită crima abominabilă.

După ce îl făcu să mărturisească, Omul fără Frică îl lăsă liber şi se duse glonţ să-i raporteze lui Lubuwei, trezindu-l în toiul nopţii.

În timpul acesta, făcându-şi un sumar proces de conştiinţă, Acord Perfect socoti că îşi pierduse obrazul de două ori, o dată în faţa stăpânului temporal, şi a doua oară, mult mai grav, în faţa celui spiritual. Era prea mult. Un singur lucru îi mai rămânea de făcut: să-şi elibereze spiritul din trupul în care acesta dăduse greş. Cu puţin noroc, sufletul său putea să revină într-o zi, să-i ajute pe cei pe care îi trădase.

Şi de aceea, fără să mai chibzuiască, se duse şi se spânzură de una din crengile cedrului înalt, la poalele căruia stătuse de pază Omul fără Frică.

27

Văzând privirea înnegurată a lui Huayang, Wudong înţelese că situaţia era gravă. Ochii ei îşi pierduseră complet licărirea veselă şi jucăuşă.

Regina se prezentase în persoană la uşa Palatului Fantomelor, înfăşurată într-un mantou lung de vizon brun pentru a nu fi recunoscută, ca să-i aducă vestea cea rea.

— Trebuie să plecaţi cât mai repede. Lubuwei a aflat de tânărul grăjdar. Acesta i-a mărturisit Omului fără Frică absolut totul, înainte de a se spânzura de creanga unui copac, zise ea pe un ton îngheţat.

— De unde ştii? o încercă marele preot.

— De la Zhaoji, care a venit să mă prevină, pe ascuns, răspunse ea, enervată de excesul de curiozitate.

Zhaogongming, cu degetele încă pline de negreală de la ultima experienţă alchimică, venise şi el în vestibulul Palatului Fantomelor.

— Şi acum, vreau să ştiu ce motiv aţi avut să-l atacaţi în felul acesta pe Lubuwei, care nu v-a făcut niciodată vreun rău? îi luă la rost Huayang pe cei doi, pe un ton încărcat de reproş.

— Am primit dovada de necontestat că negustorul de cai lucrează la restaurarea sistemului imperial, după modelul celui de pe vremea dinastiei Zhou. Am văzut şi în dispunerea bucăţilor de carapace semnele că acest om ar putea fi chiar tatăl viitorului împărat! răspunse Wudong.

Nu se lăsase convins de cele ce-i spusese Neclintita Stea de Răsărit până nu iniţiase o lungă şedinţă de divinaţie, în care întrebase firele de coada-şoricelului pentru a avea confirmarea prevestirii făcute de preoteasa medium.

— Şi dacă ar fi aşa, cu ce v-ar putea deranja? replică regina, din ce în ce mai contrariată.

— Asta ar însemna sfârşitul definitiv al practicilor noastre şi exterminarea adepţilor noştri, crede-mă! tună Wudong, cu ochii scăpărând fulgere.

Regina îşi lăsă capul în jos. Nu era convinsă decât pe jumătate de argumentele marelui preot, dar acesta din urmă, graţie unui exerciţiu special de respiraţie, degaja o

energie interioară atât de puternică încât nu se simțea în stare să-i susțină privirea.

— Cum de-a putut un adept de-al nostru să divulge un astfel de secret, când l-am pus să jure că nu-l va trăda cu niciun chip? se lamentă asistentul lui Wudong.

— Frica dezleagă adesea până şi cele mai înfricoşate jurăminte, rosti cu voce tăioasă regina, părând că ştie ceva în direcția aceasta.

— Şi doar ți-am spus că nu mă bizui complet pe acest tânăr grăjdar, inițiat abia de cinci ani. Un adevărat taoist se apleacă, dar nu se frânge niciodată! îi răspunse Wudong cu vocea plină de mânie.

Zhaogongming, şocat de teribila veste, îşi privea mâinile înnegrite fără să mai spună o vorbă, niciochii nu mai cuteza să şi-i ridice spre marele preot.

— Dar Anguo?... reluă Wudong după un moment de tăcere, uitându-se la Huayang.

— Regele nu va face nimic pentru voi. Îl cunosc prea bine, nu va mişca un deget. El nu este taoist, ca părintele său! Fiți siguri că nu visurile de nemurire ale bătrânului rege Zhong îl împiedică să adoarmă! le aruncă în față regina, cu o grimasă de dispreț.

Aborda un zâmbet ironic ori de câte ori venea vorba despre Anguo.

— Înainte de a părăsi oraşul, avem nevoie de câteva zile ca să evaluăm situația, zise marele preot, părând că reflectează cu voce tare.

— Mi-e teamă să nu trebuiască s-o faceți mult mai repede. S-ar putea ca Lubuwei să fie primit chiar astăzi de către rege. Şi fireşte că îi va spune totul. Îndată ce voi afla mai multe, vă voi ține la curent, şuşoti regina, înainte de a-şi pune la loc pe cap gluga pelerinei şi de a pleca aşa cum venise.

Rămas singur cu asistentul, Wudong îşi dezlănțui furia.

— Blestemat fie regatul Qin, care preferă să dea nas legismului, după ce înainte a fost confucianist, în loc să urmeze învățăturile lui Laozi şi Zhuangzi! proferă el, strângându-şi pumnii.

— Ce-o să facem cu sutele de adepți? Numărul lor nu încetează să crească! Cum să-i lăsăm fără preot? se văită Zhaogongming.

— Numai adepții de gradul unu au nevoie de îndrumări. Ceilalți posedă toate cunoştințele, nu trebuie decât să le practice, zise marele preot.

Brusc, redevenise de un calm perfect.

— Dar regele ar putea să decreteze tot felul de persecuții!

— Va trebui să răspândim consemnul printre inițiați, să-şi ia din nou maximul de precauții. De câțiva ani încoace, toleranța de care se bucură Marea Cale ne-a slăbit vigilența. Se impune să revenim la secretul absolut din vremurile de demult, concluzionă Wudong, cu vocea sa gravă de toate zilele.

— Să mă apuc de aranjat prin casă şi de făcut bagajele? întrebă asistentul, tremurând ca o fecioară înspăimântată.

Îşi ținură respirația căci auziră zgomote surde venind de afară.

Cineva bătea din nou la uşa Palatului Fantomelor. Cel care lovea cu putere nu se temea că face gălăgie. Convins că era vorba de soldații veniți să-i ridice, pe Zhaogongming îl trecură fiorii, dar Wudong îi făcu semn să meargă să deschidă. Când se întoarse, în spatele său se profila silueta plăpândă a lui Zhaoji.

Tânăra femeie se aruncă la picioarele lui Wudong plângând.

— De ce el? De ce voi? strigă ea cu voce răguşită.

Wudong îi remarcă privirea dură. Încercă s-o facă să-şi plece ochii dar nu reuşi. Mânia o făcea şi mai atrăgătoare pe tânăra femeie. Îşi strângea cu atâta forță pumnii mici încât

semănau cu nişte bujori imaculaţi.

— Lubuwei al tău vrea să restabilească Imperiul dinastiei Zhou de Răsărit. Posedă discul ritual care anunţă venirea unui nou împărat în Qin. Şi îl are sfetnic pe filosoful gângav care predică legismul. Desăvârşirea supremaţiei Legii este Imperiul! Taoismul nu a făcut niciodată casă bună cu Imperiul...

— Dar ce rău v-a făcut Lubuwei al meu de vă răzbunaţi pe el într-un mod atât de ticălos?

— Nu am nimic personal cu bărbatul pe care îl iubeşti. Ce mă îngrijorează este ideea lui cu Imperiul!

— Urmaţi o pistă greşită. Nu l-am văzut niciodată pe Lubuwei acţionând în vreun fel pentru o astfel de restaurare.

— Nu m-am exprimat bine. Mă refer la semnul de pe discul ritual, pe care se pare că el îl ţine ascuns, care vesteşte venirea unui nou împărat Galben. Nu pricep de ce a ajuns Lubuwei instrumentul acestui disc de jad care îi comandă să restabilească regimul imperial, explică marele preot.

Încerca, fără succes, să o facă pe Zhaoji să înţeleagă ce anume îl determinase să ia asemenea măsuri. Aceasta însă, aflând pentru prima oară de existenţa discului de jad al soţului ei, se zăpăcise complet la gândul că bărbatul pe care îl iubea nu-i pomenise niciodată despre el.

Zhaogongming, implorându-l pe Wudong din priviri, îl ruga să înceteze acuzele la adresa lui Lubuwei.

Zhaoji îşi stăpâni resentimentele şi decise să-l înfrunte pe marele preot, pentru a-i da de înţeles că îi dezaprobă total conduita.

— Ce ziceţi dacă reneg *pe* loc legământul *pe* care l-am făcut faţă de Marea Cale? ameninţă ea pe un ton aspru, sfidându-l pe Wudong.

— Ce vrei să renegi? Tehnica ce-ţi permite să respiri în

aşa fel încât energia Qi să rămână în tine? Modul de a-ți conserva esența feminină pentru a trăi mai mult? Procedeul care permite întoarcerea privirii asupra sinelui pentru a contempla ce se petrece în lăuntrul tău? Vrei să renegi tot ce ai învățat mai important de când te-a născut maică-ta? ripostă marele preot.

Înfuriată, Zhaoji puse mâna pe micul vas de ars mirodenii Boshanlu care se afla pe masă şi îl aruncă violent în obrazul lui Wudong înainte de a fugi spre ieşire. Acesta din urmă se feri la timp şi obiectul de bronz căzu pe podea, spărgându-se în bucăți.

Când se întoarse acasă, îl găsi pe Lubuwei la masa de micul dejun.

— De ce mi-ai ascuns atâta vreme că ai un asemenea obiect? Credeam că între noi nu există secrete! țipă ea, jignită, la bărbatul pe care îl iubea.

Avea ochii plini de lacrimi. Suferea la gândul că nu-i împărtăşise taina.

Lubuwei nu ezită nicio secundă, pricepând că era vorba despre Bi-ul negru înstelat. O strânse îndelung în brațele sale pe tânăra femeie, fără un cuvânt, ca să o liniştească. O luă apoi de mână şi o conduse direct în camera lui.

Descoperirea de către Zhaoji a existenței discului de jad îl luase prin surprindere. Nu avea de ales decât să-i prezinte obiectul care o aruncase într-o stare extremă de deznădejde. Descuie dulapul şi scoase discul din învelitoarea de mătase. Obiectul apăru, solemn, în palma sa, acoperind-o complet.

— Atinge-l ca să simți cât e de cald, îi şopti el lui Zhaoji, punând în palma tinerei femei imensul disc de jad.

— E fin precum pielea de pe burta unui miel, spuse ea, în timp ce-şi ştergea lacrimile.

Duse apoi la obraz Bi-ul negru înstelat.

— Acum, uită-te la suprafața lui şi spune-mi ce vezi, adăugă Lubuwei.

Ea făcu întocmai. Minusculele stele micacee configurau straniile constelații ce păreau că izvorăsc din Bi-ul negru de jad.

— Parcă ar fi o noapte înstelată! se minună ea, ca un copil.

— E mai mult decât atât. Sunt chiar Văcarul şi Ţesătoarea... Uite cum se aseamănă cu noi! continuă Lubuwei, mângâind porțiunea de pe disc unde apărea desenul celor două constelații îndrăgostite care nu se regăsesc decât o dată pe an, grație podului format peste Calea Lactee.

Ea îşi trecu degetul pe suprafața Bi-ului şi închise ochii. Simțea căldura de care îi vorbise Lubuwei. Îl ruga din priviri. Voia să-i dezvăluie toate tainele discului de jad.

Iar el decise că era timpul să-i spună tot.

Îi povesti împrejurările în care găsise Bi-ul negru înstelat în piața din Handan, apoi vizita sa la preoteasa medium Vale Adâncă şi profețiile clarvăzătoarei cu privire la Haosul originar Hongmeng anunțând venirea noului împărat Galben. Îi explică modul în care acest disc ritual îi bulversase deja cursul existenței liniştite şi fără trecut de negustor bogat şi prosper la Handan.

— Şi femeia aceea ți-a spus clar că vei contribui în vreun fel la venirea acestui nou împărat?

Zhaoji era împărțită între uimire şi neîncredere.

— Vorbele ei îmi răsună încă în urechi de parcă s-ar fi petrecut chiar ieri! în fiecare zi, invariabil, când mă gândesc la disc, le aud.

— Dar ce înseamnă asta? insistă ea.

— Încă nu ştiu să citesc viitorul pe acest disc, dar sunt sigur că preoteasa a vorbit cu aerul cel mai serios din lume. M-a asigurat că voi participa la sosirea unui nou împărat. Fii convinsă că am fost tot atât de mirat precum eşti tu acum!

Tânăra femeie tăcea.

La urma urmei, Wudong nu greşise când îl bănuise pe Lubuwei că lucrează pentru reinstalarea Imperiului. Această idee însă, departe de a-i displăcea, nici ea nu ştia din ce cauză, o făcea să viseze.

În prezent, strângea la piept discul de jad, ca şi cum ar fi fost vorba de propriul copil.

*

Conform obiceiului pe care şi-l făcuse în momentele de cumpănă, Lubuwei îl rugase pe Hanfeizi să-l însoţească la audienţa solicitată lui Anguo în ajun.

La intrarea celor doi în biroul regelui, acesta se căznea să manipuleze un cuţit a cărui lamă se replia în mânerul de fildeş. Trecuseră mai multe luni de când începuseră să-l afecteze acele tremurături neliniştitoare ale membrelor, care îi dădeau un aer şi mai nătâng decât de obicei.

Lubuwei sesiză că starea lui Anguo, de când îl văzuse ultima oară, se înrăutăţise considerabil. Nu mai era capabil nici măcar să repete un gest simplu pe care îl făcea o foarte tânără slujnică, acela de a deschide şi închide cuţitul pliant. Fetişcana, care abia dacă atingea vârsta adolescenţei, dădea dovadă de multă răbdare. Bietul rege nu mai reuşea să-şi coordoneze mişcările.

Absorbit cu totul de delicata operaţiune, Anguo îi ignora complet pe cei doi vizitatori, în ciuda faptului că Lubuwei îşi drese glasul de mai multe ori ca să-i atragă atenţia asupra prezenţei lor.

După o vreme, regele îşi ridică în sfârşit privirea către cei doi.

— Care este subiectul acestei discuţii? se învrednici să întrebe, după ce reuşise într-un Final să introducă lama cuţitului în mâner.

— Este vorba de marele preot taoist Wudong. Am dovada că acest om, din motive despre care nu am nici cea mai vagă idee, a încercat să decimeze prin otrăvire şeptelul de cai destinaţi armatelor noastre. L-am surprins pe unul din tinerii mei grăjdari, unul tocmit, care a mărturisit totul înainte de a se spânzura, îi povesti ministrul Resurselor Rare regelui.

Anguo îl privi pe Lubuwei cu un aer neîncrezător şi cumva absent. Boala îi buhăise obrazul şi îl făcea să pară imobil.

— Ce părere are despre toate astea strategul Hanfeizi? întrebă Anguo, întorcându-se către filosoful bâlbâit.

— Cred că religia taoistă este un pericol pentru legile statului şi că cel mai potrivit ar fi să o interziceţi oficial. Acest preot era cât pe ce să producă pagube ireversibile armatelor din Qin! Este mult mai simplu să smulgi iarba decât să tai pădurea. Nu lăsaţi să crească această religie pe care mulţi dintre supuşii voştri o practică la vedere. În curând, în Qin va conduce Tao, nu Legea! zise cu gravitate Hanfeizi.

Anguo mângâia cu mâna damblagită mijlocul tinerei slujnice pe care o pusese să i se aşeze *pe* genunchi.

Întotdeauna proceda la fel când avea toane. Se lega de fete tinere, nubile încă şi cu tenul de culoare deschisă de preferinţă, şi cerea ca ultima să stea lângă el pe întreaga durată a zilei. Asta îi permitea să dispună de ele când şi cum îi plăcea. Pusese să i se aducă în birou un paravan în dosul căruia nu se jena să dispară în compania alesei zilei, chiar în prezenţa vizitatorilor. După ce îi pierea cheful, tânăra respectivă ajungea în haremul cu nenumăratele concubine repudiate, unde îşi trăia zilele în pace, fără să-l mai întâlnească vreodată pe rege. Printre femeile selectate de recrutorii de la curte, cele care fuseseră atinse de rege scăpau de soarta destinată celorlalte, care completau

batalioanele de prostituate de care bordelurile de stat aveau nevoie permanent.

— Ce zici? îl întrebă Anguo, cu vocea moale, pe Lubuwei.

Tânăra fată tresălta imperceptibil pe genunchii tremurători ai regelui bolnav.

— Legile din Qin prevăd ca cei ce se fac vinovați de crimă să fie judecați. Wudong a atacat şeptelul regatului! zise prudent Lubuwei.

— Slăbirea armatelor regatului duce la slăbirea puterii regelui. A venit momentul să punem în practică reforme pentru ca asemenea acte să nu mai aibă loc, completă atotştiutorul Hanfeizi.

Anguo se oprise din mângâiatul tinerei slujnice. Părea interesat de ultimele fraze ale filosofului bâlbâit.

— Ce propui, de fapt?

— Trebuie să transformați Biroul Zvonurilor în minister de sine stătător şi să începeți prin a-i tripla efectivele. Populația este prea liberă să vină şi să plece, oricine poate să pună la cale un complot dacă i se năzăreşte. Un stat trebuie să ştie dinainte ce se urzeşte împotriva sa! pledă filosoful, fără să-şi mascheze o anume emfază.

— Vrei să spui că eunucul Verigă Esențială nu este destul de eficace? zise Anguo.

— Nu-l cunosc prea bine... Are un aer oarecum răutăcios. Dar nu asta e problema. Instituțiile şi mecanismul lor de funcționare contează mult mai mult decât persoanele... Biroul Zvonurilor duce lipsă de mijloace. Oricâte calități ar avea directorul său, prestigiul biroului în ochii poporului este insuficient, afirmă filosoful bâlbâit.

— Nu este, în orice caz, şi opinia eunucului Cuțit Rapid, nici, potrivit spuselor sale, a tânărului pe care mi l-a recomandat luna trecută. Dacă ar fi să-i dăm crezare, protejatul său avea un singur țel: să facă parte din acest Birou al Zvonurilor pe care îl denigrezi cu atâta plăcere!

protestă regele, pe un ton țâfnos.

— Domnia voastră l-ați numit?

— Am dat ordin Cancelarului s-o facă. Era un post vacant la Biroul Zvonurilor... întări Anguo, care nu pricepea unde vrea să ajungă Hanfeizi.

— Sire, dacă considerați util, pot să vă prezint un raport cu referire la mijloacele şi legile necesare pentru întărirea acestui serviciu, propuse Hanfeizi.

Se gândea că Anguo nu va rămâne insensibil la o astfel de propunere şi la asemenea argumentație.

Regele îi făcu semn slujnicei care rămăsese aşezată pe genunchii săi să se ridice. Părea mânios. Tocmai rupsese cuțitaşul cu mâner de fildeş care zăcea pe jos. Tremurăturile nu-i mai permiteau să facă cel mai mărunt gest, era la capătul puterilor. Mişcarea unui deget îl costa.

Se uită la Lubuwei şi la Hanfeizi. Nu era decât instrumentul inteligenței şi manipulării lor. Ei îl umileau mai tare decât boala care punea stăpânire pe el din zi în zi.

Atunci, pentru a exorciza maladia care îl strângea în gheare, hotărî ca de astă dată să fie autoritar.

— Regele nu are nevoie de sfaturile tale. El guvernează țara aşa cum crede de cuviință, spre binele poporului. Cât despre religia taoistă, îi voi da ordin Cancelarului să-i pedepsească fără milă pe adepții săi, zise el din barbă.

Hanfeizi şi Lubuwei se uitară unul la celălalt. Gândeau acelaşi lucru. Acest Anguo era mult mai prost decât îşi imaginaseră.

Aşa după cum scrisese deja filosoful bâlbâit, absolutismul fără viclenie nu era decât o forță oarbă şi una dintre cele mai şubrede.

*

După interogatoriul la care fusese supus pe Podul-

Crocodil de către generalul comandant al regiunii militare de care aparținea obiectivul, Defect de Jad fusese transferat la închisoarea centrală din Ying.

Pentru a-i asigura securitatea transportului, îl închiseseră într-o cuşcă de lemn pe roți la care înhămaseră un bivol. Din cauza hârtoapelor drumului nu mai lipsise mult să-şi rupă oasele. Trupul îi mustea de vânătăi şi răni. Încasase atâția scuipați încât renunțase să se mai şteargă în momentul în care ajunsese la porțile oraşului fortificat, în cuşca pe roți, împroşcat de sudalmele mulțimii de gură-cască. Calvarul durase două zile, la capătul cărora se iviseră acoperişurile masive ale unor clădiri heteroclite care se înghesuiseră de-a lungul anilor una într-alta şi care formau, strivind prin înălțimea lor oraşul Ying, reşedința regelui din Chu.

Capitala acestui regat dădea impresia că fusese construită exclusiv în scopuri militare. Impresionantele ziduri de incintă, crenelate şi lărgite către bază, făceau din oraş o enormă cetate întărită. Dincolo de zidurile impenetrabile, nu existau locuințe particulare sau grădini de agrement, ci doar clădiri şi cazărmi în care se îngrămădeau populația şi soldații. Arhitectura şi topografia capitalei erau o mărturie a destinației sale războinice.

La fiecare intersecție, se aflau cuşti de lemn în care erau expuse trupurile însângerate ale soldaților care refuzaseră să plece la luptă, cu numele, numărul matricol şi regimentul din care făcuseră parte. Erau menite să servească drept exemplu. În Chu nu se glumea cu ordinele comandanților, nici măcar atunci când infanteriştii erau trimişi să se înfigă în sulițele inamicului. Era prețul care trebuia plătit pentru ca în regatele duşmane să umble vestea că acest stat glorios dispune de cea mai viteză armată.

Închisoarea centrală din Ying, construită din blocuri de piatră neagră, era lipită de Palatul Regal, constituind o

dependință a acestuia. Galeriile şi subteranele permiteau accesul în ambele sensuri. Fațadele din granit le dădeau un aspect auster celor două clădiri. Singur drapelul verde cu negru al statului Chu aducea puțină culoare, la poarta de intrare a înaltului edificiu, de unde regele Wen nu ieşea practic niciodată. Se poate spune că erau de fapt două închisori învecinate, una destinată regelui, cealaltă, criminalilor.

Aşa cum se întâmplă adesea în situații precum cea de față, Defect de Jad, pe durata interogatoriului de la Podul-Crocodil, spusese prea mult şi totodată prea puțin.

Anunțând iminența unui atac de pe apă al podului-fortăreață, trezise îngrijorarea în rândul autorităților, dar refuzând să divulge scadența, suscitase curiozitatea regelui Wen în persoană, care dorise să-l interogheze el însuşi pe generalul trădător şi, poate, duplicitar.

Cruzimea şi perfidia regelui Wen deveniseră legendare. De treizeci de ani nu mai apăruse în fața supuşilor şi armatei sale, reuşind astfel să facă din această absență, atent calculată şi permanent întreținută, un motiv în plus de teamă. Suspiciunea sa era extremă. Se încredea numai în el însuşi şi nimeni altcineva nu avea dreptul să controleze, să verifice, să judece şi să hotărască în locul lui. Odată cu vârsta, se făcuse obez şi se deplasa doar în lectică, fie şi pentru a se deplasa dintr-o încăpere în alta, în apartamentele sale. Zilele şi le petrecea între iatacul său şi birou, unde lucra în compania unui singur secretar particular.

De cincisprezece ani aştepta regele Wen să-şi ia revanşa contra statului Qin, vechiul său duşman, neînvins până atunci.

Cincisprezece ani, care îi păruseră tot atâtea secole, se scurseseră în sfârşit de la armistițiul pe care regatul său fusese constrâns să-l semneze ca urmare a unei înfrângeri

umilitoare, prin capturarea cetății fortificate Sui de către armatele din Qin. În ziua aceea, Chu îi cedase inamicului o fâşie lungă din zona septentrională a țării. Tratatul care prevedea un schimb de ostatici între cele două regate se menținuse de voie, de nevoie. Regele Wen profitase de răgaz pentru a-şi dezvolta potențialul militar, cu scopul ca, la momentul oportun, să poată porni cu oarecare şanse de succes o ofensivă generală împotriva trufaşului vecin de la nord.

Nu era zi în care să nu rumege veninul răzbunării, visând la momentul când avea să-şi recupereze porțiunea de teritoriu pe care fusese obligat să o cedeze regatului Qin.

Regele Wen jubila în dimineața aceea. Ora mult aşteptată venise, probabil...

Tot atunci, în celula strâmtă şi întunecoasă, Defect de Jad dădea din colț în colț. Cunoştea perfect reputația regelui Wen. Asuda din greu şi îi blestema pe Lubuwei, Pace a Armelor şi pe toți ceilalți care, indirect, îl aruncaseră în acea închisoare, când un gardian veni şi îl dezlegă.

După ce parcurseră un şir de coridoare întortocheate, urcaseră şi coborâseră nenumărate scări, trecând peste grilaje din care ieşeau mâinile celor ce colcăiau prin hrube, fu introdus, flancat de doi gardieni, în biroul suveranului obez.

— E adevărat că ați anunțat atacarea podului-fortăreață cu un vas de război? Ideea este seducătoare. Acest pod nu poate fi cucerit decât de pe râu, atacă regele Wen, fără altă introducere.

Bătrânul îşi mijea ochii mici, înecați în cutele de grăsime ale pometilor.

Degetele sale butucănoase şi doldora de inele băteau darabana pe brațele fotoliului.

— Este ceea ce plănuieşte regatul Qin, bâigui generalul trădător pe care gardienii îl forțaseră să îngenuncheze în

fața lui.

— Şi cine a inventat stratagema? în niciun caz imbecilul de Anguo! adăugă disprețuitor regele din Chu.

— Pe lângă Wang Norocosul, noul şef de stat-major al armatelor din Qin, există un inginer militar care ştie să construiască vase de război. El este acela care a propus atacul naval. El a supravegheat personal construirea navei, răspunse Defect de Jad.

— Cine se află la comanda acestei expediții periculoase? se răsti regele.

Defect de Jad rămase mut, de nepătruns.

Regele Wen făcu un semn şi gardienii îl prinseră de gât, începând a-l strânge. Reveni apoi la chestiune, până când celălalt nu mai rezistă:

— Este prințul Anwei, fratele mezin al lui Anguo.

— Te referi la fostul ostatic al regatului Qin la curtea din Ying? răcni regele obez.

— Chiar el, încuviință generalul mişel care avea senzația că i se frânsese gâtul.

— Ce păcat că am acceptat să-l trimitem înapoi pe acest ostatic, în urmă cu cincisprezece ani, după ce am pierdut oraşul Sui! L-am fi avut în mână pe fratele regelui Anguo, iar armatele din Qin nu ar mai beneficia acum de concursul său! urlă regele Wen, pe care amintirea înfrângerii usturătoare aplicate statului Chu de către Qin îl făcea să turbeze de furie şi de ruşine. Vreau să ştiu acum la ce dată e prevăzută ofensiva, continuă el, întorcându-se către secretarul personal.

— Generalul Defect de Jad a refuzat să ne dea vreo indicație cu privire la acest subiect, se auzi vocea slabă a secretarului.

— Nu mă îndoiesc că ştii cum să-l faci să vorbească! replică regele Wen, făcând semn celor doi gardieni să-l ducă înapoi în celulă pe generalul trădător.

Gardienii îl ridicară pe generalul din Qin şi îl târâră spre ieşire.

— Informaţia este de o asemenea importanţă încât niciun preţ nu e prea mare, îi mărturisi regele secretarului său după ce rămaseră singuri.

— Am putea să cerem confirmarea de la sursa noastră din Xianyang... Este vorba despre tânărul eunuc ce poartă numele de Efluvii Negre şi pe care am reuşit să-l infiltrăm în sânul serviciilor lor secrete! răspunse, împăunându-se, secretarul particular al regelui.

Spre a-şi exprima satisfacţia, secretarul particular îşi însoţea vorbele cu gesturi ample. Gura imensă îi acoperea jumătate de obraz.

— Trebuie să aflăm cât mai repede dacă acest Defect de Jad nu cumva este un subterfugiu în plus folosit de Qin, ordonă, circumspect, regele obez.

Versatul rege din Chu cunoştea mai bine ca oricine şiretlicurile de care erau capabile regatele combatante pentru a se păcăli unele pe altele.

— O să contactez neîntârziat sursa noastră. Dar nu vom avea niciun răspuns înainte de zece zile, cât le trebuie ştafetelor de la Ying la Xianyang şi retur, îl atenţionă secretarul.

Regele Wen făcu o strâmbătură.

Pentru războinicul însetat de răzbunare, termenul era prea lung.

28

În semn de recunoştinţă pentru devotamentul lui Zhaoji, Huayang îi transmisese acesteia, în schimb, toate cunoştinţele sale în materie de amor.

Regina îşi petrecea ore de-a rândul cu tânăra protejată, instruind-o cu răbdare infinită şi fără a se jena să

exemplifice prin gesturi teoria despre figurile, mângâierile şi atenţiile care îl dau gata, fără greş, pe un bărbat: Dragonul Verde care penetrează în forţă Marea de Jad; Eretele şi Grangurul lovind aerul cu aripile drepte şi ferme; Libelula ce înfioară suprafaţa Lacului de Jad; Corola Florii, care, unduindu-se armonios, închide în ea Suprema Licoare de Jad pe care şi-a însuşit-o; Bobocul Etern care atrage încet Tija de Jad pentru a o mângâia; Pasărea Feng-huang, ce se împreunează prin intermediul aripilor.

Niciuna din posturile descrise de poeţi în poemele lor de dragoste nu mai prezenta de-acum vreo taină pentru Zhaoji.

Acestei ştiinţe amoroase dobândite de la un profesor eficient se adăuga supleţea extraordinară a trupului său de acrobată şi dansatoare, încă foarte tânăr, care îi permitea să urmeze ca la carte şi fără dificultate instrucţiunile.

Ca să nu mai amintim că Lubuwei, care beneficia de rezultatele practice, aprecia în cel mai înalt grad lecţiile predate de Huayang agilei sale ucenice.

Când negustorul se întoarse acasă după audienţa la Anguo, Zhaoji şedea lungită pe pat, în toată splendoarea nudităţii sale. Stătea pe spate, cu capul rezemat pe pernele de mătase. Între coapsele întredeschise, nu mai mult decât era necesar, grădina sa intimă, parfumată cu măiestrie, oferea privirii albeaţa sidefie a domoalelor ondulaţii pe care le defrişase proaspăt cu o mică pensetă, lăsând doar o minusculă dungă, perfect desenată. Lui Lubuwei îi făcea o plăcere deosebită să-şi plimbe degetul până la intrarea porţii vrăjite a tinerei femei, traseu pe care îl numea „mica potecă a desfătării”. Era suficientă o atingere, şi trupul lui Zhaoji începea să se unduiască precum un zmeu înălţat *pe* cer.

Văzând-o pe Zhaoji în acea postură care îi lăsa impresia că doarme, Lubuwei nu rezistă tentaţiei de a parcurge cu degetul arătător „mica potecă a desfătării” a tinerei femei.

— Ce a zis regele? întrebă într-o doară, căscând.

Mişcarea cu degetul îi provoca frisoane din cap până în picioare.

— Anguo e complet obtuz. Nu vede şi nu aude nimic. De altfel, sănătatea lui nu pare să se amelioreze, răspunse negustorul.

Mâna sa expertă urca încet pe coapsele lui Zhaoji.

— Bietul Anguo mă face să mă gândesc la un trup omenesc căruia îi lipseşte complet ficatul.

Făcea aluzie la celebra frază din manualul de medicină *întrebările Fundamentale ale împăratului Galben,* potrivit căreia ficatul este pentru corp „generalul care dictează strategiiile".

— Ce ați hotărât în privința lui Wudong?

— Anguo a dat ordin ca adepții să fie alungați, pentru ca taoismul să nu mai aibă drept de cetate în Qin. Dar este o măsură derizorie. Nu lupți contra unei religii atât de prezentă în rândul populației printr-un decret de interdicție, zise el sentențios, apropiindu-şi gura de a lui Zhaoji.

Puseră în aplicare gesturile „Eretelui ce se repede asupra Grangurelui înainte de a bate împreună aerul cu aripile desfăcute şi ferme", iar Lubuwei nu putu decât să se felicite, o dată în plus, pentru performanța înaltului nivel de sofisticare amoroasă la care Huayang reuşise să-şi aducă protejata.

După o ultimă îmbrățişare drăgăstoasă, Lubuwei plecă să asiste la încheierea numărătorii lunare a septetului său de armăsari, cărora Mafu şi Omul fără Frică le țineau evidența, cu excepția mânjilor.

Zhaoji avusese grijă ca efuziunile lor să nu se eternizeze deoarece avea întâlnire cu Huayang la grădina botanică, la ceasurile după-amiezii, ca să-i raporteze acesteia din urmă ce se vorbise în cursul audienței acordate de Anguo lui Lubuwei.

Când o regăsi pe suverană pe micul pod de piatră ornat

cu lampadare, de peste pârâul ce traversa parcul populat cu arbori de ginko-biloba milenari, aceasta avea înfățișarea din zilele ei cele rele.

— Iar s-a încurcat cu o fetișcană, complet analfabetă... Când îi vorbesc, abia dacă se uită către mine. Nu am putut să scot o vorbă de la el despre discuția sa cu Hanfeizi şi cu Lubuwei! zise ea cu năduf, ca răspuns la întrebarea lui Zhaoji în legătură cu motivul proastei sale dispoziții.

— Lubuwei mi-a povestit totul despre această întrevedere. Regele a decis să pună sub interdicție religia lui Tao şi să-i persecute pe adepții săi. Nu ne rămâne decât să ne ascundem precum hoții, spuse ea cu gravitate.

— Ce nedreptate strigătoare la cer! Adepții lui Tao nu au făcut niciodată vreun rău cuiva! De ce să plătească un preț atât de mare pentru aventuroasa inițiativă a lui Wudong? Netotul de Anguo este complet manipulat. Se comportă ca un despot dar nu ştie să-şi dozeze mijloacele... se lamentă soția legitimă a lui Anguo.

— Şi totuşi, Lubuwei nu a inițiat nimic împotriva acestui preot! Dacă taoismul va avea de suferit, va fi numai din cauza lui Wudong! adăugă Zhaoji.

— Poporul din Qin este prea asuprit trupeşte şi sufleteşte pentru a se putea lipsi de armonia interioară propusă de taoism. Este singura lor consolare. Statul le ia totul, e dreptul lor să-şi păstreze credința măcar, murmură regina, ca şi cum această confesiune conținea o taină de nedezvăluit.

— Dar vinovatul nu este acest preot răutăcios şi prost, care prin fapta sa a compromis totul?

— Fără-ndoială că Wudong a procedat greşit. Dar a fost demascat înainte de a face rău cu-adevărat. El este pe deasupra memoria vie a secretelor taoiste transmise din vremurile străvechi de generații de adepți, care se numără, azi, cu miile. La ei trebuie să ne gândim în primul rând.

Dacă moare, acest om va duce cu el toate tainele prețioase care i-au fost transmise.

Sub podul de piatră, crapii se zbenguiau în apa cristalină a pârâului. Regina le aruncase firimituri de chifle umplute cu carne şi fierte în abur.

— Trebuie să-i prevenim cât mai repede pe Wudong şi pe Zhaogongming.

Uriaşii peşti se zbăteau, încăierându-se pentru bucățile de pâine. Zhaoji tăcea.

Era împărțită între dragostea sa pentru Lubuwei, pe care Wudong îl transformase în țintă, şi pledoaria reginei pentru necesitatea de a apăra o moştenire fragilă al cărei depozitar era acest om şi de care aveau trebuință atâția bărbați şi femei, pentru a le ostoi suferințele. În clipa de față însă, inima era mai puternică decât rațiunea.

Huayang îi simțea tulburarea. Îi înțelegea cauza. Ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Preferă deci să i-o ia înainte.

— Dacă tu nu vrei s-o faci, voi merge eu însămi să-i anunț ce se pune la cale, zise ea către Zhaoji, luându-şi la revedere după ce depuse un sărut fugitiv pe mâna acesteia.

Ajungând la Palatul Fantomelor, în cea mai mare grabă şi înfăşurată în aceeaşi pelerină lungă de vizon care îi ascundea şi obrazul, îi găsi pe marele preot şi pe asistentul său făcându-şi precipitați bagajele.

Ustensilele şi materialele necesare experiențelor alchimice umpleau la refuz coşuri din care venea un miros acru de salpetru şi arsenic. Foițele de bambus pe care erau scrise pasaje din *Tao Te King* şi din *Zhuangzi* fuseseră rulate cu grijă şi legate cu sfoară. Nu erau făcute pentru a fi citite, ci pentru a fi aruncate în foc. Se obişnuia, la unele ceremonii, să se ardă textele care erau citite, pentru ca formulele rituale să se răspândească în aer.

— Bine faceți, aprobă ea, trebuie să plecați de-aici cât mai

repede.

— Iată ingredientele care ne-au cauzat eşecul, constată cu tristeţe asistentul, arătând înspre coşurile de răchită cu un gest ridicol de maimuţoi.

Marele preot îi făcu semn lui Zhaogongming să înceteze cu văicărelile şi să se mobilizeze.

— Ştiţi încotro vă duceţi? întrebă regina.

— Nu încă... Dar în tot cazul, în munţi unde emanaţiile Yang sunt cele mai puternice. Vom putea să rezistăm acolo secole întregi. Acolo vom cunoaşte albul. Albul este lumina interioară. Toate culorile se dizolvă în alb. Într-un cuvânt, vom fi în Marea Armonie, răspunse

Wudong cu emfază.

— Voi putea să văd şi eu, într-o zi, perla arzătoare? zise Huayang, pe care plecarea marelui preot începea să o tulbure.

Dacă nu ar fi fost regină, ar fi plecat negreşit împreună cu ei, acolo sus, unde spiritul său ar fi vibrat la unison cu Marele Diapazon al Universului.

Wudong, privind-o pe Huayang drept în ochi, pronunţă frazele adecvate, extrase din *Zhuangzi:*

Priveşte spaţiul întunecat,

În camera goală apare o strălucire albă

Fericirea este acolo unde orice mişcare încetează.

Regina închise ochii. Vedea la rândul său această masă albă şi luminoasă care o ducea cu gândul la un cocon de vierme de mătase.

Cu cât trecea timpul, cu atât era mai convinsă că dobândirea lui Tao valora cât toate regatele de pe pământ, şi că numai el putea dărui fiinţelor omeneşti liniştea interioară şi fericirea.

*

Verigă Esențială călărea pe deşelate. Luase un minim de bagaje pentru a nu îngreuna calul, în afară de o haină de schimb, mai avea la el spada, pumnalul şi „cutia cu comori” conținând atributele care i se înapoiau fiecărui eunuc după emasculare.

Îndată după discuția sa cu Cuțit Rapid şi cu Pădure de Pinacluri, părăsise val-vârtej Xianyang-ul în încercarea de a-l avertiza pe Anwei, înainte de a fi prea târziu, de posibila trădare a lui Defect de Jad.

Dăduse dovadă de un fler de zile mari punându-l sub supraveghere pe Efluvii Negre chiar de a doua zi de după întâlnirea cu el la cârciuma Potârnichea Zăpezilor. Nu avusese de ales. Ştia că între el şi tânărul eunuc, începând din acea zi, începuse o luptă pe viață şi pe moarte.

De când avusese surpriza să-l vadă intrând intempestiv în cârciumă, Verigă Esențială îl suspecta pe tânărul eunuc, al cărui zâmbet viclean nu-i spunea nimic bun. Precis că Efluvii Negre îl spiona. Prezența sa în acel loc, unde Verigă Esențială nu călca niciodată, nu putea avea altă explicație. Era întru totul comportamentul unei iscoade.

Făcuse cercetări ca să afle cum de reuşise să fie angajat în Biroul Zvonurilor şi, mai ales, de către cine. Din păcate, nu avusese prea mult timp la dispoziție, misiunea sa în Chu fiind prioritară, să-şi ducă investigațiile atât de departe pe cât şi-ar fi dorit.

Cancelarul Qin-ului, care semnase decretul de numire a candidatului Efluvii Negre, îi spusese fără alte explicații că regele Anguo în persoană îi poruncise. Or, era imposibil ca regele să infiltreze un spion în sânul unui serviciu atât de sensibil.

Cineva îi şoptise regelui la ureche numele lui Efluvii Negre. Dar cine? Ancheta se anunța anevoioasă şi de durată. Se sfătuise cu Cuțit Rapid şi cu Pădure de Pinacluri, deoarece promisese să-i țină la curent cu evoluția

cercetărilor şi să dezbată cu principalii animatori ai Cercului Phoenix chestiunile legate de anchetă. Le explicase cum colonelul de la Sala hărților şi planurilor vorbise cu Defect de Jad, dezvăluindu-i ştirea despre expediția secretă. Le mai relatase, de asemenea, uimirea sa de a fi fost descoperit de către Efluvii Negre în cârciumă şi stupoarea la aflarea veştii că acesta fusese numit la Biroul Zvonurilor.

Niciunul din cei doi eunuci nu putea să-şi explice ce anume ar fi putu să-l determine pe Anguo să-l numească pe Efluvii Negre în acest serviciu. Cu toate astea, reacțiile lor la supozițiile şi întrebările lui Verigă Esențială fuseseră foarte diferite.

Şeful Ofițerilor Gustători reacționase cel mai vehement. O astfel de numire îi părea cu atât mai dubioasă cu cât regele Anguo nu se ocupa cu chestiuni atât de minore precum numirea unui funcționar de rang mijlociu, chiar dacă era vorba despre serviciile secrete. Lucrul cel mai îngrijorător însă, în opinia sa, era cunoaşterea de către Defect de Jad, general înăcrit şi răzbunător, a atacului de pe apă al podului. Cum o va folosi? se întrebase, nelinişti t, Pădure de Pinacluri. Nu exista riscul ca acesta să vândă informația de importanță capitală armatelor din Chu? Dacă aşa stătea situația, concluzionase Pădure de Pinacluri în fața chipului de nepătruns a lui Cuțit Rapid, expediția lui Anwei avea să se sfârşească într-un dezastru.

Şeful Biroului Zvonurilor îl simțise pe Cuțit Rapid mai distant, mai evaziv şi, într-un cuvânt, mai alunecos. Chirurgul-şef se ferise să spună exact ce gândea. Verigă Esențială pusese această atitudine pe seama caracterului mai închis al chirurgului eunucilor, despre care ştia că o cât de mică controversă îl scotea din sărite, făcându-l să devină odios.

E adevărat că Pădure de Pinacluri fusese singurul care îl îndemnase prompt pe Verigă Esențială să-l prevină pe Anwei

până mai era timp.

Părăsise deci în mare grabă Xianyang-ul, pretextând o anchetă atât de delicată încât nu putea să o desconspire nimănui, nici chiar membrilor din serviciul său.

Şeful Biroului Zvonurilor o luase, după cum procedase şi armata lui Anwei, pe vechea rută către Chu. Căluţul său vânăt-rotat galopa voiniceşte pe drumul desfundat.

Convoiul lui Anwei lăsase şleauri adânci. Pământul răscolit purta încă urmele roţilor de care şi ale cizmelor infanteriştilor care sfâşiaseră crusta de la călcatul în picioare. Soarele uscase amprentele animalelor şi ale oamenilor lăsând pe suprafaţa drumului desfundat munţi, lacuri, văi, râuri şi câmpii în miniatură ale unui ţinut necunoscut.

După două zile de pustietate, se întâlni cu un vânător de iepuri care punea laţuri pe marginea drumului.

— Ziua bună. Ai văzut un vapor trecând pe-aici? îl întrebă.

Verigă Esenţială fu cât pe ce să-l pufnească râsul când se auzi punând o întrebare atât de bizară în aparenţă.

— Da, de fapt, chiar l-am văzut, acum cinci sau şase zile, poate chiar opt. Erau vreo mie de oameni cu totul. Eu m-am făcut mic, mititel. La început, am crezut că-i o armată de fantome care merge să se îmbarce către Insulele Nemuririi! zise vânătorul cu un aer extrem de serios.

Vorbea cu accentul puternic al muntenilor din vest. Arătând apoi spre unul din iepurii morţi care atârnau la centură, adăugă:

— Nu vrei să cumperi un iepure? Am nevoie de bani!

Verigă Esenţială, care nu mâncase carne de când plecase din Xianyang, îi strecură în palmă un tael de bronz.

Se hotărî să poposească mai devreme decât plănuise, ca să-şi prepare prânzul. Un foc aprins cu îndemânare învălui cu flăcările jucăuşe vreascurile, făcându-le să trosnească.

Carnea de iepure îi păru gustoasă, moale şi subtil aromată de la ierburile mirositoare ale stepei.

A doua zi, fu trezit de căldura emanată de nările micului cal vânăt-rotat. Animalul, care se dezlegase tot trăgând de frânghie, fusese atras de iarba grasă şi înmiresmată pe care îşi instalase cortul.

Se ridică în picioare. Primele raze ale soarelui tiveau cu fir de aur întreaga panoramă până la care putea ajunge cu văzul: piscurile muntoase, resturile de gheţari pistruiaţi cu pietricele, arbuştii spinoşi cu trunchiurile contorsionate, preria sălbatică, împânzită de jur-împrejur cu flori galbene şi violete, din a cărei iarbă suculentă se înfrupta cu lăcomie căluţul rotat.

Porni din nou la drum.

Încă nu ajunsese la trecătoarea care separa cele două state, Chu şi Qin, unde postul de frontieră se desfiinţase de când ruta fusese abandonată de negustori. Calculase că mai avea pe puţin cinci zile de mers pentru a ajunge la râul Han, ce se deschidea în câmpie după ce cobora pe paliere succesive, de partea cealaltă a crestei pe care o mai avea de străbătut, a masivului muntos din care abia reuşise să parcurgă primele pante.

Riscul de a ajunge prea târziu era imens.

De jur-împrejur, totul îi părea ireal şi inaccesibil. Imensitatea muntelui şi pustietatea locurilor îl făcuseră să aibă brusc conştiinţa propriei fragilităţi. Se simţea deopotrivă mic şi neputincios. În faţa lui, bolovani uriaşi din grohotişuri se rostogoliseră din munte, formând grămezi haotice.

Auzi şuieratul unei marmote, semn că se apropia o pasăre de pradă. Privi spre cer, într-adevăr, răpitoarea era acolo.

Ar fi dorit să fie el acel vultur pleşuv cu aripile întinse care, în speranţa să-şi potolească foamea dar fără certitudinea că va prinde marmota, se rotea în cercuri în

înaltul cerului, taman deasupra căluțului rotat care, din instinct, începuse să-şi mişte urechile.

Verigă Esențială ar fi dorit ca din câteva bătăi de aripi doar, să zboare pe deasupra piscurilor stâncoase, pentru a-l avertiza pe prințul Anwei acolo jos, în câmpie, înainte să fie prea târziu.

*

Secretarul particular al regelui Wen din Chu stăpânea arta de a-i face pe prizonieri să vorbească, începea prin a-i amenința cu schingiuiri din cele mai barbare. Era suficient să le arate micul arsenal de instrumente adecvate şi modul în care avea să le utilizeze pentru ca limba să li se dezlege ca prin farmec.

Pentru Defect de Jad alesese un cleşte de bronz utilizat pentru extracția dinților. Îl aşezase la vedere, pe stinghia patului din celulă.

— Regele Wen, în nemărginita sa generozitate, a hotărât să-ți redea libertatea îndată ce ne vei comunica data atacului asupra podului-fortăreață, zise el către Defect de Jad, cu voce mieroasă.

Dar generalul trădător, cuprins de remuşcări, decisese să nu spună nimic şi să rămână pe poziție.

— Nu cunosc data! Nu cunosc data! repeta el, leoarcă de sudoare, clătinându-şi capul în semn de negație.

— O să ne dăm seama dacă minți, spuse desluşit şi rar secretarul regelui.

Luă în mână cleştele şi îl înfipse cu toată puterea în obrazul flasc al lui Defect de Jad, care prinse a răcni de durere.

— Vă jur că nu ştiu nimic! urla generalul trădător.

Un firicel de sânge începu să se prelingă pe obrazul schimonosit, transformat într-o mască a durerii.

— Bun. Dacă-i pe-aşa, să trecem la altă parte a corpului, zise indiferent secretarul, fluierând uşor.

Chemă un gardian şi îi ordonă să-l dezbrace complet pe prizonier. Fostul general şef al armatelor din Qin se trezi aşezat pe dunga patului, gol precum un vierme de mătase.

Secretarul particular îi pipăi unul din sfârcuri.

Degetul său arătător îi atinse vârful. Generalul se înfioră şi închise ochii. Se străduia să facă în aşa fel încât spiritul său să evadeze din trup, după modelul unor fachiri care îşi trec, cu aerul cel mai firesc, un ac lung dintr-o parte în alta a obrazului sau a abdomenului, fără să scoată un sunet.

Cleştele îi pătrunse în carne. Defect de Jad se înverşuna să facă abstracţie de trup, dar nu reuşea, continua să rămână îngrozitor de prezent. Durerea persista, insuportabilă. Simţea căldura sângelui care ţâşnea din rană coborând încet pe pântec.

— Expediţia lui Anwei a plecat din Xianyang la începutul lunii! strigă el, nemaiputând suporta.

Luna intrase deja în a douăsprezecea zi. Având în vedere distanţa de parcurs, Anwei trebuia deci să se afle cam la jumătatea traseului.

— Iată ceva interesant! Ba chiar foarte interesant! îi şopti la ureche secretarul particular.

Aşează cu atenţie cleştele la loc în caseta lăcuită şi îi făcu semn gardianului să-i înapoieze lui Defect de Jad veşmintele.

Văzându-l pe secretar că pleacă, generalul trădător îşi închipui că scăpase, în sfârşit, de necazuri. Se înşela. Nu apucă bine să-şi tragă cămaşa că veniră doi temniceri, care îl luară pe sus.

De la închisoarea din Ying până la eşafod era doar un pas.

Defect de Jad încă îi mai blestema, pentru ultima oară, pe mizerabilul de Lubuwei şi pe ticălosul de Pace a Armelor,

din cauza cărora i se întâmplau toate astea, când călăul, după ce îi petrecuse o funie în jurul gâtului, îl urcă pe un scaun şi înnodă funia de bârnă.

Apoi, cu o lovitură brutală de picior îi dădu un şut scaunului, care se rostogoli la o distanţă de câţiva paşi.

*

Cuţit Rapid nu-şi mai luă nicio precauţie în vederea întâlnirii de taină pe care o avea programată în seara aceea cu Efluvii Negre. Mersese către locul de întâlnire fără să se întoarcă la fiecare pas, aşa cum îşi impunea să o facă în astfel de circumstanţe.

De dimineaţă, găsise întors cu picioarele în sus micul trepied de bronz pe care îl ţinea aşezat pe marginea pervazului de la fereastra pavilionului din parcul spitalului eunucilor, unde îşi avea reşedinţa. Poziţia răsturnată era semnalul obişnuit al corespondentului său prin care acesta îi dădea de veste că doreşte să-i vorbească.

Chirurgul şef al eunucilor se apropie de eşafodul plasat la oarecare distanţă de artera pietruită care trecea prin faţa clinicii. Omul era deja acolo, ţinându-se de nas, la fel ca la ultima întâlnire. Cadavrele de pe platformă rămase nedevorate de câinii vagabonzi emanau un miros dezgustător.

— Efluvii Negre te aşteaptă deseară sub smochinul cel mare din grădina botanică, şuşotise emisarul.

După care, ca de obicei, se făcuse nevăzut înainte ca Cuţit Rapid să aibă răgazul să-i pună vreo întrebare, cât de mică.

Dacă Verigă Esenţială nu ar fi plecat val-vârtej către Chu cu scopul de a-l găsi pe Anwei înainte ca acesta să lanseze la apă vasul de război, probabil că Cuţit Rapid nu ar fi riscat să se prezinte la întâlnirea din seara respectivă.

Ştia că Efluvii Negre acţionase de o manieră care îl alertase pe şeful Biroului Zvonurilor şi că acesta din urmă, mai mult ca sigur, pusese agenţi pe urmele sale, care să-i supravegheze orice mişcare. În aceste condiţii, o întâlnire cu el era extrem de riscantă.

Prudenţa caracteristică spionilor versaţi îi dicta să facă pe mortul şi să stea liniştit acasă, pentru a nu trezi suspiciuni. La urma urmei, orice întâlnire ratată rămânea valabilă pentru a doua zi, şi tot aşa, până când întâlnirea putea să aibă loc în deplină siguranţă. Aşa spunea regulamentul.

În mod explicabil însă, absenţa lui Verigă Esenţială făcea ca în seara aceea să nu mai planeze niciun pericol asupra întrevederii.

Cuţit Rapid era de multă vreme agent plătit de Chu.

Adevărul este că nu prea se simţea mândru de postura sa. Deseori se întreba, cuprins de remuşcări, ce-l îndemnase să trădeze cauza patriei natale. Îşi blestema ziua în care se angajase să lucreze pentru Chu, acest duşman ereditar al ţării sale.

Fusese recrutat de serviciile secrete ale regatului inamic încă de pe când bătrânul rege Zhong abia ce se înscăunase pe tronul Qin-ului. Începând din acel moment, intrase în clasicul angrenaj al ameninţărilor şi şantajelor, de care serviciile adversarului făcea uz pentru a preveni posibilele devieri ale agenţilor.

La spatele unui spion fidel şi eficient exista întotdeauna un şantajist.

Dacă uneori i se făcea silă de minciuni, duplicitate şi trădare, şi refuza să răspundă solicitărilor şi ordinelor transmise de stăpânirea din Chu, primea câte un mesaj încărcat de reproşuri şi ameninţări. În lipsa unei atitudini cooperante din partea sa la un ultim avertisment, numele său urma să fie divulgat autorităţilor din ţara sa. De fiecare dată prefera să-şi continue serviciul decât să fie denunţat.

Cu cât trecea timpul cu atât mai inoperante deveneau regretele. Să cadă la picioarele lui Anguo şi să-şi recunoască greşeala nu i-ar fi servit la nimic. Ar fi fost obligat să dea în vileag o sumedenie de secrete de stat şi informaţii confidenţiale de orice natură pe care le comunicase duşmanului, iar lista era deja atât de lungă încât nu mai putea spera să capete îndurare.

Când cedase, cu douăzeci de ani în urmă, avansurilor unui chipeş adolescent pe care îl întâlnise, credea el, din întâmplare, Cuţit Rapid nu presimţise că-şi va prinde gâtul în laţ.

Tânărul se dovedise a fi agent de-al Chu-ului infiltrat la Xianyang.

De dragul adolescentului după care i se aprinseseră călcâiele, dăduse curs dorinţei acestuia de a avea un Hufu aparţinând ministerului Războiului. Făcuse ce făcuse şi reuşise să subtilizeze una din jumătăţile de Hufu numerotată reglementar, pentru a i-o dărui. La un moment dat, efebul nu şi-a mai făcut apariţia. Dar nu mică i-a fost mirarea când a primit mai apoi vizita unui necunoscut care, arătându-i bucata de Hufu sustrasă, l-a ameninţat că-l reclamă la poliţie pentru furt din avutul public.

În schimbul tăcerii sale, misteriosul vizitator i-a cerut să-i furnizeze planul unui punct fortificat aflat în construcţie la frontieră. Nu a avut încotro şi s-a conformat.

A devenit în felul acesta, fără ca măcar să-şi dea seama la început în ce se băgase, un spion eficace, având deja la activ un număr impresionant de informaţii de primă mărime predate autorităţilor din Chu despre armatele din Qin, privitoare la armament şi la pregătirile de luptă.

*

Sub bătrânul cedru din grădina botanică, la câţiva paşi de

micul pod de piatră pe care se întâlniseră Huayang şi Zhaoji cu câteva zile în urmă, Efluvii Negre îşi aştepta colaboratorul.

Cei doi merseră şi se aşezară pe o bancă, într-un mod cât se poate de firesc. Începură să-şi vorbească pe şoptite pentru a nu atrage atenția numeroşilor plimbăreți care se bucurau de aerul răcoros al începutului de seară.

— De la Ying ni se cere confirmarea atacului naval asupra Podului-Crocodil, anunță cu voce neutră tânărul eunuc.

— Convoiul a plecat din Xianynag de mai mult de două săptămâni! De ce îşi iau atâtea precauții?

— Regele Wen îl suspectează pe Defect de Jad, care i-a dat informația. Bănuieşte că-i vorba de o manevră de-a lui Anguo, explică Efluvii Negre.

— Dacă ar şti! suspină Cuțit Rapid, care nu-şi făcea nicio iluzie în privința capacităților de intrigant ale regelui din Qin, şi cu atât mai puțin a inteligenței sale.

— Ai vreun mesaj special pentru regele Wei? întrebă tânărul eunuc din Chu.

— Nu, răspunse celălalt, posomorât. În schimb, am unul pentru tine. Să te fereşti de Verigă Esențială. Face o anchetă la cererea noastră. Dacă se întoarce viu şi nevătămat din Chu, nu va dura mult până să afle că eu sunt cel care te-a recomandat lui Anguo. Tare mă tem că mergând atât de departe cu pretențiile, regele Wen mi-a compromis acoperirea.

Efluvii Negre rămase paf auzindu-l pe Cuțit Rapid.

— Dacă se întoarce din Chu, zici? Ce spui! Asta era deci misiunea sa ultrasecretă, atât de sensibilă că niciun funcționar din Biroul Zvonurilor nu mi-a putut explica unde a dispărut, exclamă cu stupoare agentul din Chu infiltrat în serviciile speciale din Qin.

Cuțit Rapid regretă că îi spusese despre voiajul în Chu al şefului Biroului Zvonurilor. Detesta să se lase antrenat

dincolo de limita pe care şi-o propusese. Nu transmitea şi nu confirma decât informaţiile care i se solicitau. Abţinerea de la orice exces de zel era singura modalitate de a-şi atenua cât de cât sentimentul de culpabilitate.

— Eh... să aşteptăm să se întoarcă, vom vedea atunci, bombăni el.

Din ce în ce mai nemulţumit, încerca să orienteze discuţia spre alt subiect. Găsi că era momentul să-l facă pe Efluvii Negre să-şi depene istoria.

— Bun. Acum că tot avem puţin răgaz, hai să te întreb ceva: de unde eşti? Nu ştiu nimic despre tine. Când am fost înştiinţat de serviciile din Chu că trebuie să te operez pentru a face din tine eunuc, mi s-a cerut doar ca, în caz că operaţia reuşeşte, să te recomand călduros regelui Anguo pentru un post la Biroul Zvonurilor, zise el pe un ton cât se poate de degajat.

Efluvii Negre ezită puţin înainte de a răspunde. Apoi îşi zise că îl legau destule taine de Cuţit Rapid pentru a nu-i ascunde nimic din trecutul său.

— M-am născut în Chu în aceeaşi zi cu fiul cel mare al regelui Wen, într-un sat de munte, nu departe de izvoarele râului Han. Ca să sărbătorească venirea pe lume a primului născut, regele a propus ca toţi băieţii născuţi în ziua aceea să fie luaţi în grija statului. Tatăl meu, un cioban sărac lipit, a muşcat pe loc din momeală. Contra unei sume de bani cu care putea să-şi dubleze numărul de oi, m-a dat la orfelinatul de la curtea regală, unde am primit o educaţie aleasă. Mai târziu, statul Chu a făcut din mine soldat, apoi ofiţer. Aveam talent la limbi. Vorbeam cu uşurinţă dialectele din Qin şi Han. Am fost remarcat de rege, care mi-a transmis că are un loc pentru mine la Batalionul de Informaţii. Acolo am fost instruit, timp de doi ani, în munca de spion şi de informator. Batalionul de Informaţii din Chu este un corp de elită căruia nimic nu-i lipseşte: are bani,

arme, glorie şi putere.

Cuţit Rapid asculta cu interes şi simpatie povestea tânărului eunuc. Iată că şi el devenise spion prin hazard, dar măcar nu fusese obligat să-şi trădeze ţara.

— Acum câteva luni, continuă Efluvii Negre, secretarul particular al regelui Wen, care este de departe omul cel mai puternic din Chu după suveran, mi-a adus la cunoştinţă că trebuie să plec clandestin la Xianyang. Am trecut de graniţa cu Qin-ul sub un nume fals. Odată ajuns, un agent mi-a ordonat să te caut şi să te rog să mă operezi. Am vrut să refuz şi să mă întorc la Ying. Mă gândeam chiar să fug şi să-mi schimb identitatea. Mi s-a spus că dacă nu mă supun, părinţii mei vor suferi represalii groaznice. Atunci, cu moartea în suflet, m-am prezentat la vizita medicală, la adjunctul tău, care a avut foarte proasta idee să mă declare apt. Şi iată-mă eunuc fără voie, au ales alţii în locul meu! După aceea, şi tu ai fost ales, ca să mă recomanzi regelui Anguo. Nu ştiam că voi fi numit la Biroul Zvonurilor. Aşa operează regele Wen: cu precizie şi împărţind fiecăruia rolurile. Metoda sa este de o eficienţă diabolică. Iar în toată povestea asta, eu nu sunt un om liber, sunt doar un simplu sclav din Chu, în ciuda faptului că această ţară mă consideră erou!

Încheind povestea unei vieţi care nu-i aparţinuse niciodată, rămăsese dus pe gânduri.

— Şi eu nu sunt, după părerea ta, tot un sclav pe care Qin îl va condamna într-o zi, când trădarea sa va fi descoperită? murmură Cuţit Rapid, cu amărăciune.

Chirurgul privea trist grădina botanică peste care se lăsase înserarea.

Imensul parc populat cu plante rare şi cu arbori mai îngrijiţi decât oamenii se golise încet de lume. Natura îşi reintra în drepturi. La picioarele arborilor de catalpa şi ale cedrilor, ale căror ace, pe măsură ce cădeau pe pământ,

erau adunate unul câte unul de o armată de grădinari, doar câțiva maidanezi trăgeau de câte un os sau fugăreau veverițele obraznice, venite să fure resturi de mâncare lăsate de vizitatori. În curând, păunii aveau să-şi înfoaie cozile în tihnă şi rațele cu aripi pestrițe vor traversa aleile măcăind în voie. La căderea nopții, departe de privirile oamenilor, fauna punea domol stăpânire asupra florei.

— Promite-mi că vei păstra pentru tine ceea ce ți-am spus despre misiunea lui Verigă Esențială, îl rugă, cu vocea moale.

Efluvii Negre nu zise nimic.

Cuțit Rapid descifră în privirea tânărului eunuc o răceală elocventă. Un spion nu ascunde niciodată o informație importantă, are datoria să o comunice, şi asta cât mai grabnic.

Era greşeala sa, îl luase gura pe dinainte. Simțea cum urcă în el obişnuita durere insidioasă care îl sugruma atunci când îl năpădeau remuşcările.

Cei doi spioni se despărțiră pe tăcute şi fiecare plecă în treaba lui, fără ca vreunul dintre ei să ştie dacă destinele lor aveau să se mai intersecteze vreodată.

29

Meandra gălbuie a râului, asemeni unui şarpe uriaş tolănit în scobitura imensității cenuşii a câmpiei pietroase, se întindea, în sfârşit, în fața privirilor lui Anwei. Solzii şarpelui păreau că se clatină.

Fluviul era mânios. Suprafața amenințătoare a apelor era spintecată de valuri spumegânde, antrenate de un curent rapid. Puhoiul căra bucăți de trunchiuri şi resturi de crengi care defilau în mare viteză.

Convoiul reuşise să răzbească până la Han – dar în ce condiții! – cu imense eforturi şi cu numeroase pierderi în

oameni şi animale.

Sleiți de puteri, oştenii căzură laţi. Nu le mai rămăsese nici bruma de energie să taie lemne şi să-şi instaleze tabăra de corturi înainte de a lua repaus, după cum cerea regulamentul. Caii, cu piepturile grele de crusta formată de sudoarea evaporată, îşi pierduseră pofta de a se înfrupta din iarba grasă ce creştea din abundenţă pe mal. Stăteau înţepeniți lângă îngrijitori, ca nişte hieratice statui, aşteptând să fie despovăraţi de uriaşele baloturi de pe spinări.

Anwei îi ceru intendentului să facă numaidecât un inventar al oamenilor, cu ajutorul socotitoarei sale de bronz. Nu erau mai mulți de şapte sute. O molimă cu fierbinţeli se abătuse asupra convoiului, pe ultima porţiune a muntelui, şi mulți soldaţi căzuseră ca muştele.

Slăbiți de perfidul virus, numai ce-i vedeau dintr-odată că se prăbuşesc pe pantele abrupte. Unii nu mai aveau putere să se ridice. Anwei dăduse ordin să fie lăsaţi la faţa locului, deoarece transportul lor i-ar fi îngreunat prea mult pe ceilalți camarazi, care mai aveau de cărat şi giganticele piese componente ale vasului. Alții alunecaseră în râpe, nu-i mai ţineau picioarele. În trei rânduri trebuiseră să sape la repezeală gropi adânci pentru a arunca în ele cadavrele despuiate de arme şi de haine.

Generalul îl autorizează *pe* Salt de Tigru să transmită oamenilor că aveau permisiunea să-şi ia repaus fără să mai taie lemne.

Soldaţii îşi manifestară aprobarea făcând zarvă, după care se aşezară în cerc, pe grupe de câte zece. Era subunitatea de bază a formaţiilor de luptători. În armata Qin-ului, se pornea la atac în grupuri compacte de zece soldaţi; împreună învingeau sau mureau, şi tot împreună mâncau, dormeau sau jucau zaruri.

Subofiţerii de la intendenţă distribuiră raţiile de hrană şi

băutura energizantă fermentată pe bază de miere şi sorg, pe care generalul pusese să le-o împartă ca să-i întremeze. Anwei trăgea cu urechea la soldaţi, auzindu-i cum mestecă repede şi cu zgomot şi sorb apă de râu cu lungi înghiţituri, din burdufurile proaspăt umplute.

A doua zi dis-de-dimineaţă, reasamblarea navei debută cu lucrările a doi dulgheri sub supravegherea directă a inginerului naval. Ploaia, vântul şi soarele deformaseră scândurile, aşa că trebuiră să le ia din nou la geluit, polizat şi lustruit pentru ca cepurile să se potrivească în caneluri şi piroanele în găuri. În trei zile de muncă neîntreruptă, carcasa navei, pântecoasă precum burta unui tripod Li, fusese reajustată complet de dulgheri. Mai rămânea să fie călăfătuită cu răşină de chiparos. Abia atunci putea să se ţină la suprafaţă.

Dar asta fusese floare la ureche pe lângă greutăţile întâmpinate la faza de montare a celor două catarge imense pe infrastructură, o dată realizată aşezarea sa în poziţie de plutire. Ca să ducă la apă nava asamblată, o deplasaseră prin rulare pe trunchiuri de arbori şi o frânaseră cu ajutorul frânghiilor, pe un făgaş înclinat pe care îl săpaseră până la mal. În clipa când plonjă brusc în apa râului, vasul provocă un val uriaş care puţin lipsi să nu-i acopere puntea. Partea din faţă dădu impresia că vrea să pice în nas apoi se redresă brusc, după care se stabiliză. Nimeni nu mai respira. Vasul se ridica şi cobora, asaltat de apele agitate care îi bombardau flancurile cu bucăţi de copaci. Când se potoli în sfârşit, corabia plutea în regulă. Oamenii chiuiră de bucurie.

Montarea stâlpilor putea să înceapă.

Înainte de toate, vasul trebuia să fie imobilizat pentru a-l împiedica să se zgâlţâie, aşa că îl legară cu funii de copacii de pe câmpie. Inginerul naval trecu apoi la efectuarea unor calcule complexe cu scopul de a determina amplasamentul cel mai potrivit al catargelor pe puntea vasului. Catargele

fură în pericol să se răstoarne în mai multe rânduri până ce muncitorii reuşiră să le încastreze în suporturi şi să le înţepenească pe ultimele cu cercuri de bronz.

Vasul era complet refăcut.

Vântul începu să sufle, făcând catargele să scârţâie asemeni roţilor unui car supraîncărcat. Cu ajutorul cailor manevrară vasul dintr-o parte pentru a-l poziţiona paralel cu malul, astfel ca puntea să le fie accesibilă. După care îl priponiră din toate părţile ca să nu fie smuls de torent.

Salt de Tigru se apropie de Anwei, care asistase cu îngrijorare la ultimele pregătiri şi la lansarea la apă a vasului de atac.

— Ne-am atins primul obiectiv, acela de a aduce nava pe râul Han. Pluteşte, e în ordine. De-acum, ne aşteaptă partea cea mai grea. Nu am uitat propunerea pe care mi-ai făcut-o, zise Anwei ordonanţei sale.

— Bănuiesc că vă referiţi la prezicerea cu ajutorul vântului şi al culorilor? sugeră, flatat, Salt de Tigru.

— Expediţia este prea riscantă pentru a o porni împresurată de vânturi rele şi de culori nefaste, răspunse grav generalul.

— Mă duc să aduc din cort tubul sunător, spuse tânărul.

Când reveni, ţinea în mână o tulpină de bambus de înălţimea unui om. Tubul sunător, tăiat oblic la unul din capete şi având practicate orificii la intervale crescătoare, era lustruit precum fildeşul.

— Cu acest instrument, pe care îl voi orienta exact pe direcţia Podului-Crocodil, va fi posibil ca mâine să captez suflul energetic Qi degajat de pregătirile militare ale adversarului. Dacă Qi-ul lor este mai puternic decât al nostru, vă sfătuiesc să contramandaţi atacul, îi explică el generalului Anwei, aşezându-şi tubul lângă ureche.

— Dar cum determini raportul exact dintre aceste sufluri? întrebă generalul.

— În tratatul clasic *Shujing*, stă scris că „*suflurile celeste sunt în număr de şase; contopirea lor, Jiang, produce cele cinci sucuri, înflorirea Fa, cele cinci culori, rezonanța Sheng, cele cinci sunete”.* Întreg universul emană vibrații. Fiecare vibrație este asociată unei culori şi unui sunet. Cine ştie să le interpreteze este capabil să înțeleagă universul!

În tabără încetase forfota. Nu se auzeau decât sforăiturile pedestraşilor care dormeau împreună câte zece, claie peste grămadă, sleiți de puteri.

— Fă ce crezi că trebuie şi ține-mă la curent, îi recomandă Anwei înainte de a se retrage la rândul său în cort.

A doua zi, un vânt puternic de la apus alungase norii. Deasupra şesului împânzit cu pietre şi smocuri de iarbă țepoasă, cerul era de azur. Corabia, cu cele două catarge vibrând asemeni unor corzi, aştepta cuminte, ancorată la mal.

Când se apropie de Anwei, Salt de Tigru avea obrazul ca de ceară.

— Qi-ul armatelor din Chu este mai puternic decât al nostru. Un vânt rău, de culoare vineție, îmi şopteşte că suntem aşteptați la Podul-Crocodil de un mare număr de soldați. Oştile din Chu sunt în poziție de luptă, anunță el îngrijorat.

Flutura prin aer tubul sunător, ca şi cum acesta ar fi fost martorul incontestabil al spuselor sale.

Anwei începu să reflecteze. Umbla încoace şi încolo, pierdut în gânduri. Trebuia să țină cont de ceea ce îi spuseseră lui Salt de Tigru undele şi culorile. Cineva îi trădase.

— Se aşteaptă să-i atacăm de pe râu? îl întrebă într-un final pe Salt de Tigru.

— Da, mă tem că asta vrea să îmi spună mesajul tubului sunător, încuviință tânărul, cu un aer speriat.

În tabăra de corturi se dăduse trezirea şi diviziunile decimale îşi reintrau în atribuţii. Grupaţi câte zece, îşi reluau activităţile, după specialităţi. Pentru a încolona în formaţie de marş o armată de o asemenea complexitate, era nevoie de o disciplină strictă. Ordinele scurte şi guturale ale sergenţilor şuierau ca pocnetele de bici.

Salt de Tigru îl privea pe generalul Anwei care se oprise brusc din agitaţie, părând uşurat de ideea care îi venise.

— Am un plan. O să trecem râul cu toţii, oameni şi animale. Cealaltă parte a Podului-Crocodil este mult mai vulnerabilă şi vom încerca să-i atacăm de pe malul drept. Din câte îmi amintesc, pe-acolo nu există poartă cu gratii.

— Şi veţi abandona atacul podului de *pe* vas?

Privirea lui Anwei scânteia.

— Voi folosi corabia drept momeală. Voi lăsa la bord numai o mână de oameni. Cum comandanţii din Chu se aşteaptă la un abordaj, îşi vor comasa trupele în spatele parapetului podului. Îi vom ataca prin surprindere, în acelaşi moment, de pe malul drept. Ei nu se aşteaptă ca noi să traversăm râul şi să le cădem în spate. Cu puţin noroc şi cu tot curajul de care vor da dovadă oamenii mei, sunt sigur că vom cuceri Podul-Crocodil!

De bucurie, Salt de Tigru, care îşi rezemase tubul sunător de un copac, începu să bată din palme ca un copil.

— Sunt mândru că slujesc un strateg atât de strălucit ca dumneavoastră, murmură el, îmbujorat de emoţie.

— Lasă complimentele! E timpul să trecem la treabă, strigă Anwei.

Generalul dădu ordinele. Întâi, trebuiau triaţi oamenii. Soldaţii bolnavi aveau să servească de echipaj pe vasul fantomă. Pentru atacul terestru era nevoie de cei mai viteji şi de cavalerie. În orice caz, întreg convoiul trebuia să traverseze râul.

Transbordarea de trupe, cai, care, boi şi echipament le

luă o zi întreagă. Umplută până la refuz, nava se afunda razant cu suprafața apei şi valurile măturau cu intermitențe puntea. Oamenii se agățau care cum puteau de catarge. La plecare, o lăsau să plutească în derivă la vale, iar când ajungea în mijlocul fluviului, unde curentul puternic o făcea să trosnească din toate încheieturile, manevrau brusc şi violent cârma proptind-o în sus pentru ca partea din față a navei să ia direcția malului opus.

Acostarea fu atât de violentă încât mulți dintre cai, dezechilibrați de brutalitatea şocului la impactul cu malul abrupt, fură azvârliți în apele nămoloase ale râului. Numai dârzenia a trei sau patru oameni care au intrat până la brâu în apa înghețată i-a oprit să nu fie luați de valurile tumultoase.

Nici transportul marii catapulte, care singură ocupa o căruță, nu se dovedi mai simplu. Trebuiră să demonteze piesă cu piesă complicatul mecanism al balansierului care fusese pus la punct la comanda expresă a lui Wang Norocosul de către inginerii militari din ministerul Războiului. Catapulta gigant putea să lanseze bolovani capabili să pulverizeze un car aflat la o distanță de peste patruzeci de li. Erau necesari patru oameni ca s-o încarce şi trei ca s-o manipuleze.

Oamenii şi animalele, buimăciți, erau cu toții uzi până la piele când convoiul se reuni în formație completă pe malul celălalt, la asfințitul soarelui. Sergenții puseră să se aprindă focuri zdravene, peste şaizeci la număr, câte unul de fiecare echipă decimală, îngrijitorii frecau cu şomoioage de paie spinările cailor ca să-i încălzească.

Lăsând la o parte toate astea, vijeliosul Han fusese traversat fără ajutorul unui pod. Iar Anwei avea armata la dispoziție.

După apelul de seară, generalul le adresă câteva cuvinte oştenilor, de la înălțimea unui dâmb.

— Mâine va fi o zi fastă pentru regatul Qin, datorită vouă! strigă el oamenilor adunaţi ca să-l asculte.

Salt de Tigru venise să i se alăture, pentru a sta şi el în faţa trupei de combatanţi, care nu peste mult timp aveau să-şi joace ultima carte.

— În seara asta, expediţia se va separa în două. La căderea nopţii, vom porni către Podul-Crocodil şi îl vom ataca dinspre malul drept; este flancul cel mai vulnerabil. Între timp, parâmele vasului vor fi dezlegate şi curentul râului îl vor împinge către pilonii podului. În felul acesta îi vom face să creadă pe vrăjmaşii din Chu că îi atacăm de pe apă, fapt care va abate atenţia soldaţilor lor în momentul când voi da asaltul. Mâine seară vom ataca cu toate forţele! încheie generalul.

Câteva ore mai târziu, convoiul se urnea în noapte, cu precauţii maxime ca să nu facă zgomot, urmând să ajungă la redutabila reptilă amorţită care îl aştepta pe râul Han la vale.

*

Lisi era flatat că Anguo îl desemnase nu numai pentru a redacta decretul de interzicere a religiei taoiste, dar şi pentru a-l pune în practică. Era, din punctul său de vedere, o dovadă incontestabilă de încredere. Decizia acestui rege mai degrabă apatic îl uimise prin brutalitate.

O interpreta în două feluri. Fie actul lui Anguo era destinat să-i întărească acestuia autoritatea, considerată de toţi cam şubredă, fie suveranul cedase în faţa pretenţiilor emise de Hanfeizi şi de Lubuwei.

Dar ce conta motivul? Important era că Anguo îl alesese pe el.

Neclintita Stea de Răsărit în schimb, nu debordase de entuziasm când aflase vestea de la soţul ei, care nu-şi mai

încăpea în piele. Fugise în iatacul ei şi plânsese cu lacrimi amare, strângând-o la piept pe micuța Rouă de Primăvară. Se temea ca voința de putere a bărbatului ei să nu-l transforme într-o brută care nu va mai şti ce-i mila.

Chiar ducele Elevație Spirituală de Gradul Trei îi sugerase regelui Anguo să-i încredințeze tânărului vicecancelar însărcinat cu promulgarea legilor şi decretelor delicata misiune de a desființa taoismul în Qin.

Bătrânul aristocrat îşi păstrase funcția de Mare Ofițer cu Delictele şi după ce Anguo venise la tron în locul defunctului Zhong. Nu-l deranja nimeni în reşedința sa de serviciu, unde avea timp berechet să se dedice caligrafiei. Noul rege, care neglija treburile publice şi nu dădea semn că ar avea nevoie de serviciile sale, îl solicita – şi atunci doar pentru bârfe! – de două sau trei ori pe an. Confucianismul la care continua să-şi revendice apartenența şi disprețul pe care îl afişa cu ostentație pentru religia populară îl incitase pe suveranul bolnav să-i ceară sfatul.

Anguo îl convocase, spre marea sa surpriză, pe bătrânul duce pentru a-l consulta şi a-i cere părerea în urma audienței acordate lui Lubuwei şi lui Hanfeizi.

— Să nu mai văd urmă de taoişti în Qin! proclamase el, mândru de actul de autoritate pe care, în sfârşit, îl săvârşea.

— Stăpâne, adepții lui Tao s-au infiltrat până şi printre înalții demnitari ai statului. Nu vor accepta uşor decizia voastră. Pentru o sarcină atât de delicată vă trebuie un om lipsit de compasiune şi animat de o voință de fier. Persoana cea mai potrivită este tânărul vicecancelar Lisi. Are o voință implacabilă şi o ambiție imensă. Sunt sigur că va vrea. Gândiți-vă: cu toate că este nativ din Chu, este cel mai loial servitor al Qin-ului. Alegeți-l, răspunsese fără ezitare Elevație Spirituală de Gradul Trei la solicitarea regelui de a găsi pe cineva căruia să-i încredințeze sarcina.

Regele îl convocase pe tânărul ministru pentru a-i aduce

la cunoştinţă decizia.

— Trebuie să stârpim taoismul! îţi încredinţez această misiune şi îţi dau mână liberă.

Tonul nu admitea replică.

— Să decretăm pedeapsa cu moartea pentru cei ce încalcă interdicţia? întrebă Lisi.

Se străduia să nu pară câtuşi de puţin surprins de vorbele suveranului.

— Te las pe tine să stabileşti sancţiunile şi pedepsele, venise răspunsul lui Anguo, punând capăt întrevederii.

Întors în biroul său, tânărul vicecancelar se şi apucase de treabă, plănuind ce şi cum să facă pentru a duce la îndeplinire importanta sarcină care îi fusese încredinţată.

În Qin existau foarte mulţi taoişti, situaţie întâlnită de altfel şi în celelalte regate. Se găseau în toate straturile sociale, de la clasele inferioare până la cei mai înalţi dregători. Se constituiseră în societăţi secrete, cu coduri proprii şi cu locuri de întâlnire confidenţiale, inaccesibile profanilor. Nimic nu se scurgea din această lume subterană. Să-i trateze ca pe nişte infractori de rând însemna să pună pe urmele lor tot atâţia jandarmi şi poliţişti, ceea ce era practic imposibil! Nu era mai eficient să le dea lovitura de graţie prevalându-se de puterea Legii?

Lisi îşi zise că cel mai bun mod de a proceda era să publice un decret care să prevadă pedeapsa capitală pentru adepţii prinşi asupra faptului.

Condamnându-i la moarte pe contravenienţi, spera ca intimidarea şi teroarea să-şi facă efectul. La vederea decretului expus pe balconul Turnului de Afişaj, cei ce practicau taoismul în secret s-ar fi gândit de două ori înainte de a nesocoti legea. Urma o primă execuţie a unui taoist prins în flagrant delict, anunţată cât mai zgomotos, şi expunerea trupului condamnatului în piaţa publică, cu o pancartă pe piept care să explice cauza supliciului.

Era mândru de ideea lui şi sigur de rezultatul metodei sale.

În fapt, nu făcea decât să urmeze unul din principiile învățate de la Hanfeizi pe vremea când îi fusese discipol la academia Jixia din Linzi: când ai de a face cu poporul, dacă vrei să eviți dezordinea şi anarhia, e de preferat să-i sădeşti frica decât să-i stimulezi inteligența.

Se irită constatând, o dată în plus, că filosoful bâlbâit continua să-l inspire. Mereu pățea aşa. Ar fi vrut să scape de sub tutelă, dar întotdeauna, fără excepție, circumstanțele îl aduceau înapoi la el.

*

Vibrațiile provocate de vuietul cascadei, aşa cum le percepuse cu o seară în urmă, erau indiciul că un eveniment bizar avea să bulverseze cursul imuabil al zilei următoare.

Prin urmare, Vale Adâncă nu fu surprinsă la vederea siluetelor lui Wudong şi Zhaogongming, care veneau pe potecă încărcați de bagaje.

Îi aştepta lângă intrarea în grotă, cu papagalul verde pe umăr, semn de recunoaştere dar şi de bunăvoință şi de bun venit, ca şi cum un mesager ceresc îi anunțase sosirea marelui preot taoist şi a asistentului său. În spatele ei, un curcubeu traversa norul de picături desprins din masa de apă ce se prăvălea peste stâncile din bazinul natural, în care se cufunda cu bubuituri de tunet.

— Bună ziua, o, Stăpână a Norilor Irizați! exclamă Wudong, cu un aer înciudat.

Formula de salut urmărea să dea o tentă umoristică întâlnirii, total nepotrivită însă cu gravitatea situației. Era maniera sa de a-şi ascunde, față de Vale Adâncă, confuzia în care îl aruncase fuga sa inopinată.

— Nu veniți cu sufluri din cele bune. Firele de coada-şoricelului nu arătau deloc grozav ieri seară, spuse preoteasa pe un ton grav.

Papagalul se legăna de pe un picior pe altul şi adera la opinia stăpânei, dându-şi aere.

— Nu bune sufluri, nu bune sufluri... repeta cu vocea fonfăită.

— Anguo a scos în afara legii taoismul pe teritoriul regatului. A făcut din noi nişte proscrişi. Dar Marea Cale nu moare niciodată! declară cu gravitate marele preot, în timp ce cobora de pe cal.

— Bietul rege nu ştie ce face! Cum poți să opreşti spiritul să-l caute pe Tao? suspină preoteasa.

— Tocmai soțul lui Neclintita Stea de Răsărit a fost pus să facă treaba asta murdară, adăugă Zhaogongming care începuse descărcatul samarelor de pe spinarea cailor.

— Şi a fost de acord? se interesă, alertată brusc, Vale Adâncă.

— Fără să şovăie, după toate aparențele... oftă Wudong.

Vale Adâncă se cutremură. Le făcu semn să-şi ia bagajele şi să intre în grotă.

După ce rămase singură, îşi îndreptă paşii spre cascada spumegătoare şi fixă cu privirea peretele de apă ce se înălța spre cer asemeni unei gigantice coloane de susținere a unui templu.

Se gândea la fiica ei şi hotărâse să intre în contact cu vibrațiile acesteia. Şi-o închipuia, blândă şi delicată precum floarea de lotus, ținând-o la sân pe micuța Rouă Primăvăratică, sub salcia din grădina de agrement. Floarea de lotus se odihnea pe suprafața liniştită a apei unui heleşteu în miniatură în care se cufundă spiritul său.

Încetul cu încetul, se contopi cu Neclintita Stea a Răsăritului. Era rizomul hrănitor al lotusului, ascuns în nămol, din care ieşea la lumină copila-floare, ca o ofrandă

nesperată către cer. Deşi rămăsese lângă grotă, spiritul său migrase în adâncul lacului imaginar.

Simțea disperarea care trebuie să o fi cuprins pe fiica sa mult iubită când în sfârşit realizase că soțul ei nu era decât un individ însetat de putere şi pentru care nu conta decât scopul.

Nu avusese inima să-i împărtăşească impresia execrabilă pe care i-o făcuse Lisi la prima lor întâlnire, atunci când venise să le salute sub salcia din grădină. În privirea dominatoare a ginerelui pe care nu ea îl alesese percepuse toată duritatea şi aroganța legistului din el.

Era o gânganie feroce care putea s-o devoreze dintr-o înghițitură pe gingaşa floare de lotus. Pentru a-i proteja petalele strălucitoare trebuia s-o îndepărteze de el. Dar cum? Era atât de departe de fiica sa!

Deodată, văzu că floarea de lotus, cu petalele smulse de mâini murdare, plutea pe lacul miniatural care părea că se goleşte de apă. Apoi floarea dispăru în vârtejul format de apele în retragere.

Când îşi reveni, Vale Adâncă avea privirea de o tristețe infinită, caracteristică prezicătorilor care au văzut un viitor sumbru. Mâna marelui preot, care terminase de aranjat bagajele, o atinsese pe umăr şi o smulsese din lugubra meditație.

— Eşti sigură că nu te deranjează să ne găzduieşti câteva zile? întrebă Wudong.

— Puteți să rămâneți aici cât vreți...

— Este prima oară că voi dormi la un Fangshi, murmură Zhaogongming, tremurând de exaltare.

Numele generic de Fangshi aparținea acelor ființe care posedau tehnici permițând dezagregarea corpului, dizolvarea lui, transformarea lui pentru a-l face să călătorească în timp şi spațiu. Orice trup omenesc era capabil teoretic să se încarce cu energie vitală şi să se

transmuteze. Era suficient să devină conştient de această capacitate şi să dispună de o voinţă suficient de puternică.

Având capul rotunjit ca bolta cerească, picioarele stabile ca pământul, cele cinci viscere dispuse ca planetele, corpul omului era o reprezentare a întregului univers. Pentru a se pune în corespondentă cu acesta, trebuia să mediteze asupra lui cu întreaga energie. Trebuia să asculte marea bătaie a vieţii, aşa cum îşi auzea inima bătând şi să creeze un vid interior pentru ca spiritul său să se dizolve complet în natură. Omul, plantele, pământul, apa, focul şi aerul deveneau atunci un singur tot.

Abia atunci începea să domnească marea pace interioară.

Vale Adâncă, trăind în schimnicie, dobândise prin meditaţie, concentrare şi somn extatic, puterile unui Fangshi.

Petrecuse nopţi la rând închipuindu-se o furnică, un tigru, un lotus sau o frunză de catalpa. Îşi lăsase spiritul să vagabondeze în voie peste culmile înnegurate ale munţilor şi în apele limpezi ale cascadelor. Ajunsese în final să constate, după cum afirmau textele timpurii, că universul avea forma caracteristică a tigvei Hu în formă de pară inversată: dacă pătrundeai prin partea îngustată, imensitatea spaţiului te învăluia cu blândeţea sa, la fel cum matricea maternă protejează embrionul fătului.

Ştia că, în final, atotputernic este timpul. După ce se vor fi scurs o mie de ani esenţa sângelui uman se transformă în piatră dură şi cea a bradului în ambră galbenă.

Vale Adâncă îşi descătuşase forţele nebănuite care sălăşluiesc în orice om, dar de care doar un număr infim de bărbaţi şi femei devin conştienţi.

Ca orice Fangshi demn de acest nume, îşi organizase spaţiul interior al locuinţei ca pe o reprezentare a universului.

De altfel grota era de la natură în formă de tigvă Hu.

Se intra printr-o galerie îngustă care dădea într-o sală vastă săpată de un fost râu subteran, care îi sculptase tavanul cu nori albi.

În fundul grotei, la picioarele unui bloc mare de piatră de formă rotundă precum soarele sau luna, susura un mic izvor cu apă limpede. Amenajase cavitatea deversoare după modelul unui lac din creierul munților, stăvilit de pietricele albite de la calcarul cristalizat, adevărate piscuri înzăpezite. Plantase de cealaltă parte a lacului glaciar în miniatură o mică pădure luxuriantă de ferigi şi de muşchi traversată de cărări ce se înfundau în micile cavități din stâncă.

Una dintre ele, ceva mai mare decât celelalte, reproducea fidel intrarea în grota unde îşi găsise refugiu.

Acolo, în pântecul muntelui, Vale Adâncă repeta în fiecare zi experiența pe care tocmai o încheiase. Medita intens la imaginea fiicei sale, iar aceasta îi apărea. Prin concentrare, reuşea să deplaseze această imagine în Câmpul de Cinabru al pântecului său, dirijând-o lent prin poarta îngustă a ombilicului. Experimenta atunci pacea absolută.

Fetița ei, Neclintita Stea de Răsărit, dincolo de distanța ce le despărțea, redevenea embrionul pe care putea să-l protejeze şi să-l iubească, cu care se regăsea în acea comuniune specială dintre copil şi mamă, când îl poartă în pântec.

*

Wudong şi Zhaogongming, epuizați de lunga călătorie, adormiseră pe falia de piatră ce se prelungea din parapetul deversorului.

Vale Adâncă, şezând direct pe jos cu palmele îndreptate spre norii de piatră din tavan, cu tunica descheiată în dreptul ombilicului, chemă o dată în plus imaginea fiicei sale. Prima meditație o îngrijorase profund şi voia să se

asigure că nu era nimic grav.

Când chipul ei îi apăru, văzu că Neclintita Stea de Răsărit avea ochii înmuiați în lacrimi. Mai văzu că trupul ei era îmbrăcat în alb din cap în picioare. Albul semnifica doliul. Tulburată la culme, se grăbi să-şi concentreze fasciculul privirii pe fruntea fiicei sale, aşa cum făcea de obicei, cu scopul de a-i atrage undele spre ombilicul său. Prin acest procedeu, imaginea lui Neclintita Stea de Răsărit se transforma într-un filament luminos, pătrunzând instantaneu în Câmpul de Cinabru al său, asemeni trăsnetului ce loveşte stânca.

Dar degeaba fixa fruntea cu o intensitate crescândă, nimic nu i se transmitea.

Imaginea părea că refuză să intre în coconul protector al trupului ei. Se înfioră. Albul hainelor fiicei sale o orbeau din ce în ce. Intensitatea luminoasă devenea atât de greu de suportat încât îi venea să urle de durere.

În clipa când îşi plecă capul, acoperindu-l cu mâinile, resimți un fel de şoc exploziv în punctul cel mai adânc al inimii şi în măruntaie. Când îşi ridică ochii, imaginea lui Neclintita Stea de Răsărit dispăruse ca prin farmec.

Vale Adâncă avea furnicături în picioare, gura uscată, ombilicul rece ca gheața, şi abdomenul scuturat de convulsii. Spatele îi ardea. Trupul ei nu mai era decât un înveliş trupesc în suferință.

Totul se sfârşise.

Descifrase noua apariție a fiicei sale.

Era atât de dureroasă şi de insuportabilă încât trebuise să se apere, alungând-o din spirit. Şi totuşi, imaginea nu o părăsea. Ştia că viziunea avea să o însoțească de atunci încolo toată viața.

Neclintita Stea de Răsărit, fiica unică de care soarta o despărțise şi pe care nu o atinsese decât o singură dată lângă leagănul lui Rouă de Primăvară, era moartă. Nu o va

mai vedea decât în vis.

Un gând traversă spiritul lui Vale Adâncă. Ce-ar fi să i se alăture? Nimic mai simplu. Era suficient să ia o supradoză din amestecul de plante şi prafuri, şi spiritul i-ar fi părăsit pentru totdeauna corpul. Putea atunci să plece în căutarea lui Neclintita Stea de Răsărit dincolo de munţii celeşti, pentru a o conduce spre Insulele Nemuririi. Mamă şi fiică s-ar fi reunit pentru zece mii de ani şi ar fi devenit una.

Da. Dar ce se va întâmpla cu Rouă de Primăvară? Cine va veghea ca să-şi păstreze suflurile benefice în burtică, în căpşor şi în mânuţele de copil? S-o lase pe mâna unui tată care îi lăsase o impresie atât de execrabilă? Nu avea datoria s-o ajute să-şi găsească drumul spre fericire, bucurie şi iubire?

Da, trebuia să rămână pentru a proteja cât mai bine singura fiinţă la care ţinea. Sentimentul de utilitate şi această nouă misiune autoimpusă îi permiteau, o ştia prea bine, să sugrume durerea ce i se cuibărise în inimă, asemeni ciupercuţelor negre în formă de nori care acoperă planta şi îi provoacă în final sufocarea.

Ştia că dacă îşi va impune asta, va reuşi să se resemneze.

Dar, oricât se străduia, intuiţia cauzei acestei morţi care trebuie să fi fost atroce o chinuia din ce în ce mai tare. Era atât de greu de conceput şi atât de revoltătoare în acelaşi timp încât nici nu îndrăznea să o creadă.

Hotărî s-o închidă adânc, în cel mai îndepărtat ungher al fiinţei sale.

30

— Vasul de război al Qin-ului! strigă din răsputeri către superiorul său santinela postată în ghereta de pază din cel mai înalt turn al Podului-Crocodilului.

Instantaneu, vreo sută de oameni se repliară în spatele

parapetului pentru a aştepta abordajul fără a fi văzuți de atacatori. Căpitanul urcă în turn alături de santinelă.

Sub razele palide ale lunii la pătrar în creştere, râul Han se asemăna cu o lungă alee noroioasă la capătul căreia se vedea, cărată la vale de râul dezlănțuit, o minusculă şaretă ce părea că se bălăngăneşte. Era coca vasului pe care valurile şi curentul vijelios o făceau să sughițe.

Puțin câte puțin, forma zveltă a catargelor corabiei din Qin se profilă mai clar. Aduceau cu beţigaşele de tămâie care se fluturau pe dinaintea unui zeu ca să facă fum, după ce fuseseră aprinse în fața statuii.

Pe puntea vasului de atac se puteau distinge câțiva oameni care se legaseră de catarge cu frânghii ca să nu cadă în apă. Vasul prinsese o asemenea viteză încât părea că coboară pe o pantă la poalele căreia se afla construcția fortificată.

În jurul pilonilor, vârtejul de apă scobea râul precum o pâlnie.

Ajunsă la câteva sute de metri, nava începu să se răsucească în cerc ca un dop supt de o uriaşă vâltoare.

Doi oameni de la bord aruncaseră o funie pentru a lega nava de un pilon, dar curentul, foarte puternic în acel loc, o culcase pe o parte.

Vasul se blocă în final de-a curmezişul, într-un trosnet de scânduri sfărâmate în aşchii şi de parâme care se rupseseră la urmă, între cei doi piloni centrali ai construcției, formând un fel de baraj peste râu, în timp ce catargele izbeau violent baza parapetului.

Vasul şi podul, primul complet dezmembrat şi al doilea intact, se ciocniseră rezultând o îngrămădire de pietre şi lemne.

La strigătul de luptă al căpitanului, care coborâse din turn pentru a se pune în fruntea trupelor, soldații din Chu se ridicară în picioare ca un singur om în spatele

parapetului, îndreptându-şi sulițele Pi cu vârf de bronz către râu pentru a-i împiedica pe ocupanții vasului să urce pe catarge până la pod. Erau mai mult de o sută cu toții, purtând coiful alb de stofă uşoară, care transforma Podul-Crocodil într-un veritabil arici.

La un moment dat, oştenii din Chu observară că vasul era ciudat de pustiu. Din cală nu ieşea niciun om.

Nicio scară nu fusese ridicată pentru a asalta parapetul. Nu erau decât o mână de oameni rebegiți de frig, care se strânseseră în jurul unui pilon al podului pentru a ieşi din raza de acțiune a săgeților arcaşilor în eventualitatea că începeau să tragă.

Căpitanul din Chu nu avu timp să-şi dea seama că vasul din Qin nu mai adăpostea niciun soldat în plus. Văzu deodată un mic grup de soldați cu fețele schimonosite de groază care veneau în fugă spre el.

— S-au adunat pe malul drept! Ne atacă! răcnea primul, alb ca marmura.

Încerca, dar în van, să-şi smulgă săgeata care îi străpunsese pieptul. Mâinile sale erau pline de sânge, de parcă ar fi purtat mânuşi, în momentul când se prăbuşi la picioarele căpitanului. Acesta, după o examinare rapidă a trupului care îşi dăduse ultima suflare, văzând oribila rană, îi îi zise următorului, venit să-şi ajute camaradul:

— N-ai cum să-l mai ajuți, a fost rănit mortal de o săgeată-harpon. Doar arcaşii din Qin posedă această armă! Şi-a grăbit singur moartea, încercând să-şi scoată săgeata.

Atunci când căpitanul alergă către extremitatea podului dinspre spre malul drept, încleştarea corp la corp era deja în toi între soldățimea din Chu şi dârjii combatanți ai lui Anwei.

Oştenii din Qin aşteptaseră să se facă ziuă, ascunşi în spatele colinelor care şerpuiau lângă drumul care cobora spre pod. De când plecaseră din locul de acostare, se

îndepărtaseră de râu suficient pentru a nu se face remarcați şi avansaseră la adăpostul dealurilor de unde zgomotul marşului lor pe pietriş nu putea ajunge la urechile străjilor de la pod.

Pentru a nu se confunda între ei în lupta corp la corp pe viață şi pe moarte care avea să se dea înainte de mijirea zorilor, Anwei îi pusese să-şi înfăşoare frunțile cu fâşii de culoare roşie. Iar pentru a nu fi stingheriți în mişcări din cauza îngustimii podului, se îmbrăcaseră cu tunici şi pantaloni scurți. Scăpaseră de jambierele greoaie purtate pe câmpurile de bătălie, care, pe o pasarelă atât de îngustă, mai mult i-ar fi încurcat. Sub platoşele regulamentare, de care Anwei nu-i dezbrăcase căci le erau necesare, formate din o sută cincizeci şi trei de zale din piele vopsită în negru, petrecute precum țiglele şi prinse între ele cu curele fine, nituite la umeri cu cuie de bronz, semănau cu nişte scarabei ciudați.

Solzii platoşei lui Anwei erau mai mici, precum solzii de pe pielea de ştiucă. Spre deosebire de pedestraşi, el purta un coif cu creastă a cărui bordură ascuțită cobora pe linia nasului. Nu părea să-l deranjeze că ieşea în evidență, ceea ce făcea din el ținta ideală pentru adversar. Era modul prin care le dădea de înțeles soldaților că cerea de la ei ceea ce îşi impunea şi sieşi.

Soldați dăduseră pe tăişul armelor cu praf de crom diluat în apă, apoi le lustruiseră cu un abraziv făcut din nisip fin şi cânepă amestecate cu ulei de in. Săbiile şi halebardele războinicilor din Qin puteau să reteze dintr-o mişcare un şal vaporos de mătase aruncat în văzduh. Anwei ordonă începerea atacului. Din spatele mândrului batalion dominat de negru şi roşu, ivit ca din senin pe Podul-Crocodil precum un tigru ce se aruncă după ce coborâse panta dealului de pe malul drept, spre marea uimire a celor două santinele postate acolo de căpitanul din Chu, apărură cei doi toboşari,

în spatele cărora erau arborate flamurile regatului Qin pe care era scris, cu caractere negre pe fond galben-brun, numele regelui Anguo.

Era emblema armatei din Qin, simbolul măreției regatului. Toboşarii aveau misiunea ca prin loviturile şi răpăitul lor să însufleţească această teribilă încleştare de forţe care urma să înceapă şi să scandeze ritmul.

În acelaşi timp cu lansarea ordinului de atac, generalul Anwei dădu semnalul să înceapă tobele. Loviturile ciocanelor de lemn pe pieile întinse răsunară precum un bubuit de tunet.

În acea clipă, toţi ca unul, armata din Qin porni asaltul. Anwei le-o luă înainte şi, pentru a da exemplu soldaţilor săi, se aruncă în prima linie. Ţinea strâns în pumn halebarda dublă pe care i-o dăruise Wang Norocosul strecurându-i la ureche că îi va purta noroc. Salt de Tigru îl urma îndeaproape, purtând şi el o bandă roşie pe frunte. Pe umeri ducea un vas greu din lut ars.

Cele două vârfuri ascuţite ale lungii halebarde a lui Anwei ciopârţiră feţele şi gâturile celor două santinele care voiau să dea alarma. Un infanterist se repezi să încheie isprava generalului, retezându-le căpăţânile cu lovituri violente de sabie. Ridică apoi teribilele trofee şi le arătă trupei care începu să urle sălbatic de bucurie. Era cea mai bună intrare în scenă.

La semnul lui Anwei bătăile se înteţiră, cadenţa devenind de nesuportat. Electrizaţi, oamenii pătrundeau pe pod scoţând strigăte războinice. Fură suficiente câteva îmbrânciturи cu umărul şi cele două canaturi ale porţii de lemn care le bara intrarea se deschiseră.

Poarta situată pe malul opus, în partea dreaptă a podului, nu era dublată de un grătar de metal. Dincolo de poarta de lemn dărâmată se deschidea îngusta construcţie pe grinzi care permitea trecerea peste râul Han şi traversa baza

turnului cetății fortificate crenelată, unde își avea sediul garnizoana.

Surprinși de caracterul neașteptat al acestei ofensive venite dinspre malul din dreapta, soldații din Chu încă stăteau aplecați deasupra parapetului în amonte, preocupați să privească vasul de atac care se lovise de piloni cu câteva minute în urmă.

Anwei coordonase perfect cele două operațiuni, astfel că ele se desfășuraseră concomitent. Dăduse ordinul de atac exact în momentul când vasul de război începuse să se rotească în vârtej. Calculase just. Pentru inamic, surpriza fusese totală. Înainte chiar de a pierde un singur om, Anwei deținea controlul unei porțiuni de pod.

Venise momentul să treacă la etapa următoare.

Anwei îi ceru lui Salt de Tigru să vină lângă el și să așeze pe jos recipientul de lut ars pe care îl ducea pe umeri. Îi ridică capacul. Se simțea mirosul grețos de smoală încinsă.

Aprinse o așchie de lemn și o aruncă în recipient, al cărui conținut luă foc cu un zgomot surd. Apoi, prinzând vasul de gât și de fund, insensibil la căldura ce se degaja mai să-i plesnească burta, aruncă cât putu de departe în față smoala fierbinte pe care o incendiase, înainte de a lăsa să cadă vasul care se sparse provocând o explozie de scântei.

Limba dragonului cu licăriri roșiatice ieșită din vas se rostogoli asemeni unui covor de foc pe aproape o treime din pod, provocând o panică de nedescris în tabăra adversă.

Unii soldați din garnizoana podului, care sub efectul produs de smoala incendiată ce se aprinsese ca un snop de paie, se aruncau în râu; alții, în confuzia generală provocată de gestul lui Anwei, orbiți de flăcările de la jambierele impregnate cu ulei care luau foc deîndată ce erau atinse de flăcări, se loveau de țărușii cu vârfuri de bronz ascuțite pe care tovarășii lor îi ridicaseră brusc. Coada calului încălecat de căpitanul comandant al podului-fortăreață, care primise

câteva picături de smoală aprinsă, nu mai era decât o torță. Ofițerul din Chu se împleticea pe picioare şi urla, incapabil să mai dea vreun ordin coerent trupelor sale, când sabia lui Salt de Tigru îl străpunse dintr-o parte în cealaltă.

Anwei nu avu nevoie să-şi îndemne oamenii. Moartea comandantului parafa victoria Qin-ului. În urma limbii de foc, oştenii din batalionul Qin-ului atacară în forță scoțând strigătul gutural specific.

În mirosul general de carne arsă tăişurile se năpustiră şi spintecară, vârfurile sulițelor se înfipseră şi securile despicară. Măciucile tari din Qin hăpăiră dintr-o înghițitură coifurile albe din Chu. Coifurile albe se colorară în roşu, acelaşi roşu cu al fâşiilor de pe frunțile soldaților din Qin care masacrau garnizoana adversarilor ca şi cum ar fi vânat muşte.

Oamenii lui Anwei ajunseseră deja la baza turnului central, unde câțiva soldați din Chu, înspăimântați de vigoarea adversarului, se baricadaseră. Generalul din Qin aruncă pe una din ferestre un şomoiog de paie aprins. Un fum înecăcios se răspândi pe dată prin crăpăturile gheretelor de la etajele superioare. Incendiul se propagă până sus în turn. Doi soldați care se refugiaseră la ultimul etaj nu mai avură de ales şi se aruncară în gol, dând din brațe ca nişte morişti stricate înainte de a fi înghițiți de bulboanele râului. Peste vacarmul general şi trosnetul vâlvătăilor se auzeau vaietele cumplite ale prizonierilor din celulele situate la un etaj intermediar – acolo unde fusese închis şi Defect de Jad – care implorau să vină cineva şi să-i elibereze. Nu se aşteptaseră, desigur, să fie omorâți prin sufocare precum şoarecii.

Surd la toate, Anwei, cu arma în mână, ținea sub observație turnul pentru ca nicio santinelă inamică să nu scape masacrului. Paşnicul grădinar de la Arboretul din Xianyang se transformase într-un comandant de oşti barbar

şi carismatic, pentru care, începând din acel moment, pedestraşii şi arcaşii săi, până la ultimul şi-ar fi dat viața în cele mai groaznice chinuri.

— Şi acum, vreau să văd podul curățat! strigă el către oşteni, cu ochii înroşiți de la fum şi cu fruntea lucind de sudoare.

Salt de Tigru le făcu semn toboşarilor să execute trei bătăi repetate. Era semnalul convenit cu locotenentul de la comanda detaşamentului de şapte oameni, care serveau catapulta uriaşă instalată dincolo de colină.

Câteva clipe mai târziu, un un şuierat strident străbătu văzduhul. O bucată enormă de rocă calcaroasă se abătu cu zgomot pe extremitatea podului, explodând în mii de pietricele şi de aşchii ascuțite ca tăişurile peste soldățimea din Chu care se retrăsese de cealaltă parte a zidului de flăcări. Imediat după aceea veni rândul turnului central, care fu bombardat cu un alt proiectil, încă şi mai mare decât primul, producând o spărtură în unul din ziduri. Puțură vedea cum câțiva oameni, izolați până atunci de incendiu, se buluceau să scape de-acolo. Nu aterizară bine pe pod, că instantaneu fură decapitați de către săbierii din Qin.

În capătul aleii de flăcări nu se mai zăreau decât trupuri sfârtecate, cu membrele spânzurând de cioturi. Nu mai rămăsese din cadavrele soldaților Chu, prizonieri în încâlceala de sânge închegat şi smoală carbonizată, decât o magmă diformă împrăştiind un miros puturos de păr ars.

Podul răsuna de uriaşul vacarm de strigăte de bucurie ale soldaților din Qin. Călcând pe trupurile schilodite din care se răspândeau fuioare de fum, noul comandant de armată trecea de la om la om pentru a-i felicita şi încuraja.

— Ați devenit un general faimos, murmură Salt de Tigru, cu vocea tremurând de emoție. Numele vostru va rămâne înscris în Analele Qin-ului ca generalul care a cucerit un pod considerat impenetrabil!

— Trebuie să trimitem o ştafetă regelui Anguo ca să afle cât mai curând vestea cea bună, porunci scurt generalul ordonanței sale.

Salt de Tigru îl studia. Ceva se schimbase în comportamentul fratelui mezin al regelui din Qin, ca şi cum capturarea acelui pod îi transformase caracterul în profunzime, scoțând la suprafață trăsături nebănuite până atunci. Tonul său devenise mai imperios, şi nicio urmă de emoție nu i se vedea pe față. Ochii îi străluceau de mândrie dar muşchii feței nu schițau niciun zâmbet.

Nu mai era acelaşi om.

*

Cu toate că se afla într-o dispoziție nu tocmai adecvată, amurgul ce se lăsase era unul din preferatele lui. Un soare roşu împrăştia purpură *peste* pietrişul de pe întinderea nesfârşită a câmpiei, care împrumutase reflexe de jăratec.

Verigă Esențială cercetă îndelung malurile râului Han, răscolite de urmele de oameni şi cai, şleaurile adânci lăsate de care în mocirlă şi cenuşa fumegândă rămasă de la bivuacuri de o parte şi de alta a râului.

Mult aşteptatul râu se afla, în sfârşit, în fața lui. Era mult mai larg decât şi-l închipuise. Se gândise mult la această clipă pe când traversase muntele ostil, unde apa era atât de rară încât treceau şi două zile de mers călare fără să dea de o cât de mică băltoacă. Mângâie coama micului cal vânăt-rotat în semn de recunoştință.

Nu mai era nimeni. Ajunsese prea târziu.

Directorul Biroului Zvonurilor era pe cât de furios pe atât de dezamăgit de el însuşi. Regreta că plecase în grabă din Xianyang în căutarea lui Anwei şi a oamenilor săi fără să fi chibzuit îndeajuns.

Nu atât drumul inutil şi zilele pierdute îl întristau, cât

teribilul sentiment de neputință care îl sugruma în prezent, în fața acestui râu atât de larg şi de învolburat încât nu avea nicio şansă să-l traverseze. Trebuia să o ia din nou la drum şi să facă cale întoarsă. Nu se simțea în stare să pornească iar.

Dincolo de toate astea, nu avea niciun indiciu despre ce se întâmplase cu expediția lui Anwei.

Faptul că şeful serviciului de informații al gloriosului Qin era pus în postura de a sta să se uite cum curge un râu dezlănțuit deoarece nu fusese în stare să dea de Anwei şi de oamenii lui în timp util era o dezonoare. Ce le va spune, întorcându-se în capitală, tuturor acelora care nu vor pregeta să-l iscodească asupra motivelor absenței sale? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Dezlegă calul şi îi dădu drumul să pască smocurile de iarbă grasă care scăpaseră nerăscolite şi nebătătorite, în apropiere se afla un pâlc de sălcii în mijlocul cărora se hotărî să poposească, după ce aprinse un foc.

O cumplită oboseală îl cuprinse, pe care deprimarea nu făcea decât s-o intensifice. Nu trecu mult şi adormi istovit, fără a mai apuca să îmbuce ceva.

Fu trezit de un miros înțepător. Mirosul venea de la un pufăit greoi.

Deschise ochii. Lumina soarelui îl orbi.

Sesiză doi ochi care îl scrutau de la o distanță atât de mică încât nu izbuti să le distingă culoarea şi nici specia căreia îi aparțineau. Puțin câte puțin, pe măsură ce se îndepărta de el, prinseră contur trăsăturile unui obraz omenesc, cu toate că soarele îl bătea din spate.

Dădu să se ridice ca să pună mâna pe sabie şi să verifice dacă armăsarul era tot acolo, însă nu reuşi. Constată că era țintuit cu spatele la pământ. Brusc, se trezi tras în sus cu brutalitate de nişte brațe puternice.

Stătea acum în picioare, încadrat de doi soldați care îl

ţineau pe după umeri, împiedicându-l să se mişte. Omul din faţa lui, cel cu răsuflarea puturoasă, îl iscodea cu un aer curios. Purta pe vârful capului căciula de ofiţer, de formă rectangulară în faţă şi susţinută de o cureluşă care îi acoperea şuviţele de păr, şi triunghiulară la spate şi legată de coada pe care o acoperea. La centiron îi atârna o sabie lungă şi curbată.

La câţiva paşi stăteau smirnă alţi câţiva soldaţi, înarmaţi până în dinţi.

Verigă Esenţială se uită la ei, pe rând, căutând să ghicească cărui regat putea să-i aparţină mica trupă înarmată. La urma urmei, nu era exclus să fi fost o echipă de cercetaşi din expediţia lui Anwei, sau poate chiar compatrioţi de-ai săi într-o misiune de recunoaştere!

Nu văzu nicio flamură fluturând în vânt. Nu aveau nicio placardă militară, aşa cum obişnuiau unele regimente să poarte, care să dea un indiciu despre apartenenţa lor. Niciunul din oameni nu purta însemne.

Îi numără cu înfrigurare. Erau douăzeci, cu ofiţer cu tot. În aceste condiţii, era inutil să se bată sau să fugă.

— Sunt comandantul Wenzhou, însărcinat cu supravegherea malurilor râului Han. Am ordin să vă duc la Ying, zise omul pe un ton aspru.

Cu un val de duhoare care îl izbi pe Verigă Esenţială făcându-l să-şi întoarcă capul, ofiţerul răspunsese în avans la întrebarea sa mută. Şeful Biroului Zvonurilor din regatul Qin nu mai era decât un prizonier oarecare al statului Chu.

*

Trecuse o veşnicie de când judecătorul Wei, din ce în ce mai ramolit din cauza vârstei, nu mai avusese de instrumentat o anchetă legată de o crimă.

În Qin, delaţiunea juca rolul de anchetator. Rar se

întâmpla ca autorii de furturi sau crime să nu fie denunțați de către alții. Ordinea bazată pe teroare îi împingea, iar recompensa bănească îi stimula. Sistemul de premiere era extrem de eficace şi toate părțile trăgeau foloase din asta: particularii, care se pricopseau având totodată şi conştiința datoriei împlinite; puterea, care, încurajând delațiunea, îşi întărea autoritatea asupra populației; sistemul, care se perpetua fără ca cineva să se simtă constrâns.

Toate astea erau de natură să explice lâncezeala micului judecător care se apropia de pensie petrecându-şi zilele jucând dame şi bând alcool de smochine cu colegii de serviciu de la Anchete Criminale.

Ancheta care i se repartizase spre rezolvare părea delicată. Ea viza fapte recente care atingeau sfere înalte ale puterii.

Nimeni din Xianyang nu înțelegea de ce trupul tinerei soții a vicecancelarului responsabil cu promulgarea Legilor şi Decretelor, dar şi cu eradicarea taoismului, fusese găsit înjunghiat, într-o stare avansată de descompunere şi pe jumătate devorat, pe un teren viran de la porțile oraşului, în dosul unui tomberon de gunoi unde se aciuiau câinii vagabonzi în căutare de resturi.

Toți vorbeau în şoaptă despre această crimă odioasă, de teamă să nu provoace vreun scandal sau să atragă atenția agenților de la Biroul Zvonurilor.

În situația în care cadavrul lui Neclintita Stea de Răsărit nu ar fi fost găsit pe acel maidan accesibil tuturor locuitorilor, probabil că crima nu ar fi fost cunoscută decât de un grup foarte restrâns de persoane, care ar fi aranjat în aşa fel încât evenimentul să facă cât mai puțin zgomot. Aşa se proceda la nivelul mărimilor acestei lumi. Rufele murdare se spălau de preferință în familie şi poporul nu afla nimic din ceea ce ar fi putut să-i tulbure conştiința sau să şifoneze imaginea sub care voia să i se prezinte puterea.

Corpul soției lui Lisi fusese descoperit de copiii din cartier care băteau mingea pe maidan. Obrazul cadavrului era vânăt şi deformat de la loviturile aplicate de către asasin. Puştimea alergase numaidecât să-i anunțe pe părinți. Era mult prea riscant să fure bijuteriile cadavrului şi să-l facă dispărut căci zvonul despre descoperirea corpului s-ar fi răspândit, dacă nu cumva şi începuse deja. Altă soluție nu exista decât ca, în speranța unei prime grase, să avertizeze poliția. Veşmintele scumpe şi bijuteriile prețioase purtate de victimă, indiciu că femeia aparținea înaltei societăți, erau murdare de sânge dar intacte, cu excepția cingătorii de mătase neagră de la care paftaua fusese smulsă.

Cadavrul fusese transportat spre conservare la morga din Xianyang şi se deschisese o anchetă pentru cercetarea crimei.

Lisi prevenise încă din ajun autoritățile judiciare cu privire la dispariția soției sale. A doua zi, fusese invitat să meargă la morgă şi să identifice cadavrul de sex feminin găsit de copii în spatele unei grămezi de gunoi de pe terenul viran. Nu putuse decât să constate că într-adevăr era vorba de sărmana Neclintita Stea de Răsărit.

Judecătorul Wei decisese, logic, să-l interogheze pe Lisi în calitate de martor.

Ținând cont de înalta funcție ocupată de vicecancelar în aparatul de stat, micul judecător, atent să evite orice scandal, îi propusese să se deplaseze la domiciliul acestuia, la adăpost de priviri indiscrete.

Nici nu apucă bine să bată în impresionanta poartă că Lisi în persoană veni să-i deschidă. Vicecancelarul îmbrăcase deja haina albă de doliu.

— Nu va dura mult, promise judecătorul, având aerul că se scuză. Este o simplă formalitate. Dar asta e procedura, trebuie să îmi dați o declarație.

— Nimic mai normal! Este conform legii, răspunse gazda,

invitându-l să intre.

— Mi-am permis să vă aduc efectele şi bijuteriile soţiei dumneavoastră aşa cum le-am primit de la morgă, zise judecătorul Wei întinzându-i lui Lisi o lădiţă din lemn de cedru.

— Sunt foarte mişcat, asta e tot ce îmi va rămâne de la ea! rosti, tulburat, vicecancelarul.

Cei doi se instalară în salon. Judecătorul, care nu venise însoţit de grefier, scoase un toc de scris şi o foiţă de bambus.

Interogatoriul, conceput ca simplă formalitate, putea să înceapă.

— Sunteţi amabil să-mi spuneţi cum v-aţi dat seama de dispariţia soţiei dumneavoastră? întrebă judecătorul Wei cu un aer slugarnic şi de o gravitate afectată.

Ştia că Lisi poate, dată fiind poziţia pe care o ocupa, să influenţeze favorabil biroul de Calcul al Pensiilor, în ziua când îi venea rândul, ca să-i dea o rentă superioară celei la care avea dreptul. Se purta deci cu cea mai mare deferenţă pentru a nu-l ofensa.

— Când m-am întors alaltăieri seară, soţia mea nu era acasă. Fetiţa noastră dormea deja. Am aşteptat-o toată noaptea şi, văzând că nu apare, am informat autorităţile despre dispariţia sa chiar în acea dimineaţă.

— Aveţi idee cine ar putea fi autorul acestei crime? continuă ca la carte judecătorul, dregându-şi glasul.

— Nu am nici cea mai mică idee! Neclintita Stea de Răsărit a fost o femeie deosebit de blândă, făcea numai bine tuturor. Nu ştiu să fi avut vreun duşman. Dacă aş fi avut o cât de mică bănuială, aş fi adus-o la cunoştinţă autorităţilor până acum, îl asigură sobru vicecancelarul.

Judecătorul se sculă în picioare. Consemnase cu meticulozitate declaraţia lui Lisi şi după ce i-o dădu să o semneze se pregăti să plece.

Când să treacă de pragul porții, vicecancelarul îl prinse de braț.

— Bănuieli nu am, în schimb am o ipoteză. Iată... Ar trebui să vă focalizați pe adepții taoismului, pe care regele Anguo mi-a cerut să-i distrug fără milă de când a dat decretul care interzice oficial această religie. Poate că vizând-o pe soția mea, adepții acestei religii populare au găsit un mijloc odios să se răzbune pe mine, murmură el, având aerul că ştie ce spune.

— Teza îmi pare extrem de interesantă! Ea va permite anchetei, sunt sigur de asta, să se orienteze în direcția bună, conchise, linguşitor, judecătorul Wei.

Când se văzu singur în strada slab luminată, micul judecător se destinse, afişând un aer vesel. Motivul satisfacției sale era simplu: contrar temerilor şi potrivit dorinței sale, reuşise să nu-l jignească pe vicecancelarul Lisi. În ceea ce-l privea, era lucrul cel mai important.

De partea cealaltă, rămas singur, Lisi deschise cufărul de cedru pe care i-l adusese judecătorul. În el se aflau hainele îmbibate cu sânge, cerceii şi colierul de aur, precum şi cingătoarea de mătase neagră cu paftaua lipsă. Nu-şi putu stăpâni un frison. Se duse apoi în birou şi puse cufărul în dulapul masiv care îi servea de seif, încuindu-l de două ori cu cheia.

31

Întoarcerea la Xianyang a gloriosului general Anwei fu triumfală.

Regele bolnav ținuse să asiste personal la sosirea fratelui mezin, care obținuse o victorie zdrobitoare în Chu. Înțepenit în şaua falnicului său armăsar alb, Anguo îl aştepta pe învingător în fața porților Palatului Regal.

După cum cerea împrejurarea, armăsarul era împodobit

regeşte. De zăbalele din bronz aurit îi atârnau egrete şi fire de mătase meşteşugit împletite; o semilună cizelată cu finețe şi gravată cu numele lui Anguo îi prindea smocul din frunte, pieptănat cu grijă. Partea dintre urechi şi nări îi era acoperită cu o placă de bronz croită în formă frunză de stejar şi prelungită cu o mască Taotie.

Floare de Jad Maleabilă, mult iubita soție a lui Anwei, stătea alături de rege împreună cu cei cinci copii, trei băieți şi două fete.

Vicecancelarul Lisi insistase să fie prezent şi el în primul rând. Cu toate că era născut în Chu, înfrângerea țării sale nu părea să-l afecteze. Plecase la o vârstă atât de fragedă încât nu se mai considera fiul ei. Toate ambițiile şi le pusese în cariera sa din Qin şi asta era mai mult decât suficient ca să-l facă să-şi uite originile.

În jurul regelui Anguo se adunaseră toate mărimile pentru a-l sărbători pe învingător şi pentru a-l ovaționa la intrarea sa pe poarta de onoare a castelului. O pădure de steaguri cu însemnele Qin-ului flutura *pe* sus, iar deasupra porții sub care stătea Anguo era atârnată o pancartă uriaşă, ornată cu trei ideograme: „Glorie lui Anwei”.

Din cauza tremurăturilor şi anchilozei de care suferea Anguo, care se agravaseră, atacându-i toate membrele, un îngrijitor trebuise să-l ia în brațe ca pe un copil pentru a-l cocoța pe cal. Ca să-şi ascundă infirmitatea în fața poporului, regele îl pusese pe îngrijitor să-i lege mâinile de oblâncul şeii cu o cureluşă de piele foarte discretă.

Se făcu auzit un zgomot de saboți bătând cadența în pavaj.

Convoiul învingătorului se apropia, escortat de o gloată gălăgioasă, în timp ce locuitorii din Xianyang, de la ferestrele caselor, îşi lăsaseră capetele în jos în semn de mare respect. Umăr la umăr, Anwei şi Salt de Tigru călăreau semeți în fruntea armatei victorioase care defila în urma lor

acoperită de o pădure de lăncii. Generalul biruitor dorise în mod special ca ordonanța sa să stea în rând cu el.

Copiii lui Anwei, fericiți şi mândri că-şi văd tatăl, aplaudau să-şi rupă mâinile.

— Slăvit fii tu, o, frate al meu mult iubit! Pentru glorioasa ta faptă de arme, vei avea de-acum înainte eterna recunoştință din partea regatului Qin! declamă crainicul cu voce puternică în numele regelui Anguo, când Anwei atinse pământul cu piciorul în fața fratelui său.

Anwei înaintă spre Anguo. Regele rămase pe cal. Anwei observă mâinile legate de oblânc. Îi zâmbi fratelui său cu un aer complice.

— Sunt foarte fericit că te văd. Trebuie să vorbim, sunt foarte bolnav. Puterile mă lasă, suflă Anguo cu voce cleioasă la urechea fratelui său, aplecându-se cu mare greutate să-l îmbrățişeze.

Anwei se aruncă apoi în brațele nevestei pe care o îmbrățişă drăgăstos, cu un lung sărut, după care îşi îmbrățişă copiii.

În fine, cortegiul învingătorului se urni în incinta Palatului, unde regele Anguo pregătise pentru oamenii fratelui mai mic un mare festin.

În vreme ce Anguo îl omagia pe învingător, regina Huayang, singură în iatacul său, spumega de furie fără să reuşească să se calmeze. Pretextase o teribilă migrenă pentru a evita să participe la festivitatea de primire a glorioasei armate comandată de cumnatul său. Vestea victoriei lui Anwei asupra podului-fortăreață o zdruncinase dar o şi înfuriase.

La momentul numirii acestuia de către soțul său ca şef al expediției contra statului Chu, se bucurase în taină. Nu-i acordase nicio şansă de reuşită. Credea, potrivit celei mai răspândite variante de la curtea din Qin, că Anwei primise însărcinarea din obligație şi că Anguo, lăsând lucrurile să se

întâmple fără să se opună, prin apatia lui îşi condamnase fratele, fără să vrea, la o moarte sigură.

Regina văzuse în asta, desigur cam pripit, urmarea logică a indiferenței lui Anwei față de ea. Refuzul acestuia de a cădea în mrejele ei sau cel puțin de a-i acorda o cât de mică atenție, îl lipsise de orice sprijin din partea ei. Numai ea putea să-l facă pe rege să se răzgândească.

Anunțul plecării lui Anwei în această campanie militară, atât de riscată încât părea pierdută din start, trezise în Huayang gustul plăcut al răzbunării. Dar adevăratele sentimente pe care le nutrea în taină pentru prinț nu întârziaseră, la rândul lor, să o exaspereze. Nu-i dorea pieirea. Pe măsură ce se apropia data plecării, îngrijorarea şi spaima sa se intensificau.

În visurile sale cele mai nebuneşti se vedea implorându-l pe soțul ei pentru a-l opri pe Anwei să plece şi obținând în schimb nu mai mult decât un surâs complice din partea lui.

Venise apoi ziua plecării. După cum îi stătea în obicei, îşi pusese inima la zid pentru a nu cădea în melancolie. Învățase să-l uite pe Anwei, lucru ce se dovedise mult mai greu decât crezuse. Întoarcerea învingătorului îi ruinase tot edificiul!

În adâncul inimii, era mulțumită că venise teafăr şi nevătămat. Anwei devenise un erou național. Victoria sa asupra armatei din Chu îl readucea cu surle şi trâmbițe în centrul atenției.

Câtă vreme cumnatul său se dedicase răspunderilor de director al Arboretului regal, unde părea că-şi găsise locul potrivit şi unde era priceput, nu putea ridica vreo pretenție serioasă în succesiunea la tron. Reîntors erou dintr-o campanie pornită fără sorți de izbândă, exact când boala lui Anguo progresa văzând cu ochii, Anwei, prin cei trei copii ai săi pe linie bărbătească, devenea un pretendent redutabil la tronul Qin-ului, în cazul decesului prematur al fratelui mai

mare. În ciuda eforturilor cu care Huayang, cu încăpățânare dar fără iluzii deşarte, continua să-şi desfăşoare talentele pentru a întreține vie flacăra, regele bolnav nu mai era în stare să onoreze sub nicio formă Sublima Poartă de Jad a soției sale. Trupul său se moleşea din zi în zi iar funcțiile vitale păreau să i se atrofieze în ritm rapid. Huayang era sigură, regele nu mai avea mult de trăit.

Şi această femeie, pe cât de frumoasă şi de geloasă pe atât de aprigă şi de pătimaşă, care nu concepea ca cineva să nu o adore, suporta cu atât mai greu ideea că cel ce avea de-acum toate şansele să devină rege în Qin nu se obosise, nici măcar o singură dată, să-şi plece privirea asupra ei.

Avea de ce să regrete înverşunarea cu care smulsese de la Anguo decizia de a-l trimite pe Yiren ostatic la Handan, salvându-l astfel pe Anwei de la exilul pentru care pledase atât de vehement la vremea aceea prințesa Xia. Odată în plus, ura împotriva concubinei ostatice o orbise. Opunându-se sugestiei rivalei sale, pregătise, fără să bănuiască măcar, aşternutul lui Anwei.

Pierdută în aceste gânduri sumbre, cu inima tot mai cătrănită de insuportabila indiferență afişată de cumnatul ei, brusc avu revelația că era imperios necesar să încerce să sfarme gloriosul destin ce părea că-l aşteaptă.

Se simțea frustrată şi neputincioasă. Atuurile sale, în cazul de față, erau infime, iar pârghiile de care dispunea practic inexistente.

Dintr-odată, neobosita combatantă simți că începea să îmbătrânească.

*

Vulpe Şireată, încordată precum un arc şi având un aer rătăcit, mergea ca o somnambulă.

O urmă pe prințesa Xia, care plecase să-şi facă plimbarea

obişnuită în direcția Versantului Liniştii, ferindu-se cât putea ca stăpâna să nu-i remarce prezența.

Totul era confuz de la o vreme în capul ei.

De la scena, pe cât de odioasă pe atât de nedreaptă, pe care i-o făcuse Xia când o bruftuluise dur în timp ce servitoarea încercase să o consoleze, ceva se rupsese în ea definitiv. Pe lângă că începuse să-şi urască stăpâna, Vulpe Şireată îşi pierduse somnul începând cu noaptea care urmase altercației. De atunci, nopțile şi le petrecea blestemând cauza acestor insomnii. Dimineața, cu greu îşi aduna forțele să se scoale. Nu mai avea poftă de mâncare, slăbise. Ochii săi trişti, cu orbitele vineții, păreau că-i devorează fața. Ajunsese o umbră a celei de altă dată.

Ura sa ajunsese la paroxism când văzuse că prințesa ostatică continua să se poarte cu ea, în ciuda stării sale precare datorate nopților fără somn, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Această atitudine îi întărea convingerea că pentru Xia, ea nu era altceva decât o ființă făcută să o servească şi condamnată să-i suporte la infinit hachițele.

În dimineața aceea, Xia îi păruse mult mai răutăcioasă decât în alte dăți. Vulpe Şireată îi adusese, ca de obicei, ceaşca cu ceai verde parfumat cu mentă.

— E rece! Şi în plus, cred că ai pus paie în el. Nici nu se simte mirosul de mentă! țipase prințesa, zvârlind cu violență cana în capul însoțitoarei.

— Dar l-am preparat cu mâna mea, la fel cum fac în fiecare zi! gemuse ea, la capătul puterilor.

— Îți interzic să vorbeşti! îți interzic să te mişti! Când văd cât eşti de leşinată, îmi vine să vomit! urlase Xia.

Continuase să-şi verse nervii pe acelaşi ton, potopind-o cu alte remarci nepoliticoase şi cu înțepături.

Nemaiputând suporta, Vulpe Şireată se refugiase în camera sa. Acolo, iremediabil rănită, de durere şi de ciudă se lovise cu capul de perete până ce îşi spărsese fruntea şi

căzuse inconştientă pe podea.

Când stăpâna sa, în fine calmată, o scuturase vârtos ca să-şi vină în fire şi o anunţase să fie gata s-o însoţească după prânz în plimbare la Versantul Linştii, Vulpe Şireată luase deja hotărârea.

Paharul se umpluse! Sunase ora răzbunării. Venise momentul să o facă să plătească anii de sclavie în serviciul ei şi lipsa de consideraţie de care dăduse dovadă de atâtea ori faţă de ea. În pofida stării sale de extremă epuizare şi a capului care îi suna ca un clopot Yongzhong ce continuă să răsune mult timp după lovitura de gong, decisese să-i facă vânt prinţesei Xia de pe înălţimea Versantului Liniştii. Vulpe Şireată ajunsese pe platoul stâncos din partea cea mai înaltă a versantului. Înaintea ei, la buza prăpastiei, Xia şedea cu spatele la ea. Contempla ca şi în alte dăţi dâra sinuoasă a lanţului muntos ce se profila de partea cealaltă a abisului, şirul de creste stâncoase formând o lungă linie şerpuitoare pe ea care o numise „dragonul meu protector”.

Se întoarse apoi încet.

Auzise dintr-odată foşnet de paşi care se apropiau şi voia să vadă cine era. Picioarele îi depăşeau capătul stâncii. Xia avea obiceiul să se apropie de marginea extremă a genunii ca să poată privi de-acolo minuscula fâşie argintie a torentului ce sclipea jos de tot, în fundul hăului.

În clipa când o împinse cu putere în gol, Vulpe Şireată zări în ochii stăpânei sale un licăr de surpriză ca o părere. Concubina ostatică nu părea mirată, înţelesese. Scoase doar un urlet de groază.

Pentru prima şi ultima oară, Vulpe Şireată văzu în sfârşit pe chipul prinţesei Xia o urmă de interes pentru persoana ei.

*

— Regatul Chu este onorat să aibă un prizonier atât de excepțional cum este directorul Biroului Zvonurilor din statul Qin! zise regele Wen, cu glas mieros.

Zâmbea cu subînțeles către Verigă Esențială, care se prefăcea că nu înțelege. De când căzuse prizonier, eunucul din Qin nu scosese o vorbă.

Secretarul particular al regelui schiță la rândul lui un rictus de mulțumire, având grijă însă ca suveranul să nu observe.

Era prima oară că-l vedea ceva mai destins pe regele obez de la dezastrul provocat de Anwei garnizoanei de la Podul-Crocodil, pe care statul Qin îl anexase cu uşurință.

Lovitura dată statului Chu fusese teribilă.

Capturarea podului-fortăreață era ca un cui înfipt în ochi, deschizând calea directă către Ying armatei Qin-ului. Ea permitea statului inamic din vecinătate să controleze un teritoriu important de pe malul stâng al râului Han şi îi asigura un avantaj incontestabil în raport cu echilibrul creat prin pacea armată încheiată între cele două regate cu mai multe decenii în urmă. Dar mai ales, spulbera ani întregi de eforturi crâncene depuse de regele Wen pentru a-şi consolida armata şi a pregăti contra Qin-ului o ofensivă generală destinată să-l facă să se retragă. Se întâmplase tocmai invers. Chu era acela care mai dăduse un pas înapoi.

Mânia regelui Wen, după ce ieşise din starea de amărăciune provocată de această înfrângere, se manifestase ca o forță oarbă şi implacabilă. Ea îi urmase euforiei la primirea confirmării din partea lui Efluvii Negre a atacului asupra podului. Regele era atât de sigur că va da lovitura încât îl pusese pe un scrib să compună o odă întru cinstirea sa, care urma să fie răspândită în popor, preamărind iscusimea suveranului din Chu care reuşise să dejoace planurile inamicului şi să-i provoace o înfrângere usturătoare şi definitivă.

Anwei, prin cucerirea podului, îl făcuse să-şi piardă onoarea, şi asta întrecea în gravitate orice alt eveniment. Se răzbunase pe cei din jur.

Nu avusese cum s-o facă cu soldaţii din garnizoană însărcinaţi cu paza podului deoarece aceştia muriseră cu toţii în cursul atacului, în frunte cu căpitanul. Urmaseră eşaloanele superioare. Generalul comandant al regiunii militare de care aparţinea podul-fortăreaţă fusese executat. Şeful statului-major al armatei din Chu, căruia regele îi repartizase de altfel un rol de marionetă, fusese deportat în minele de sare din sud-vestul regatului. Nu mai puţin de opt colonei fuseseră demişi cu brutalitate din posturile de comandă. Din acel moment, fiecare militar din armata Chu-ului tremura nu atât pentru funcţie, cât mai ales pentru propria căpăţână.

În mesajul trimis diriguitorilor din Chu, Efluvii Negre îi avertizase pe aceştia în legătură cu incursiunea solitară a lui Verigă Esenţială. Regele era atât de sigur de el încât această informaţie îi provocase mai degrabă ilaritatea. Faptul că însuşi şeful serviciilor speciale din Qin se angrena într-o astfel de aventură îi părea o extravaganţă. Era semnul încurajator că lucrurile mergeau anapoda în regatul lui Anguo, pe care Chu avea să-l halească dintr-o înghiţitură.

Acum că totul era pierdut, informaţia lui Efluvii Negre revenise în prim plan, ca fiind de cea mai mare importanţă. Era singura oportunitate pentru Chu de a încerca să întoarcă în avantajul său dramatica situaţie ocazionată de pierderea suveranităţii asupra părţii stângi a râului Han, care îi amputa teritoriul cu aproape un sfert din suprafaţa totală.

Pentru asta trebuia cu orice preţ ca Verigă Esenţială să accepte să lucreze pentru Chu. Bătrânul rege Wei ştia însă că nu era o treabă uşoară să-l convertească pe şeful serviciilor secrete ale unui regat ostil.

— E inutil să-ți negi identitatea. Tânărul Efluvii Negre lucrează pentru noi. Informațiile sale ne sunt de mare folos, îi declară regele obez lui Verigă Esențială, pentru a-l destabiliza.

Acesta din urmă, de furie, strângea din pumni cu atâta forță încât i se albiseră ca zăpada. Dacă l-ar fi avut în mâinile sale pe Efluvii Negre, într-o clipă i-ar fi frânt gâtul.

Trase un scuipat pe jos.

— Am putea face o înțelegere, tu şi cu mine, continuă regele, dacă ai accepta să cooperezi...

Impasibil, Verigă Esențială privea în gol.

— Ce sumă vrei? insistă suveranul care urmărea să-l împingă pe eunuc până în ultimele sale tranşee.

— Îți vorbeşte regele! Trebuie să răspunzi, soi rău! se bagă în vorbă secretarul particular, cu vocea sa piţigăiată.

Intervenția micului secretar îl înfurie la culme pe Verigă Esențială.

— Să vă ia naiba! Dacă o să mă întâlnesc cu Anwei, fiți siguri că... se ambală el, zbătându-se să-şi elibereze brațele din strânsoare.

Regele Wei nu-l lăsă să-şi termine fraza. Aştepta ocazia. Era mare specialist în denaturarea adevărului şi în intoxicare. Îl întrerupse în modul cel mai natural, zicându-i:

— Anwei? Asta-i bună! Vorbeşti despre un mort? Nu ştii că nesăbuitul de Anwei a fost rănit mortal în expediția sa contra Podului-Crocodil? Soldații mei au nimicit întregul corp expeditionar!

La auzul teribilei veşti, eunucul fu cât pe ce să leşine din cauza şocului.

— Să fie dus înapoi în celulă! Noaptea este un bun sfătuitor! porunci regele obez.

Închis în hruba întunecoasă şi umedă, aceeaşi în care Defect de Jad îşi petrecuse ultimele ore din viață, Verigă Esențială fu invadat de o profundă descurajare.

Totul era deci iremediabil pierdut! Se învinuia cu atât mai mult că nu reuşise să-l prevină la timp pe bietul Anwei.

Cufundat în acest noian de gânduri sumbre, simți cum îl învăluie somnul. Era epuizat. Nu mai dormise din momentul când fusese luat prizonier pe malul râului Han. Ca să-şi facă curaj, mângâie capacul micuței sale „cutii cu comori" pe care o îndesase în fundul buzunarului. Spera ca amintirea părților intime care făcuseră din el bărbat să-l ajute să poată înfrunta încercările viitoare.

A doua zi dimineața se pişcă de braț ca să se asigure că nu visează. Mirosul de mucegai ce domnea în celulă nu-i dădea nicio speranță, după cum nu-i dădeau speranță nici strigătele de durere ale prizonierilor care erau torturați în celula vecină. Nu, nu visa! Era închis într-o temniță din Chu şi armata din Qin fusese învinsă cu ocazia atacului ratat al Podului-Crocodil.

Se afla prins în cursă ca un şoarece. Şi totul numai din vina lui. Furios pe sine, descumpănit de probele care îl aşteptau şi pe care trebuia să le înfrunte, începu să cugete.

Un plan îi încolți în minte în momentul când revizui cazul lui Efluvii Negre.

Ideea că la Xianyang un spion din Chu reuşise să se infiltreze în Biroul Zvonurilor şi că putea să-i alimenteze în continuare cu informații strategice pe şefii săi, în deplină siguranță, îi păru absolut insuportabilă. Indignarea pe care o încerca în fața unei acțiuni de spionaj de o asemena enormitate constituia, în aceste circumstanțe dificile, când totul părea pierdut, un imbold eficient.

Trebuia să se mobilizeze şi să nu se lase sub nicio formă ucis.

Dar pentru asta era absolut necesar să se întoarcă la Xianyang. Propunerile prezentate de rege erau, în această privință, o deschidere de care înțelept era să țină cont. Şi totuşi, nu intra în discuție să-şi trădeze țara. Dar nici nu

avea chef să moară pentru nimic, respingând oferta făcută de regele Wen în ajun.

În concluzie, trebuia să joace cât mai fin. Şi mai ales să câştige timp. Se va întoarce la Xianyang şi, odată ajuns, va face totul pentru a-l prinde asupra faptului pe spionul ce mişuna prin serviciul său şi pentru a-l trimite la spânzurătoare.

Imaginându-se în postura de justiţiar, Verigă Esenţială primea un imbold în lucrarea sa. Pentru el personal era, se gândea el, un mod de a-şi spăla ruşinea pentru gafa de a nu-l fi putut preveni la timp pe Anwei.

Când regele Wen din Chu îl aduse din nou înaintea lui pe Verigă Esenţială, acesta arboră un zâmbet de faţadă.

— Te-ai gândit la propunerea mea? întrebă regele obez, nu fără un strop de iritare.

— Când Augusta voastră persoană mi-a vorbit de „cooperare", ce a vrut să zică mai exact? se interesă Verigă Esenţială cu slugărnicia pe care se străduia să o etaleze cât mai sincer.

— Se vede că noaptea nu a fost inutilă! Este vorba pur şi simplu să lucrezi pentru noi şi să ne furnizezi unele informaţii. Fii liniştit, asta nu se va întâmpla în fiecare zi. În afară de asta, nimic nu se va schimba pentru tine. Chu are o lungă tradiţie în chestiunile astea. Dacă respecţi regulile, nimeni nu va bănui ceva vreodată... răspunse regele Wen.

Chipul bătrânului suveran obez se mai luminase întrucâtva observând aptitudinile de care Verigă Esenţială părea să dea dovadă.

— Fiabilitatea procedeelor noastre de a trata cu agenţii este legendară! E suficient ca onorabilul agent care veţi deveni să li se conformeze, completă secretarul particular cu emfază.

Folosea cuvinte din limba scrisă pentru a creşte în ochii suveranului obez, care îl ironiza ades pentru incultura lui.

— Ce recompensă voi avea în schimb, având în vedere riscurile la care mă supuneți? vru să ştie Verigă Esențială.

Eunucul din Qin îl privea pe regele Wen din Chu drept în ochi. Acesta interpretă cererea drept confirmarea că Verigă Esențială acceptase târgul, ceea ce avu darul să-l bine dispună.

— Viața, în primul rând. Nu e puțin lucru! Dar sunt gata să merg şi mai departe. Ce doreşti de fapt?

Tonul suveranului era aproape vesel. Verigă Esențială nu se lăsă mai prejos.

— O mică favoare... Nu vreau să mor ca un câine doar pentru gloria regatului vostru. Dacă într-o bună zi statul Qin mă descoperă, ceea ce este foarte probabil, aş vrea ca serviciile voastre speciale să mă ajute să părăsesc Qin-ul şi să-mi găsesc refugiu la voi. Dată fiind funcția pe care o ocup, cererea mi se pare legitimă.

Făcuse declarația dintr-o suflare, ca şi când şi-ar fi pregătit-o dinainte.

— Nimic mai simplu. Vom aştepta un semn de la tine. E suficient să-i spui parola corespondentului tău. Vei avea la tine această bentiță de mătase neagră. Îți va servi de permis de liberă trecere, zise suveranul, din ce în ce mai bucuros să constate uşurința cu care reuşise să-l atragă de partea lui pe Verigă Esențială.

Arăta spre cutia lăcuită căreia secretarul tocmai îi deschisese capacul. În interior era împăturită o eşarfă fină din brocart de mătase neagră, având în mijloc o frumoasă floare de lotus brodată cu fir de aur. Secretarul îi înmână cutia lui Verigă Esențială.

— Ce parolă va trebui să folosesc? îl întrebă pe regele din Chu, după ce luă în primire cutia.

Gândindu-se preț de câteva secunde, regele obez îi dădu un răspuns hilar:

— „Verigă Esențială”!

Secretarul particular al regelui scoase un imens suspin de uşurare. Rezultatul întrevederii lui Verigă Esențială cu regele îi depăşise toate aşteptările. Se temuse de un refuz arogant din partea acestuia, fapt care l-ar fi făcut pe rege să tune şi să fulgere în dreapta şi în stânga, începând chiar cu el, şi iată că eunucul din Qin, contrar oricăror aşteptări, acceptase să coopereze, ca un elev cuminte!

Dar mai ales era un semn că prințul său începea să digere încet, încet, umilința groaznicului eşec de la Podul-Crocodil.

Secretarul particular, aflat mereu în prima linie, putea în sfârşit să respire mai în voie.

De la pierderea podului, regele îi adusese cele mai grele afronturi. Din mâna lui dreaptă devenise țapul ispăşitor, de parcă suveranul hotărâse să-l facă să plătească cu vârf şi îndesat nesuferita victorie a Qin-ului. Ajunsese să-şi regrete amarnic contribuția la eliminarea tuturor persoanelor din jurul lui Wen, expunându-se astfel cu atât mai mult şicanelor şi toanelor învechitului rege. Acest revers al medaliei îi făcea viața tot mai greu de suportat.

Prinderea eunucului din Qin şi recrutarea lui ca spion reprezenta, din punctul acesta de vedere, un adevărat dar ceresc.

32

Vizita anuală a reprezentantului însărcinat cu verificarea ostaticilor trimişi de regatul Zhao era aşteptată peste cincisprezece zile. Statul Qin nu putea să-i ascundă aliatului său că trupul prințesei Xia fusese găsit trei luni mai devreme, sfărâmat în bucățele, la poalele Versantului Liniştii.

Toată lumea îl considerase un accident datorat structurii neregulate a terenului din zonă.

Nu se ceruse nicio anchetă... Nimeni nu-şi imaginase nici măcar o secundă că autorul era Vulpe Şireată. Dimpotrivă, în unele cercuri circulase ipoteza că era mâna lui Huayang. Lupta implacabilă dintre cele două rivale era bine cunoscută la curte. Dar incriminarea soţiei oficiale a regelui fără o dovadă cât de mică ar fi fost prea hazardată.

Din fericire pentru ea, tristeţea pe care o afişa, ce coincidea cu întoarcerea triumfală a lui Anwei, şi faptul că refuzase să iasă din cameră timp de opt zile, neacceptând în preajmă decât pe devotata servitoare Ac de Jad, fuseseră puse, semn al versatilităţii bârfelor de la curte, în seama efectului produs asupra lui Huayang de moartea rivalei sale. Mutra abătută fiind dovada neamestecului ei în această poveste, îndepărtase ultimele bănuieli care mai persistau în legătură cu persoana ei.

Până şi zvonurile cele mai răutăcioase care circulaseră un timp se estompaseră şi ele în săptămânile următoare.

Ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei primise de la Anguo, a cărui stare de sănătate se înrăutăţea cu fiecare zi şi care fusese profund impresionat de decesul mamei fiului său, sarcina de a organiza discret funeraliile prinţesei, care se derulaseră fără martori. Numărul bocitoarelor fusese limitat la minimul prevăzut de ritualul de înmormântare al unei concubine regale, adică la patru.

Xia fusese înhumată, la recomandarea Geomanţilor de la curtea Qin-ului, într-un cavou mic, special construit pentru ea, situat la câţiva paşi de mausoleul Stelei Sudului, prima concubină a fostului rege Zhong. La început, Marele Ofiţer cu Delictele oficiase ritualul „punerii batistei de mătase” peste gura cadavrului dezmembrat al defunctei, pentru a se asigura că respectiva nu mai era în viaţă. Dacă în interiorul corpului ar fi rămas o urmă de suflu vital, batista de mătase ar fi tremurat.

Vulpe Şireată, potrivit tradiţiei care se mai păstra încă în

regatul Zhao, fusese îngropată de vie la un loc cu fosta sa stăpână. Aşa se face că însoţitoarea, care credea că în sfârşit scăpase de patroana nesuferită, trebuise s-o urmeze în mormânt.

Când ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei venise la ea şi îi ceruse să-şi pună cele mai frumoase haine pentru a participa la ceremonia de înhumare, nu înţelesese şi nu-şi făcuse probleme. Se dumirise prea târziu, când unul din organizatori o invitase să intre în cavoul unde fusese depus coşciugul prinţesei Xia.

— De ce să intru acolo? întrebase, mirată.

Surpriza ei era sinceră.

— Ei, de ce! Ca să te bucuri de cinstea de a o servi în continuare pe prinţesă pe parcursul lungii sale călătorii! răspunsese organizatorul, şi mai mirat încă de întrebare.

Profitând de confuzia generală provocată de o haită de câini înfometaţi atrasă de mirosul cărnurilor sacrificiale, Vulpe Şireată se strecurase pe neobservate din cimitir.

Să moară, treacă-meargă, dar să coabiteze o eternitate cu prinţesa, niciodată! Revolta îi dădea aripi.

O prinseră la puţină vreme, nu departe de colina cu cai a lui Lubuwei. Urmăritorii o înhăţaseră fără menajamente şi o puseseră sub pază. De acolo, fusese târâtă cu caii până la intrarea în cavou, unde o aruncaseră cu forţa înainte de a închide uşa cât putură de repede.

Urletele ei se auziseră o bună bucată de vreme. Vibraţiile provocate de pumnii ei care băteau în uşa mormântului făceau să se împrăştie rambleul. Răzbăteau încă hohotele de plâns când groparii terminaseră de umplut cu pământ şanţul ce ducea la intrarea în camera mortuară.

Vizita inspectorului din Zhao pica aşadar în cel mai nepotrivit moment.

Dată fiind incapacitatea lui Anguo de a controla noua situaţie survenită prin moartea prinţesei ostatice din Zhao,

toate privirile se îndreptaseră în mod natural spre Lubuwei.

Toată lumea era de acord că negustorul din Handan, ministrul Resurselor Rare, deținea numeroase atuuri de care putea să facă uz în partida ce se anunța.

Întâi de toate, fiind el însuşi originar din statul Zhao, vorbea la perfecție dialectul, ceea ce-i conferea din start un avantaj, pe lângă acela că era familiarizat cu psihologia şi cu metodele demnitarilor de acolo. Şi apoi, devenise deja salvatorul situațiilor disperate şi delicate. Reuşise să rezolve teribila criză de cai care amenințase să reducă la zero armata statului Qin.

Lui Lubuwei nu-i trebui mult să evalueze foloasele pe care putea să le tragă acceptând să ia în mână o afacere atât de spinoasă. Miza era considerabilă, ținând cont că tot la fel de bine putea să declanşeze un război necruțător cu rezultate incerte.

În condițiile în care statul Zhao nu fusese anunțat la timp despre accidentul căruia îi căzuse victimă Xia, şi sub rezerva ca acest stat să accepte versiunea, Qin-ul putea să se aştepte la o singură ripostă: asasinarea lui Yiren, la Handan. Nu exista însă nicio certitudine că jocul avea să se calmeze automat prin simpla moarte a ostaticului omolog. Zhao era îndreptățit să considere că regatul Qin nu-şi respectase obligațiile, motiv suficient pentru a rupe pacea armată dintre cele două state.

Era foarte posibil ca autoritățile din Zhao, aflând de la inspectorul pentru ostatici reîntors la Handan despre dispariția prințesei Xia, să nu se limiteze la uciderea bietului Yiren, ci să profite de ocazie şi să anuleze pactul, pornind o ofensivă militară.

Or, nici că se putea un moment mai nefavorabil pentru Qin, când toate efectivele sale militare erau mobilizate şi concentrate în partea de sud a țării, pentru a profita de importantul ascendent asupra statului Chu oferit de

cucerirea Podului-Crocodil de către Anwei.

Prin urmare, Lubuwei avea de rezolvat o problemă extrem de dificilă. Ştia că riscă mult. Dar în acelaşi timp era conştient că i se ivise o oportunitate excepțională de a-şi consolida poziția şi influența.

Întrevederea pe care i-o acordase regele Anguo, după ce îl convocase ca să-l consulte cu privire la problema în cauză şi să stabilească modul de abordare a inspectorului, îi întărise această convingere.

Trecuseră câteva luni bune de când nu-l mai văzuse la față pe suveran. Intrând în birou, constată că starea sa de sănătate se deteriorase vizibil. Anguo nu mai avea putere să se scoale din fotoliu iar tremurăturile membrelor se accentuaseră, ducând la incapacitatea acestuia de a-şi coordona până şi cele mai simple gesturi. În spatele regelui, înțepenită pe locul ei precum un bătrân satrap, zări, spre marea sa surpriză, silueta mândră a reginei Huayang.

Asta nu-l avantaja defel. Prezența sa acolo, total nepotrivită, era indiciul că îşi recăpătase influența şi, cu toată amiciția pe care i-o purta – dovadă a complicității dintre regină şi Zhaoji tare se temea că se va împotrivi cu tenacitate şi cu succes soluției la care se gândise el şi pe care intenționa să i-o propună regelui.

Negustorul îşi zise că, date fiind împrejurările, cel mai bine era să ochească direct la țintă.

— Maiestate, sunt de părere să mergem la Handan şi să-l aducem încoace pe Yiren. Numai aşa vom reuşi să-l salvăm de la represalii, zise el îndată ce se aşează pe scaun.

Constată cu uşurare că regina Huayang tăcea chitic, îşi schimbase doar poziția cu una mai avantajoasă, rezemându-se de spătarul jilțului în care stătea tolănit regele.

— Şi cine crezi că ar face o treabă atât de riscantă? îl întrebă cu greutate regele.

Anguo abia putea articula cuvintele; din colțul buzelor îi curgea un fir de salivă.

— Aş putea să mă ocup eu, dacă acceptați ideea, răspunse fără să ezite negustorul.

Anguo se întoarse către Huayang pentru a-i cere aprobarea. Se uita la ea precum un puşti la mama lui, după o boacănă. Fără îndoială că se aştepta la un refuz net din partea reginei.

— Ideea îmi pare bună, admise sobru aceasta din urmă, spre mirarea lui Lubuwei şi a lui Anguo.

Cei doi îşi stăpâniră cu greu un oftat de uşurare, fiecare însă din alte motive.

Obsesia lui Huayang de a face imposibilul pentru a-i anula orice şansă lui Anwei să-i urmeze la tron fratelui său se dovedise mai puternică decât ura sa față de Xia, îndeosebi după moartea acesteia. Dintre două rele, Anwei şi Yiren, ultimul era mai acceptabil.

Forța supremă a lui Huayang consta în pragmatismul de care dădea dovadă în momentele decisive.

— Îi mulțumesc lui Lubuwei pentru că se dedică acestei cauze nobile! articulă cu mare dificultate Anguo, privind către soția sa.

Astfel, chiar a doua zi de dimineață, deoarece trebuia să se mişte repede, Lubuwei plecă în mare taină la Handan, însoțit doar de Omul fără Fricǎ.

Singurul lucru de valoare pe care îl ducea cu el era Bi-ul negru înstelat. Intenționase să-l lase acasă, la loc sigur, dar Zhaoji, moartă de îngrijorare la auzul veştii plecării, îl implorase să-l ia la el.

În momentul în care îi pusese în geantă discul ritual învelit în punga de mătase, îi murmurase la ureche:

— Mi-ai spus că Bi-ul acesta te face nemuritor! Ia-l cu tine. Te va apăra.

— Grija ta mă emoționează. Eu intenționam să-l las aici

ca să te protejeze pe tine...

— Pe tine trebuie să te protejeze. Vreau să revii nevătămat. Când te vei întoarce, s-ar putea să am o surpriză plăcută pentru tine!

— Despre ce este vorba?

În ciuda insistențelor sale, Lubuwei nu mai aflase nimic în plus de la Zhaoji.

*

Vestea morții lui Anguo se răspândi în Xianyang precum dâra acelui praf inventat de Zhaogongming, care se aprindea instantaneu de la o mică scânteie.

Boala suveranului, tăinuită cu mare grijă față de populație, produsese o mare surpriză. Cu excepția câtorva persoane intime de la Palat, nimeni nu cunoştea gravitatea maladiei sale. Cu atât mai mare fusese stupoarea locuitorilor capitalei, când pe zidurile Palatului Regal se arboraseră flamurile albe semnificând doliu regal.

Anwei fusese surprins dar şi contrariat de moartea fratelui său cu care se înțelegea atât de bine. Tristul eveniment îi deschidea însă perspective mărețe, glorificat cum era încă în urma campaniei sale victorioase contra statului Chu.

În absența lui Yiren, acesta fiind ostatic în Zhao, succesiunea la tron se profila clar.

Se şi vedea rege. Campania victorioasă îi schimbase caracterul şi îi deschisese apetitul pentru putere, pe care îl stimula câte puțin în fiecare zi. Salt de Tigru nu se înşelase, mai ales că îşi surprinsese stăpânul adâncit în lectura unui manual de drept succesoral.

Anguo fusese găsit mort în patul lui. Existau semne că suferise. Medicii specializați în îmbălsămarea cadavrelor, care activau sub coordonarea eficientă a lui Uneori Aşa,

fostul coleg al lui Lisi de la Academia Jixia devenit între timp medicul şef al curții, depuseseră mari eforturi pentru a face să dispară rictusul înfiorător care îi strâmbase gura, când îl găsiseră în zori, zăcând fără suflare în mijlocul patului răvăşit.

Fuseseră nevoiți să-i întindă pielea obrazului până la pragul de rupere, după ce îl unseseră cu o soluție de ulei de camfor şi aloe destinată s-o facă mai elastică. Intrase apoi în scenă Uneori Aşa, care trebuise să facă uz de întregul său talent său de a tăia şi coase ceea ce era necesar pentru ca obrazul defunctului să capete o înfățişare normală.

Era esențial ca, pe parcursul celor trei zile prevăzute pentru expunerea corpului regelui sub giulgiul de brocart de pe catafalcul ridicat în mijlocul curții de onoare a Palatului Regal, unde poporul avea, cu această ocazie, permisiunea să intre fără să achite taxa obligatorie, să-i prezinte mulțimii un suveran cu chipul senin.

După îmbălsămarea propriu-zisă, i se introduseseră în diferitele orificii ale corpului greierii de jad meniți să rețină suflurile interne.

Doliul dura trei luni, până la funeralii. Trei luni în care Qin-ul nu avea rege, nimeni neputând pretinde, în această perioadă, să-l înlocuiască *pe* suveranul decedat.

Pentru acest eveniment, se rechiziționaseră toți bocitorii şi bocitoarele din regat.

Bocitoarele şi clovnii erau foarte bine remunerați. Pentru a plânge şi a râde cu convingere şi cu artă după regulile codificate de ritualuri, era nevoie de instruire şi de capacități care nu erau la îndemâna oricui. Din cele mai îndepărtate cătune, bocitorii de profesie fuseseră aduşi în capitală, unde pentru cazare li se rezervase un imobil întreg.

Muncitorii forestieri primiseră ordinul să taie doi cedri uriaşi de pe colinele ce dominau Xianyangul pentru a face scândurile din care urmau să fie confecționate trei sicrie

Guo, destinate să fie introduse unele în altele. În cel de-al treilea, cel mai ornamentat, avea să fie depus corpul îmbălsămat al lui Anguo.

Îndată după anunțarea decesului, fu numit un Intendent Funerar, după cum cerea ritualul. Alegerea se oprise asupra lui Desăvârşire Naturală, care cunoştea pe de rost codul ritual legat de funeraliile regale.

În această funcție avea sarcina de a pregăti toate cele de trebuință suveranului în mormânt; vesela de bronz alcătuită din tripozi Ding şi Li pentru prepararea cărnii sacrificiale, vase Dui şi Dou pentru cereale, oale Fu şi Chan acoperite destinate prezentării felurilor de mâncare strămoşilor, tigve Hu pentru băutura din cereale fermentate, ibrice Yi şi lighene Pan pentru abluțiunile rituale; dar şi provizii de cereale şi de carne de animale, fără a uita animalele vii, vaci, porci, oi şi câini destinați să fie hrană pentru defunct şi ofrande pentru marele sacrificiu Tailiao prevăzut de ritualul dinastiei Zhou, lucruri care transformau cavoul într-o uriaşă bucătărie unde erau fripte şi fierte toate cărnurile rituale.

Meşterilor în bronz li se ceruse să fabrice trei mese lungi pentru ofrande pe care era aranjată cu atenție vesela rituală, fiecare cu menirea sa.

Deoarece Anguo fusese vânător pasionat, Preaînțeleptul Conservator şi pentru moment Intendent Funerar luase măsuri ca Anguo să fie îngropat cu toate armele sale de vânătoare şi cu trofeele.

Cum acestea, pe jumătate ruginite, răspândeau un miros insuportabil, bătrânul cărturar comandase la repezeală bronzărilor, care lucraseră zi şi noapte, o figură mitologică Guaishou formată din alăturarea tuturor animalelor vânate de regele defunct: ridicat pe un soclu având arcul şi sabia încrucişate, Guaishou purta cu mândrie coame de cerb, labe de tigru şi pinteni de cocoş sălbatic, cap de urs, urechi de

iepure, coadă de vulpe şi cioc de potârniche. La colţurile gurii atârnau florile cu patru petale aducătoare de noroc iar limba lungă de dragon era ornată cu doi phoenicşi stilizaţi. Ansamblul acesta extraordinar care urma să fie aşezat chiar lângă sicriu pentru a-l păzi de spiritele rele era acoperit cu o fină pânză cu motive în formă de spirale şi nori.

Funeraliile care se apropiau aveau să dureze o săptămână, la finele ultimei luni de doliu. Data exactă fusese fixată de şamani, după interogarea striaţiilor de pe o carapace de broască ţestoasă încălzită la foc. Ceremonia de înhumare trebuia să aibă loc exact peste optzeci şi cinci de zile.

Era improbabil ca Lubuwei, plecat la Handan în căutarea lui Yiren, să ajungă înapoi la timp ca să asiste la funeralii.

Intervalul de timp abia ajungea pentru terminarea ultimelor amenajări ale mausoleului regelui, a cărui construcţie începuse o dată cu venirea sa la tron, nu înainte însă ca şamanii şi geomanţii, din precauţie, să certifice poziţionarea mausoleului prin interogarea firelor de coada-şoricelului.

Cavoul regal, mascat sub o movilă de pământ care pe una din laturi avea pământul decopertat, permiţând accesul la uşa de intrare în mormânt, era compus din trei încăperi cu gradene, în formă de piramidă răsturnată.

În prima erau depozitate armele de bronz. A treia adăpostea cele trei sicrie închise unul în altul, înconjurate de vesela rituală a defunctului precum şi proviziile cu care avea să se hrănească spiritul său. Cât despre cea de-a doua, aceasta făcuse obiectul unor discuţii aprinse între aceia care doreau să-i înmormânteze de vii pe unii dintre apropiaţii regelui, şi acei câţiva, cum era Desăvârşire Naturală, care, considerând barbară şi depăşită această cutumă, cu tot respectul datorat ritualului dinastiei Zhou, propuneau ca în mormânt să fie plasate figurine din teracotă sau din lemn

menite să le țină locul.

Dar cazul care suscitase cele mai multe discuții o privise pe regina Huayang.

De când murise Anguo, ea purta pe deasupra veşmintelor o haină Zhancui de lână grosolană fără cusături, despre care se spunea în *Cartea Ritualurilor* că soția trebuia să-l poarte vreme de trei ani de la decesul soțului.

Se cuvenea să fie îngropată de vie alături de rege? Şi dacă da, să i se permită favorul „morții consimțite", adică să i se lase eşarfa de mătase cu care să se poată strangula ca să scape de chinuri? Chestiunea fusese dezbătută pe larg de către specialiştii în vechile coduri rituale.

Huayang, netulburată peste măsură de moartea soțului ei, pricepuse imediat ce soartă i se rezerva. Intenționa să o şteargă. Ştia că, în afară de asta, nu putea să facă mare lucru contra atotputerniciei Ritualurilor. Prinzând de veste că destinul ei avea să se decidă în cursul unei reuniuni special organizată în acest scop la Palatul regal, hotărî să se lupte o dată în plus cu dinții şi cu ghearele pentru a scăpa de o soartă atât de crudă.

Îl căută pe Marele Ofițer cu Sancțiunile, care urma să participe la adunare, pentru a-l convinge să pledeze în favoarea ei.

— După anii de suferință pe care i-am îndurat după ce m-ai respins, vii acum să mă rogi să mă expun unor riscuri imense pentru tine şi să pledez o teorie contrară tuturor riturilor? se răsti ducele cu vocea tremurând de indignare.

O privea pe femeia disperată care se aruncase la picioarele sale şi a cărei mână lăsată uşor pe coapsele sale, nu cerea decât să urce mai sus.

Regina era la fel de frumoasă. Prin decolteul bluzei întredeschise, de sub mantoul greu Zhancui a cărui asprime, prin contrast, o făcea şi mai atrăgătoare, îi zărea sfârcurile insinuante ale sânilor pietroşi. Era la fel de

încântătoare ca în prima zi, când îi aruncase acea privire de foc. Timpul părea că nu avusese niciun efect asupra acestui trup de a cărui mireasmă parfumată şi căldură arzătoare se impregnase pentru totdeauna.

— Te implor, în numele iubirii noastre din trecut.

Sunt prea tânără să mor, şi să fiu îngropată de vie înseamnă o pedeapsă crudă şi absolut nedreaptă. Acum că Anguo nu mai este, sunt liberă. Dacă mă salvezi, aş putea să fiu din nou a ta! se lansă ea cu elan şi pasiune, plângând în hohote.

Ducele Elevaţie Spirituală de Gradul Trei fu înduioşat de vorbele şi de sinceritatea fostei sale amante.

La adunarea care urma să hotărască soarta reginei, se întrecu pe sine în ştiinţa retoricii şi pledă, în numele eticii confucianiste, cauza figurinelor de teracotă.

Hanfeizi, invitat şi el ca să-şi spună punctul de vedere în calitate de legist, folosind argumente opuse pledă în acelaşi sens. Potrivit filosofului bâlbâit, era o ocazie cum nu se putea mai potrivită pentru Qin de a repune pe tapet tradiţia rituală feudală care trebuia înlocuită definitiv de forţa legilor pozitive.

Alianţa obiectivă a confucianistului şi a legistului îi convinse pe participanţi: regina Huayang fu salvată.

Hotărârâ ca Anguo să fie înhumat în compania unei statui de teracotă de mărimea unui om care să o reprezinte pe regină, iar Desăvârşire Naturală să comande lucrarea unui sculptor, ca să înlocuiască modelul viu.

Cu toate astea, necazurile reginei nu se terminaseră. În viaţă fiind, putea să se aştepte la cea mai grea înfrângere.

În situaţia în care Yiren, fiul şi moştenitorul lui Anguo, nu se întorcea de la Handan înainte de sfârşitul celor trei luni de doliu, Anwei, căruia Floare de Jad Maleabilă îi dăruise trei băieţi, avea toate şansele să urce pe tronul fratelui său şi să marcheze astfel începutul unei noi dinastii în regatul

Qin.

*

Se făcuseră două zile de când, în parcul cazărmii din Handan unde autoritățile din Handan îi stabiliseră domiciliul forțat, Yiren rata sistematic ținta la tirul cu arcul.

Asta îl făcea să se simtă mizerabil. Degeaba înlocuise coarda şi tăiase penele de la capătul săgeților, nu-i ajutase la nimic. Soldatului însărcinat cu supravegherea țintei, în care de regulă intrau toate proiectilele, nu-i venea să creadă.

— Poate că ai muşchii brațului anchilozați, îi zise când prințul ostatic nimerise pentru a nu ştiu câta oară în trunchiul unei sălcii.

— Coarda e de vină, bombăni Yiren bătând din picior. E complet udă!

— Avem vizitatori. Cred că la tine vin, anunță brusc soldatul.

Arăta în direcția celor trei bărbați care se apropiau de prințul ostatic.

— Ziua bună. Cum îți mai merge de când ai fost pe la mine? îl întrebă cu amabilitate unul din cei trei.

Prințul din Qin îl recunoscu pe dată, era Zhaosheng.

— Bine. Oricum, mai acceptabil decât mi se arată tirul cu arcul de două zile încoace, răspunse Yiren oftând.

Indică săgeata înfiptă în copac, la distanță de țintă.

— Cred că îl cunoşti pe Lubuwei, originar din acest oraş, reluă Zhaosheng prezentându-i-l lui Yiren pe ministrul Resurselor Rare.

Chipul tânărului prinț se lumină. Această întâlnire îi amintea de momente plăcute.

— Locuința dumneavoastră din Handan m-a fermecat prin splendoarea ei! Vă mai amintiți că instructorul şef al hergheliei voastre m-a învățat cum să mă urc pe cal? Ați

venit de multe ori să mă urmăriți, zise Yiren către Lubuwei, slăbind arcul.

— Aşa este. De altfel, eşti un bun călăreț. Asta ar putea să ne fie de folos! insinuă negustorul de cai.

Yiren nu pricepu unde vrea să bată. Lubuwei îi făcu semn să se tragă mai la o parte, pentru a fi sigur că soldatul nu-i aude.

— Am venit să te iau cu mine la Xianyang, îi şopti el la ureche.

— E imposibil! Sunt prizonier în această cazarmă, nu pot face un pas fără însoțitor. Paznicii mă supraveghează permanent, şopti Yiren.

— Zhaosheng mi-a spus că din când în când mai tragi chiulul. Vino în noaptea asta la Palatul Comerțului, murmură negustorul îndepărtându-se de prințul ostatic ca să nu-i dea soldatului impresia că pun ceva la cale amândoi.

Câteva ore mai târziu, Yiren se alătura celor trei bărbați care îl aşteptau la poarta vechii reşedințe a lui Lubuwei.

Zhaosheng îi conduse în apartamentele sale, unde o găsiră pe Intenție Lăudabilă alăptându-şi pruncul.

— Cum îl cheamă pe bebeluşul acesta drăgălaş? o întrebă Lubuwei pe soața fostului său secretar.

— Lăudați fie strămoşii noştri, este băiat şi se numeşte Zhaogao! zise entuziasmată Intenție Lăudabilă.

— E mic precum un mânz proaspăt fătat... interveni uriaşul hun, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

Omul fără Frică, mare iubitor de copii, părea topit şi afişase un zâmbet generos pe măsura taliei sale neobişnuite.

— Asta nu e tot, îi curmă vorba Lubuwei. Acum trebuie să găsim o cale ca să-l scoatem pe tânărul acesta din Handan şi să plecăm împreună cu el la Xianyang fără să trezim vreo bănuială!

Se referea la Yiren, pe care perspectiva întoarcerii în Qin îl făcea să radieze de bucurie.

— Dacă trebuie să ne mişcăm rapid şi să evităm orice risc, nu văd decât o soluţie, zise Zhaosheng, după ce chibzui un timp.

— La ce te gândeşti? se interesă Lubuwei.

— La zicala: „înlocuieşte piersicul cu prunul”. Când un piersic este atacat de omizi, se plantează un prun alături ca să atragă insectele şi, în felul acesta, se uşurează suferinţa copacului atacat. Am citit fabula în *Shijing*, răspunse, mulţumit de el, secretarul.

— Ce vrei să zici, mai exact? insistă intrigat negustorul, căruia vorbele lui Zhaosheng îi sunau deja ca un semnal de alarmă.

— Yiren şi cu mine suntem cam de aceeaşi înălţime şi conformaţie. Sunt gata să-i iau locul. Cu o pălărie înfundată pe cap şi îmbrăcat în hainele lui, vor trece câteva zile până ce paznicii să-şi dea seama de vicleşug, vorbi deschis Zhaosheng, cu o voce hotărâtă.

— Dar în momentul când vei fi descoperit, rişti enorm! Pentru ce să faci un asemenea sacrificiu? exclamă Lubuwei.

— Riscul e mare, recunosc. Dar o fac cu scopul de a vă servi cu credinţă interesele, iar acum ele sunt deopotrivă cu ale regatului Qin! Umblă zvonul că veţi fi viitorul prim-ministru al acestui stat. Aş fi onorat dacă prin fapta mea aş contribui şi eu la ascensiunea dumneavoastră. Iată, acum mi s-a ivit ocazia. O consider o mare şansă, afirmă Zhaosheng înclinându-se respectuos în faţa stăpânului, pentru care avea o admiraţie fără margini.

Lubuwei şovăia. Ştia că răpirea lui Yiren era una dintre cele mai periculoase acţiuni, şi că propunerea secretarului său avea avantajul că simplifica lucrurile. Nu mai era necesar un grup de comando care să-l scoată pe Yiren prin forţa armelor din cazarmă, cu sorţi nesiguri de izbândă. Pe de altă parte, afecţiunea lui dintotdeauna pentru Zhaosheng, amplificată de propunerea pe care acesta i-o

făcuse în prezent, îl împiedica să accepte, având în vedere riscurile pe care şi le asuma proaspătul tătic.

— Am o singură rugăminte, adăugă secretarul. Când veți pleca la Xianyang împreună cu Yiren, să-i luați cu voi pe micuțul Zhaogao şi *pe* mama lui. N-aş vrea să sufere într-un fel sau altul pentru fapta mea...

— Aş putea să-i duc în brațe pe amândoi! se amestecă în vorbă Omul fără Frică, entuziasmat la culme de ideea de a-l ține pe bebeluş strâns la piept.

Lubuwei nu se putea hotărî. Şi totuşi, altă soluție în afară de cea avansată de secretar nu mai exista. Că tot ajunsese până aici, prioritar era să-l vadă pe prinț ajuns în siguranță în patria de origine. Cu cât trecea timpul cu atât devenea mai primejdioasă această aventură. Şi aşa vizita pe care i-o făcuse ostaticului în parcul cazărmii precis trezise curiozități, dacă nu şi bănuieli.

Cu moartea în suflet, acceptă în final propunerea lui Zhaosheng de „înlocuire a piersicului cu prunul". Îl strânse în brațe vreme îndelungată în semn de recunoştință pentru veritabilul sacrificiu pe care secretarul său consimțea să-l facă, cu prețul vieții.

— Sper că voi avea ocazia să te răsplătesc aşa cum meriți. Vom pleca mâine în zori. Îl vei înlocui pe Yiren chiar din seara aceasta, concluzionă el.

Zhaosheng şi Yiren făcură schimb de pălării şi de veşminte. După care Zhaosheng îşi îmbrățişă drăgăstos femeia. Veni apoi rândul micuțului Zhaogao, pe care îl ținu strâns la piept, cu ochii umezi.

În clipa când părăsi Palatul Comerțului pentru a se duce la cazarmă în locul prințului din Qin, ştia sigur că nu-şi va mai revedea niciodată pruncul şi nevasta. Nu avea cum să păstreze prea mult timp secretul subterfugiului, şi adevărata sa identitate avea să fie descoperită foarte curând.

Urmau arestarea şi supliciul.

Dar nici în chinurile cele mai groaznice ale torturii, legat cu arcanul de stâlpul infamiei, cu unghiile de la mâini şi picioare smulse una câte una cu un cleşte de bronz, nu va mărturisi că îl înlocuise pe ostatic pentru a-i permite lui Lubuwei să ducă cu el la Xianyang un adolescent hărăzit să ocupe tronul regatului Qin.

33

Verigă Esențială zărea deja minuscula pată galbenă în mişcare, formată de stindardul Qin-ului, care flutura în vânt pe Turnul de Afişaj. Încercă un sentiment de profundă satisfacție.

Călătoria de întoarcere fusese mult mai scurtă decât la ducere. Luase cu el un minim de bagaje. Singurele lucruri de preț erau „punga cu comori", păstrată mereu în fundul buzunarului şi de care nu se despărțea niciodată, precum şi cutia conținând eşarfa neagră brodată cu lotus de aur pe care urma să şi-o lege la frunte în ziua când se va fi dovedit necesară demascarea sa de către cei din Qin.

Noua arteră ce lega Yingul de Xianyang era pavată cu piatră de la un capăt la altul. Era o rută comercială străzdată de convoaie şi caravane încărcate cu alimente şi mărfuri care ducea direct şi evita munții.

Întoarcerea în ținutul natal îi lăsa un gust plăcut. Ardea de nerăbdare să-şi regăsească frumosul Xianyang şi pe prietenii săi eunucii. La fel de nerăbdător era să-l demaşte pe spionul Efluvii Negre. Nu se mai simțea vinovat.

Nu durase mult până să-şi dea seama că regele Wen îl mințise cu neruşinare, ca să-l manipuleze, când denaturase în mod voit strălucita victorie a lui Anwei, prezentându-i-o ca pe o înfrângere. Vestea fusese pentru el un dar divin al călătoriei de întoarcere.

Când, intrând pe şoseaua principală, ajunsese în dreptul

Podului-Crocodil pe malul drept al râului Han, constatase că acolo domnea o mare harababură. Pietrele din ziduri păreau să fi trecut printr-un incendiu, iar turnul central abia se mai ținea în picioare. Ridicând capul, văzu drapelul Qin-ului fluturând în vârful ruinei din care mai ieşeau fumuri pe ici pe colo. La intrarea pe pod stătea un vameş. Podul-Crocodil devenise deja post de frontieră între Chu şi Qin! Se găsea *pe* un teritoriu controlat de armata țării sale.

Se bucurase în ascuns şi îşi reprimase imensul elan pe care îl încerca în timpul traversării podului, păzit de-acum de soldații din Qin, peste vijeliosul Han. Călătorea sub falsa identitate a unui negustor de țesături de lână, cu acte măsluite oferite de şefii din Chu alături de cele trei baloturi legate la crupa calului.

De-acum, nu-i mai păsa că regele din Chu îl trăsese pe sfoară, deoarece îşi pusese la punct cu lux de amănunte scenariul răzbunării şi preconiza să i-o plătească cu vârf şi îndesat după ce se va fi întors la Xianyang.

Şi mai ales, se simțea mai puțin jenat față de țara sa şi mai puțin vinovat față de Anwei, care, din fericire, pusese mâna pe pod în ciuda faptului că el nu ajunsese la timp pentru a-l preveni că autoritățile din Chu aveau cunoştință despre atacul naval al fortificației cu ajutorul unui vas de război.

Îi era mai uşor să-şi justifice expediția solitară în fața diriguitorilor din Qin, care fără îndoială că aveau să-l interogheze despre cauzele absenței sale şi despre rezultatele acestei misiuni, atât de secrete încât socotise că nu era cazul să mai implice pe altcineva. Victoria lui Anwei îi adusese o imensă uşurare sub două aspecte, unul patriotic şi celălalt sentimental.

Apropiindu-se de zidurile oraşului, după ce călărise fără popas timp de trei zile, constată că ceea ce luase drept drapel galben era de fapt flamura albă de doliu. Îl întreabă pe

un copil ce vindea pepeni verzi la marginea drumului. Aşa aflase că regele Anguo decedase cu două luni în urmă şi că regatul se pregătea să celebreze înmormântarea.

Vestea morţii regelui, pe lângă că îl surprinsese, îi încurca planurile.

Plănuise că va merge la Anguo ca să-l avertizeze în persoană că Chu reuşise să plaseze un spion chiar în inima serviciilor secrete din Qin. L-ar fi întrebat pe rege despre împrejurările numirii lui Efluvii Negre, deoarece îi lipsea numele instigatorului, cel care îi şoptise suveranului numele tânărului eunuc. O dată cu dispariţia lui Anguo, devenea extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, de a demonta filiera reţelei de spionaj. Urma să-şi continue ancheta singur şi într-un context mai puţin favorabil.

Totuşi, noile dificultăţi nu-i alteraseră cu nimic implacabila determinare.

După ce trecu pe acasă să-şi schimbe hainele şi să ia o masă frugală, se grăbi să ajungă la Biroul Zvonurilor.

În momentul când îşi făcu intrarea în clădirea cu aspect anodin care servea de sediu serviciilor secrete din Qin, agenţii, dintre care puţini erau plecaţi în misiune, scoaseră strigăte de bucurie şi de surpriză. Erau prezenţi aproape toţi deoarece se pregăteau de funeralii, asta presupunând mobilizarea în totalitate a efectivelor serviciului.

Un eveniment precum funeraliile regale reprezenta o perioadă fastă pentru Biroul Zvonurilor. Nu aveau de făcut altceva decât să se amestece prin mulţime şi aflau tot ce se bârfea. Tristeţea generală dezlega limbile oamenilor, iar fluxul de informaţii curgea şuvoi... Tolbele se întorceau la sediu doldora de zvonuri, bârfe şi secrete adevărate care aveau să fie apoi luni de zile studiate şi fructificate.

Toţi se bucurau de întoarcerea directorului lor şi îl înconjurau, cerându-i veşti despre misiunea sa ultrasecretă. Acesta, făcând pe grozavul, se mulţumi să spună că totul

fusese foarte bine dar că, pentru a-şi proteja sursele şi reţeaua, era prea devreme încă să vorbească despre ce realizase.

Într-un birou mic de la parter, Verigă Esenţială îl observă *pe* Efluvii Negre care termina de dictat un raport unui scrib.

Când privirea i se încrucişă cu a tânărului spion, obrazul celui din urmă se schimonosi. Verigă Esenţială intră în încăpere şi închise cu atenţie uşa în urma lui.

— Presupun că bănuieşti ce o să te întreb! se mărgini să zică şeful Biroului Zvonurilor.

Voia să testeze cu această ocazie sângele rece şi reacţia spionului.

— Da, dar aşteptam să vorbeşti tu întâi ca să ştiu dacă mă înşel sau nu, răspunse fără să clipească Efluvii Negre, al cărui obraz îşi recăpătase forma impenetrabilă.

Verigă Esenţială îşi spuse că Chu avea arta de a recruta spioni destoinici care aveau tărie de caracter.

— Cine i-a sugerat răposatului Anguo să te numească în acest serviciu? îl întrebă cu voce dură pe tânărul eunuc, fixându-l cu privirea.

— Nu am nici cea mai mică idee! După ce am fost operat, Cuţit Rapid mi-a comunicat că voi face parte din Biroul Zvonurilor. Nu am avut niciun cuvânt de spus, zise celălalt cu aerul cel mai serios din lume, cu aplombul celor cu o experienţă îndelungată în minciună.

Verigă Esenţială simţi că era inutil să mai insiste. Era mai bine să dea lovitura de graţie şi să dea curs planului pe care jurase să-l îndeplinească.

— Cunosc multe lucruri despre tine, care ar putea. la o adică, să te coste scump, zise el trecându-şi palma de-a latul perpendicular pe gât, dar regele din Chu m-a convins să lucrez pentru el. E remarcabil regele acesta! Mult mai inteligent decât bietul Anguo. Iar perioada de incertitudine deschisă prin decesul său va permite regatului Chu să-şi ia

o revanşă rapidă. Iată de ce am imensa plăcere să te anunț, dacă nu te superi, că suntem aliați, dragă Efluvii Negre!

Îi întinse mâna. După o clipă de ezitare, celălalt se repezi să şi-o întindă şi el pentru ca Verigă Esențială să poată să i-o strângă.

Era semnul că, de-atunci înainte, erau asociați.

Verigă Esențială părăsi apoi micul birou, lăsându-l pe tânărul eunuc pe gânduri, aranjându-şi cutele hainei pentru a-şi reveni în fire.

*

Modalitatea prin care ostaticul din partea Qin-ului scăpase din Zhao fusese prin „înlocuirea piersicului cu prunul”...

Lucrurile se petrecuseră mult mai simplu şi mai rapid decât îşi imaginase Lubuwei. Sacrificiul lui Zhaosheng fusese prețul de plătit.

Nu-şi făcea iluzii: o dată descoperită manevra, secretarul său avea să fie spânzurat pe loc pentru înaltă trădare împotriva țării sale. Dorința sa de a-i îndepărta din Handan pe soția şi pe fiul său era semnul că nu se amăgea asupra şanselor de a scăpa de la moarte. Un asemenea eroism merita respect şi recunoştință. Şi totuşi, justifica această cauză moartea unui nevinovat care lăsa în urma sa o văduvă şi un orfan?

Nu era bine să zăbovească prea mult asupra întrebării.

Lubuwei se forța să se gândească la alte lucruri în timp ce fugea mâncând pământul în tovărăşia lui Yiren şi a Omului fără Frică.

Intenție Lăudabilă, care-şi ducea pruncul înfofolit într-o pătură şi, neştiind să călărească, scotea mici strigăte de spaimă de fiecare dată când calul grăbea ritmul, se agăța cu toată forța de mijlocul uriaşului hun. Micuțul Zhaogao,

legănat de trap şi de galop, dormea dus.

Negustorul era departe de a-şi imagina că viitorul Qin-ului depindea de intervalul de timp în care trebuia să parcurgă drumul de la Handan la Xianyang. Dacă ajungeau după încheierea doliului regal, riscau să-l găsească pe Anwei pe tronul regatului Qin. Yiren nu ar mai fi devenit niciodată rege, şi sacrificiul lui Zhaosheng ar fi fost complet inutil.

Când părăsiseră Handanul, la răsăritul soarelui, oraşul era încă pustiu. Traversaseră cartierele de la periferie şi trecuseră de posturile de control fără să întâlnească suflet de om, nici măcar un câine vagabond.

Pe drum, dădură de țărani care se îndreptau spre capitala regatului Zhao, purtând pe umeri cobilițe pline cu legume şi saci. Aceşti oameni jigăriți, bărbați şi femei, epuizați perpetuu, mergeau țopăind pentru a atenua greutatea poverilor.

De când o străbătuse în urmă cu câțiva ani, artera ce lega capitala regatului Zhao de cea a Qin-ului fusese pietruită din nou şi gropile umplute. Caii se avântau fără oprelişti între câte două hanuri de poştă, unde primeau îngrijire, hrană şi drumeții puteau să se dezmorțească în tihnă.

Într-unul din aceste hanuri pentru drumeți călări lucrurile fură cât pe ce să o ia razna şi călătoria să ia sfârşit.

Mergeau deja de o săptămână. Fesele lui Yiren nu mai suportau frecările de şaua calului, pielea nu-i mai rezista. Avea dureri atroce şi asta îl făcea extrem de prost dispus când mica lor trupă ajunse la Hanul Maimuței Urlătoare.

Hangiul, o piticanie de om gras şi păros precum o maimuță, la început se uită urât la ei. Lubuwei îi flutură în față trei tael de bronz, care avură efectul de a-i descreți fruntea. După ce mâncară şi lăsară caii pe mâna îngrijitorului cu hainele mânjite de balegă, se instalară cu toții într-un ungher din dormitorul comun care era

amenajat deasupra sălii de mese.

Mai erau acolo doi indivizi cu figuri dubioase, care începură să-şi bată joc de grimasele pe care le făcea bietul Yiren în timp ce se chinuia să se întindă pe laviţa ce servea drept pat. Beţi cum erau, nu băgaseră în seamă că manejul lor îl enerva la culme pe uriaşul hun.

Altercaţia fu scurtă dar atinse apogeul cât ai zice peşte. Yiren, scos din sărite de glumele lor proaste, se duse către ei ţinându-şi arcul ca pe un bici, pentru a-i pune la respect. În momentul acela, unul din cei doi bandiţi trase un fluierat cu degetele. Yiren văzu intrând în dormitor alţi doi pungaşi, veniţi în ajutor. Unul dintre indivizi se aruncă asupra tânărului şi, după ce îl trânti pe podea, începu să-l strângă de gât mai-mai să-l sugrume.

Yiren scoase un urlet. Strânsoarea îl sufoca din ce în ce. Obrazul începuse să se învinеţească şi ochii să-i iasă din orbite.

Văzând că prinţul e în pericol să sucombe, Omul fără Frică alergă în ajutorul lui. Mâinile uriaşului îl înhăţară pe primul dintre nemernici, înţepenindu-se pe gâtul lui. Mâinile sale erau atât de mari încât ai fi zis că strângeau o tulpină de bambus. Cu o lovitură de pumn zdrobi maxilarul celui de-al doilea lăsându-l lat pe jos, zvârcolindu-se de durere. Pe al treilea îl prinse de un picior şi prinse a-l învârti ca pe o praştie înainte de a-l zvârli în perete, unde îşi crăpă capul. Bucăţi de creier, sânge şi oase se lipiseră de pietrele din zid. În momentul când se pregătea să-l ia de păr pe ultimul, care era ocupat cu Yiren, trântindu-l cu ceafa de podea, trei bărbaţi în uniformă de jandarmi năvăliră în dormitor.

În urma lor se profila privirea răutăcioasă de pe chipul de maimuţă al hangiului care îi chemase.

— Arestaţi-i pe toţi! urlă militarul care după baretele de pe uniformă părea cel mai mare în grad.

Omul fără Frică avu reflexul să-l împingă violent cu

piciorul pe zbirul care îi administra o serioasă corecție prințului. Acesta se ridică, murdar de noroi şi transpirat. Părea nevătămat.

Lubuwei asista înmărmurit la spectacol. Apariția jandarmilor era total inoportună. Sub nicio formă nu puteau să-şi declare identitatea, cât despre a lui Yiren, nici atât. Intenție Lăudabilă, îngrozită de ceea ce vedea, tremura ca frunza încercând să-l liniştească pe micul Zhaogao care se trezise din cauza zgomotului.

— Trebuie să plecăm de aici negreşit! Dacă ne arestează jandarmii, s-a zis cu noi, îi şopti Lubuwei uriaşului hun care îl ajuta pe Yiren să se aşeze pe bancă.

Acesta din urmă gemea de mama focului. Gâtul îi era plin de vânătăi şi de zgârieturi adânci.

Omul fără Frică dădu o raită cu privirea de jur-împrejur. Nu exista decât o singură soluție, să-i anihileze pe soldați. Luându-şi sarcina în serios, se aruncă asupra lor, scoțând urlete sălbatice. Săbiile țâşniră din teci. Ochii hunului scânteiau de mânie. Adevărată forță a naturii, trebuia mult să-l zgândăreşti ca să-i declanşezi furia şi ura. Iar zbirii o făcuseră cu o supra măsură. Era suficient de întărâtat pentru a-i face bucățele pe aceşti jandarmi care veneau să se amestece într-o gâlceavă în care el nu făcuse altceva decât să-i pună la punct pe derbedeii care îl smintiseră. Din moment ce Lubuwei îi dăduse ordin să-şi scoată prietenii din capcană, pornise fără îndurare la atac.

Smulgând săbiile îndreptate neîndemânatic cu vârful înainte în direcția lui ca să-i oprească înaintarea, le răsuci înspre soldați, cu intenția clară de a-i împunge. Mai rău decât atât, se opinti şi le înfipse în platoşele de piele. Tăişurile pătrunseră în carne, scoțând un scrâşnet sinistru. Jandarmii zăceau la pământ.

Dormitorul era o baltă de sânge negru amestecat cu vărsături scârboase împroşcate pe podea.

La vederea dimensiunilor dezastrului, hangiul cu față de maimuță coborâse tiptil înapoi în sala de mese.

Câteva minute mai târziu, în dormitor se înstăpânise un miros de mort.

Merita văzut spectacolul în care Omul fără Frică cobora scara de la dormitor, purtând în brațele înroşite de sânge pe Intenție Lăudabilă cu micul Zhaogao, ca pe nişte ofrande duse la sacrificat pe altarul unui zeu.

Cât despre hangiu, acesta dispăruse de mult, de frică să rămână singur cu uriaşul hun.

Dezlegară în mare grabă caii care îi aşteptau în grajd şi plecară la galop în noapte. Deveniseră fugari şi asasini de jandarmi.

În curând, toată jandarmeria din Zhao va fi pe urmele lor!

Şi, pentru ca ghinionul să fie complet, substituirea lui Yiren cu Zhaosheng precis fusese descoperită între timp. Instantaneu vor face legătura cu echipajul lor...

Mai aveau de parcurs peste o mie de li până să ajungă la Xianyang, fără a mai pune la socoteală frontiera de care trebuia să treacă. De-acum încolo era necesară prudența, să călărească noaptea, să doarmă ziua feriți de priviri indiscrete şi mai ales să iasă din artera principală când zăreau militari.

Aceste cavalcade nocturne, adesea sub clar de lună, îl predispuneau pe Lubuwei la meditație.

Cu conştiința mereu trează, negustorul se întreba ce mutră va face Anguo când îşi va vedea fiul. Construia planuri complicate pentru a trage foloasele maxime din aventura aceasta atât de primejdioasă pe care dorea s-o termine cu bine. Era hotărât să ceară o recompensă uriaşă regelui din Qin.

Acceptase nici mai mult nici mai puțin decât să acționeze contra țării sale de origine, punându-şi viața în pericol. Toate astea meritau o cantitate dublă de onoruri şi

recunoştinţă!

Se şi vedea reclamând reintroducerea, special în onoarea sa, a postului de viceprim-ministru al Qin-ului. Ar mai fi urcat încă o treaptă către puterea supremă la care un om de condiţia lui putea să tindă. Toate astea le datora Bi-ului negru înstelat.

Nu trebuia decât să-şi îndese mâna în tolbă şi să atingă obiectul de jad pentru a simţi o căldură binefăcătoare urcându-i prin braţe şi piept până la creier. Aceste unde pozitive îl încurajau să meargă mereu tot mai departe, tot mai sus, să se întreacă pe sine. Aştepta cu ardoare acea zi în care să aibă în sfârşit revelaţia celor profeţite de Vale Adâncă...

Puişorul galben din centrul Haosului originar Hongmeng!

Pentru moment, asta era pentru el doar un fel de stea în spatele căreia trebuia să ajungă pentru a-i vedea partea ascunsă.

Mai ştia de asemenea că ceea ce avea să i se arate în acea zi va fi un lucru mult mai tangibil şi precis, mult mai uman, la fel de palpabil precum acest disc ritual căruia îi mângâia feţele netede în timp ce călărea sub bolta cerească, spre care era suficient să-şi ridice privirile pentru a vedea Văcarul şi Ţesătoarea despărţite de o Cale Lactee argintie precum un măreţ fluviu inundat de razele soarelui la răsărit.

Ceea ce nu ştia, în schimb, era că împrejurările se vor combina astfel încât, foarte curând, va ajunge să cunoască, fiind el însuşi unul din actorii principali, evenimentul ce se ascundea în profeţia preotesei de pe piscul Huashan.

*

Trecuse ceva mai bine de o lună de când Zhaoji avea certitudinea că este însărcinată.

Simţea acea transformare ciudată, acel sentiment de

plenitudine amestecată cu o neliniște nedefinită, provocat femeilor de minusculul corp străin pe cale să-i umple pântecul.

Bănuise că se petrece ceva anormal încă de când Lubuwei plecase la Handan să-l caute pe Yiren. Preferase totuși să nu-i spună nimic, nevoind să-i dea speranțe false și încă și mai puțin să-i provoace griji înainte de plecare.

Își amintea perfect de noaptea când se întâmplase, în clipa când Lubuwei îi penetrase Valea Rozelor, după ce gura ei îi oferise cu generozitate de mii de ori sărutările Dragonului pe a sa Tijă de Jad, plăcerea ei fusese diferită, mai subtilă și mai profundă. Pentru prima oară, simțise irupția apei feminine din sursa interioară cu care se amestecase jetul puternic al Licorii de Jad a lui Lubuwei. Închisese ochii. În mod inexplicabil, îi apăruse imaginea Bi-ului negru înstelat al cărui cerc central se asemăna cu pupila unui ochi imens care se voia martorul tăcut și complice al hârjonelii lor.

Păstrase pentru ea viziunea și nu îndrăznise să-i vorbească negustorului care adormise în brațele sale când încă mai erau uniți intim, inundați de efluviile intime ale amândurora.

Dimineața, când se strecurase din pat ca să-și facă toaleta intimă a Bobocului de Bujor și să-și stropească părul cu apă de flori de portocal, nu mică i-a fost surpriza să constate că discul de jad se afla sub perna ei.

— Poți să-mi spui ce caută aici comoara ta? îi șoptise lui Lubuwei precum o pisică languroasă.

— Nu știu. Ideea mi-a venit aseară. Bi-ul acesta, de când îmi aparține, mi-a purtat noroc. M-am gândit că ar putea să o facă pentru amândoi. Prezența sa este benefică. Este garantul longevității, răspunsese el pe jumătate adormit, trimițându-i un ultim sărut.

Începând de atunci era sigură că îmbrățișarea lor fusese

una specială.

După un oarecare interval de timp, absența sângelui menstrual o alertase. Intuițiile sale se verificau.

Într-una din zile se hotărî să-i împărtăşească dulcea taină confidentei sale, aşa că se duse la Huayang.

Când îi văzu chipul, Zhaoji pricepu că regina era frământată de o mare nelinişte. Adevărul era că de mai multe zile primea semnale şi veşti care se succedau fără însă ca lucrurile să ia o turnură favorabilă ei.

Huayang tocmai scăpase de coşmarul de a fi îngropată de vie. Vedea în prezent profilându-se perspectiva sumbră a ascensiunii lui Anwei pe tronul Qin-ului şi se gândea că poate destinul ei era scris să se oprească aici.

Vestea pe care i-o aduse Zhaoji îi schimbă dintr-odată ideile, o consolă, o înveseli. Înflorea în ea un nu ştiu ce care putea fi un parfum de răzbunare. Protejata sa avea norocul pe care ea îl căutase până atunci dar nu-l găsise. Ea va fi mamă, chiar ea.

Asta o făcu fericită brusc şi îi alungă din suflet gândurile negre care o obsedau. O scoase din cameră pe însoțitoarea sa Ac de Jad ca să rămână singure.

— Îmi faci o imensă bucurie anunțându-mi această veste! strigă ea îmbrățişând-o *pe* tânăra femeie cu entuziasm şi acoperind-o cu sărutări.

— Să sperăm că nu va fi orfan de tată, suspină Zhaoji.

— Chem în ajutor în fiecare zi pe Yin şi Yang care se unesc în Marea Cale şi mă abțin de la cereale de când a plecat, pentru ca Lubuwei să ajungă la Xianyang împreună cu Yiren înainte de sfârşitul doliului regal, se destăinui regina.

Tonul lui Huayang era grav. Păru că se înnegurează din nou.

— Ce se va întâmpla dacă vor ajunge după? întrebă exasperată Zhaoji, temându-se pentru viața lui Lubuwei.

— Prințul Anwei va ajunge pe tronul Qin-ului!

Tânăra femeie nu pricepea de ce această perspectivă o aducea pe regină într-un asemenea hal.

— Şi dacă ar fi aşa, ce e atât de grav încât să-ți fie frică?

Huayang se apropie de Zhaoji şi o prinse pe după mijloc, invitând-o în grădina de agrement spre care dădea camera sa.

Îşi aşează protejata pe marginea fântânii cu stânci ornamentale şi, după ce îi cuprinse obrajii în mâinile sale, o fixă intens.

— Tu crezi că sunt gata să abandonez în felul ăsta partida, după atâția ani de luptă şi de privațiuni suportate în tăcere? Singura speranță care îmi rămâne este aceea de a-mi vedea visurile împlinite într-o zi prin persoana ta!

Zhaoji o privea timid cu coada ochiului, impresionată în egală măsură de o asemenea sete de revanşă şi de confesiunea care o implica.

— Dar eu nu sunt nici regină nici, mamă de rege... îndrăzni ea să obiecteze.

— Poți să devii! E suficient ca Lubuwei să se întoarcă cu Yiren înainte de sfârşitul doliului! spuse Huayang care era cât pe ce să-şi muşte limba pentru că spusese prea mult.

— Chiar crezi că ar fi rezonabil ca Lubuwei să uzurpe tronul, când el nu are niciun titlu sau legitimitate? se miră Zhaoji.

Huayang ezita să-i dezvăluie totul. Socoti însă că era mai bine să-i spună tot, o dată ce ajunsese atât de departe. Avea încredere în Zhaoji. Putea să parieze că sunt într-atât de asemănătoare încât cealaltă o va înțelege şi o va aproba.

Îi dezvălui gândul cel mai ascuns.

— Nu m-ai înțeles. Este suficient să se creadă că tatăl copilului tău nu este Lubuwei, ci tânărul prinț Yiren, viitorul rege al Qin-ului!

De surpriză, Zhaoji făcu ochii mari. Nu se aştepta la o

asemenea propunere din partea lui Huayang, care îi era confidentă, e drept, dar şi soră mai mare, şi, luând în considerare experienţa şi judecata sa, o adevărată mamă spirituală, în care avea încredere absolută.

De altfel, Huayang observă imediat că tânăra sa prietenă nu dădea niciun semn de reţinere sau de uimire. Aceasta nu părea defel şocată de scenariul îndrăzneţ pe care i-l prezentase.

Dimpotrivă, reacţionând cum nu se poate mai normal, Zhaoji căzu pe gânduri. Era deja un semn că nu respingea ideea şi că nu o socotea scandaloasă, sau indecentă. În fapt, Huayang nimerise în plin. Îi deschidea protejatei sale orizonturi cărora tânăra femeie nici nu le bănuise existenţa.

— Dacă vrei ca Lubuwei al tău să ajungă într-o zi la cele mai înalte demnităţi posibile condiţiei sale, nu trebuie decât să apari ca mamă a viitorului prinţ moştenitor al regatului Qin. În felul acesta poate deveni cu uşurinţă Prim-ministrul regatului, graţie unirii forţelor noastre şi complicităţii dintre tine şi el. Iar eu, eu voi avea consolarea să asist la consfinţirea aceleia pe care o voi considera fiica mea adoptivă din momentul când Yiren o va lua de soţie!

— Dar Lubuwei este pentru mine ca un soţ. Crezi că va fi de acord să mă împartă cu Yiren? I-a trebuit mult ca să mă cucerească. Am acceptat să mă dăruiesc lui pentru că un refuz ar fi fost deplasat. A făcut atât de mult pentru mine! Ţine la mine ca la lumina ochilor! Ştiu că mă iubeşte. Iar eu, de când a plecat, simt că acest sentiment tinde să devină reciproc, se tângui ea.

— Vei putea să te întâlneşti cu el în taină şi să-l iubeşti în continuare. Dacă prin sacrificiul tău obţine ceea ce-şi doreşte, îl crezi atât de ingrat încât să nu mai vrea să-şi manifeste afecţiunea pentru tine? Din contră, sunt absolut sigură că te va iubi şi mai mult! o linişti Huayang.

— Mai întâi trebuie să-mi fac curaj ca să-i vorbesc despre

acest proiect... Nu mă va considera un monstru egoist şi duplicitar?

— Voi găsi eu argumentele care să-l convingă. Tu îi vei spune, bineînțeles, că ideea îmi aparține. Va înțelege că acționăm în interesul său. Dacă accepți, o să am satisfacția ca prin mijlocirea ta să-mi împlinesc un vis pe care îl credeam inaccesibil până în clipa aceasta binecuvântată. În trei, Lubuwei, tu şi cu mine, vom putea ajunge departe! se ambală ea, cu tremur în glas, emoționată până la lacrimi.

Încheie cu un sărut tandru pe gâtul protejatei sale, care se înfioră de plăcere.

Huayang întrebuințase cuvintele potrivite. Citea în ochii prietenei sale dorința de a se obişnui cu ideea şi voința de a-şi înăbuşi rezervele care ar fi putut-o împiedica să se lanseze într-o astfel de aventură. Nu mai lipsea decât un pas pentru ca Zhaoji să treacă cu arme şi bagaje de partea ei.

Oricare alta ar fi privit-o ca pe o aberație şi ar fi respins-o fără ezitare. Ceea ce atinsese coarda sensibilă a tinerei femei fusese dorința exprimată de Huayang de a face din ea moştenitoarea sa spirituală, de a-i transmite acea flacără pe care, din cauza sterilității, care o priva de urmaşi, nu putea să o transfere unei ființe născute din propria-i carne.

Cum să refuze o orfană ca Zhaoji, ivită din neantul social, o asemenea moştenire oferită de o regină?

Şi apoi, categoric că Lubuwei putea să tragă mari foloase din această situație, atât în privința afacerilor personale cât şi în atingerea obiectivului pe care şi-l fixase, acela de a ajunge omul numărul doi în stat, după puterea supremă. Era, fără îndoială, ocazia cea mai nimerită de a-i întoarce tot binele pe care i-l făcuse, după ce o salvase din condiția de sclavă la bordel.

— Spune-mi că vom face toate astea împreună, o imploră Huayang, aruncându-se în genunchi în fața lui Zhaoji şi îngropându-şi obrazul în poalele ei.

— Le vom face! zise cealaltă, dintr-o suflare, după o ultimă clipă de ezitare.

Întorcându-se la palatul lui Lubuwei de pe colina cu cai, Zhaoji jură să țină şi ea post de cereale până când îl va vedea pe Lubuwei ajuns acasă. Iar evenimentul trebuia să aibă loc obligatoriu înainte de sfârşitul ultimei zile de doliu regal.

Fără să ştie nici ea prea bine de ce, începu să-l invoce pe legendarul împărat Galben despre care îi povestiseră Huayang şi Wudong, în cursul ceremoniilor rituale, cum purtase el războaie contra lui Chiyou, un vasal trădător, precum şi comorile lăsate de el omenirii: scrisul, ştiința creşterii viermilor de mătase şi țesutul, muzica şi matematica.

Rugile sale nu se adresau de regulă puterilor benefice ale împăratului mitic. Date fiind însă împrejurările, chiar de la început, în mod inexplicabil, gândurile sale fuseseră dirijate spre el.

Constată că rugăciunea sa către împăratul Galben îi producea o stare de bine şi o liniştea. O căldură domoală iradia din mijlocul pântecului fecund.

— O, Huangdi! Stăpân al Centrului şi împărat Suprem al Cerului, fă ca Lubuwei să revină la timp de la Handan! murmura ea, plecată deja cu gândul şi cu privirea încrezătoare spre acel viitor măreț care îi pregătea nenumărate surprize.

34

Sarcofagul fusese coborât în mausoleu pe rampa de pământ ce ducea la poarta situată pe flancul movilei, iar terasierii o acopereau la semnalul Intendentului Funerar.

Marele sacrificiu Tailiao de trecere prin foc a cărnii se încheiase şi aerul se umpluse de mirosul apetisant de

bucate fripte şi prăjite.

Toţi miniştrii din Qin, cu excepţia lui Lubuwei, bineînţeles, erau postaţi în rândul întâi în faţa mausoleului. Ceva mai la distanţă, regina Huayang, îmbrăcată cu mantoul aspru Zhancui, cu chipul cernit, stătea aşezată pe un jilţ portabil de bambus, înconjurată de cele cincizeci şi trei de concubine ale regelui Anguo care formau un cerc în jurul ei.

Pe latura din dreapta a dispozitivului, Anwei, însoţit de cei trei băieţi şi de Floare de Jad Maleabilă, purta pe o pernă de mătase galbenă sabia rituală a lui Anguo, cu lama din jad şi mânerul de bronz în formă de phoenicşi aşezaţi faţă în faţă. Se pregătea să o depună pe sicriul Guo al fratelui său. Generalul care învinsese Chu-ul arăta foarte chipeş în costumul de paradă. Purta pe frunte banda albă de doliu. Stârnea admiraţie şi respect. În mulţime, toţi comentau în şoaptă că are alură de rege. Agenţii Biroului Zvonurilor, care circulau incognito printre rândurile strânse, puteau, la momentul potrivit, să depună mărturie pentru această popularitate în continuă creştere.

În partea opusă, medicul şef al Curţii, Uneori Aşa, şi brigada sa de infirmieri şi îmbălsămători înveşmântaţi în lungile robe brodate cu formule medicinale, fuseseră cei mai solicitaţi deoarece munciseră ore în şir pentru pregătirea ultimă a cadavrului regelui, înainte de lungul său voiaj.

Terasierii umpleau cu pământ intrarea în mausoleu, după ce poarta grea fusese sigilată.

După aruncarea ultimei lopeţi de pământ, sub supravegherea lui Desăvârşire Naturală urma să se treacă la plantarea în vârful gorganului a arborelui Fusang, din trunchiul căruia, potrivit legendei, răsare soarele în fiecare dimineaţă.

Era semnalul că doliul lua sfârşit. Din acel moment precis, Anwei putea, în conformitate cu dispoziţiile Codului

succesoral, să devină rege al Qin-ului.

Cortegiul de bocitori şi bocitoare, înveşmântaţi în alb, îşi clătinau capetele în semn de disperare. Alcătuiau un lung şir sinuos care pleca de la poarta mausoleului până la imensa platformă amenajată pentru a opri mulţimea dezolată care asista la funeralii, masată în spatele unor formaţii de gărzi.

Pe o estradă, cinci toboşari şi un clopotar stăteau gata pregătiţi să marcheze cu bătăile lor ritmate sfârşitul ceremoniei. Prima bătaie de tobă răsună grav precum un pas de dragon.

O rumoare generală străbătu în acel moment masa compactă formată din miile de bărbaţi, femei şi copii din Xianyang veniţi să asiste la eveniment.

Cineva forţa să-şi croiască drum pentru a ajunge în faţă, fapt ce făcuse ca din aproape în aproape să se creeze o presiune care degenerase în busculadă. Oamenii se înghesuiau, călcându-i pe cei din spate, ca să lase o trecere precum apa unui fluviu despicat de etrava unui vas.

Cine avea forţa suficientă ca să reuşească să facă o breşă în zidul uman? Toţi se întorceau ca să vadă.

De la nivelul primului rând nu se vedea nimic. Presiunea părea că vine de niciunde. Cât despre cei din spate, care reuşeau să se ridice pe vârfuri *peste* ceilalţi, puteau zări patru capete care trecuseră de grosul mulţimii. Capetele se ridicau şi coborau în cadenţă.

Erau patru călăreţi. Mulţimea se dădea la o parte în faţa forţei calme a cailor care continuau trapul netulburaţi. Unul din cai ducea pe spinare o femeie şi un bărbat, alţi doi bărbaţi călărind separat *pe* câte un cal.

Un agent de la Biroul Zvonurilor îl recunoscu instantaneu pe Lubuwei şi, surprins, fu primul care murmură numele ministrului Resurselor Rare.

— S-a întors Lubuwei! S-a întors Lubuwei! repetă cineva,

apoi alții şi alții.

Rumoarea crescu şi se propagă din aproape în aproape, asemeni unui abur deasupra unui lac în zori pentru a acoperi apoi câmpia, până la rândul întâi al mulțimii, în timp ce soldații, care îl recunoscuseră şi ei pe ministrul Resurselor Rare, formau cordoane lăsând călăreții să-şi facă intrarea pe imensa platformă în mijlocul căreia se înălța tumulul regal.

Desăvârşire Naturală îi făcuse semn grădinarului să înceapă plantarea arborelui Fusang în vârful gorganului.

La vederea neaşteptată a celor trei cai fremătând şi sclipind de sudoare, apăruți brusc ca prin miracol, purtându-şi călăreții albi din cap în picioare de praful drumurilor pe care le străbătuseră, timpul se opri pe loc. Întreaga Curte a Qin-ului adunată în jurul tumulului, împietrită de stupoare, scoase un strigăt de surpriză.

Zărindu-l pe negustor, care îl aducea pe vlăstarul de sex masculin al defunctului soț, Huayang fu cât pe ce să leşine.

Zhaoji, care şezuse până atunci cuminte în primul rând din asistență, se ridică dintr-o mişcare, îmbujorată de bucurie şi emoție.

Lubuwei descălecă şi îl îndemnă pe Yiren să facă la fel. Îi făcu apoi semn Omului fără Frică să rămână pe cal împreună cu Intenție Lăudabilă, în brațele căreia micuțul Zhaogao dormea dus.

Prințul moştenitor al Qin-ului, cu şezutul terciuit de la răni, se execută cu dificultate.

O linişte mormântală domnea în prezent peste mulțimea care privea spectacolul irupției acestei mici trupe prăfuite şi acoperite cu noroi, cu hainele în dezordine, în ordinea impecabilă a miniştrilor şi familiei regelui defunct, pe platforma de ceremonii funerare.

Ministrul Resurselor Rare îl luă pe Yiren de braț şi escaladă alături de el gorganul pentru a ajunge la

Desăvârşire Naturală şi la grădinar care terminase de acoperit rădăcinile copacului Fusang.

Prinţul Yiren şchiopăta. Lubuwei îl sprijinea ferm şi îl ghida. Nu-i lăsa nicio şansă moştenitorului Qin-ului, îi devenise tutore şi îndrumător.

Faţă în faţă cu mulţimea încremenită, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă cu voce puternică:

— Acesta este Yiren, întâiul născut al lui Anguo şi prinţul moştenitor al regatului! Iată-l aici, în faţa voastră, după ce l-am adus înapoi dintr-un lung exil!

Liniştea se dublă. Fiecare asculta fără să respire anunţul lui Lubuwei.

Uralele începură apoi să crească precum talazurile mării. Strigătele de entuziasm veneau de dincolo de bariera de soldaţi. Erau scandate de miile de anonimi care alcătuiau populaţia Xianyang-ului. Ovaţiile înflăcărate ale mulţimii îi erau destinate tânărului Yiren, în semn de adeziune şi de recunoştinţă.

La poalele mausoleului, oficialii de la Curte rămaseseră ca paralizaţi. Intervenţia lui Lubuwei era contrară tuturor normelor de conduită, fapt care ar fi putut să-i atragă acestuia oprobriul public. Dar circumstanţele erau atât de extraordinare încât nimeni nu îndrăznea să reacţioneze. Intendentul Funerar, luat pe nepregătite, nu putuse decât să-l lase pe Lubuwei să-şi facă numărul. Iar aclamaţiile poporului veneau în sprijinul său, asigurându-i imunitatea.

Bietul Yiren, ţinându-se cu greu pe picioare din cauza durerilor, nu realiza ce i se întâmplă. Saluta cu gesturi stângace gloata înfierbântată, fapt ce provoca o creştere în valuri a isteriei generale.

După un scurt moment de îndoială, toboşarul şef începu să bată cadenţat în masivul instrument de bronz.

Ritmul nu mai era unul lent, al muzicii de înmormântare, ci al ceremoniilor prilejuite de evenimente fericite, precum

naşterea, căsătoria sau intrarea în rândul bărbaţilor. Toba tăcu apoi, şi se auzi sunetul vesel şi armonios al celor şaizeci de clopoţei Zhong, pe care muzicantul îi atingea cu ciocănelul său de lemn curbat.

Muzicienii Curţii îl adoptau la rândul lor pe Yiren. Se închinau noului rege.

Lubuwei se afla prea la distanţă ca să poată vedea fericirea nemărginită ce se citea pe chipul reginei Huayang când aceasta constatase cu stupoare că Lubuwei şi-a onorat contractul aducându-l la timp pe moştenitorul Qin-ului.

După cum nu putea să vadă nici mutra răvăşită şi întunecată pe care o afişa generalul Anwei, ale cărui speranţe de a ocupa tronul se spulberaseră în doar câteva clipe memorabile.

*

Pentru cei doi îndrăgostiţi urmă o lungă noapte de extaz.

Plăcerea regăsirii depăşise toate aşteptările. După întoarcerea lui Lubuwei de la Handan, Zhaoji i se dăruise cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Îşi pusese în aplicare întreaga ştiinţă amoroasă pentru a-l recompensa pentru succesul său. Pântecul ei neted şi plat nu lăsa să i se vadă nimic din graviditate, deşi intrase deja în a treia lună de sarcină. Simţea în schimb acea prezenţă intimă a embrionului ca pe un jar încins în interiorul ei şi asta o făcea şi mai senzuală.

Huayang o învăţase figura Eretelui care se aruncă asupra Licornului. Ghemuită peste Bastonul de Jad al lui Lubuwei, care reprezenta unicul corn al animalului aducător de copii şi de reuşită, se mişca în sus şi în jos precum Eretele care cântă până când îşi provoacă „mica moarte a extazului”.

E puţin spus că Eretele răspunsese perfect aşteptărilor Licornului...

— Niciodată nu mi-ai oferit atâta plăcere! Cine te-a inițiat în trucul acesta? şuşoti pofticios Lubuwei.

— Nu ghiceşti?

— Nu poate fi decât Huayang! Doar ea are experiență şi, cunoscându-ți calitățile, precis că îți livrează toate tainele fără reținere, pe când orice altă femeie le-ar ține cu grijă numai pentru ea...

— Exact! Numai regina îşi permite să mă învețe aceste figuri. O ador pe femeia asta! pufni ea după ce îşi desfăcuse picioarele pentru a-i permite lui Lubuwei să scape din capcana delicioasă în care rămăsese blocat Bastonul de Jad.

— Această mare doamnă a ştiut întotdeauna să uzeze de farmecele şi de frumusețea sa. Până acum i-a reuşit. Păcat că n-a putut să facă copii! Regatul Qin nu ar fi avut decât de câştigat, oftă el.

Zhaoji consideră că era momentul potrivit să profite de nada întinsă de Lubuwei care adusese în discuție sterilitatea reginei mamă.

— Fiindcă tot ai adus vorba, poate că nu e totul pierdut. Huayang pare că a găsit mijlocul să schimbe destinul care o lipsea, ieri, de urmaşi.

— Ar fi formidabil, şi just pentru ea. Dar nu văd cum ar putea să realizeze aşa ceva în situația de față...

Zhaoji aşteptă câteva clipe pentru a răspunde apoi, cu inima cât un purice, se hotărî să dea drumul frazei pe care o sucise şi o răsucise de multe ori în gând.

— Huayang mi-a propus nici mai mult nici mai puțin decât să devin urmaşa ei, ca şi cum, într-un fel, aş fi eu însămi fiica pe care n-a putut s-o aibă.

Lubuwei o privi cu un aer neîncrezător, neştiind ce vrea să zică.

— Să spunem că vrea să mă adopte... Iată scenariul imaginat de ea şi pe care m-a rugat să ți-l prezint, continuă ea.

Începu să-i dezvăluie planul pe care regina mamă îl construise pentru ca să se spună că fiul lor era al tânărului rege.

Pe măsură ce avansa cu relatarea, Zhaoji constata că negustorul devenise impasibil şi că asculta cu cea mai mare atenție. Nu-şi dădea seama dacă era şocat, ostil sau dacă aproba. Cât despre ea, avusese grijă să nu ia asupra sa scenariul propus de Huayang şi se ferise să-i spună ce gândea ea despre planul reginei mamă...

— În concluzie, dacă înțeleg bine, Huayang sugerează ca noul rege să aibă un raport sexual cu tine astfel încât paternitatea fiului nostru să-i fie atribuită, zise Lubuwei, încă nevenindu-i să creadă.

— Chiar aşa! Cam asta propune Huayang, răspunse ea cu aplomb pentru a-şi ascunde stinghereala.

— Am înțeles că este ideea ei. Dar tu, tu ce crezi?

— Dacă doreşti să ştii, o să-ți spun. E destul să spui un cuvânt şi voi uita totul. Ca şi cum n-am fi vorbit niciodată despre asta. Huayang, care ne vrea binele, va înțelege imediat, sunt sigură.

— Ai fi gata să-l inițiezi pe tânărul Yiren care, din câte ştiu, n-a fost până acum la femei? insistă, mimând surpriza, Lubuwei care nu mai ştia ce să creadă.

Limba sa era la un centimetru de Bobocul Rozei de Jad al lui Zhaoji. Gustă o dată în plus mireasma pielii, suplă şi perfect netedă. Mirosea a iasomie amestecată cu coriandru.

— Cam aşa ceva! Evident că nu va fi atât de plăcut cum e cu tine!

— Eşti sigură? Atunci, de ce să te mai duci?

Discuția se transforma într-un joc.

— Pentru că Huayang ar găsi cuvintele şi argumentele pentru a ne convinge, zis ea, pe jumătate serioasă.

— Foloseşti pluralul?

— Dacă o să fac asta, va fi în interesul comun al trioului

pe care îl formăm, Huayang, tu şi eu!

— Hai ne dăm un răgaz ca să chibzuim, încheie Lubuwei, afundându-şi din nou nasul în Valea Rozelor aparţinând iubitei sale.

— Dar trebuie să ne grăbim! Sunt însărcinată în trei luni deja... Dacă decidem să mergem în această direcţie, trebuie să ne hotărâm fără întârziere, îi suflă tânăra femeie înlănţuind gâtul iubitului cu gambele sale.

— Deci nu glumeşti? reluă el, stupefiat, după ce savură un ultim strop din roua sa intimă.

— Câtuşi de puţin... Mă simt pregătită să preiau flacăra lui Huayang, cu condiţia ca şi tu să vrei! zise ea hotărât.

— Dar copilul pe care îl porţi este şi al meu! strigă Lubuwei.

Se aşezase în fund *pe* pat şi îşi acoperise Tija de Jad cu o cuvertură de mătase neagră.

— Desigur, dar cu ce ar putea schimba asta lucrurile?

Se hotărâse să-l conducă pe firul raţionamentului pe care îl urmase şi ea în mai multe reprize şi care o făcuse să considere demn de interes scenariul imaginat de Huayang.

De partea cealaltă, el vedea în ochii lui Zhaoji că ea îl înfruntă. Date fiind împrejurările, afacerea începea să-l agaseze, ba chiar să-i displacă. Voia să ştie cum stă. Era un joc sau un lucru foarte serios?

Cunoştea bine caracterul lui Zhaoji, era acela al unei tigroaice. Îi trebuiseră ani ca s-o domesticească şi în final să o seducă, şi asta numai din cauza caracterului ei de neîmblânzit. De când o adusese la el, după ce o răscumpărase din lupanarul public, nici măcar o dată nu o surprinsese dezarmată.

— Gândeşti că voi accepta fără să crâcnesc ca tu să fii cu alt bărbat decât mine? Chiar dacă acesta e regele însuşi? zise el ca s-o încerce.

— Nu asta e problema. Dacă va trebui să-l seduc pe

Yiren, asta se va întâmpla dacă vom hotărî de comun acord. Este vorba de prima etapă a unui plan pe care l-am acceptat reciproc! se ambală ea.

— Într-un cuvânt, eu ar trebui să văd prin asta dovada supremă şi ultimă a dragostei ce-mi porți?

— Ai înțeles aşa cum trebuie. Dacă crezi că e avantajos pentru tine, o voi face bucuroasă. Asta atârnă în balanță la fel de mult ca şi dorința exprimată de Huayang, îl linişti ea, gudurându-se pe lângă el.

— Şi dacă îți interzic s-o faci? insistă el ca să o împingă până la ultimele consecințe.

— Te voi asculta. E destul să-mi spui.

Perplex, Lubuwei tăcu. Nu ştia în ce ape se scaldă. Cunoştea prea bine inteligența lui Huayang pentru a respinge dintr-un foc scenariul din care deja întrevedea avantajele pe care putea să le obțină. Hotărâse să nu închidă complet porțile, cu atât mai mult cu cât întrezărea un mijloc de a ajunge la acelaşi rezultat fără ca prețul să-l constituie copilul lor.

— Nu am acest drept asupra ta, zise el într-un final.

— Să înțeleg că ai putea fi de acord?

El refuză să răspundă. Mai degrabă dorea să discute cu ea despre pruncul care urma să se nască.

— Atunci, în cazul că aşa accepta, acest copil care este şi al meu îmi va fi luat înainte ca măcar să-l văd făcând primii paşi! lăsă să-i scape Lubuwei.

— În orice caz, îl vei vedea crescând. Vom aranja cumva ca să fii implicat în educația lui. Legăturile de sânge, orice ar fi, nu se şterg niciodată. De câte ori îl vei vedea, vei şti că este fiul sau fiica ta, răspunse ea.

— Dar copilul nu va vedea niciodată în mine pe tatăl său. Îți dai seama?

Modul în care aborda Lubuwei problema, chiar dacă o uimea într-un fel, era un semnal puternic al ataşamentului

pentru ea şi al dragostei pe care i-o purta.

— Dragostea filială este cu două sensuri, adăugă el, cu un aer trist şi gânditor.

Zhaoji se aşezase cu picioarele încrucişate pe stinghia patului. Îl scruta cu privirea. Nu mai era cazul să se întrebe dacă o va mai testa sau nu. Auzise vorbind inima de părinte a copilului ei.

Iar el, întins pe burtă, cu bărbia în pumni, părea extrem de deprimat de toate reflecţiile cărora le dăduse glas. Ea se apropie de el şi îşi puse bărbia pe spatele lui. Descurajarea lui i se transmitea şi ei. Avea sentimentul că este tot mai apropiată de el şi bănuia că nu va mai trece mult până să recunoască că şi ea îl iubea.

— În cazul acesta, ce propui? murmură ea.

— Întrevăd o soluţie care poate că ne va permite să împăcăm lucrurile, răspunse el fără ezitare.

— Nu îndrăznesc să cred... Ar fi într-adevăr fantastic!

— Ascultându-te vorbind, mi-a venit brusc o idee.

— Ard de nerăbdare s-o aud, susură ea, morfolindu-i lobul urechii.

— Îndată ce se va anunţa curţii că Yiren are un copil de la tine, am putea aranja să-l înlocuim cu un alt bebeluş. Nimic nu se aseamănă mai bine decât doi nou-născuţi, dacă au acelaşi sex şi mărimea aproape identică, în felul acesta, pruncul nostru îl vom păstra pentru noi, şi vom furniza un altul pentru nevoile coroanei. Îi vei creşte pe amândoi, pentru tine nimic nu se va schimba. Pentru mine, asta ar schimba totul! Ce zici?

— Este o idee îndrăzneaţă. Nu mă miră că vine din partea ta, se vede că eşti inteligent. Dar dacă o punem în practică, viitorul rege al Qin-ului nu va proveni din sângele meu. Pe de altă parte, îmi va fi imposibil să mă prefac că nu sunt mama copilului meu! Atunci eu voi fi aceea care va suferi toate inconvenientele care te-au făcut să-mi propui această

stratagemă...

Negustorul începea să cântărească voința de putere a lui Zhaoji, evaluând-o ca fiind cel puțin la fel de mare ca şi a lui. Era clar că regina mamă Huayang, cu întreaga ei forță de convingere, apăsase pe această pedală. În prezent trebuia să o convingă pe Zhaoji că ceea ce propunea el ajungea de fapt la acelaşi rezultat, permițând în acelaşi timp copilului ce se va naşte să-şi păstreze tatăl adevărat. Preconizând această soluție care îl privilegia, se temea că, din aceleaşi motive, Zhaoji nu putea să le împărtăşească.

Ca să poată ieşi din această dilemă, îi aduse următoarea obiecție, întorcându-i într-un fel complimentul:

— Cu ce ar schimba ceva lucrul acesta? Istoria regatelor e plină de uzurpări şi de lovituri de stat. Filiația prin legături de sânge nu au fost niciodată suficiente pentru a legitima o putere de orice fel! Cât despre adevăratul tău fiu, chiar dacă nu vei fi în mod oficial, vei rămâne pentru totdeauna mama lui. Nimeni nu te va împiedica să-l ții în brațe şi, când va veni momentul, voi găsi cuvintele ca să-i mărturisesc, în cea mai mare taină, cine este adevărata sa mamă...

Cu privirea serioasă, Zhaoji tăcea.

Obiecția lui Lubuwei era de bun simț. Propunerea lui, vizându-i pe toți, ar fi trebuit s-o flateze. Nu era asta dovada supremă a iubirii sale pentru ea? Grija lui de a nu-şi pierde copilul nu era o minunată declarație de dragoste pentru mama lui? Ideea sa de substituire stătea mărturie a calităților lui Lubuwei de a găsi întotdeauna soluțiile adecvate în situațiile cele mai complexe şi mai încurcate.

Privea în sus, la plafonul casetat al dormitorului. Din întâmplare, semăna cu cel al reginei, fiind decorat cu perechi de phoenicşi auriți. Păsările mitice, ale căror țipete ascuțite permiseseră înainte vreme etalonarea diapazonului, erau dispuse de jur-împrejurul medalionului central unde apărea perechea Biyiniao, păsările care nu puteau zbura

decât în cuplu. O luă ca pe un semn. Dorea să vadă un deznodământ fericit.

Nu semănau şi ei cu perechea de păsări care simboliza iubirea extremă pe care un bărbat şi o femeie pot să şi-o poarte unul celuilalt?

Acest plan grandios pe care îl construiau amândoi de ore întregi în alcovul lor, nu puteau să-l ducă la bun sfârşit decât strâns uniți, asemeni cuplului de păsări. Setea lor nepotolită de a-şi împlini destinul se va ostoi doar prin dragostea lor mutuală. Era din ce în ce mai încrezătoare că această aventură avea să-i unească şi mai tare.

— Nu mă opun planului tău. Din contră, îl aprob, zise ea cumpătat.

— Din acest moment, timpul joacă împotriva noastră! murmură Lubuwei, luând-o în brațe pe femeia iubită.

— Ce fericită sunt că ne potrivim! suspină ea de plăcere.

— Taina aceasta nu trebuie s-o împărtăşim nimănui. Este secretul nostru...

— Ai cuvântul meu, iubirea mea.

Era prima oară că auzea rostit de gura ei cuvântul „iubit”.

— Huayang, mai ales, nu trebuie să afle niciodată. S-ar opune din răsputeri! adăugă el vehement.

— Doar n-am înnebunit! îl asigură ea zâmbind.

Se liniştiră unul pe celălalt şi încheiară cu un lung şi languros sărut.

Pactul lor, avea să schimbe îndelungata istorie a regatului Qin, fusese parafat. Lubuwei îşi va păstra fiul. Femeia sa va accepta să treacă drept mama unui alt copil despre care se va şti că regele îi este tată. În acest joc subtil, perdanta era Zhaoji, al cărei fiu nu va putea să-i spună „mamă” decât în ascuns, iar asta numai după ce tatăl său îi va dezvălui secretul. Dar ce pierdea pe de o parte, nu va câştiga însutit devenind regină a Qin-ului?

Ea nici măcar nu-şi punea problema din această

perspectivă. Pentru ea, a fi regină, în împrejurările de față, ținea de domeniul abstracțiunii pure. Nu atât ambiția și setea de putere îi susțineau atitudinea cât dorința de a o ajuta pe Huayang să pună mâna pe cursul istoriei.

Grație lui Zhaoji, regina mamă își va lua revanșa cu adevărat. Viața ei de femeie sterilă, umilită de concubinele fecunde, toate aceste lupte fără sfârșit pe care trebuise să le ducă pentru a-și menține rangul și pentru a-și salva viața, totul căpăta în sfârșit un sens. Era mândră să-și spună că, datorită ei, suferințele pe care le îndurase Huayang nu fuseseră zadarnice.

În privința secretului pe care îl împărțea de-acum înainte cu Lubuwei, în mod curios, acesta îi întărea atracția pentru negustorul de cai.

Nu mai avea nicio îndoială, îl iubea.

Sub protecția cuplului de păsări Biyiniao de pe tavanul casetat al iatacului, făcură dragoste până în zori.

*

Yiren privea cu sfială pântecul dezgolit al lui Zhaoji. Nu mai văzuse până atunci Floarea de Jad a unei femei.

Zhaoji îi luă mâna cu blândețe și i-o așeză, foarte lent, pe buricul ei. El simți inelul care îi străpungea vârful ombilicului. Bijuteria era ornată cu o perlă fină.

Ea stătea lungită pe spate în patul matrimonial, goală din cap în picioare, între pernele mari de mătase purpurie ușoare precum norii.

Îl privea cu tandrețe și duioșie, surâzându-i ca să-l facă să se simtă în largul său. Mâna lui Yiren era fierbinte și tremura ușor. Ea sesiză, după picăturile minuscule de transpirație de la cutele nasului, că îl încerca un soi de tulburare. Îi plimbă mâna pe un sân, apoi pe celălalt. Erau tari și bombați precum merele. Îi apropie gura de a ei și îl

făcu să simtă gustul proaspăt al limbii sale. Constată că el nu se dădea în lături s-o îmbrăţişeze, dar o făcea neîndemânatic. Îi desfăcu cordonul ca să-şi poată da jos pantalonii. Tija de Jad se înălţase deja. Îl trase pe Yiren către ea şi îl întinse *pe* spate. Se aşează deasupra lui călare şi se aranjă astfel încât Valea Rozelor abia să-l atingă şi începu să se mişte înainte şi înapoi până ce din Sublima sa Poartă începu să ţâşnească roua. Tânărul sufla ca o forjă în timp ce tresălta. Ea îi ghidă cu dexteritate Bastonul de Jad spre locul căutat de el, şi nu avu mult de aşteptat până ce tânărul Yiren să scoată un strigăt de plăcere.

Zhaoji îl dezvirgină *pe* viitorul rege al Qin-ului iar acesta din urmă nici măcar nu ştia cum o cheamă pe prima sa amantă!

Prima etapă a planului nu fusese dificil de pus în practică. Huayang fusese aceea care organizase totul, o dată având acceptul protejatei sale. Pentru nevoile cauzei, îi pusese la dispoziţie lui Zhaoji propria-i cameră. Îl chemase apoi pe Yiren în apartamentele sale sub pretextul că are să-i spună ceva foarte important.

Prinţul moştenitor, a cărui încoronare se stabilise deja la data furnizată de ghicitorii de la Curte, acceptase ca pe un lucru firesc să se prezinte la regina mamă. Când intrase în camera lui Huayang, în locul acesteia o găsise pe ea, goală şi lungită pe pat. Superba fiinţă îl atrăsese în braţele sale. Totul se derulase apoi conform planului, deoarece Zhaoji ştiuse cum să procedeze ca să-i trezească lui Yiren simţurile şi să le excite până la beţie...

La încheierea partidei, Huayang îşi făcu apariţia în cameră.

Yiren îşi trase în grabă pantalonii răsuciţi pe vine. Tulburat de intervenţia reginei-mamă într-un moment atât de intim, se făcu roşu ca racul de ruşine. Regina se apropie încet de pat şi îi zâmbi. Îşi trecu mâna peste obrazul lui cum

i-ai spune bună dimineața unui copil.

— Ți-o prezint pe tânăra mea prietenă Zhaoji. Am ştiut că o să-ți placă, îi zise ea viitorului rege al Qin-ului.

Tânărul Yiren o salută respectuos pe ființa care îl făcuse să descopere ceea ce nu ştiuse încă, ca şi cum ar fi văzut-o prima oară.

— Sunt foarte onorat să vă cunosc, murmură viitorul rege.

Privirea sa zăbovea în prezent pe decolteul lui Zhaoji, care şi-l aranjase în grabă ca să-şi etaleze sânii fermecători. Dacă nu l-ar fi paralizat timiditatea, s-ar fi întors la ei bucuros.

Perfect conştientă de starea interioară a tânărului, regina se aşează *pe* colțul patului.

— Vei putea s-o revezi, dacă doreşti! Zhaoji va fi întotdeauna la dispoziția ta... zise Huayang cu cea mai suavă voce.

După care se ridică şi, cu paşi rari, ieşi din încăpere lăsându-i singuri.

Nu închise uşa bine că Yiren se şi repezi la Zhaoji, sărutând-o din cap până în picioare. Dorința îl făcea să vibreze. Ea stătea sprijinită cu spatele de un dulap masiv de tec lucios, dat cu ceară; el o înghesui, găsind pe rând gesturile potrivite şi nu dură mult până să-i mângâie frenetic josul pântecului, frecându-se de el. Ea îl lăsă, bineînțeles.

Peştele muşcase din plin momeala. Capcana întinsă de Zhaoji funcționa de minune.

— Trebuie să mă întorc acum acasă, îi zise ea tânărului, îndepărtându-i mâinile care continuau să-i exploreze dedesubturile.

Buzele lui Yiren, căzut în genunchi în fața ei, căutau să tatoneze în continuare teritoriul necunoscut al trupului lui Zhaoji şi să-l dezmierde. Ea îi vedea creştetul capului care încerca să se înfunde între coapsele sale. Constatând că ea

le ținea strânse, se sculă brusc în picioare şi o prinse de încheieturi.

— Eşti de acord cel puțin ca mâine să continuăm de unde am rămas? întrebă el neliniştit, invadat subit de dorința ce îi revenea în valuri.

— Cu plăcere! Vino la aceeaşi oră şi mă vei găsi aici, promise ea domol.

Asta dură câteva zile la rând pentru ca momeala să prindă complet.

El prinsese gust de tot ce îl făcea Zhaoji să descopere, încât nu mai ieşea din cameră până ce ea nu-l oprea cu delicatețe.

Elevul, din ce în ce mai sedus de trupul priceputei sale amante, progresa din zi în zi şi făcea dovada unui apetit fără limite. La capătul unei săptămâni de cură de plăceri intense, frustrat că nu putea să se giugiulească pe cât şi-ar fi dorit cu acel trup ferbinte după ce făceau dragoste, o imploră pe Zhaoji să petreacă o noapte întreagă cu el, ceea ce ea acceptă după ce se prefăcu că stă la îndoială.

A doua zi dimineața, în urma tuturor delicateselor oferite de ea cu generozitate, viitorul rege al Qin-ului, îngrijorat ca noaptea aceea să nu fie şi ultima, îi ceru să se mute la el.

Ea ceru timp de gândire.

Îi promise un răspuns peste trei zile, lăsându-l pe tânărul amant să rabde de foame, pentru a-i ațâța şi mai tare pofta.

Din cauza acestei întârzieri pe care Yiren o considera interminabilă, timp în care dorința sa crescu atât de năvalnică încât toți puteau vedea urma umflăturii lăsate de Tija sa de Jad prin pantaloni, ea consideră că era în sfârşit momentul propice pentru a încheia târgul în favoarea sa: dacă dorea s-o aibă în continuare în pat, convenienţele cereau s-o ia de soție în mod oficial...

— ... şi eu care nu îndrăzneam să-ți cer să devii soția mea! exclamă el, în al nouălea cer, după ce ea dăduse glas

dorinței după multe tărăgăneli simulate şi fandoseli încântătoare.

Nici măcar nu se obosi să afle dacă Yiren era îndrăgostit de ea; pur şi simplu nu-i păsa. Yiren nu era decât un bădăran, o Tijă de Jad plantată în mijlocul unui trup lipsit de raţiune.

Nu va dura mult până să-l aibă la picioarele ei.

Epilog

Linişte a nopţii ce se lăsase peste capitală era tulburată doar de cântecele greierilor. Cu excepţia tâlharilor şi bolnavilor de insomnie, toată suflarea din Xianyang se potolise.

Lubuwei dormea adânc. Negustorul de cai din Handan, mândru de drumul parcurs – atât în regatul Qin, unde ajunsese, graţie cailor cereşti, să se facă indispensabil, cât şi în regatul Zhao, de unde reuşise să-l aducă, în urma escapadei sale reuşite, pe prinţul Yiren –, visa acum să urce următoarea treaptă din fulguranta şi irezistibila sa ascensiune.

Se şi vedea ajuns la ţintă, legitimat în deciziile pe care le luase până atunci şi protejat în totalitate de discul de jad, care va continua, cel puţin aşa spera, să-i servească şi în continuare de stea călăuzitoare.

Huayang, pentru prima oară adormise fără a mai fi urmărită, cum se întâmpla de obicei, când somnul o fura cu greu, de gândurile chinuitoare la ceea ce avea de făcut a doua zi pentru a-şi menţine rangul, pentru a-şi întări influenţa şi, mai ales, în spatele fastului regal şi sub strălucirea frumuseţii sale tenebroase – fără a lăsa vreodată să transpară cea mai mică urmă din drama infertilităţii sale – pentru a supravieţui cu obrazul curat şi cu imaginea de regină neînvinsă de prinţii din Qin.

Yiren, istovit de ritmul halucinant al reprizelor amoroase cu Zhaoji, de care nu se mai putea lipsi, dormea cu sforăituri sonore care o împiedicau pe viitoarea nevastă şi actuala amantă să-şi găsească somnul.

În concluzie, din acest cvartet care urma să scrie cele mai aberante pagini din istoria Qin-ului, era singura care nu putea să doarmă. Tânăra femeie avea urechile pline de vacarmul greierilor cărora insomnia le amplifica volumul sonor, până pe punctul de a deveni asurzitor.

Era urmarea unei angoase care, în mod inexplicabil, prindea rădăcini în sufletul ei. Se răsuci de zece ori, de douăzeci de ori în culcuş, în timp ce Yiren se rostogolea înspre ea precum o bilă de lemn.

Îndoiala punea stăpânire pe Zhaoji. Planul pe care îl edificase împreună cu Lubuwei, la sfatul lui Huayang, şi care îi lega de-acum înainte printr-un pact înfricoşat, nu era oare prea perfect, prea bun, prea uşor? Putea să construiască ceva bazat pe minciună şi pe viclenie – chiar dacă prima se arăta pioasă iar a doua destinată unei cauze bune? Nu exista pericolul ca, în ultimul moment, un fir de nisip să trădeze substituirea copilului, încurcându-le socotelile şi scoţându-i pe toţi trei din acest joc? Lubuwei îşi va desăvârşi la fel de uşor precum începuse lungul său drum spre puterea supremă? Şi copilul înlocuit, ce rege va fi el? Nu vor regreta că nu l-au pus pe fiul lor? Asta dacă nu va fi fată, caz în care totul trebuia reconsiderat...

Intuiţia îi şoptea că ceea ce avea să urmeze va fi diferit de ceea ce imaginaseră şi prevăzuseră ei.

Scuturată de frisoane, îşi dădu seama că era scăldată în sudoare şi trebui să aştepte cântecul cocoşului pentru a aţipi, înainte de a fi trezită de mâna grea a lui Yiren.

Se strădui să facă impresie bună, desfăcându-şi picioarele. Apoi închise ochii, imaginându-şi că nu Yiren, ci Lubuwei era bărbatul care o penetra cu sălbăticie.

Personajele principale

Ac de Jad, *însoțitoarea lui Huayang.*

Anguo, *fiul regelui Zhong şi al reginei Mei, prințul moştenitor al regatului Qin.*

Anwei, *fiul lui Zhong şi al Stelei Sudului, trimis ca ostatic la curtea din Chu.*

Ascunde Lumina, *sora geamănă a lui Difuzează Lumina, mama lui Lubuwei.*

Cuțit Rapid, *chirurgul şef al eunucilor la curtea regală din Qin.*

Defect de Jad, *general, comandantul suprem al armatelor din Qin.*

Desăvârşire Naturală, *Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuşti la curtea regatului Qin.*

Difuzează Lumina, *mama lui Lubuwei.*

Dinte Uşor, *jefuitor de morminte, hoțul Bidiscului negru înstelat.*

Drept înainte, *eunuc, Marele Şambelan al bătrânului Zhong la curtea regală din Qin.*

Efluvii Negre, *tânăr eunuc, spion al regatului Chu infiltrat în Biroul Zvonurilor din Qin.*

Elevație Spirituală de Gradul Trei, *Mare Ofițer cu Delictele al regatului Qin.*

Floare de Jad Maleabilă, *soția lui Anwei.*

Hanfeizi, *filosof jurist, fost profesor la Academia Jixia din Qi.*

Huayang, *soția lui Anguo.*

Intenție Lăudabilă, *soția lui Zhaosheng.*

Linie Frântă, *şeful ordonanțelor regale la curtea din Qin.*

Lisi, *elev, împreună cu* Uneori Aşa, *la Academia Jixia din țara Qi.*

Lubuwei, *negustorul de cai care locuieşte în Palatul*

Comerțului din Handan, capitala regatului Zhao.

Mafu, *dresor şef la herghelia lui Lubuwei.*

Mei, *prima soție a lui Zhongf regele din Qin.*

Neclintita Stea de Răsărit *(elevă la Colegiul înalților Funcționari Publici, figurând cu numele de Regret Etern), fiica regelui Zhong şi a lui Vale Adâncă.*

Omul fără Frică, *un războinic hun.*

Pace a Armelor, *Intendent General al Marilor Grajduri din regatul Qin.*

Pădure de Pinacluri, *eunuc, directorul înaltului Concubinaj.*

Perfect în Toate, *arhitect din regatul Qin.*

Pisc în Nori, *Mare Supraveghetor la Academia Jixia din Qi.*

Raționament fără Greş, *Administrator al Academiei Jixia, din Qi.*

Ritual Imuabil, *bătrânul maestru confucianist al lui Lubuwei.*

Salt de Tigru, *ordonanța lui Anwei.*

Steaua Sudului, *prima concubină a regelui Zhong.*

Uneori Aşa, *elev, coleg cu Lisi la Academia Jixia din Linzi, capitala statului Qi.*

Vale Adâncă, *preoteasă medium de pe piscul Huashan, numită odinioară de către regele Zhong „blândă vulpe", mama lui Neclintita Stea de Răsărit.*

Verigă Esențială, *şeful Biroului Zvonurilor din regatul Qin.*

Vulpe Şireată, *însoțitoarea lui Xia.*

Wang Norocosul, *şeful statului-major al armatelor din Qin.*

Wangbi, fiu *natural al regelui Zhong, ostatic în Zhao, unchiul lui Yiren.*

Wei, *un judecător.*

Wen, *bătrânul rege din Chu, duşman ereditar al regatului Qin.*

Wudong, *marele preot taoist care îl tratează în taină pe regele Zhong.*

Xia, *prințesă şi fiică adoptivă a regelui din Zhao (fiică a*

fratelui său mai mic), ostatică în Qin.

Yiren, *fiul lui Anguo şi al lui Xia.*

Zhaogao, *fiul lui Zhaosheng şi al lui Intenţie Lăudabilă.*

Zhaogongming, *asistentul lui Wudong.*

Zhaoji, *tânără dansatoare într-un circ ambulant, de care se îndrăgosteşte Lubuwei.*

Zhaosheng, *devotatul secretar al lui Lubuwei.*

Zhong, *bătrânul rege din Qin.*

De acelaşi autor:

Împărăteasa mătăsii

Vol. I Acoperişul lumii

Vol. II Uzurpatoarea

Drumul Mătăsii este dincolo de orice considerente, fie ele literar-stilistice, istorice, sociale, o pledoarie pentru libertate, pentru eliberarea spiritului şi trupului din canoanele vremii. Orientul şi Occidentul se întâlnesc aici, în tot ce au ele mai bun sau mai rău: dorinţa de putere, trădare, minciună, compromis, crimă, dar şi viziune, credinţă, iertare, iubire. Prin iubire se eliberează atât cuplurile de tineri ce apar în roman cât şi însăşi împărăteasa, Wuzhao cea diabolică, dar şi cea libertină, pătimaşă dornică să trăiască plăcerea la cote maxime. Scenele de alcov din roman, descrise în amănunt, cu un talent manifest al detaliului, încarcă paginile cu o senzualitate de parfum oriental...

José Frèches

DISCUL DE JAD

Caii cereşti

Un mare roman chinezesc de dimensiuni shakespeariene, scris de un francez care reuşeşte cu succes să ne facă să-i împărtăşim pasiunea.

Discul de jad este romanul formidabil şi palpitant al marii fuziuni care s-a produs în sec. al III-lea î.Hr. între Regatele Combatante, pentru a da naştere Imperiului, celui mai vast şi populat din lume. În acest univers fabulos, unde cuvintele au sonorităţi muzicale, unde erotismul este sublimat, iar femeile de o inventivitate diabolică, unde ambiţia este devorantă, dar nu lipsită de seducţie, puterea este stapânul suprem. Sau un duşman de moarte...

José Frèches, absolvent al ENA, este licenţiat în istoria artei şi este expert în istorie. În 1971 devine conservator la muzeul Guimet. După diverse funcţii avute în domeniile comunicării, audiovizualului şi industriei, astăzi este imaginea unei agenţii pariziene de comunicare şi conduce o galerie de artă şi antichităţi în Gard. *Discul de jad* este primul său roman.

Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

www.all.ro

ISBN-978-973-724-117-7

ISBN-978-973-724-070-5